கி.வா ஜகந்நாதன்

இறையனார் அகப்பொருள்

மூலம்

(நக்கீரனார் உரையுடன்)

ராவ்பஹதூர்-ச. பவானந்தம் பிள்ளை அவர்கள்
எப்-ஆர்-எச்-எஸ் (லண்டன்), எம்-ஆர்-ஏ-எஸ் (லண்டன்),

பதிப்பித்தது.

சென்னை :
1916

அந்தமு மாதியு மவ்வுனவ் வுங்கின் றமலன்றந்த
செந்தமி ழென்னுந் திறங்காட்டி யீதைந் திணையகநூல்
வந்தன யாவும் வளரன்பின் மேனவென் வாய்மைச்சன்றே
முந்துமன் பின்முத லாய்மேன வேனற முடிந்ததுவே.

ஓம்

ஸ்ரீஇறைவன் துணை

இறையனார் அகப்பொருள்

களவு

க. அன்பி னைந்திணைக் களவெனப் படுவ
தந்தண ரருமறை மன்ற லெட்டனுட்
கந்தருவ வழக்க மென்மனார் புலவர்

என்பது சூத்திரம். எந்நூல் உரைப்பினும் அந்நூற்குப் பாயிரம் உரைத்துரைக்க வென்பது மரபு; என்னை?

“ஆயிர முகத்தா னகன்ற தாயினு

பாயிர மில்லது பனுவ லன்றே"

என்றாராகலானும், பாய்ப் பொருட்டாகிய பாயிரங் கேட்டார்க்கு நூன்பொருளாகிய நூல் இனிதுவிளங்கும் என்பதாகலானும் பாயிரம் உரைத்துரைக்கவேண்டும் என்பது பராய். என்போல வெனின் கொழுச்சென்றவழித் துன்னூசி இனிதுசெல்லும்; அதுபோலவென்பது.

---

*பேராசிரியர் "பெருமானடிகள் களவியல் செய்தாங்கு" எனவும் "களவியல் பொருள்கண்ட கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரர்" எனவும் (தொல்-மரபி-கூக) வழங்குதலானும்; நச்சினார்க்கினியர் 'இறையனார் களவியல்" (தொ-பொ-அகத்-ருக) என வழங்குதலானும்; இந்நூலுரையினும் "பிறபிறவும் பெயர் பெற்றது களவியல் என்பது, என்னை? களவு கற்பென்னுங் கைகோளிரண்டனுள் களவினை சிறப்புடைத்தென்று வேண்டும் இவ்வாசிரியன்" எனவருதலானும் இறையனார் களவியலென்பதே பண்டைப் பெயராதல் உணர்ந்துகொள்க.

அப்பாயிரம் இருவகைப்படும், பொதுவுஞ்சிறப்புமென. அவற்றுட் பொதுப்பாயிரம் என்பது எல்லா நான்முகத்தும் உரைக்கப்படுவது; சிறப்புப்பாயிரம் என்பது தன்னல் உரைக்கப்படும் நூற்கு இன்றியமையாதது.

பாயிரம் என்ற சொற்குப் பொருள் யாதோவெனின், புறவுரை என்றவாறு. அஃதின், நூல் கேட்டான் புகுந்தோன்

*நூல் கேளாமுன் புறவுரை கேட்டதென்னையெனின், நூற்குப் புறவுரைகேட்டல் நூற்கு இன்றியமையாததாதலினென்க. என்போலவெனின், கருவமைந்த மாநகர்க்கு உருவமைந்த வாயின்மாடம் போலவும், அளப்பரிய ஆகாயத்திற்கு விளக்கமாகிய திங்களும் ஞாயிறும் போலவும், தகைமாண்ட நெடுஞ்சுவர்க்கு வகைமாண்ட †ஓவியம்போலவும் என்பது. ஆகலிற் பாயிரங் கேட்டே நூல் கேட்கப்படும்.

அவற்றுள் அப் பொதுப்பாயிரந்தான் நான்குவகைப் படும், ஈவோன்றன்மையும், ஈதலியற்கையும், கொள்வோன் றன்மையும், கோடன்மரபுமென ; என்னை ?

"ஈவோன் றன்மை யீத லியற்கை
கொள்வோன் றன்மை கோடன் மரபென
வீரிரண் டென்ப ‡பொதுவி னியற்கை."

என்பவாகலின்.

ஈவோன்றன்மை என்பது ஆசிரியனது தன்மை என்றவாறு; ஈதலியற்கை என்பது அவன் உரைக்கும் முறைமை என்றவாறு; கொள்வோன்றன்மை என்பது மாணாக்கனது

* 'நூல் கேளாமுன் புறவுரை கேட்டதென்னையோ வெனின்' எனவும் பாடம்.

† 'பாவை' என்பது முன் அச்சுப்பிரதியிற் கண்ட பாடம்.

‡ 'இயல்புணர்ந் தோரே' எனவும் பாடம்.

தன்மை என்றவாறு; கோடன்மரபு என்பது அவன் கேட்கும் முறைமை என்றவாறு. அவையெல்லாம் விரித்துரைப்பிற் பெருகும்; முன்னோர் நூலிற் கண்டுகொள்க.

இனிச் சிறப்புப்பாயிரம் எட்டுவகைப்படும். அவை யாவையோவெனின், ஆக்கியோன் பெயரும் வழியும் எல்லையும் நூற்பெயரும் யாப்பும் நுதலிய பொருளும் கேட்போரும் பயனும் இவை. என்னை?

"ஆக்கியோன் பெயரே வழியே யெல்லை
நூற்பெயர் யாப்பே நுதலிய பொருளே
கேட்போர் பயனோ டாயெண் பொருளும்
வாய்ப்பக் காட்டல் பாயிரத் தியல்பே"

என்றாராகலின்.

காலமும் களனும் காரணமும் கூட்டிப் பதினொன்றென்பாரும் உளர். என்னை?

"காலங் களனே காரண மென்றிம்
மூவகை யேற்றி மொழிநரு முளரே."

என்பவாகலின்.

இனி, ஆக்கியோன் பெயரென்பது நூல்செய்த ஆசிரியன் பெயர் என்றவாறு. இந்நூல்செய்தார் யாரோ வெனின், பால்வரைபுரையு மாடக்கூட லாலவாயிற் பால்புரை பசுங்கதிர்க் குழவித்திங்களைக் குறுங்கண்ணியாக உடைய அழலவிர்சோதி அருமறைக் கடவுளென்பது.

வழியென்பது இந்நூல் இன்னதன் வழித்து என்பது. இது *'வினையினீங்கி விளங்கிய அறிவின் முனைவ'னாற் செய்யப்பட்டமையால் வழிநூலென்று சொல்லப்படாது, முதனூலெனப்படுமென்பது.

* 'வினையினீங்கி விளங்கிய அறிவின்—முனைவன் கண்டது முதனூலாகும்'என்பது தொல்-பொருள்-மரபியல்-94.

இறையனார் அகப்பொருள்

எல்லையென்பது இந்நூல் இன்ன எல்லையுள் நடக்கு மென்பது. இந்நூல் எவ்வெல்லையுள் நடக்குமோவெனின், வடக்கு வேங்கடந், தெற்குக் குமரி, கிழக்கு மேற்குங் கடல் எல்லையாக நடக்கு மென்பது. என்னை ?

" வடக்குந் தெற்குங் குடக்குங் குணக்கும்
வேங்கடங் குமரி தீம்புனற் பௌவமென்
றந்நான் கெல்லை யகவயிற் கிடந்த
நூலதின் முறையே வாலிதின் விரிப்பின் "

எனவும்'

" † வடவேங்கடந் தென்குமரி
யாயிடைத், தமிழ்கூறு நல்லுலகத்து "

எனவுங் காக்கைபாடினியாரும் தொல்காப்பியனாருஞ் சொன்னாராகலின் என்பது.

நூற்பெயரென்பது நூலது பெயர் என்றவாறு. நூல் பெயர் பெறுமிடத்துப் பல்வகைப்படத் தம் பெயர் பெறும்; என்னை ? செய்தானாற் பெயர்பெறுதலும், செய்வித்தானாற் பெயர்பெறுதலும், இடுகுறியாற் பெயர்பெறுதலும், அள

வினாற் பெயர்பெற்றதனுள், சிறப்பினாற் பெயர்பெற்றது மெனா. செய்தானாற் பெயர்பெற்றன, அகத்தியம், தொல்காப்பியமென இவை; செய்வித்தானாற் பெயர்பெற்றன, சாதவாகனம், இளந்திரையமென இவை; இடுகுறியாற் பெயர்பெற்றன, நிகண்டு, ‡ நூல், கலைக்கோட்டுத்தண்டென

* 'மூன்முதன் முறைனம' எனவும் பாடம்.

† தொல்காப்பியத்திற்குப் பனம்பாரனார் பாடிய பாயிரம்.

‡ 'நூல்' என்று பெயர் பெற்றதோர் நூல் உண்டென்பது அடியார்க்கு நல்லார் சிலப்பதிகாரவுரைப்பாயிரத்து "'அயிரநரம்பிற்றுதி * * * புலவர்' என நூலுள்ளும்" என்றலானும், அரங்கேற்று காதையுரைக்கண் "ஆடிட முக்கோல் ஆட்டுவார்க் கொருகோல் என்று நூலிற் கூறின முறைமை" என்றலானும் உணரற்பாற்று. மயிலைநாதரும் நன்னூல் உரைக்கண் 'இடுகுறியாற் பெயர்பெற்றன நிகண்டு, நூல், கலைக்கோட்டுத்தண்டு' என உரைத்தார். (கலைக்கோட்டுத் தண்டு எனவும் பிரதி பேதம் உண்டு.)

இவை; அவையினாற் பெயர்பெற்றது பன்னிருபடல மென்பது; சிறப்பினாற் பெயர்பெற்றது களவிய லென்பது; என்னை? களவு கற்பு என்னுங் கைகோளிரண்டனுட் களவினைச் சிறப்புடைத்தென்று வேண்டும் இவ்வாசிரியன். என்னை?

" முற்படப் புணராத சொல்லின் மையிற்
கற்பெனப் படுவது களவின் வழித்தே." (இறை-கரு.)

என்று வேண்டினமையின். கற்புங் களவுபோல ஒருதலைபான

அன்பிற்றன்று.

இனி யாப்பென்பது நூல்யாப்பு. நூல் யாக்குமிடத்து நான்கு வகையால் யாக்கப்படும்; தொகுத்தும் விரித்துந் தொகைவிரியாகவும் மொழிபெயர்த்துமென. என்னை?

"தொகுத்தல் விரித்த றொகைவிரி மொழிபெயர்த்
ததர்ப்பட யாத்தலோ* டனைமர பினவே"

(தொல் - பொ - மர - கஎ.)

என்றாராகலின்.

அவற்றுள் இது தொகுத்துச் சொல்லப்பட்டது; என்னை? உலகத்து நடக்கும் அகப்பொருட்செய்யுளிலக்கணமெல்லாம் இவ்வறுபது சூத்திரத்துள்ளே தொகுத்தானாகலின் என்பது.

இனி நுதலியபொருளென்பது நூற் பொருளைச் சொல்லுதலென்பது. இந்நூல் என்னுதலிற்றோவெனின் தமிழ் நுதலிய தென்பது.

கேட்போர் என்பது இன்னார் கேட்டார் என்பது. இந்நூல் †கேட்டார் யாரோவெனின், குற்றமுடைய நூலா

* 'அனைவகைப படுமே' எனவும் பாடம்.
† 'யார் கேட்டாரோவெனின்' எனவும் பாடம்.

வினவ்வேறு குற்றமின்மை ஆராயவேண்டுவது? *இது முனைவனாற் †செய்யப்பட்ட நூலாகலாற் ‡குற்றமின்றாயினமை யிற் கேட்டாரையின்றென்பது. இன்றெனினும், உரை நடந்தவாறாகின்றமை ‖நோக்கக் கேட்டாரையுடைத் தென்பது. கேட்டார் யாரோவெனின், மதுரை உப்பூரிகுடி கிழார் மகனாவான் §உருத்திரசன்மன் என்பது. அவனை கேட்டற்குக் காரணஞ் சொல்லுதும்.

தலைச்சங்கம் இடைச்சங்கம் கடைச்சங்கம் என மூவகைப்பட்ட சங்கம் இரீஇயினார் பாண்டியர்கள். அவருள் தலைச்சங்கமிருந்தார் அகத்தியனாருந், திரிபுரமெரித்த விரிசடைக்கடவுளுங், குன்றமெறிந்த முருகவேளும், முரஞ்சியூர் முடிநாகராயரும், நிதியின்கிழவனு மென இத்தொடக்கத்தார் ஐஞ்ஞூற்று நாற்பத்தொன்பதின்ம ரென்ப. அவருள்ளிட்டு நாலாயிரத்து நானூற்று நாற்பத்தொன்பதின்மர் பாடினாரென்ப. அவர்களாற் பாடப்பட்டன எத்துணையோ பரிபாடலும், முதுநாரையும், முதுகுருகும், களரியாவிரையுமென இத்தொடக்கத்தன. அவர் நாலாயிரத்து நானூற்று நாற்பதிற்றியாண்டு சங்கமிருந்தாரென்ப. அவர்களைச் சங்கமிரீஇயினார் காய்சினவழுதி முதலாகக் கடுங்கோனீறாக எண்பத்தொன்பதின்மரென்ப. அவருட் கவியரங்கேறினார் எழுவர் பாண்டியரென்ப. அவர் சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்தது கடல்கொள்ளப்பட்ட மதுரையென்ப. அவர்க்கு நூல் அகத்தியம்.

* 'முனைவன்றன்றல்' எனவும் பாடம்.

† 'சொல்லப்பட்ட' எனவும் பாடம்.

‡ 'குணமின்மை யின்மையின்' எனவும் பாடம்.

‖ 'நோக்கி' எனவும் பாடம்.

§ இவரே அகத்தியனார் தொகுத்தவராவர்.

இனி இடைச்சங்கமிருந்தார் அகத்தியனாரும், தொல்காப்பியனாரும், இருந்தையூர்க் கருங்கோழியும், மோசியும், வெள்ளூர்க்காப்பியனும், சிறு பாண்டரங்கனும், திரையன் மாறனும், துவரைக்கோனும், கீரந்தையுமென இத்தொடக்கத்தார் ஐம்பத்தொன்பதின்மரென்ப. அவருள்ளிட்டு மூவாயிரத்தெழுநூற்றுவர் பாடினாரென்ப. அவர்களாற் பாடப்பட்டன கலியும், குருகும், வெண்டாளியும், வியாழமாலையகவலுமென இத்தொடக்கத்தன வென்ப. அவர்க்கு நூல் அகத்தியமுந் தொல்காப்பியமும் மாபுராணமும் இசைநுணுக்கமும் பூதபுராணமுமென இவை யென்ப. அவர் மூவாயிரத்தெழுநூற்றியாண்டு சங்கமிருந்தாரென்ப. அவரைச் சங்கமிரீஇயினார் வெண்டேர்ச்செழியன் முதலாக முடத்திருமாறனீறாக ஐம்பத்தொன்பதின்மரென்ப. அவருட் கவியரங்கேறினார் ஐவர் பாண்டியரென்ப. அவர் சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்தது கபாடபுரத்தென்ப. அக்காலத்துப்போலும்* பாண்டியனாட்டைக் கடல் கொண்டது.

இனிக் கடைச்சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்தார் சிறுமேதாவியாரும், † சேந்தம்பூதனாரும் அறிவுடையரனாரும், ‡ பெருங்குன்றூர்க்கிழாரும், இளந்திருமாறனும், மதுரையாசிரியர் நல்லந்துவனாரும், மருதனிளநாகனாரும் கணக்காயனார்மகனார் நக்கீரனாருமென இத்தொடக்கத்தார் நாற்பத்தொன்பதின்மரென்ப. அவருள்ளிட்டு நானூற்று நாற்பத்தொன்பதின்மர் பாடினாரென்ப. அவர்களாற் பாடப்பட்டன நெடுந்தொகை நானூறும், குறுந்தொகை நானூறும், நற்றிணை நானூறும் புறநானூறும், ஐங்குறுநூறும், பதிற்றுப்பத்

* 'அக்காலம்போலும்' எனவும் பாடம்.
† 'சேந்தன் பூதனாரும்' எனவும் பாடம்.
‡ 'பெருங்குடிகிழார்' எனவும் பாடம்.

தும், நூற்றைம்பதுகலியும், எழுபதுபரிபாடலும், கூத்தும், வரியும், சிற்றிசையும், பேரிசையுமென்று இத்தொடக்கத்தன. அவர்க்கு நூல் அகத்தியமுந் தொல்காப்பியமுமென்ப. அவர் சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்தது *ஆயிரத்தெண்ணூற்றைம்பதிற்றியாண்டு என்ப. அவர்களைச் சங்கமிரீஇயினார் கடல் கொள்ளப்பட்டுப் போந்திருந்த † முடத்திருமாறன் முதலாக உக்கிரப்பெருவழுதி யீறாக நாற்பத்தொன்பதின்மரென்ப. அவருட் கவியரங் கேறினார் மூவர் பாண்டியரென்ப. அவர் சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்தது உத்தர

மதுரையென்ப.

அக்காலத்துப் பாண்டியனாடு பன்னீராண்டு வற்கடஞ் சென்றது. செல்லப், பசி கடுகுதலும், அரசன் சிட்டரை யெல்லாங் கூவி "வம்மின், யான் உங்களைப் புறந்தரகில்லேன்; என் தேயம் பெரிதும் வருந்துகின்றது; நீயிர்போய் நுமக் கறிந்தவாறு புக்கு, நாடு நாடாயினஞான்று என்னையுள்ளி வம்மின்" என்றான். என, அரசனை விடுத்து எல்லாரும் போயினபின்றைக் கணக்கின்றிப் பன்னீராண்டு கழிந்தது. கழிந்தபின்னர், நாடு மலிய மழைபெய்தது. பெய்தபின்றை அரசன் இனி நாடு நாடாயிற்றாகலின் நூல்வல்லாரைக் கொணர்க வென்று எல்லாப் பக்கமும் ஆட்போக்க, எழுத்ததிகாரமுஞ் சொல்லதிகாரமும் வல்லாரைத் தலைப்பட்டுக் கொணர்ந்து, பொருளதிகாரம் வல்லாரை எங்குந் தலைப்பட்டிலேமென்று வந்தார். வர, அரசனும் புடைபடக் கவன்று, "என்னை? எழுத்துஞ் சொல்லும் ஆராய்வது பொருளதிகாரத்தின் பொருட்டன்றே! பொருளதிகாரம்

* ஆயிரத்துத் தொளளாயிரத்தைம்பதின்மரும் உளர்.

† கடைச்சங்கமிரீஇய முதற்பாண்டியன் வங்கியசேகரனென் [illegible] க் பராணமுடையார் கூற்று.

பெறேமெனின் இவை பெற்றும் பெற்றிலேம்" எனச் சொல்

வானிற்ப, மதுரை ஆலவாயில் அழல்நிறக்கடவுள் சிந்திப்பான்: "என்னை பாவம்! அரசற்குக் கவற்சி பெரிதாயிற்று. அதுதானும் ஞானத்திடையதாகலான், யாம் அதனைத் தீர்க்கற்பாலம்" என்று, இவ்வறுபது சூத்திரத்தையுஞ் செய்து மூன்று செப்பிதழகத்தெழுதிப் பீடத்தின் கீழிட்டான்.

இட்ட பிற்றைஞான்று, தேவர்குலம் வழிபடுவான் தேவ *கோட்டத்தை எங்குந் துடைத்து, நீர் தெளித்துப், பூவிட்டுப் பீடத்தின்கீழ்ப் பண்டு என்றும் அலகிடாதான் அன்று தெய்வத் தன்மைப்பாலினான் அலகிடுவனென்று உள் வாங்குபு அலகிட்டான். இட்டாற்கு அவ்வலகினொடும் இதழ் போந்தன. போதரக் கொண்டுபோந்து நோக்கினாற்கு வாய்ப்புடைத்தாய்ப் பொருளதிகாரமாய்க் காட்டிற்று. காட்ட, பார்ப்பான் சிந்திப்பான்: "அரசன் பொருளதிகாரம் இன்மையிற் கவல்கின்றானன்றே; இது பட்டுச் செல்லாநின்றது; பெருமான் அருளிச் செய்தானாகும்" என்று, தன் அகம் புகாதே கோயிற்றலைக்கடை சென்று நின்று, கடைகாப்பார்க்குணர்த்த, கடைக்காப்பார் அரசர்க்குணர்த்த, அரசன் புகுதுகவென்று பார்ப்பானைக் கூவச் சென்றுபுக்குக் காட்டக் கொண்டு நோக்கி, "இது பொருளதிகாரம்! பெருமான் நமது இடுக்கண் கண்டு அருளிச்செய்தானாகற்பாலது" என்று, அத்திசை நோக்கித் தொழுதுகொண்டு நின்று, சங்கத்தாரைக் கூவுவித்து, "நம் பெருமான் நமது இடுக்கண் கண்டு அருளிச்செய்த பொரு

வதிகாரம்! இதனைக் கொண்டுபோய்ப் பொருள்காண்மின்" என அவர்கள் அதனைக் கொண்டுபோந்து கன்மாப்

'குலத்தலைத்' எனவும் பாடம்.

பலகை எதிரிருந்தாராய்வழி, எல்லாருந் தாந்தாம் உரைத்த உரையே நன்றென்று சில நாள்சொல்லாநின்றனர். செல்ல நாம் இங்ஙனம் எத்துணை யுரைப்பினும் ஒருதலைப் படாது; நாம் அரசனுழைச்சென்று நமக்கோர் காரணிகனைத் தரல் வேண்டுமென்று கொண்டுபோந்து, அவனாற் பொருளெனப் பட்டது பொருளாய் அன்றெனப்பட்டது அன்றாய் ஒழியக் காண்டுமென, எல்லாரும் ஒருப்பட்டு அரசனுழைச்சென்றார். செல்ல அரசனும் எதிர் எழுந்து சென்று, "என்னை? நூற்குப் பொருள் கண்டீரோ?" என, "அது காணுமாறு எமக்கோர் காரணிகனைத் தரல்வேண்டும்" எனப், "போமின், நுமக்கோர் காரணிகனை எங்ஙனம் நாடுவேன்? நீயிர் நாற்பத்தொன்பதின்மராயிற்று நுமக்கு நேரொவ்வார் ஒருவர் இன்மையினன்றே" என்று அரசன் சொல்லப் போந்து பின்னையும் கன்மாப்பலகை ஏறியிருந்து "அரசனும் இது சொல்லினான், யாங் காரணிகனைப் பெறுமாறு எனைகொலென்று சிந்தித்திருப்புழிச், முக்கட்செல்வன்தான் ஆலவாயில் அவிர்சடைக்கடவுளன்றே! அவனையே காரணிகனை

யுந் தரல்வேண்டு மென்று சென்று வரங்கிடக்கும்" என்று சென்று வரங்கிடப்ப, இடைப்பகத்து, "இவ்வூர் உப்பூரி குடிகிழார் மகனாவான் உருத்திரசன்மன் என்பான், பைங்கண்ணன் புன்மயிரன் ஐயாட்டைப் பிராயத்தான் ஒரு மூங்கைப்பிள்ளை உளன்; அவனை அன்னனென் றிகழாது கொண்டுபோந்து ஆசனமேலிரீஇக் கீழிருந்து சூத்திரப் பொருளுரைத்தாற் கண்ணீர் வார்ந்து மெய்ம்மயிர் சிலிர்க்கும் மெய்யாயின உரைகேட்டவிடத்து; மெய்யல்லா உரைகேட்டவிடத்து வாளா இருக்கும்; அவன் குமார தெய்வம்; அங்கோர் சாபத்தினாற் றோன்றினான்" என முக்காலிசைத்த குரல் எல்லார்க்கும் உடன்பாடாயிற்றாக,

எழுந்திருந்து தேவர் குலத்தை வலங்கொண்டுபோந்து, உப்பூரிகுடிகிழாருழைச் சங்கமெல்லாஞ் சென்று, 'இவ் வார்த்தையெல்லாஞ் சொல்லி ஐயனாவான் உருத்திரசன்மனைத் தரல்வேண்டுமென்று வேண்டிக் கொடுபோந்து, வெளியதுடீஇ, வெண்பூச்சூட்டி, வெண்சாந் தணிந்து, கன்மாப்பலகையேற்றி இரீஇக் கீழிருந்து சூத்திரப்பொருளுரைப்ப, எல்லாரும் முறையே உரைப்பக்கேட்டு வாளா இருந்து, மதுரைமருதனிளநாகனார் உரைத்தவிடத்து ஓரோவழிக் கண்ணீர் வார்ந்து மெய்ம்மயிர் நிறுத்திப் பின்னர்க் கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார் உரைத்தவிடத்துப் பதந்தொறுங் கண்ணீர் வார்ந்து* மெய்ம்மயிர

சிலிர்ப்ப இருந்தான். இருப்ப, ஆர்ப்பெடுத்து மெய்யுரை பெற்றாம் இந்நூற்கென்று.

ஆகலால், உப்பூரிகுடிகிழார் மகனாவான் உருத்திரசன்மனாவான் செய்தது இந்நூற்குரையென்பாரும் உளர்; அவர் செப்பிலர், மெய்யுரை கேட்டாரென்க. மதுரை ஆலவாயிற் பெருமானடிகளாற் செய்யப்பட்ட நூற்கு நக்கீரனாரால் உரை கண்டு, குமாரசுவாமியாற் கேட்கப் பட்டதென்க. இனி உரை நடந்து வந்தவாறு சொல்லுதும்.

மதுரைக் கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார் தம்மகனார் கீரங்கொற்றனார்க் குரைத்தார்; அவர் தேனூர்கிழார்க் குரைத்தார்; அவர் படியங்கொற்றனார்க் குரைத்தார்; அவர் செல்வத்தாசிரியர் பெருஞ்சுவனார்க் குரைத்தார்; அவர் மணலூராசிரியர் புளியங்காய்ப் பெருஞ்சேந்தனார்க் குரைத்தார்; அவர் செல்லூராசிரியர் ஆண்டைப்பெருங் குமாரனார்க் குரைத்தார்; அவர் திருக்குன்றத்தாசிரியர்க் குரைத்தார்;

‘கண்ணீர் வீழ்த்தி’ என்பதூஉம் பாடம்.

அவர் மாதவனார்* இளநாகனார்க்குரைத்தார்; அவர் முசிறி யாசிரியர் நீலகண்டனார்க்குரைத்தார். இங்ஙனம் வருகின்றது உரை.

இனிப் பயனென்பது இதுகற்க இன்னது பயக்கும் என்பது. இதுகற்க இன்னது பயக்குமென்பதறியேன், யான் நூற்பொருள் அறிவலென்னுமேனிற், சில்லெழுத்தினான் இயன்ற பயனறியாதார், பலவெழுத்தினான் இயன்ற நூற்பொருள் எங்ஙனம் அறிகிற்பா பேதாய் எனப்படுமாகலின், இன்னது பயக்குமென்பது அறியல் வேண்டும். என் பயக்குமோ இதுகற்கவெனின், வீடுபேறு பயக்குமென்பது. என்னை? இது களவியலன்றே! இதுகற்க வீடுபேறு பயக்குமாறென்னை? களவு கொலை காமம் இவைநிரைத்தெண்ணப் பட்டனவன்றோ சமயத்தாரானும் உலகத்தாரானுங் கடியப்பட்டன? அவற்றுள் ஒன்றன்றோ இது? எனின்; அற்றன்று, களவென்னுஞ் சொற்கேட்டுக் களவுநெறியென்பதூஉங் காமமென்னுஞ் சொற்கேட்டுக் காமநெறியென்பதூஉமன்று; மற்றவை நல்லவாமாறு முண்டு: என்னை? ஒருவனோரிடத்துத் தமரொடுகலாய்த்து நஞ்சுண்டு சாவலென்னும் உள்ளத்தனாய் நஞ்சுகூட்டி வைத்து, விலக்குவாரில்லாதபோழ்து உண்பலென்று நின்றவிடத்து, அந்நஞ்சுடையானொருவன் அதனைக் கண்டு இவனிதனையுண்டு சாவாமற் கொண்டுபோயுகுப்பலென்று அவனைக்காணாமே கொண்டுபோயுகுத்திட்டான்; அவனுஞ் சனநீக்கத்துக்கண் நஞ்சுண்டு சாவான்சென்றான்

அதுகாரணமாய்ச் சாக்காடு நீங்கினான். அவன் அக்களவினான் அவனை உய்யக்கொண்டமையான் நல்லுழிச்† செல்லு மென்பது. மற்றும் இதுபோல்வன களவாகா, நன்மை பயக்குமென்பது.

* 'யாதளவனார்' என்பதும் பாடம்.
† 'நல்லூழின்' என்பதும் பாடம்.

இனிக் காமம் நன்றுமாறுண்டு. சுவர்க்கத்தின்கட் சென்று போகந்துய்ப்பமென்றும் உத்தரகுருவின்கட் சென்று போகந்துய்ப்பமென்றும் நன்ஞானங்கற்று வீடு பெறுவமென்றுந் தெய்வத்தை வழிபடுவமென்றும் எழுந்த காமங் கண்டாயன்றே? பெண்டிர்களாலும் புகழப்பட்டு மறுமைக்கும் உறுதிபயக்குமாதலின் இக்காமம் பெரிதும் உறுதியுடைத்தென்பது. உறுதி உடைத்தாமாறு: அறுவகைப்பட்ட பாசாண்டிகளும் இணைவிழைச்சு இன்றென்ப. அஃது உண்டாமிடத்துச் சுற்றத்தொடர்ச்சி உண்டாம்; உண்டாகவே, கொலையே களவே வெகுளியே செருக்கே மானமே என்றித்தொடக்கத்துக் குற்றமாகிநிற்குமென்பது. அது கேட்கவே, தலையாயினார் அதன்கணின்று நீங்குவர். இனி இடையாயினர் பெண் என்பது எற்புச்சட்டகம், மூளைக்குரம்பை, புழுப்பிண்டம், 'பைம்மறியாநோக்கப் பருந்தார்க்குந் தகைமைத்து'; ஊனும் பித்தும் வளியுங்

குடருங் கொழுவும் புரளியும் நரம்பும் மூத்திரபுரீடங்களும்
என்றா இவற்றநிலையது; பொருளன்று; பொருளாயிற், பூவே
சாந்தே பாகே என்றிவை அணிகலனே என்றிவற்றாற்
புனையவேண்டுவன்றே தான் இயல்பாக நன்றாயின்? என்று,
அதன் அகபந்தன்மை உரைப்பக்கேட்டு நீங்குவர். கடையா
யினார் எத்திறத்தானும் நீங்கார்; என்னை? பல்பிறப்பிடை
ஆணும் பெண்ணுமாய்ப் பயின்று போகந்துய்த்து வரு
கின்றமையின் அவர்க்கு இது காட்டப்பட்டது. என்னை?
பேதையைக் காதல்காட்டிக் கைவிடுக்க என்பதனால் அவன்
தாழ்ப்பட்ட இணைவிழைச்சினுள்ளே மிக்கதொன்று காட்
டப்பட்டது. எல்லாவொன்றும் மூப்புப் பிணி சாக்காடில்லது
நீச்சமிரப்பிடும்பை யில்லது; இவனும் பதினாறாட்டைப் பிரா
யத்தானாய் இவளும் பன்னீராட்டைப் பிராயத்தாளாய் ஒத்த

பண்பும் ஒத்த நலனும் ஒத்த அன்பும் ஒத்த செல்வமும்
ஒத்த கல்வியும் உடையராய்ப் பிறிதொன்றிற் கூடின்றிப்
போகந்துய்ப்பாரென்று காட்டப்பட்டதென்பது. என்
போலவோ வெனின், கடுந்திண்டேரானைக் கட்டி பூசிக்
கடுத்தீற்றியவாறு போலவும், கலங்கற்சின்னீர் தொ
வரவையான் உண்பானை, அடிவுடையானொருவன் பெய்த்
தேனைக் காட்டி, உதக்கானைப் தலைகொடுகிர் தோன்றவை,

ஆக்கிய பருவாய், இரக்கமாகிய பாகி என்செய்தி! என்று சொல்லிப்போய் நல்லோர்தாருநீர் தலைப்படுவித்து வைட்டுப்பாகப்போலவை, தான் ஒழுகாநின்றமைகார் இவைவி யறுத்தி. அவைமை மிக்கதோர ஒழுக்கம் காட்டுறுன். காட்ட அதற்போபரா மன்னை சொல்லோர எனும்; எனவே படக் கப்பாட்டுறுனும் வலியாலும் வனப்பாலும் பொருளாலும் பெறலாவதன்று, தவஞ் செய்தார்க்குப் பெறலாம் என்னை?

> "வேண்டிய வேண்டியாங் கெய்தலாற் செய்தவ
> மீண்டு முயலப் படும்" (குறள்-தவம்-௫.)

என்பதாகலான் என்பது. அது கேட்டு, யானுந் தவஞ் செய்து இதனைப் பெறுவனென்று அதன்பாட்டு வேட்கை யாற் தவஞ்செய்யும்; செய்யாநின்றானைப் பாவி இதன் *பரத் தந்தோ விடுபேற்றின்பமென்று விடுபேற்றின்பத்தை விரித் துரைக்கும். அதுதான் பிறப்புப் பிணி மூப்புச் சாக்காடு அலைக்கவலைக் கையாற்றினீங்கி மணியினது ஒளியும் †மலரி னது நாற்றமுஞ் சந்தனத்துத் தட்பமும்போல உண்ணின் றெழுதரு மொரு பேரின்ப ‡வெள்ளத்ததென்பது கேட்டு, அதனைவிட்டு விடுபேற்றின்கண்ணே அவாவின்று தவமும்

---

* 'பரகத்தமே தா' எனபதுமபாடம.

† 'அணிமலர் நாற்றமும்' என்பதும்பாடம்.

‡ 'வெள்ளத்ததென், அதுகேட்டு' என்பதும் பாடம்.

கலநூ சூததிரம்.

ஞானமும் புரிந்து விடுபெறுவானுமென்பது. அவனை வஞ்

சித்துக்கொண்டுசென்று நன்னெறிக்கண் நிறீஇயினமையிற் களவியலென்னுங் குறிபெற்றது.

இனிப் புகழ் பொருள் நட்பு அறனென்னும் நான்கினையும் பயக்கும் இது வல்லார்க்கு; என்னை? கற்றுவல்லனாதனின் மிக்க புகழ் இல்லை, உலகத்தாரானுஞ் சமயத்தாரானும் ஒருங்கு புகழப்படுமாகலான் என்பது. இனிப் பொருளும் பயக்கும்; என்னை? பொருளுடையாரும் பொருள் கொடுத்துக் கற்பவாகலின் என்பது. இனி நட்பும் பயக்கும்; என்னை? கற்றாரைச்சார்ந்து ஒழுகவே நடக்கும் அறிவு பெருகுமென்று பலருஞ் சார்ந்து ஒழுகலின் என்பது. இனி அறனும் பயக்கும்; என்னை? ஞானத்தின் மிக்க கொடை இன்மையான் என்பது. இது பயன்.

இனிக் காலமென்பது கடைச்சங்கத்தார் காலத்துச் செய்யப்பட்டது. இனிக் களமென்பது உக்கிரப்பெருவழுதியார் அவைக்களமென்பது. காரணமென்பது அக்காலத்துப் பாண்டியனாருஞ் சங்கத்தாரும் பொருளிலக்கணம்பெறாது இடர்ப்படுவாரைக்கண்டு ஆலவாயிற் பெருமானடிகளால் வெளிப்படுக்கப்பட்டது. பாயிரம் முற்றும்.

இனிப் பாயிரம் உரைத்தபின்னை நூலாமாறும் உரைக்கற்பாலது. அதுதான் நால்வகையான் உரைக்கப் படும். அவை யாவையோவெனின், நூலுதலியதுரைத்தலும்

நூலுள் அதிகார முதலியதுரைத்தலும் அதிகாரத்துள் ஓத்து முதலியதுரைத்தலும் ஓத்தினுட் சூத்திர முதலியதுரைத்தலுமென இவை. அவற்றுள், நூன்முதலிய துரைக்குமிடத்து நூலாமாறும் நூலென்றசொற்குப் பொருளாமாறும் உரைத் துரைக்கற்பாற்று.

அவற்றுள் நூலாமா றுரைக்குமிடத்து நூல்தான் மூன்றுவகைப்படும், முதனூலும் வழிநூலுஞ் சார்புநூலு மெனை; என்னை?

* "முதல்வழி சார்பென நூன்மூன் றாகும்"

என்றாராகலின். அவற்றுள் முதனூலாவது வரம்பிலறிவன் பயந்ததாகும்; என்னை?

"வினையின் நீங்கி விளங்கிய அறிவின்
முனைவன் கண்டது முதனூ லாகும்"
(தொல் - பொ - மர - கூச.)

எனவும்,

* "முதல்வ னூற்குப் பிறன்கோட் கூறாது"

எனவும்,

* "சந்திரஞ் சூத்திரம் விருத்தி மூன்றற்கு
முந்நூ லில்லது முதனூ லாகும்"

எனவுஞ் சொன்னாராகலின். இனி அந்நூலோடு ஒத்த †மரபிற்றாய் ஆசிரியமதவிகற்பப்படக் ‡கிளப்பது வழிநூலெனப்படும்; என்னை?

* "முன்னோர் நூலின் முடிபொருங் கொத்துப்
பின்னோன் வேண்டும் விகற்பங் கூறி
யழியா மரபினது வழிநூ லாகும்"

என்றாராகலின். இவ்விரு † நூலுள்ளும் § ஒரு வழி முடிந்த பொருளை ஒருபகார நோக்கி ஒருகோவைப்பட ‡ வைப்பது சார்புநூலாகும; என்னை?

---

* இக்குறியிட்ட சூத்திரங்கள் யாப்பருங்கலக்காரிகையுரையில் வந்த சில குறிப்புகளைக்கொண்டு [illegible] என்னும் ஆசிரியராற் செய்யப்பட்டன வாயிருக்கலா மென்பதும், அவற்றையே பிற் காலத்தில் நன்னூலாசிரியர் தம்முடையவாக எடுத்து ஆண்டு கொண்டன ரென்றும் கருதற்கு இடமுண்டு.

† 'முடிவிற்றாய்' என்பதும் பாடம்.

‡ 'இடப்பது' என்பதும் பாடம்.

§ 'கொண்டுமுடிந்த' என்பதும் பாடம்.

க-வது சூத்திரம்.

* "இருவர் நூற்கு மொருசிறை தொடங்கித்
திரிபுவே றுடையது புடை நூலாகும்"

என்றாராகலின்.

எதிர்நூல் என்பதும் ஒன்றுண்டு. அது யாதோ வெனின், முதனூலின் முடிந்தபொருளை ஒருவன் யாதானும் ஒரு காரணத்தாற் பிறழவைத்தால் அதனைக் கருவியால் திரிவுகாட்டி ஒருவாமை வைத்தற்கு ஒள்ளியான் ஒருபுலவ னால் உரைக்கப்படுவது; என்னை?

" தன்கோ ணிறீஇப் பிறன்கோள் மறுப்ப
தெதிர்நூ லென்ப ரொருசா ரோரே"

என்றாராகலின்.

அல்லதூஉம்,

" நூலெனப் படுவது நுதலிய பொருளை
யாதிக் கண்ணே யறியச் சுட்டி
யோத்துமுறை நிறுத்துச் சூத்திர நிரைஇ
முதல்வழி சார்பென மூவகை மரபிற்
றொகைவகை † விரியின் வகையறத் தெரிந்து
ஞாபகஞ் செம்பொரு ளாயிரு வகையிற்
பாவமைந் தொழுகும் பண்பிற் றாகிப்
புணர்ச்சியி னமைந்து பொருளகத் தடக்கித்
தனக்குவரம் பாகித் தான்முடி வதுவே"

எனவுஞ் சொன்னாராகலின். அன்றியும், ‡ நூலெனப் படுவது நுதலிய பொருளை முதலிற்கூறி முதல் நடுஇறுதி

---

* இச்சூத்திரம், யாப்பருங்கலக்காரிகை யுரையில் வந்த சில குறிப்புகளைக்கொண்டு பாடலனார் என்னும் ஆசிரியராற் செய்யப் பட்டதா யிருக்கலாமென்று கருதற்கு இடமுண்டு.

† 'விரியும்' என்பதும் பாடம்.

‡ இவ்வுரைப்பகுதி முன் அச்சுப்பிரதியி லில்லை; வேறோர் ஏட்டுப்பிரதியிற் கண்டது.

2

மாறுகோள் இன்றித் தொகைவகை விரிபடப் பொருள்

வைத்துப் பொழிப்பு அகலம நுட்பம் நூலெச்சம்.என்னும் உரையிற் பொருள்விளங்கு நுண்மைக்கு வரம்பாக நோக் குடையது ; என்னை ?

" நூலெனப் படுவது நுவலுங் காலை
முதலு மிறுதியு மாறுகோ ளின்றித்
தொகையினும் வகையினும் பொருண்மை காட்டி
யுண்ணின் றகன்ற வுரையொடு பொருந்தி
நுண்ணிதின் விளக்க லதுவதன் பண்பே"

என்றாராகலின் ; இவ்வகை சொல்லப்பட்டது நூலென்ப.

இனி நூலென்ற சொற்கும் பொருளுரைக்கப்படும். நூல்போறலின நூலென்ப ; பாவைபோலவாளைப் பாவை யென்றாற்போல. நூல்போறலென்பது : நுண்ணிய பலவாய பஞ்சு நுனிகளாற் கைவன்மகடூஉத் தனது * செய்கை மாண்பினால் ஓரிழைப்படுத்தலாம உகைத்து நூனூற்ற லென்பது ; அவ்வாறே † நாநது பரந்த சொற்பரவைகளாற் பெரும்புலவன் றனது உணர்வுமாட்சியிற் பிண்டம் படலம் ஓத்துச் சூத்திரமென்னும யாப்பு நடைபடச் சேர்த்தலா முலகத்து நூல்செய்தலாவது ; அவ்வகை நூற்கப்படுதலின் நூலெனப்பட்டது. இனி ஒரு சாரார் நூல்போலச் செப் பஞ்செய்தலின் நூலென்ப. இனித் தந்திர மென்னும் வடமொழிப் பொருளை நூலெனவழங்குதல் தமிழ் வழக் கெனக்கொள்க. இது நூலென்ற சொற்குப் பொருள்.

இனி நூனுதலியதூஉம் உரைக்கற்பாலது. அது

பாயிரத்துள்ளே உரைத்தாம்; தமிழ்நுதலியதென்பது.

---

* 'செயற்கை நலனேதோன்ற' என்பது முன் அச்சுப்பிரதியிற் கண்ட பாடம்.

† 'சுகிர்ந்து' என்பதும் பாடம்.

க-வது சூத்திரம்.

தமிழ்நான் நான்கு வகைப்படும், எழுத்தும் சொல்லும் பொருளும் யாப்புமென.

அவற்றுள் இவ்வதிகாரம் என்னுதலி எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டதோவெனின், பொருளாராய்தலை நுதலி எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டது. * அதிகாரம் நுதலியதூஉம் அதிகாரத்துப் பெயர் உரைப்பவே விளங்கும். இனி அதிகாரம் நுதலியதெல்லாம் அதிகாரத்துள் ஓத்து நுதலாவன்றே, பல ஓத்துக்கொண்டது ஓர் அதிகாரமாதலான்; இதனுள் இவ்வோத்து என்னுதலி எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டதோ வெனின், ஓத்தினது பன்மையின்மையின் ஓத்தின்றென்பது.

இனிச் சூத்திரம் நுதலியது முரைக்கற்பாலது. சூத்திரம் உரைக்கின் அது நான்கு வகையான் உரைக்கப்படும். அஃதுரைக்குமாறு: கருத்துரைத்துக் கண்ணழித்துப் பொழிப்புத்திரட்டி அகலங்கூறலென.

இச்சூத்திரத்தின் கருத்தென்னையோ வெனின், இவ்

வதிகாரத்து ளுரைக்கின்ற பொருள் இன்ன தென்பதூஉம் இன்னதனோ டொக்கு மென்பதூஉம் உணர்த்துத லுதலிற்று. அன்னதாதல் இச்சூத்திரங் கண்ணழிப்ப விளங்கும். கண்ணழித்தல் என்பது பதப்பொருள் சொல்லுதல்.

இதன்பொருள் :—அன்பின் ஐந்திணைக் களவு எனப் படுவது—அன்பினுடைய ஐந்திணையுட் களவு எனப்பட்ட ஒழுக்கம் ; அந்தணர் அருமறை மன்றல் எட்டனுள்—அந் தணர் என்பார் பார்ப்பார், அருமறை என்பது வேதம், மன்றல் என்பது மணம், எட்டு என்பது அவற்றது

* இச்சொற்றொடர் முன் அச்சுப்பிரதியில் இல்லை; வேறோர் ஏட்டுப்பிரதியிற் கண்டது.

தொகை ; கந்தருவ வழக்கம் என்மனார் புலவர்—கந்தருவ வழக்கத்தோடு ஒக்கும் * ஒழுக்கினைக் களவென்று சொல் லுவர் கற்றுவல்லோர் என்றவாறு.

இனிப் பொழிப்புத்திரட்டல் என்பது, அன்பினுடைய ஐந்திணையிற் களவெனப்பட்ட ஒழுக்கம் பார்ப்பார் வேதத் துக்கண் மகட்கோடலாறென்னும் எட்டினுட் கந்தருவர் ஒழுகலாறொப்பது. அதனைக் களவென்று சொல்லுவர் கற்று வல்லோர் என்றவாறு.

இனிச் சூத்திரத்துப் பொருளைத் தூய்மைசெய்தற் குக் கடாவிடை யுள்ளுறுத்து உரைக்கும் உரையெல்லாம்

அகலவுரை யெனக்கொள்க. 'அன்பின் ஐந்திணை' என்ற விடத்து அன்பு அறிநதேனுயினன்றே அன்பினுைடய ஐந் திணையும் அறிவதெனின், அது குடத்துள் விளக்குந் தடற் றுள் வாளும் போல இதுகாண் அன்பென்று தந்து காட்ட லாகாது. அன்புடையரான குணங்கண்டவிடத்து இவை உண்மையான் ஈங்கு அன்புண்டென்று அனுமித்துக்கொள் ளற்பாற்று. அன்புடையரான குணம யாவைபோவெனின், சாவிற்சாதல், நோவிநோதல், ஒண்பொருள்கொடுத்தல், நன் கினிதுமொழிதல், புணர்வுநனிவேட்டல், பிரிவுநனியிரங்கல் என இவை. என்றார்க்கு, இவை திரிபுடைய : என்னை இவை திரிபுடையவாமாறெனின், சாவிற்சாதல் என்பது அன்பி னுனே நிகழ்வதன்று, பிணியுடையளாய் வாழ்க்கையை முனிந்துசெல்வாள் இது தலைக்கீடாகச் சாவலென்று சாவ வும் பெறும்; இனிக், கண்டீரன்றே, குடுமிக்கூந்தலில் கறுநெய் பெய்து, கொண்டானிற் பின்னையுமிருந்து, சோறு தின்று வாழ்கின்றாளோ, ஓ! கொடியளோகாணென்று

'வழக்கினை' என்பதும் பாடம்.

நித்தல் பழிதூற்றப்பட்டிருந்து, * பின்னுமே ஒரு நாட் சாவன், அதனுன் இன்றே சாவனெனச் சாவவும் பெறும்; அதுவன்றிப் † புகழ்வேண்டியும் கணவனெடு செத்தார் சுவர்க்கம் புகுவரென்னும் உரைகேட்டு அது வேட்கை யானுஞ் சாம் ; அப்பரிசன்றி அன்பினுனுஞ் சாம் ; அஃது

ஒருதலையாக நிகழ்வதன்றென்பது. இனி நோவினோதை லென்பது ‡மெய்நோ என்றறியலாகாது; அதுவுந் திரிபுடைத்து; அன்புள்வழியும் அன்பில்வழியுந் தோன்று மென்று மறுக்கப்படும். ஒண்பொருள் கொடுத்த லென்பது கணிகையர் கூட்டம் பொருளானும்; ஆதலின் அதுவும் அன்பன்று. நன்கினிது மொழித லென்பது, நன்கினிது சொல்லிப் பகைவருந் தங்கருமம் முடிப்பாராதலின் அதுவும் அன்பன்று. புணர்வு நனி வேட்டலென்பது அச்சங் காரணத்தானும் புணர்வு வேட் டோர்போலப் புணர்வராதலின் அதுவும் அன்பன்று. பிரிவு நனியிரங்கலென்பது சீரும் ஆடார் பூவுஞ் சூடார் சாந் தும் அணியாராய்ப் பிரிந்திருந்தார் போல் வாடியிருப் பர் அன்பிலாதாருமாகலின், அதுவுந் திரிபுடைத்து. இனித் திரிபின்றி இக்குணங்கள் நிகழ்ந்தவழி அன்புண் டெனக்கொள்க. அஃதெங்ஙனம் நிகழுமோவெனின், அவன் இறந்து பட்டவாறே தானும் இறந்துபட்டவழி அன்பி னானே ஆயிற்றெனக்கொள்க. அல்லனவும் இவ்வகையாற் றிரிபில்லன அன்பினானே ஆயிற்றென் றுணர்ப. அல்ல தூஉம், அன்பெனப்பட்டது தான் §வேண்டப்பட்ட பொரு

* 'பின்னுமொருநாட் சாவராதலின்' என்பதும் பாடம்.

† 'புகழ்வேண்டிச் சாவவும்பெறும்' என்பதும் பாடம்,

‡ 'இன்னநோ' என்பதும் பாடம்.

§ 'வேட்ட வேட்ட' என்பதும் பாடம்.

ளின்கண் தோன்றும் உள்ளநிகழ்ச்சி. அதனைக் காட்டிக் காண்க என்னுனன்றே! தான் அறிந்தபொருளாகலின்; என்னை? மாணுக்கன் நீரவேட்ட வேட்கையைக் காட்டுக என்னுன், தான் அறிந்தபொருளாகலின்; காட்டுக என்னுமே யெனின், வஞ்சித்தானும். அவனை ஆசிரியன் அறிவிக்க லுறுமேயெனிற் பேதையாயினும். அல்லதூஉம், உலகத்துப் பொருள் தான் இரண்டுவகையான் உணர்த்தப்படும், உண்மைமாத்திரை உணாத்திப் பிழம்பு உணர்த்தப்படாதனவும், உண்மையும் பிழம்பும் உணாத்தப்படுவனவுமென. அவற்றுள், உண்மையுணாத்திப் பிழம்பு உணர்த்தப்படாதன காமமும் வெகுளியும பயமும் இன்பமுந் துன்பமும் முதலாகவுடையன; என்னை?

"ஒப்பு முருவும் வெறுப்பு மென்ற
கற்பு மேரு மெழிலு மென்ற
சாயலு நாணு மடனு மென்ற
நோயும் வேட்கையு நுகாவு மென்றாங்
காவயின் வரூஉங் கிளவி யெல்லா
நாட்டிய மரபின் னெஞ்சுகொளி னல்லது
காட்ட லாகாப பொருள வென்ப"

(தொல் - பொ - பொரு - ருக.)

என்றாராகலின். இனி உண்மையும பிழம்பும் உணர்த்தப்படுவன 'மாடக்கூடல்' 'மாநிலத்' தொடக்கத்தன என்று

கொள்க. அன்பென்பது உண்மைமாத்திரையல்லது பிழம்பு உணர்த்தப்படா தென்பது; என்றார்க்கு, அன்பென்பது தான்கருதப்பட்ட பொருளின்கண் தோன்றும் வேட்கையன்றே ஈண்டு நம்மால் அன்பென்று விகற்பிக்கப் படாநின்றது; அஃது யாதோவெனின், நாலுச் சுருங்கப் புணர்வு வேட்கை பெருக ஒருவனோடு ஒருத்தியிடை நிகழும் அன்பு விசேட இலக்கணமுடைத்தென்று கொள்க.

அஃதேயெனின், அன்பு அறிந்தேன். 'ஐந்திணை'யாவன யாவையோவெனின், குறிஞ்சி நெய்தல் பாலை முல்லை மருதமென இவை; ஆயின், ஐந்திணை என்றதல்லது அவற்றது பெயரும முறையும் இலக்கணமும் அறியச் சொல்லிற்றிலரேயெனின், இது சுருக்கநூலாகலிற் சொல்லிற்றிலர்; அவை முடிந்தநூலிற் கொண்டுரைக்கப்படும். உரைக்குமிடத்து முதல் கரு உரிப்பொருளென மூன்றுவகையான் உரைக்கப்படும்; என்னை?

"முதல்கரு வுரிப்பொரு ளென்ற மூன்றே
நுவலுங் காலை முறைசிறந் தனவே."
(தொல் - பொ - அகத் - ௩.)

என்றாராகலின்.

அவற்றுள் முதல் இரண்டுவகைப்படும், நிலமும் பொழுதுமென ; என்னை ?

> "முதலெனப் படுவது நிலம்பொழு திரண்டி
> னியல்பென மொழிப வியல்புணர்ந் தோரே."
>
> (தொல் - பொ - அகத் - ௪.)

என்றாராகலின்.

குறிஞ்சிக்கு நிலம் மலையும் மலைசார்ந்த இடமும் ; பொழுது கூதிரும் யாமமும் முன்பனியும் ; நெய்தற்கு நிலம் கடலும் கடல்சார்ந்த இடமும் ; பொழுது எற்பாடு ; பாலைக்கு நிலமில்லை ; என்னை ?

> "நடுவ ணைந்திணை நடுவண தொழியப்
> படுதிரை வையம் பாத்திய பண்பே."
>
> (தொல் - பொ - அகத் - ௨.)

என்றார் தொல்காப்பியனாராகலின். பொழுது நண்பகலும் வேனிலும், பின்பனியும் உரித்து. நிலமின்றிப் பொழுதினா

னேயுந் திணையாமோவெனின், குறிஞ்சியும் முல்லையும்

அடுத்த நிலமே காலம்பற்றிப்பாலையாமென்பது. முல்லைக்கு நிலம் காடுங் காடுசார்ந்த இடமும்; பொழுது காரும் மாலையும். மருதத்திற்கு நிலம் பழனமும் பழனஞ் சார்ந்த இடமும்; பொழுது வைகறையாமம். அஃதென்னை பெறுமாறென்னின்,

"மாயோன் மேய காடுறை யுலகமுஞ்
சேயோன் மேய மைவரை யுலகமும்
வேந்தன் மேய தீம்புன லுலகமும்
வருணன் மேய * பெருமண லுலகமு
முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தலெனச்
சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும் படுமே."
(தொல் - பொ - அகத் - ரு.)

"காரு மாலையு முல்லை குறிஞ்சி
கூதிர் யாம மென்மனார் புலவர்."
(தொல் - பொ - அகத் - சு.)

"பனியெதிர் பருவமு முரித்தென மொழிப."
(தொல் - பொ - அகத் - எ.)

"வைகுறு விடியன் மருத மெற்பாடு
நெய்த லாதன் மெய்பெறத் தோன்றும்."
(தொல் - பொ - அகத் - அ.)

"நடுவுநிலைத் திணையே நண்பகல் வேனிலொடு

முடிவுநிலை மருங்கின் முன்னிய நெறித்தே."

(தொல் - பொ - அகத் - க.)

"பின்பனி தானு முரித்தென மொழிப."

(தொல் - பொ - அகத் - கo.)

* 'பெரும்புன லுலகமும்' என்றும் வேறுபாடமுண்டு.

க-வது சூத்திரம். *உ௫

மருதத்திற்கும் நெய்தற்கும் பெரும்பொழுது சொல் லிற்றின்மையின் அறுவகை யிருதுவும் உரியவெனக்கொள்க. இவை முதல்.

இனிக் கரு என்பன தெய்வமும் உணவும் மாவும் மரமும் புள்ளும் பறையுஞ் செய்தியும யாழின்பகுதி முதலாக வுடையன; என்னை?

"தெய்வ முணவே மாமரம் புட்பறை
செய்தி யாழின் பகுதியொடு தொகைஇ
யவ்வகை பிறவுங் கருவென மொழிப."

(தொல் - பொ - அகத் - கஅ.)

என்றாராகலின். அம்முறையானே சொல்லுதும்.

குறிஞ்சிக்குத் தெய்வம் முருகவேள்; உண ஐவன நெல்லுந் தினையும்; மா புலியும் பன்றியும் யானையும்; மரம் அகிலும் ஆரமுந் திமிசுந தேக்கும் வேங்கையும்; புள்

கிளியும் மயிலும்; பறை வெறியாட்டுப்பறையுந் தொண்டகப்பறையுங் குரவைப்பறையும்; செய்தி தேனழித்தலுங் கிழங்ககழ்தலுங் குன்றாடுதலுந் தினைக்கிளிகடிதலும்; யாழ் குறிஞ்சியாழ். பிறவுமென்றதனால் தலைமகன்பெயர் சிலம்பன் வெற்பன் பொருப்பன்; தலைமகள்பெயர் கொடிச்சி குறத்தி; நீர் அருவிநீருஞ் சுனைநீரும்; ஊர் சிறுகுடியுங் குறிச்சியும்; பூ குறிஞ்சியுங் காந்தளும் வேங்கையுஞ் சுனைக் குவளையும்; மக்கள்பெயர் குறவர் இறவுளர் குன்றவர்.

நெய்தற்குத் தெய்வம் வருணன்; உணா மீன்விலையும் உப்புவிலையும்; மா சுறவும் முதலையும்; மரம் புன்னையும் ஞாழலுங் கண்டலும்; புள் அன்னமும் அன்றிலு மகன்றிலும்; பறை மீன்கோட்பறையும் நாவாய்ப்பறையும்; செய்தி மீன்விற்றலும் உப்புவிற்றலும் அவைபடுத்தலும்; யாழ் விளரியாழ். இனிப் பிறவுமென்றதனாற் தலைமகன்பெயர்

துறைவன் கொண்கன் சேர்ப்பன்; தலைமகள்பெயர் நுளைச்சி பரத்தி; நீர் * மணற்கிணறும் உவர்க்கழியும்; பூ வெள்ளிதழ்க் கைதையும் நெய்தலும்; ஊர் கலமேறுபட்டினமுஞ் † சிறுகுடியும் பாக்கமும்; மக்கள்பெயர் பரதர் பரத்தியர் நுளையர் நுளைச்சியர்.

தொல்காப்பியனுர் பாலைக்கு நிலம் வேண்டிற்றிலர்; வேண்டாமையின் தெய்வமும் வேண்டிற்றிலர். பிறர் பகவதியையும் ஆதித்தனையும் தெய்வம் என்று வேண்டினர்; உணு ஆறலைத்தனவும் சூறைகொண்டனவும்; மா வலியழிந்த யானையும் புலியுஞ் செந்நாயும்; மரம் இருப்பையும் ஓமையும்;' புள் கழுகும் பருந்தும் புறவும்; பறை பூசற்பறையும் ஊரெறிபறையும் நிரைகோட்பறையும்; செய்தி நிரைகோடலுஞ் சாத்தெறிதலுஞ் சூறையாடலும்; பண் பஞ்சுரம். பிறவு மென்பதனுல் தலைமகன்பெயர் மீளி விடலை காளை; தலைமகள்பெயர் எயிற்றி பேதை; பூ மராம்பூவுங் குராம்பூவும் பாதிரிப்பூவும்; நீர் வறுநீர்க்கூவலும் அறுநீர்ச்சுனையும்; மக்கள்பெயர் எயினர் எயிற்றியர் மறவர் மறத்தியர்; ஊர் கொல்குறும்பு.

முல்லைக்குத் தெய்வம் வாசுதேவன்; உணு வரகுஞ் சாமையும்; மா முயலும் சிறுமானும்; மரம் கொன்றையுங் குருந்தும்; புள் கானங்கோழியும் மயிலுஞ் சிவலும்; பறை ஏறுகோட்பறையும் முரசும்; செய்தி வரகு களைகட்டலும் அவை யறுத்தலுங் கடாவிடுதலும் நிரைமேய்த்தலும் ஏறு கோடலும்; பண் முல்லை. பிறவுமென்றதனுல் தலைமகன் பெயர், குறும்பொறைநாடன்; தலைமகள்பெயர் கிழத்தி

* 'மணற்கேணி' என்பதும் பாடம்.

† 'துறைசேர்குடி' என்பதும் பாடம்.

மனைவி; இப்பெயர் மருதநிலத்துத் தலைமகட்கும் உரிய: பூ முல்லையுந்தோன்றியும; நீர் கான்யாறு; ஊர் பாடியுஞ் சேரியும்; மக்கள்பெயர் இடையர் இடைச்சியர் ஆயர் ஆய்ச்சியர்.

மருதத்துக்குத் தெய்வம் இந்திரன்; உணா செந்நெல்லும வெண்ணெல்லும்; மா எருமையும நீர்நாயும; மரம் வஞ்சியுங் காஞ்சியும் மருதும; புள் நீர்க்கோழியுந் தாராவும; பறை மணமுழவும் நெல்லரிகிணையும; செய்தி நெல்லரிதலும் அவை கடாவிடுதலும் பயிர்க்குக் களைகட்டலும்; யாழ் மருதயாழ். பிறவுமென்றதனலை தலைமகன்பெயர் ஊரன் மகிணன்; தலைமகள்பெயர் கிழத்தி மனைவி; பூ தாமரைப்பூவுஞ் செங்கழுநீர்ப்பூவும; நீர் மனைக்கிணறும பொய்கையும் யாறும்; ஊர் பேரூர் எனப்படுப; மக்கள்பெயர் கடையர் கடைச்சியர் உழவர் உழத்தியர்.

இக்கூறப்பட்ட கரு மயங்கியும வரப்பெறும்; என்னை?

"உரிப்பொரு ளல்லன மயங்கவும் பெறுமே"
(தொல் - பொ - அகத் - க௩.)

"எந்நில மருங்கிற் பூவும் புள்ளும்

மங்கிலம் பொழுதொடு வாரா வாயினும்
வந்த நிலத்தின பயத்த வாகும்."
(தொல் - பொ - அகத் - கக.)

என்றுராகலின்.

இனி உரிப்பொருளாவது திணைக்கு உரியபொருள் என்றவாறு. அவை யாவையோவெனின், புணர்தல், பிரிதல், இருத்தல், இரங்கல், ஊடல், அவற்றினிமித்தம் என இவை; என்னை

"புணர்தல் பிரிதல் இருத்த லிரங்க
லூட லிவற்றி னிமித்த மென்றிவை
தேருங் காலைத் திணைக்குரிப் பொருளே."
(தொல் - பொ - அகத் - கச.)

என்றுராகலின்.

அவற்றுட் புணர்தலும் புணர்தனிமித்தமுங் குறிஞ்சி; பிரிதலும் பிரிதனிமித்தமும் பாலை; இருத்தலும் இருத்தனிமித்தமும் முல்லை; இரங்கலும் இரங்கனிமித்தமும் நெய்தல்; ஊடலும் ஊடனிமித்தமும் மருதம். புணர்தலே கொல்லோ குறிஞ்சியெனிற் புணர்தலேயன்று; பிரிவச்சமும், வன்புறை புரு, தலைமகனீங்கினவும், பாங்கற்கூரைத்

தனவும், பாங்கன் கழறினவுந், தலைமகன் எதிர்மறுத்தன வும், பாங்கன் எதிர்ந்தனவும, நீங்கினவும், தலைமகளைக் கண்டனவும, ஆற்றுவிப்பினவும், தலைமகற்கு வந்துரைத்தன வும், தலைமகன் சென்றனவும, தலைமகன் தலைப்பெய்தனவும் இத்தொடக்கத்தனவெல்லாந் தலைமகட்குந் தோழிக்கும் இவ்வகையானே நோக்கி விகற்பிக்க இறப்பவும் பலவாம். அவையெல்லாம் புணர்தலும் புணர்தனிமித்தமுமாய் அடங் கும். ஏனையவற்றிற்கும இவ்வாறே கொள்க.

இனி ஒழுக்கத்திணைத் திணையென்பாரும் நிலத்திணைத் திணையென்பாருமென இருபகுதியர் ஆசிரியர். அது பொருந் தாது; ஒழுக்கமேதிணையெனப்படும். குறிஞ்சியாகியஒழுக்கம் நிகழ்ந்த நிலமுங் குறிஞ்சியெனப்பட்டது; என்னை? விளக் காகியசுடர் இருந்த விடனும் விளக்கெனப்பட்டதுபோல என்பது. இனி ஒருசாரார் ஒழுக்கத்திணையுந் திணையென்ப, நிலத்திணையுந் திணையென்ப, ஆகலானன்றே 'அன்பினைந் திணை'யென்றது, ஐந்திணையாடை ஐந்திணைமஞ்சிகை என் றதுபோல. அன்னதூஉம் பொருந்தாது. அஃதே 'கருதிய

தென்னின், முன்னர்த் 'திணையே கைகோள்' (இறையனார்-௫௬.) என்றானன்றே, 'இணையே கைகோள்' என்னுமன்றே, இணையென்று கருதிற்றுப்பினென்பது. அஃதேயெனின்,

'ஐந்துதிணை'யென்னும், ஐந்துசான் ஐந்துகணை என்றது போலவெனின், அறியாது கடாவினாய்; ஐந்துதலையுடைய நாகத்தை ஐந்தலைநாகமுமென்ப ஐந்துதலைநாகமுமென்ப; இருமுடிபுமுடைத்து; என்னை? நூற்றியனுகரப்புணரியலுள்,

> " முதனிலை யெண்ணின்முன் வல்லெழுத்து வரினு
> ஞமவத் தோன்றினும் யவவரு நிலையினு
> முதனிலை யியற்கை யென்மனார்புலவர். "
>
> (தொல் - எழுத் - குற் - எக.)

என்றாராகலின்.

அஃதேயெனின், அன்பினுடைய ஒழுக்கத்தை அன்பின் வேறென்று கொள்வன், தச்சனுடைய மாடந் தச்சனின் வேறாயதுபோல என்றார்க்கு, அதுவன்று; பொன்னினுடைய குடம் பொன்னின் வேறல்லதுபோலக் கொள்க என்பது. மூன்றும் வேற்றுமை காரணகாரியத்தை வேறுணரவும் நிற்கும், வேறன்றியுணரவும் நிற்கும்; வேறன்றியுணர நிற்கும் பகுதிகொள்க. அஃதேயெனின் ஐந்திணை யென்பதன் முன்னர்க் 'களவு' என்னுஞ் சொல் எத்திறத்தால் வந்தது? ஒரு சொன்முன் ஒருசொல் வருங்காற் பயனிலை வகையானுந் தொகைநிலை வகையானும் எண்ணுநிலைவகையானுமென மூன்றனுள் ஒன்று பற்றியன்றே வருவது? அவற்றுள், இஃது எவ்வகையான் வந்ததோவெனின்,

தொகைநிலைவகையான் வந்ததென்பது. தொகைதாம்பல; அவற்றுள் இஃது எத்தொகையான் வந்ததோவெனின், வேற்றுமைத்தொகையான் வந்ததென்பது. அவ்வேற்று

றுமைத்தொகைதாம் பல; அவற்றுள் இஃது எவ்வேற்றுமைத்தொகையோவெனின், ஏழாம்வேற்றுமைத்தொகையென்பது. ஏழாம் வேற்றுமையுருபுதாம் பல; அவற்றுள் யாது தொக்கதெனின், உள்ளென்பது தொக்கது. ஐந்திணையுட் களவென்பதாயின், ஐந்திணையுள்ளுங் களவு வேறாகாதோ குடத்துள் விளக்குந் தடற்றுள் வாளும் அவ்விடத்தின் வேறாயதுபோல வெனின், அதுவன்று; ஏழாம்வேற்றுமை இடத்தையும் இடத்து நிகழ்பொருளையும் வேறுணரவும் நிற்கும் வேறன்றியுணரவும் நிற்கும். அவற்றுள், வேறுணரநின்றவழிக் காட்டிக் கடாவினுய்; வேறன்றியுணர நின்றவழிக் காட்டியக்கால் அதுபோலக் கொள்க. அரங்கினுள் அகழ்ந்தான், பாட்டினுள் அகழ்ந்தான் என்பதுபோல, ஐந்திணையுள்ளுங் களவுவேறன்றென்பது. அஃதேயெனின், 'அன்பினைந்திணைக் களவந்தண ரருமறை' என அமையாதோ? 'எனப்படுவது' என்றது எற்றிற்கோவெனின், செய்யுளின்பத்தின் பொருட்டு வந்ததென்னும் ஒருவன்; அற்றன்று, அதனான் ஒருபொருளுரைப்பனென்னும் ஒருவன். அதனான் ஒருபொருளுரைப்பான் பக்கம்

வசிபுடைத்து. அஃதியாதோவெனின், களவென்றற்குச் சிறப்புடைத்தென்பவாறு. *'உரெனப்படுவதுறையூ'ரென்ற விடத்துப் பிறவும் ஊருண்மைசொல்லி அவற்றுளெல்லாம் உறையூர் சிறப்புடைமை சொல்லுப. இங்குப் பிறவுங் களவுண்மைசொல்லி அக்களவுகட்கெல்லாம இக்களவு சிறப்புடைமைசொல்லும், துறக்கம் வீடுபேறுகளை முடிக்குமாகலான் எனப்படுவதென்று சொல்லிச் சிறப்பிக்கப்பட்டது. அது பூாயிரத்துள்ளும் உரைத்தாம். மற்று உலகத்துக் களவாயினவெல்லாங் கைகுற்றப்பவிங் கண்சூலவுங் கழுவேற்றவும் பட்டுப், பழியும் பாவமுமாக்கி, 'நரகத்தொடக்கத் திக்

க-வது சூத்திரம். கூக

கதிகளில் உய்க்கும். இது மேன்மக்களாற் புகழப்பட்டு ஞானவொழுக்கத்தோடொத்த இயல்பிற்றாகலானும் பழி பாவமின்மையானும் எனப்படுவதென்று விசேடிக்கப் பட்டது.

இனி 'அந்தணரருமறை மன்ற லெட்டனுள்' என்பது: அந்தணரென்பார் பார்ப்பார்; அருமறையென்பது வேதம; மன்றலென்பது மணம்; எட்டென்பது அவற்றது தொகை கொடுத்துச் சொன்னவாறு. அவை யாவையோ வெனின், பிரமம், பிரசாபத்தியம், ஆரிடம், தெய்வம், காந்தர்வம, அசுரம், இராக்கதம், பைசாசம் எனவிவை: என்னை?

" அறநிலை யொப்பே பொருள்கோ டெய்வம்
யாழோர் கூட்ட மரும்பொருள் வினையே

யிராக்கதம் பேய்நிலை யென்றிக் கூறிய
மறையோர் மன்ற லெட்டிவை யவற்றுட்
டுறையமை நல்லியாழ்த் துணைமையோ *ரியல்பிதன்
பொருண்மை யென்மனார் புலமை யோரே."

என்பதன் பொருளென் றுணர்வது. பிரமம் என்பது நாற்பத் தெட்டியாண்டு பிரமசாரியங் காத்தாற்குப் பன்னீ ராட்டைப் பிராயத்தாளை அணிகலனணிந்து கொடுப்பது. கொடாவிடின், ஓரிருதுக்காட்சி ஒருவனைச் சாராது கழிந்த விடத்து ஒரு பார்ப்பனக்கொலையோடு ஒக்குமென்பது; அதனை அறநிலையென்பது. பிரசாபத்தியம் என்பது மைத் துன கோத்திரத்தான் மகள்வேண்டிச் சென்றால் மறாது கொடுப்பது; அதனை ஒப்பென்பது. ஆரிடம் என்பது ஆவும் ஆனேறும் பொற்கோட்டுப் பொற்குளம்பின வாகச் செய்து †அவற்றிடை நீரிற்கொடுப்பது; அதனைப்

* 'புணர்ப்பிதன்' என்பதும் பாடம்.

† 'அவற்றோடு' என்பதும் பாடம்.

பொருள்கோளென்பது. தெய்வம் என்பது, வேள்வியாசிரி யற்கு வேள்வித்தீமுன் வைத்துக் கொடுப்பது; *அதனைத் தெய்வமென்று வழிபடப்பட்டது. காந்தர்வம் என்பது இருவர் ஒத்தார் தாமே கூடுங்கூட்டம்; அதனை யாழோர்

கூட்டமென்ப. அசுரம் என்பது, கொல்லேறு கொண்டான் இவளையெய்தும், வில்லேற்றினான் இவளையெய்தும், திரிபின்றி எய்தான் இவளையெய்தும், மாலை சூட்டப்பட்டான் இவளையெய்தும் 'இன்னதொருபொருள் தந்தான் இவளை யெய்துமென இவ்வாறு சொல்லிக்கொடுப்பது: அஃது அரும்பொருள் வினைநிலையென்பது. இராக்கதம் என்பது அவள் தன்னினுந் தமரினும் பெறாது வலிந்து கொள்வது. பைசாசம் என்பது மூத்தாண்மாட்டுந் துயின்றாண்மாட்டுங் களித்தாண்மாட்டுஞ் சார்வது: அது பேய் நிலையெனப்படும். இவ்வெட்டுமணமும் மன்றல் எட்டென்று சொல்லப்பட்டன என வுணர்க.

இனிக் கந்தருவவழக்கம் என்பது, கந்தருவரென்பார் ஈண்டுச்செய்த நல்வினைப்பயத்தால் ஒருவர் கொடுப்பாரும் அடுப்பாருமின்றி இருவரும் ஒரு பொழிலகத்து எதிர்ப்பட்டுப்புணர்வது. அது கந்தருவமணம். அதனை ஒப்பதனைக் களவென்று வேண்டும் இவ்வாசிரியன். அஃதேயெனின், கந்தருவவழக்கம் போல்வது என்னாது 'கந்தருவவழக்க' மென்றமையான் அதனைக் களவென்று கொள்ளாமோவெனின், கொள்ளாம். நூற்கிடக்கை அவ்வியல்பிற்றன்றாகலாற் போல்வது என்றே கொள்ளற்பாலது. போறல் என்பது சிறிதொத்துச் சிறிதொவ்வா தொழிவது; என்னை? குவளைப்பூப்போலுங்கண் என்றால், நீலமாத்திரையொக்கும்,

* 'அது தெய்வமென்று வழிபடும்' என்பது வேறொரு பிரதி

மற்றெவ்வாப்புடை பெரிது; பவளம்போலும்வாய் என்றாற் செம்மைமாத்திரை யொக்கும், மற்றெவ்வாப்புடை பெரிது. இங்ஙனம் ஏகதேசத்துக் கொடுப்பாரும் அடுப்பாருமின்றிப் புணர்தலும், ஒத்த குலத்தினராகலும், ஒத்த அன்பினராகலுமென்னும் இத்துணையே ஒப்பிக்கப் பட்டது; மற்றப்புடையெல்லாம் ஒவ்வா. அஃதேயெனின், கந்தருவவழக்கம் போல்வதெனவேண்டாவோ சூத்திரத் துள்ளெனின்; வேண்டா. உவமத்தொகுத்தவாறு சொல் லுதும்: பசுப்போல்வானைப் பசு என்றலும் பாவை போல்வாளைப் பாவை என்றலும் என்பது. அஃதேயெனின், அவையெட்டும் அதனையொத்த இதுவுமென மணம் ஒன்ப தாகற்பாலபிறவெனின், அதுவன்று; அவ்வெட்டும் *உலகி னுள்ளன; இஃது அன்னதன்று, இல்லது இனியது நல்லது என்று புலவரால் நாட்டப்பட்டதோர் ஒழுக்கமாகலின் இதனை உலகவழக்கினோடு இயையானென்பது. அஃதே யெனின், இதனை முதனூலென்று புகுந்தமையாற் கந்தருவ வழக்கமென்றே மொழியற்பாற்று, என்மனார் புலவரென்று சொல்லற்பாற்றன்று; அது வழிநூல் வாய்பாடாகலான் என்பது சடா. அதற்கு விடை: பிறநூல்களெல்லாம் ஆசிரி யப் பகுதிப்படும், இதுவும் அவையேபோல ஆசிரியப் பகு திப்படுங் கொல்லோவெனிற் படாது. கந்தருவ வழக்கம்

போல்வது களவாதல் மூன்றுகாலத்துப் புலவர்க்கும் ஒப்ப முடிந்தமையான் அவ்வகை சொன்னானென்பது. அஃதே யெனின் தன்னோடொத்த புலவரில்லையன்றே! தான் தலைவனாகலான், எல்லாம் உணர்ந்தானாகலானெனின்; அஃதே கருத்து, அறிந்திலை; தன்னானே உரைக்கப்பட்டதெனினும், பிறவற்றையெல்லாந் திரியவுந் திரியாமையுங் கொண்

டார்; இதனைத் திரியாமையேகொண்டார் *எல்லாருமென்றற்கு அவ்வாறு உரைக்கப்பட்டது. தன்மதம் உணர்ந்தாரையும் புலவரென்றான், அறிபொருளுக்கு ஏனோரும புலவராகலின்.

இனி 'என்மனார்' என்பது, 'என்ப' என்னும் முற்றுச் சொற் 'குறைக்கும்வழிக் குறைத்தலும்' என்பதனாற் பகரங் குறைத்து, 'விரிக்கும்வழி விரித்தல்' என்பதனான் 'மன்' 'ஆர்' என்பன இரண்டிடைச்சொற் பெய்து விரித்து, 'என்மனார்' என்றாயிற்று. என்மனா என்பது புலவர் என்னும் பெயர்கொண்டு முடிந்தது; முற்றுச்சொல் எச்சப் பெயர்கொண்டு முடியுமாகலினென்பது.

உ. அதுவே, தானே யவளே தமியர் காணக்
காமப் புணர்ச்சி யிருவயி னொத்தல்.

என்பதென்னுதலிற்றோவெனின், மேற் கந்தருவ வழக்கத் தோடொக்கும் ஒழுக்கங் களவென்று வேண்டிற்றல்லது இன்ன இலக்கணத்ததென்றிலாதார் அதனை உணர்த்துத னுதலிற்று. † இச்சூத்திரத்துட் கருதியபொருள் மேலதனோடியையும்.

இதன் பொருள் அதுவே—பண்டறிசுட்டு, மேற் சொல்லப்பட்ட கந்தருவவழக்கம்போலுங் களவு; தானே அவளே-தானே அவள், அவளே தான்; என்பது என் சொல்லியவாறோவெனின், தான் அவள் என்னும் வேற்றுமையிலர், என்றவாறு.

இங்ஙனம் வாசகம் வேறுபடச் சொல்லப்பட்டாராயி னும் அன்பினானுங் குணத்தினானுங் கல்வியினானும் உருவி

* 'எல்லாரு மென்றவ்வகையே' என்பதும் பாடம்.

† 'இச்சூத்திரங் கருதிய களவும்' என்பதும் பாடம்.

உ-வது சூத்திரம். கூ௫

னானுந் திருவினானுந் திரிவிலர் ஒருவரொருவரின் என்பதாம். அஃதென்போலவோ வெனின்: உருவிசி கொத்தமரி என்றாற்போலவென்னின், அது பொருந்தாது; என்னை காரணமெனின், கந்தருவ வழக்கத்தோடு ஒக்குமெனவே வேற்றுமையின்மை முடிந்தது, அவர் வேறுறுமையிலராக லின்; இன்னுமொருகால் வாசகம் வேறுபடுத்து அப்பொ

ருளே சொல்லப் புனருத்தமாம்; என்னே? ஒரு பொருளை வேறுபட்ட வாய்பாட்டாற் பல்கால் சொல்லுவது புனருத்த மாகலின்.

இனி ஒருவன் சொல்வது :- இவனும் பற்பன்னூரு யிரவர் கூர்வே லிளைஞரோடு திரிதரினன்றித் தமியனாதலி லன், பெரியனாதலால்; இவளும் பற்பன்னூருயிரவர் ஆய மகளிர் புடைசூழத் திரிதரினன்றித் தமியளாதலிலள், பெரியளாதலால்; இங்ஙனமில்லாதான் இவனும் இளைஞரி னீங்கித் தானேயாய், இவளும் ஆயத்தினீங்கித் தானே யாய், இங்ஙனம் *புணர்வரென்ப. இவனை இளைஞரினீக்கி யும் இவளை ஆயத்தினீக்கியும் பிரித்துக்கோடற்குத் தானே அவளே என்று சொல்லப்பட்டதென்னும். இவ்வுரையும் பொருந்ாது; என்னே காரணமெனின், கந்தருவ வழக்கத் தோடு ஒக்குமெனவே, தமியராய்ப் புணர்தன் முடிந்தது; இன்னுமொருகால் அப்பொருளையே சொல்லப் புனருத்த மாமென்பது. மற்றென்னே உரையெனின்; தானே அவளே என்பது, ஆண்பால்களுள் இவனோடு ஒத்தாரு மில்லை, மிக்காருமில்லை, குறைபட்டாரல்லது; எக்காலத் தும் எவ்விடத்தும் ஞானத்தானும் †குணத்தானும் உரு

* 'புணர்வரோ அன்று, இவனை, யிளைஞருள் நீக்கியும்' என் பதும் பாடம்.

† 'ஒழுக்கத்தானும் ஆள்வினையானும் பொருளினானும்' என் பதும் பாடம்.

விஞ ஞா திருவினுனும் பொருவிலன் தானே என்பது. இவளும் அன்னளெனவே, இருவரும் பொருவிறந்தாரென் பதனைப் பயக்கும். நின்ற ஏகாரம ஐந்து ஏகாரத்துள்ளும் என்ன ஏகாரமோவெனின், ஆண்குழூவின் * இவனையே பிரித்து வாங்கினமையானும், பெண்குழூவின் இவளையே பிரித்து வாங்கினமையானும் பிரிநிலையேகாரமெனப்பட்டது. †பலவற்றுள் ஒன்று பிரிப்பது பிரிநிலை யேகார மெனப்படுமாகலா னென்பது. அஃதேயெனின், கந்தருவ வழக்கத்தோடு ஒக்குமெனவே எத்திறத்தானுங் குறை பாடின்மை முடியாதோவெனின், முடியாது; கந்தருவர்க் கும் 'ஞானக்குறைபாடும தருமக்குறைபாடும ஆள்வினைக் குறைபாடும உண்டு. இசசொல்லப்பட்டன ‡சிறிதேயென் றே ஒப்பித்து, அது பொருவிறப்புச சூத்திரத்தாற் சொல்லவேண்டுமென்பது.

தமியர் காண—தம்முணர்வின ரன்றி எதிர்ப்பட, என்றவாறு.

அஃதேயெனின், இவர் தம்முணர்வினர் அல்லராகின் றது காணுமுன்னுமோ, கண்டபின்னுமோ, காட்சியோ டொன்னுமோ; காணுமுன் தம்முணர்வினரல்லராயவெனிற், காட்சி காரணமன்றாயிற்றும் தம்முணர்வினர் அல்ல ராதற்கு; அல்லதூஉங், காரணமின்றியாகலான் எப்பொழு துந் தம்முணர்வினர் அல்லராகல் வேண்டும். இனிக் கண்டபின் தம்முணர்வினரல்லாரெனிற், காட்சியது நீக்கத்

* 'இவனையே பெருமைக்கட்பிரித்து' என்பதும் 'இவனையே பெருமைக்கட் பிரித்து' என்பதும் பாடம்.

† இச்சொற்றொடர் முன் அச்சுப்பிரதியில் இல்லை.

‡ 'சிறியதேயன்றே' யொப்பது பொருவிறப்பிற் சூத்திரத்தால்' என்பதும் பாடம்.

துக்கண்ணுந் தம்முணர்வினரல்லராகல் வேண்டும்; உண்டபின் வந்தான் சாத்தன் என்றால் உண்டற்கருமக் கழிவின்கண் வந்ததுபோல வென்பது. அல்லதூஉங், கண்டபின் தம்முணர்வினர் அல்லராகவே கண்ட சமவாயத்துத் தம்முணர்வினராகல் வேண்டும். ஆகவே, கண்டும் தம்முணர்வினராய் நின்றார் பின்னை மயங்குதற்குக் காரணமென்னையோ என்பது. இனிக் காட்சியுந் தமமுணர்வினரல்லராகலும் உடனிகழுமேயெனிற், காட்சியென்னுங் காரணத்தால் தம்முணர்வினரல்லராதற்றன்மை நிகழற்பாற்றன்று. ஒருகாலத்து ஓரிடத்து ஒருங்கு தோற்றின பொருள் ஒன்றனையொன்று முடித்தன எனப்படாமை காண்டும், ஆவிற்கு இருகோடுபோல என்பது. அதனால், மூன்றல்லது நான்காவது காலம் இன்மையின், இவர் காட்சியானே தம்முணர்வினரல்லரென்பது முடிக்கல்வேண்டும். எங்ஙனம் முடிக்குமாறெனின், காணுமுன்னே தம்முணர்

வினரல்லராகற் றன்மையுடையராதலினென்பது. என்னை? ஏனாதிமோதிரஞ் செறித்த திருவுடையானொருவன் ஏனாதி மோதிரஞ் செறிக்கும் அத்திரு அவன் செறிக்கின்றபொழுதே உண்டாயிற்றன்று; * முற்கொண் டமைந்துகிடந்தது. அரசு வீற்றிருந்த திருவுடையானொருவன் அரசு வீற்றிருக்கும் அத்திரு அவன் அரசு வீற்றிருக்கின்றபொழுதே உண்டாயிற்றன்று; முற்கொண்டமைந்துகிடந்தது. அது பின்னையொருகாலத்து ஓரிடத்து ஒருகாரணத்தான் எய்துவிக்கும். அதுபோலே, இன்னநாள் இன்னபக்குவத்து இன்னபொழுது இன்னவிடத்து இவள் காரணமாக இவன் தன்னுணர்வினனல்லனும் என்பதூஉம், இவன்காரணமாக இவள் தன்னுணர்வினளல்லளாம் என்பதூஉம் முன்னே

* இச்சொற்றொடர் முன் அச்சுப்பிரதியிலில்லை.

முடிந்து *கிடந்தன. அது பின்னுங் கொணர்ந்தெய்துவிக்கும்; என்னை? "ஒளிப்பினு மூழ்வினை யூட்டாது கழியாது" என்பதாகலான். காட்சி துணைக்காரணம், அவ்வினை பயத்தற்கு; வித்து முளைத்தற்கு நிலனும் நீரும் இருதுவுந் துணைக்காரணமாயிற்றுப்போலவுஞ், சோறாதலியல்பிற்றாகிய அரிசி சோறாதற்கு அடுவானைத் தொடக்கமாகவுடைய காரணந் துணைக்காரணமாயிற்றுப் போலவுமென்பது. அஃதேயெனின், காட்சி துணைக்காரணம்பிற வெனின், காட்சி

யின் முற்கிளர்ந்ததோ, பிற்கிளர்ந்ததோ உடன் கிளர்ந் ததோ? †உள்ளத்துத்தான் கிளர்கின்றதெனின், முன்னைக் கடா வந்து எய்துமால். என்னைபோவெனின், ‡காட்சியோ டுடனே கிளரும்; என்னை? இருட்டகத்து விளக்குக்கொண்டு புக்கால் விளக்கு வாராத முன்னரும் இருள் நீங்காது; விளக்கு வந்த பின்னரும் இருள் நீங்காது; விளக்குவரு தலும் இருணீக்கமும் உடனே நிகழும். அதுபோலக், காட் சியும் ஞானவொழுக்கக் குணங்களது தன்மைபறிவும் உடனே நிகழும். விளக்கினைக் காட்சியாகக்கொண்டு ஞான வொழுக்கங்களை இருளாகக்கொள்க.

இனிக் 'காமப்புணர்ச்சி'யென்பது தலைமகனுந் தலைமக ளுந் தமியராய் ஒருபொழிலகத்து எதிர்ப்பட்டுத் தம்முணர் வினரன்றி வேட்கைமிகலினாற் புணர்வது.

ஆயின் இவர், மேற் பொருவிறந்தார் தலைமகனுந் தலை மகளுமென்றமையான், அவனுங் கற்கந்தும் ‖எப்போத்துங்

* 'கிடந்தவாகக், கீடந்ததே' என்பதும் பாடம்.

† 'உள்ளதுதான்' என்பதும் பாடம்.

‡ 'காட்சியோ டுடன்கிளருங் கிளருமிடத்து' என்பதும் பாடம்.

‖ 'எறிபோத்தும்' என்பதும் பாடம்

உ-வது சூத்திரம்.

கடுங்கண் யானையுந் தறுகட்பன்றியுங் கருவரையும் இருநில னும் பெரு விசும்புமனையார், ஆளிமொய்ம்பினர், அரிமான்

றப்பினர், பற்பன்னூறுயிரவர் கூர்வேலிளைஞர் தற்சூழச் செல்வனென்பதுமுடிந்தது. அவளும் உடன்பிறந்து,உடன் வளர்ந்து, நீர் உடனாடிச், சீருடன்பெருகி, ஓல் உடனாட் டப், பால் உடனுண்டு, பல் உடனெழுந்து,சொல் உடன் கற்றுப், பழமையும் பயிற்சியும் பண்பும் நண்பும் விழுப்ப மும் ஒழுக்கமும மாட்சியும் உடையார், பற்பன்னூற்றுயிரவர் கண்ணும மனமும் கவரும் ஒண்ணுதன்மகளிர் தற்சூழத் தாரகைநடுவண் தண்மதிபோலச் செல்வாளென்பது முடிந் தது. முடியவே, தமியராய்ப் புணர்ந்தார் என்பதனோடு மாறுகொள்ளுமெனின், மாறுகொள்ளாது ; என்னை? அவள் ஆயங்களும் பொழிலிடம் புகுதலும் விளையாட்டு விருப்பி னாற்பிரியும். என்னை பிரியுமாறெனின், *ஒன்றொருவரின் முன்னந் தழைவிழைதக்கன தொடுத்து மென்றுங், கண்ணி தண்ணறுநாற்றத்தன செய்துமென்றும், போது மேதக்கன கொய்து மென்றும், மயிலொடு †மாறுடுதுமென் றுங், குயிலொடு மாறு கூவுதுமென்றும், ‡அருவியாடி அஞ் சுனை குடைதுமென்றும், வாசமலர்க்கொடியின் ஊசலாடுது மென்றும் பரந்து, அப்பாலுள்ளார் இப்பாலுள்ளார் கொல் லோவென்றும், இப்பாலுள்ளார் அப்பாலுள்ளார் கொல் லோவென்றும் இவ்வகை நினைத்துப் பிரிபவென்பது.

* 'ஒன்றொருவர் முன் - ஒருவரொருவர் முன்னாக வென்று கொள்ளின், "ஒன்றொருவரின்முன்னந் தழை விழை தக்கன கொய்தும்" என்றது போலும்' என்பது; புற-வெ-மாலை-பொதுவியற் படலம்-கக-ஆவது வெண்பா உரை.

† 'மாறிகலுதும்' என்பதும் பாடம்.

‡ 'அருவியாடுதும்' என்பதும் பாடம்.

இவ்வகை அவளைத் தமியளாக்கிப் பிரிபவோவெனின், எட்டியுஞ்சுட்டியுங் காட்டப்படுங் குலத்தளல்லளாகலானும் பான்மையுமஅவ்வகைத்தாகலானும் பிறவாறுநினையார்பிரிப வென்பது. ஆயின், இவ்வகைப்பட்ட ஆயத்திடை மேனாட் பிரிந்து பயின்றறியாதாள் தமியளாய் நிற்குமோவெனின், நிற்கும்; தான் பயின்ற இடம தன் ஆயத்தினோடு ஒக்கு மாகலானென்பது. யாங்ஙனம நிற்குமோவெனின், சந்தன மூஞ் சண்பகமுந தேமாவுந தீம்பலவும ஆசினியும் அசோ கமுங் கோங்கும் வேங்கையுங் குரவமும் விரிந்து, நாகமுந் திலகமும் நறவும் நந்தியும் மாதவியும் மல்லிகையும் மௌவ லொடு மணங்கமழ்ந்து, பாதிரியும பாவைஞாழலும் பைங் கொன்றையொடு பிணியவிழ்ந்து, பொரிப்புன்கும புன்னாக மும் முருக்கொடு முகைசிறந்து, வண்டறைந்து, தேனார்ந்து, வரிக்குயில்கள் *இசைபாடத், தண்டென்றல் இடைவிராய்த் தனியவரை முனிவுசெய்யும் பொழிலது நடுவண், ஒரு மாணிக்கச் செய்குன்றின்மேல், விசும்பு துடைத்துப் பசும்

பொன் முரன்று வண்டு துவைப்பத் தண்டேன் துளிப்பதோர் வெறியுறு நறுமலர் வேங்கை கண்டாள்; கண்டு பெரிய தேரர் காதல் †களிகூர்ந்து தன் செம்மலர்ச் சீறடிமேற் சிலம்பு கிடந்து சிலம்பு புடைப்ப, அம்மலரணிக் கொம்பர் நடை கற்பதென நடந்து சென்று, ‡நறைவிரி வேங்கை நாண்மலர் கொய்தாள்; கொய்தவிடத்து, மரகதமணி விளிம்படுத்த மாணிக்கச்சுனை மருங்கினதோர் மாதவிவல்லி மண்டபத்துப், போதுவேய்ந்த பூநாறு கொழுநிழற்கீழ்க் குழற்குருக்கத்தி கொடிப்பிடித்துத் தகடுபுரி பசும்பொற்

'வரிபாட' என்பதும் பாடம்.
'† 'களிகூர' என்பதும் பாடம்.
‡ 'நறுமலர் வேங்கை' என்பதும் பாடம்.*

சிகரங்களின் முகடுதொடுத்து ஞான்று வந்து இழிதரும் அருவி, பொன்கொழித்து மணிவரன்றி மாணிக்கத்தொடு வயிரமுந்தி அணிகிளரருவி ஆடகப் பாறைமேல் அதிர்குரன் முரசின் கண்ணிரட்ட, வண்டுந் தேனும் யாழ்முரல, வரிக் குயிலுங் கிளியும் பாடத், தண்டாது தவிசுபடப் போர்த்த தோர் பளிக்குப்பாறை மணித்தலத் துமிசை, நீல ஆலவட்டம் விரித்தாற்போலத் தன்கோலக் கலாவங்கொளவிரித்து, முளையிளஞாயிற்று *இளவெயில் ஏறிப்ப ஓர் இளமயில் ஆடி

வது நோக்கி நின்றாள். அப்பால, தலைமகனும் பற்பன்னூறாயிரவர்கூர்வேலிளைஞரொடு களிர்மாமலைச்சாரல் வேட்டம் போய் விளையாடுகின்றான், ஆண்டெழுந்ததோர் கடுமானின் பின் ஓடிக், காவலிளைஞரைக் *கையகன்று, நெடுமான்தேரொடு பாகனை நிலவுமணற் கானியாற்று நிற்கப் பணித்துத், தொடுகழல் அடியதிரச் சுருளிருங்குஞ்சி பொன்னாணிற் பிணித்துக், கடிகமழ் நறுங்கண்ணிவேய்ந்து, வண்டு மணமயர, அஞ்சாந்தின் நறுநாற்றம் அகன்பொழிலிடைப் பரந்து நாற, †அடுசிலையொடு கணை ஏந்தி வடிவுடைய காமன்போலச் சென்று அவள் நின்ற இரும்பொழில் புகும்.

ஆங்ஙனம் தியாங்ஙனமோவெனின், வடகடலிட்ட ஒரு நுகம் ஒரு துளை தென்கடலிட்ட ஒருகழி சென்று கோத்தாற்போலவும், வெங்கதிர்க்கனலியுந் தண்கதிர்மதியமுந் தங்கிவழுவித் தலைப்பெய்தாற்போலவுந் தலைப்பெய்து, ஒருவரொருவரைக் காண்டல் நிமித்தமாகத் தமியராவர்.

தமியராதலென்பது தம்முணர்வினரல்லராதல். தம்முணர்வினரல்லராதலென்பது என்னையெனின், தலைமகற்கு அறிவு நிறை ஓர்ப்புக் கடைப்பிடி என்பன குணம். அறிவென்பது என்னையெனின்,

* 'இளைஞரின்' என்பதும் பாடம்.
† 'வில்லொடு' என்பதும் பாடம்.

"எப்பொருள் எத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு" (குறள் - 36-5.)

என்றாராகலின், எப்பொருளாயினும் அப்பொருட்கண் நின்று அம்மெய்ம்மையை அறிவது. நிறையென்பது என்னேயெனின், காப்பன காத்துக் கடிவன கடிந்து ஒழுகும் ஒழுக்கம். ஓர்ப்பென்பது ஒருபொருளை *ஆராய்ந்து உணர்தலென்பது. கடைப்பிடியென்பது கொண்டபொருண் மறவாமை. இந்நான்மையும் தலைமகற்கு வேட்கையான் மீதூரப்பட்டுப் †புனலான் மீதூரப்பட்ட புற்போலச் சாய்ந்துகிடப்பது.

இனித் தலைமகட்கு நாண் மடம் அச்சம் பயிர்ப்பென்பன குணம். அவற்றுள், நாணென்பது பெண்டிர்க்கு இயல்பாகவே உளதொரு தன்மை. மடமென்பது கொளுத்தக் கொண்டு கொண்டது விடாமை. அச்சமென்பது பெண்மையில் தான் காணப்படாததோர் பொருள் கண்டவிடத்து அஞ்சுவது. பயிர்ப்பென்பது பயிலாத பொருட்கண் அருவருத்து நிற்கும் நிலைமை. இந்நான்மையும் புனல் ஓடுவழியிற் புற்சாய்ந்தாற்போல வேட்கையான் மீதூரப்பட்டுச் சாய்ந்து கிடப்பது.

வேட்கையென்பது என்னேயெனின், ஒருவரொருவரை இன்றியமையாமை. அவ்வின்றியமையாது நின்ற

வேட்கை எல்லா உணர்வினையும் நீக்கித் தானேயாய் நாண் வழிக் காசுபோலவும் நீர்வழி மிதவைபோலவும் பான்மை வழியோடி இருவருயிரையும் புணர்விக்கும் என்பது. ஆதலால், தமியராய்ப் புணர்தல் தலைமையொடு மாறுகொள்ளாதென்பது.

---

* 'உணர்ந்து ஆராய்ந்துகொள்வது' என்பதும் பாடம்.
† 'புனல் ஓடுவழிப் புற்சாய்ந்தாற்போல' என்பதும் பாடம்.

இது காமப்புணர்ச்சி என்பது. இதனை ஓராசிரியன் உள்ளத்தானே புணர்ந்தாரென்னும்; என்னை? மெய்யுறு புணர்ச்சி பொருவிறந்தாரென்பதனொடு மாறுகொள்ளும். யாங்ஙனம் மாறுகொள்ளுமெனின், ஏகதேசத்துப் பிறர்க்குரிய பொருளை வெளவினானைப் பெருமைசொல்லப்படாது. அதுபோல இவனுங் கொடுப்ப அடுப்ப எய்தற்பாலான் ஏகதேசத்துத் தலைப்பட்டுச் சென்றெய்தி மயங்கினமையின். என்னை? பிறர்க்குரிய பொருள் எளிதாகச் செய்யப்படாமையினும் பெரியனாய்ச் சென்றது. அங்ஙனமாகில் உலகத்துப் *பன்மக்களெல்லாம, பெரியர் சீராத பொழுது பிறருடைமை கொள்ளாது சீர்த்த பொழுது வெளவுதலால்.

இனி, இவளுங் குரவரது பணியாற் சென்று அவனை வழிபடற்பாலாள் ஏகதேசத்துத் தலைப்பட்டு மயங்கிவழிப்

பட்டமையாற் பெருமையிலள் ; என்னை ? தேர்ந்து காணாது உள்ளம் ஓடினவழி ஓடுதலான். உள்ளத்தான் வேட்கப் படாத பொருளில்லை யன்றே ; அவ்வேட்கப்பட்டவற்றுக்க ணெல்லாம் அறத்தின் வழாமையும் பொருளின் வழாமையுந் தனக்குத் தகவும் ஆராயாது உள்ளம் ஓடினவழி ஓடுதல் தக்கதன்றென்பதனால் அது மாறுகொள்ளுமென்பது.

மற்றென்னையோ உரைக்குமாறெனின், அவர் தம் முண் மெய்புற்றுப் புணர்ந்திலர் ; இருவர்தங் காமமுமே தம்முட் புணர்ந்தன, என்றிங்ஙனம் உள்ளங்களானின்று புணர்வது புணர்ச்சி ; இது பிறரொருவருணர நெடுங்காலம் புணர்தலாகாதெனின் நீங்கு நீக்கம் பிரிவு ; அப்பிரிவின்கட் சொல்லுவது மெய்யுறு புணர்ச்சிக்குச் சொல்லுவன வெல்லாஞ் சொல்ல அமையும். பாங்கற்கூட்டத்தின்கண்ணுந்

* 'நன்மக்களெல்லாம் பெரியராயிராதபொழுது' என வேறோர் ஏட்டுப்பிரதியிற் காணப்படுகின்றது.

தோழியிற்கூட்டத்தின்கண்ணும் எல்லாம் இதுவே. வரைந் தெய்திய ஞான்று மெய்யுறுபுணர்ச்சி உண்டாவதென்ப. அது பொருந்தாதென்று மெய்யுறுபுணர்ச்சி வேண்டுவார் சொல்லுவது: மெய்யுறுபுணர்ச்சி தக்கின்றென்றுகாதே உள்ளப்புணர்ச்சி வேண்டுவது? அங்ஙனங் கருதிற் பிறர்க்

குரிய பொருட்கண் உள்ளத்தை ஓடவிடுதல் தக்கின் றென்று மீட்க அமையாதோவென்பது. அல்லதூஉம், உள்ளத்தான் வேட்கை செல்லினும் மெய்புற்றுராயிற்று. அதன்கண் இருபுடைகருதி ஆகாதே; ஆகவே, இவட்குக் கற்பழியும் பிறரொருவரை வழிபட; இனி உள்ளஞ் சென்ற பொழுதே அமைந்துஇரண்டாவதில்லையென்றுகருதினனே யெனினும் மெய்புறவே; குற்றம் என்னோவென்பது. அல்லதூஉம் மெய்யும் மொழியுமென்பன உள்ளத்தின் வழிய வன்றே? அஃதிறந்தபின்னை இறவாது நின்றதென்னோ. என்பது. அல்லதூஉம், பார்ப்பான் பாதகமாயிற்றென்று நினைக்குமாயிற் பிராயச்சித்தத்திற்கு உரியனும்; அதனைச் செய்கையும் நினைப்பமொக்கும் என்பது; அல்லதூஉம், மெய்புறவதாகாதென்னுந் தெரிந்துணர்ச்சியுண்டாயின் தமியரென்பதனொடு மாறு கொள்ளுமென்பது.

அல்லதூஉம், 'கந்தருவர் உள்ளத்தாற் புணர்ந்தா ராயின் இவரும் உள்ளத்தாற் புணர்பவென்பது; என்னை? கந்தருவ வழக்கத்தோடு ஒக்குமென்றமையினென்பது. அல்லதூஉந் தெரிந்துணர் வுண்டாமேயெனின் அன்பினான் நிறைந்தாரென்பதும் அமையாது. என்னை? நிறைந்திருந்த தோர் கொள்கலம் பிறிதொன்றற்கு இடங் கொடாதது போல வென்பது. இருவரும் உத்தமராகலான் உள்ளத் தானே புணரப் போகம்முடியுமெனிற், பின்னையும் எஞ் ஞான்றும் மெய்யுறவுவகை கூடாதாம். புத்திரலாபத்திற்கு

மெய்யுறுபவேயெனிற், கருமப் பொருட்டன்றி வேட்கையில்லை என்பதனால் உள்ளப்புணர்ச்சி உரையன்றென்று, மெய்யுறுபுணர்ச்சியே வேண்டப்பட்டது.

இனி ஒருசாரார் உரைக்குமாறு: மெய்யுறுபுணர்ச்சி தக்கது, இன்சொல்லுங் கூற்றுமின்றிப் பசுப்போலப் புணர்ந்தாரென்பதாகாது, சொற்படு கான் முறைமையான் நிகழ்ந்து புணர்தல் தகவுடைத்து. அவை யாவையோ வெனின், காட்சி, ஐயம், தெளிதல், தேறலென இவை.

அவற்றுட் காட்சி யென்பது இருவருந் தமமுட் கண்ணுறுவது. அதற்குச்செய்யுள் வருமாறு:

பூமரு கண்ணிணை வண்டாப் புணர்மென் முலையரும்பாத்
தேமரு செவ்வாய தளிராச் செருச்செந் நிலத்தைவென்ற
மாமரு சானையெங் கோன்வையை வார்பொழில் ஏர்கலந்த
காமரு பூங்கொடி கண்டே களித்தவெங் கண்ணிணையே. (௧)

ஐயம் என்பது கண்ணுற்றபின் ஐயப்படுவது. எங்ஙனமோவெனின், வரையரமகள் கொல்லோ, வானரமகள் கொல்லோ, நீரரமகள்கொல்லோ, சூரரமகள்கொல்லோ இத்துணைமேதகவுடையாள்! அன்றி மக்களுள்ளாள் கொல்லோ! என்று ஐயப்படுவது. அதற்குச் செய்யுள் வருமாறு:

உரையுறை தீந்தமிழ் வேந்த னுசிதன்றென் னொட்டொளிசேர்
விரையுறைபூம்பொழின் மேலுறைதெய்வங்கொ லன்றிவிண்டோய்

வரையுறை தெய்வங்கொல் வானுறை தெய்வங்கொ னீர்மணந்த
திரையுறை தெய்வங்கொ லேயந் தருமித் திருநுதலே. (உ)

இவளும் அவனை ஐயப்படும். கடம்பமர் கடவுள்கொல்லோ இயக்கன்கொல்லோ அன்றி மக்களுள்ளான் கொல்லோ வென்று இங்ஙனம் ஐயப்படும்.

இவ்வகை நினைந்தபின்னைத் தெளிவு வருமாறு: ஆடை மாசுண்டலானும், கால்நிலந்தோய்தலானும், கண் இமைத்த

லானும்,கண்ணி வாடுதலானும்,சாந்து புலர்தலானுமென்று இங்ஙனந்தெரியும. தெரிந்தபின்னைத் துணியுமென்பது. அதற்குச செய்யுள் வருமாறு :

பாவடி யானைப் பராங்குசன் பாழிப் பகைதவிர்த்த
தூவடி வேன்மன்னன் கன்னித் துறைசூழும் பார்குவளைப்
பூவடி வாணெடுங் கண்ணு மிமைத்தன பூமிதன்மேற்
சேவடி தோயவகண் டேன்றெய்வ மல்லளிச் சேயிழையே. (௩)

இவளும் அவனை அவ்வாறு தெரிந்து மக்களுள்ளானென்பது துணியும். துணிந்தபின்னை இருவருக்கும் வேட்கைமிகத் தம்முட்கூடுவது. இவ்வாறுபுணரப் பெரிதும் வனப்புடைத்தாய்க் காட்டுமென்பது. இவ்வுரை பொருந்தாது. என்னை காரணமெனின், இது கைக்கிளை இலக்

கணம். தெய்வங்கொல்லோ மகடூஉக்கொல்லோ என ஐயமுற்ற ஐயநிலையுந், தெய்வ இலக்கணந் தீண்டாவாகலின் ஐயந்தெளிந்தது மகடூஉவாதல் துவர உணர்ந்த அத்துணிவு நிலையுமெனக் கைக்கிளையிலக்கணமாகச் சொல்லப்பட்டமை யின். ஈங்கு அகத்திணையுள் அஃதுரைப்பது திணைமயக்க மாகலின் மேலதே பொருள். காமப்புணர்ச்சியென்றமை யிற் காமத்தின் வேறு புணர்ச்சியாகல் வேண்டும்பிற, வாளாற்கொண்ட கொடியென்றதுபோலவெனின்; அற் றன்று, பொன்னாற்செய்த மஞ்சிகை, மண்ணாற்செய்த குட மென்பதுபோல வேறன்றி நிற்புழிக்கொள்க. இஃது இயற் கைப் புணர்ச்சி யெனப்படும், புலவராற்கூறப்பட்ட இயல் பினாற் புணர்ந்தாராகலானுங் கந்தருவ வழக்கத்தோ டொத்த இயல்பினாற் புணர்ந்தாராகலானு மென்பது. இனித் தெய்வப் புணர்ச்சியெனவும்படும், இருவரும் தெய் வத்தன்மையாற் புணர்ந்தாராகலினென்பது. அல்லதூஉம், முயற்சியும் உளப்பாடுமின்றி ஒருவற்கு ஒரு கருமங் கைகூ

டினவிடத்துத் தெய்வத்தினான் ஆயிற்றென்பது. அதுபோல இருவர்க்கும் முயற்சியும் உளப்பாடுமின்றிப் புணர்வு முடிந் தமையானுந் தெய்வப்புணர்ச்சி யெனப்பட்டது. இதுவே முன்னுறுபுணர்ச்சி யெனவும்படும், இவள் நலம் இவனானே முன்னுறப் எய்தப்பட்டமையானும், இவன் நலம் இவளானே

முன்னுற எய்தப்பட்டமையானுமொன்பது.

மற்றுந் தெய்வப்புணர்ச்சி, முன்னுறுபுணர்ச்சி, இயற்கைப் புணர்ச்சியென இவற்றுள் ஒன்று சொல்லாது காமப்புணர்ச்சியென்றே கூறிய காரணமென்னை யெனின், இவற்றுள் ஒன்றே சொல்லினுமொக்கும்; அல்லது அவையெல்லாம் அன்பினானே நிகழுமாகலிற் காமப்புணர்ச்சி யென்றாரென்பது. பலகாரணத்தினாயபொருளை ஒரு காரணத்தினாற் சொல்லுப சிறப்புடைமை நோக்கி; என்னை? நிலனும் நீருங் காலமும் வித்துமென இவற்றது கூட்டத்தினாயமுளையை நென்முளையென்ப. நென்முளைக்கு நெல் சிறப்புடைக்காரணம், நிலனும் நீரும் முதலாகவுடையன பொதுக்காரணம், அவை பயற்றுமுளை முதலாகவுடையனவற்றிற்குங் காரணமாதலொக்குமாகலான். அதுபோல ஈண்டுந் தெய்வமும் இயற்கையும் முன்னுறவும் பொதுக்காரணமும், காமம் சிறப்புக் காரணமுமாகலாற் காமப்புணர்ச்சியெனப்பட்டது.

இனி இருவயினொத்தல் என்பது என் சொல்லியவாறோவெனின், புணராதமுன் நின்ற *அன்பு புணர்ந்தபின்னும் அப்பெற்றியே நிற்குமென்றவாறு. ஆயின் உலகினோடொவ்வாது பிற, உலகினிற் புணராதமுன் நின்ற *வேட்கை புணர்ந்தபின்றைத் தவிர்தலானும் உண்ணாதமுன் நின்ற

* 'அன்பு' என்றும் வேறு பாடம் உண்டு.

வேட்கை உண்டபின்றைத் தவிர்தலானுமென்பது. என் ஞற்கு, அறியாது சொல்லுதி, இஃது *உலகத்துள்ள தன்மை முன்னே கேட்டாயன்றே,' இல்லது இனியது நல்லதென்று புலவரால் நாட்டப்பட்டதென நூல் எடுத்துக் கோடற்கண்ணே சொல்லிப்போந்து, இனி ஒருகால் உலகினோடொவ்வாதெனல் வேண்டுமோவென்பது. ஆயின் உலகினுள் அன்பன்றாக; புணராதமுன் நின்ற வேட்கை புணர்ந்தபின்னும் அப்பெற்றியே நிற்குமெனிற் புணர்ச்சியானுய பயமில்லையாமபிற, உண்பதன்முன்னின்ற வேட்கை உண்டபின்றையும் தவிராது அப்பெற்றியே நிற்குமாயின் உண்டதனுய பயமில்லை, அதுபோல என்ஞற்கு, அது வன்று: புணராதமுன் நின்ற வேட்கை புணர்ச்சியுட் குறைபடும்; அக்குறைபாட்டைக் கூட்டத்தின்கண் தம்முட்பெற்ற செய்குணங்களானுய அன்பு நிறைவிக்கும்; பின்னும் முன்னின்ற அன்பு கூட்டத்திற் குறைபடும், அதற்கிடையின்றியே குணத்தினுய அன்பு நிறைவிக்கும்; நிறைவித்தபின் முன்னின்ற அன்பு கூட்டத்திற் குறையாது எஞ்ஞான்றும் ஒரு பெற்றியேயாய் நிற்குமென்பது.

இனி, அவ்வகை புணராதமுன்னும் புணர்ந்தபின்னும் ஒத்த அன்பினனாய் நின்ற தலைமகன் பிரியுமென்றுமோ?

பிரியானென்றுமோ? பிரியுமென்றுமேயெனின், அன்பில ஞயினனும்; என்னை? பிரிவு அன்பிற்கு மறுதலையாகலான். இனிப்பிரியானேயெனினும், அன்பிலனுயினனும். என்னை? பிரியாதிருப்ப இவ்வொழுகலாறு பிறர்க்குப் புலனும், ஆகவே இவள் இறந்துபடும், அவள் இறந்துபாட்டிற்குப் பரியானுயினனும். ஆகவே மூன்றுவது செய்யப்படுவது இல்லையாலோவெனில், பிரியுமென்பது. ஆயின் அன்பின்மை

* 'உலகிலுள்ள தன்மை' என்பதும் பாடம்.

தங்காதோவெனில், தங்காது. பிரிவும் அன்பினானே நிகழுமாறு சொல்லுதும்.

தெய்வப்புணர்ச்சிபுணர்ந்த தலைமகன் இயற்கையன்பினானுஞ் செயற்கையன்பினானுங் கடாவப்பட்டுத் தனது நயப்புணர்த்தும். இயற்கையன்பென்பது காரணமின்றித் தோன்றும் அன்பு; செயற்கையன்பென்பது அவளுடன் குணங்களால் தோன்றிய அன்பு. அவ்விரண்டினானுங் கடாவப்பட்டு நின்ற தலைமகன் சொல்லுவது நயப்பு என்பது.

காப்பொன்று தம்பிரான் வண்டுக்கு உரைப்பானைத்
தலைமகன் செப்புந் தன் நயப்புணர்த்தியது.

நயப்பு. எங்ஙனமெனின், அவள் கையினைச் செங்காந்
ளெனவுங் கண்ணினைக் கருங்குவளையெனவும்

வாயினை ஆம்பலெனவு சென்று நமோறிக், குழன் மேறுங் கோதைமேறுஞ் சுழல்வாய், இவள் செவ்வாயது நறுநாற்றம் அறிதியன்றே! இனி நீர்ப்பூ நிலப்பூக் கோட்டுப்பூக் கொடிப்பூவென்று இப் பல்வேறு வகைப்பட்ட பூவின்மேறுஞ் செல்வாய், ஆம்பற்பூவினது நாற்றம் அறிதியன்றே! அறிவாய்! இவ்வகைப்பட்டாள் செவ்வாய்போல நாறுந தகைமைய உளவே ஆம்பல் நறுமலர்? என்னல் தேறப்படும் வண்டே உரையாயென உணர்த்தினனென்பது. அதற்குச் செய்யுள் வருமாறு:

வேறு மெனநின் றிகன்மலைந் தார்விழி ஞத்துவிண்போ
யேறுந திறங்கண்ட கோன்றென் பொதியி லிரும்பொழில்வாய்த்
தேறுந் தகையவண் டேசொல்லு மெல்லியல் செந்துவர்வாய்
நாறுந் தகைமைய வேயணி யாம்ப னறுமலரே. (௬)

என்றது, வேறுமெனநின்று இகன்மலைந்தார் விழிஞத்துவிண்போயேறுந் திறங்கண்ட கோன் தென்பொதியில்

இரும்பொழில்வாய் வண்டாதலால் தேறுந் தகைமைய தென்றவாறு.

இதனாற் போந்த பொருள்: வெல்லுவது கருதி

விழிஞத்துக் கடற்கோடியுள் மலேந்த பல்வேந்தரையும் படுத்து இவரென் பகைஞரென நினையாது • அவர்க்குத் தவத்தானுந் தானத்தானுமன்றிப் புகலாகாச் சுவர்க்கங் கொடுத்த பெருந்தன்மையானது நிலத்து வண்டாதலின் நீயும் பெருந்தன்மையை ; ஆகலின் தெளியப்படுதி. அல்ல தூஉம் பொதியிலென்பது எல்லாத் தேவர்க்கும் பொது வாகிய இல் என்றவாறு ; அத்தேவர்களுடைய வனம் அவ் விரும்பொழிலென்றவாறு ; அப்பொழில்வாழ்வாய் நீயும் அத்தன்மையையன்றே ! ஆகலானுந் தெளியப்படுதி. அன் னுய் நீ பொய்யுரையாய்; இவள் வாய்போல நாறும் ஆம்பற் பூவும்உளவோ வென்றவாறு. என்றதனல் தன் நயப்புணர்த் தினன். இனி மெல்லியலென்பது மென்மையைத் தனக்கு இயல்பாகவுடைய ளென்றவாறு. மென்மையென்பது பெண் டிர்க்கு மிக இயல்பு; அதனைத் தனக்குச் செய்துகோளன்றி இயல்பாக உடையாளென்றவாறு : எனவுந் தன் நயப் புணர்த்தினன். இனிச செந்துவர்வாயென்பது செம்மை யைத் தனக்கு மிகவுடைய வாயென்றவாறு. செம்மையுடை யாரென்பது உலகத்துத் தங்குணங்களை மறையாது ஒழுகு வாரை. இவள் வாயுந் தன்குணமாகிய வடிவும் மொழியும் கூறுநாற்றமுமென்று இவற்றான் விளங்கிப் பொலிந்து தோன்றுவதென்றவாறு : என்றதனானுந் தன் நயப்புணர்த் தினனும். இனி நாறுந் தகைமையவேயென்பது, ஐந்து ஏகாரத்துள்ளும் இவ்வேகாரம் வினவின்கண்வந்த ஏகார மெனக்கொள்க.

"தேற்றம் வினாவே பிரிநிலை யெண்ணே
ஈற்றசை யிவ்வைந் தேகா ரம்மே" (தொல்-சொல்-இடை-௯.)

என்பவாகலின். அணி ஆம்பல் நறுமலரென்பது அழகிய ஆம்பல் நறுமலரென்றவாறு. அணியாம்பனறுமலரென்றதனாற் போந்தபொருள் அழகியாரின் குணங்களும் பெரும்பான்மையும் அழகியவாகலால் அவ்வாம்பற்கண்ணும் நறுநாற்றமிக்கதென்றற்குச் சொல்லப்பட்டது. அவ்வகை நறுநாற்றம் மிகவுடைய ஆம்பல் இவள்வாய்போல நாறுமே யென்றவாறு. மலரேயென்று நின்ற ஏகாரம் ஈற்றசையேகாரம்.

இனி இதனைச் சோதிக்குமாறு: 'செந்துவர்வாய் நாறுந்தகைமையவே' என்றதல்லது, போலவென்றதில்லையாலோவெனின், உவமந் தொக்குநின்றதென்றுகொள்க. என்னை?

"வேற்றுமைத் தொகையே யுவமத் தொகையே
வினையின் றொகையே பண்பின் றொகையே
யும்மைத் தொகையே யன்மொழித் தொகையென்
றவ்வா றென்ப தொகைமொழி நிலையே."
(தொல்-சொல்-எச்-௧௬.)

என்றோதினமையின்.

ஆயின் உவமந் தொகுக ; உவமிக்கும் முறைமையன்றி உவமித்தீர். உலகத்துப் பெண்பால்கள் வாயது நறுநாற்றத்திற்கு உவமையாவது ஆம்பலென்றன்றே?—என்னை? "ஆம்பனாறுந் தேம்பொதி கிளவி" என்பவாகலின். அவ்வாறன்றி இவள் வாய்போல நாறும் ஆம்பலுளவேயென இவள் வாயை உவமையாக்கி ஆம்பலை உவமிக்கப்படும் பொருளாகச் சொல்லுதல் குற்றம்பிறவெனின்; அறியாது சொல்லினாய், உலகத்து இவை உவமை இவை உவமிக்கப்படும்பொருளென்று நிலைபெற்றன உளவேயில்லை. *உரைக்குங் கவியது குறிப்பி

* 'புணர்க்குங் கவியது குறிப்பினான்' என்பதும் பாடம்.

னான் உவமையும் உவமிக்கப்படும் பொருளாம். உவமிக்கப் படும் பொருளும் உவமையாகவும் அமையும். என்னை?

"பொருளது *புரைவே புணர்ப்போன் குறிப்பின்
மருளற வரூஉ மரபிற் றென்ப"

என் றோதினமையாற், **"கண்போனெய்தல் போர்விற் பூக்கும்." எனவுங், "கண்ணொவ்வா பலருங் குவளை" எனவுங், "குவளை யுண்க ணிளைஞும் யானா" எனவும் "நெய்த லுண் கண் பைதல் கூர" எனவும் † இருவகையானுஞ் சொல்லு பவாகலின், இருவகையானும் உவமிக்க அமையுமென்பது.

இனி, மருதநிலத்து ஆம்பலைக் குறிஞ்சிநிலத்ததாகச்

சொல்லுதல் திணைவழுவாம்பிறவெனின், ஆகாது; குறிஞ்சி நிலத்து வண்டு குறிஞ்சிநிலத்தின்கண்ணே திரிதருவனவல்ல, எல்லா நிலத்துஞ் சென்று எல்லாப்பூவும் ஊதுமாகலானும் அமையும். அல்லதூஉம்,

"எந்நில மருங்கிற் பூவும் புள்ளும்
அந்நிலம் பொழுதொடு வாரா வாயினும்
வந்த நிலத்தின் பயத்த வாகும்"

(தொல் - பொ - அகத் - கக.)

என்பதாகலானும் அமையும். இனிச் சுனைக்குவளையுஞ் சுனையாப்பூவும் உண்மையானும் அமையும். அது பெருங் குறிஞ்சியிற் கண்டுகொள்க.

இனித் தலைமகனென்னுஞ் சொல்லொடு மாறுகொள்ளும், பிறனொரு தலைமகனிலத்துப் புணர்ந்தானென்றமையினெனின், மாறுகொள்ளாது; என்னை? நின்ற ஒருவனுடைய பாண்டியனது பொதியிலிடமாகச் சொன்னமையான்.

---

* 'புணர்ப்பே' என்பதும் பாடம்.

** நற்றிணைநானூறு, அ-வது செய்யுள்.

† 'இவ்வகையானும்' என்பதும் பாடம்.

உ-வது சூத்திரம். இக

என்னை? அக்குலத்துள் தோன்றுவார் தேவர்களேயாகலான் நம்மால் வேண்டப்பட்ட தலைமகன் தேவருண் மிக்கானெனப்பட்டான், மக்களுண் மிக்கானையதல்லது. ஆகலின் இவன் நிலத்துப் புணர்ந்தானென்பது தலைமையொடு மாறு

கொள்ளாதென்பது. அல்லதூஉம்,

> “மழைவளந் தரூஉ மாவண் டித்தன்
> பிண்ட நெல்லி னுறந்தை யாங்கட்
> கழைநிலை பெறாஅக் காவிரி நீத்த
> [illegible]
> வேழ வெண்பூ [illegible]
> [illegible]
> [illegible]
> [illegible]”

என்றும்,

> “[illegible]”

என்றுங் கிளவித்தலைவனைப் பாட்டிடைக் தலைமகனிலக்குப் புனைபடைனென்றும் புனைந்தானென்றும் பிறசான்றோர் செய்யுளுள்ளும் சொல்லப்பட்டதாகலானும் அமையுமென்பது. இப்பாட்டினுள் தன்கண் நின்ற அன்பு வெளிப்படுத்துத் தலைவி மெய்ப்புகழ்ந்து நயப்புணர்த்திற்றுப் போந்தபொருள். இன்னுஞ் செய்யுள்:

> “தூவுண்டை வண்டினங் காள்வாய்மின் சொல்லுமின் றன்னிகரில்லாக்
> கோவுண்டை கோட்டாற் றழிவித்த கோனகொங்க நாட்டசெங்கே
> மாவுண்டை காட்டிய போர்க்கிதன் வார்குழல் போற்கமழும் [ழ்
> பூவுண்டை தாழுள வோநுங்கள் கானற் பொழிலிடத்தே.” (இ)

“இருங்கழல் வானவ னுற்றுக் குடியிகல் சாயந்தழியப்

பொருங்கழல் வீக்கிய பூழியன் மாறன்றென் பூம்பொதியின்
மருங்குழ லுங்களி வண்டினங் காளுரை யீர்மடந்தை
கருங்குழ ஞறுமென் போதுள வோநுங் கடிபொழிலே." (௬)

"விண்டே யெதிர்ந்ததெவ் வேந்தர் படவிழி ஞத்துவென்ற
வொண்டே ருசிதனெங் கோன்கொல்லிச சாரலொளிமலர்த்தா
துண்டே யுழல்வா யறிதியன் றேயுள வேலுரையாய்
வண்டே மடநதை குழல்போற் கமழு மதுமலரே." (௭)

"பொருங்கழல் வானவற் காயன்று பூலந்தைப் போர்மலேந்தா
ரொருங்கழ லேறவென் றன்சொல்லிச சாரலொண் போதுகடம்
மருங்குழல் வாயநீ யறிதிவண் டேசொல் லெனக்குமங்கை
கருங்குழல் போலுள வோவிரை நாறுங் கடிமலரே." (௮)

"தேற்றமில் லாததெவ் வேந்தரைச சேலூர்ச் செருவழித்துக்
கூற்ற மவர்க்காய வன்கொல்லிச் சாரல்கொங் குண்டுழல்வாய்
மாற்ற முரைநீ யெனக்குவண் டேமங்கை வார்குழல்போ
னூற்ற முடைய வுளவோ வறியு நறுமலரே." (௯)

"கொங்குதேர் வாழ்க்கை யஞ்சிறைத் தும்பி
காமஞ் செப்பாது கண்டது மொழிமோ
பயிலியது கெழீஇய நட்பின் மயிலியற்
செறியெயிற் றரிவை கூந்தலி
னறியவு முளவோநீ யறியும் பூவே." (குறுந்-௨.)

இவையும் அப்பாற்படுத்துக்கொள்க.

அவ்வகை தன்னைப் புகழத் தலைமகள் ஆற்றாளாயினாள். என்னை? சிறியவருந் *தம்முன்னின்று தம்மைப் புகழ்ந்த விடத்து நாணிவருந்துபவாகலால் தான் பெருமையும் பெரு நாணும் உடையாள் தலைமகன் முன்னின்று தன்னைப் புகழ ஆற்றாளாவது சொல்லவேண்டுமோ? அவ்வகை ஆற்றாளாயி னாளது ஆற்றாமை தலைமகற்குப் புலனாயிற்று. புலனாக, அத னைக்கண்டு நீருடைநிலத்து நிவந்த நீண்மணமரம் வெப்பத் தால் தெறப்படாததுபோல, யானுழையேனாக இவ்வேறு பாடு இவட்காகாதன்றே! இஃது எற்றினானாயிற்றுக்கொல் லோவென நினைந்தான். நினைந்து, அறிந்தேன், தன்னையான்

* 'தம்முன் நின்று புகழப், புகழ்ந்தவிடத்து' என்பதும் பாடம்.

காதன்மிகவினாற் பாராட்டப்போலுமென உணர்ந்து யான் தன்னை முன்னின்று பாராட்ட இவ்வகை மெலிவுசென்ற பெருநாணுடையாள் புறத்து ஒருவர் இவ்வொழுக்கத்தை உணர்வார் கொல்லோவென்று உட்கொண்ட ஞான்று இவள் இறந்துபடும்போலுமெனப் பெரியதோர் ஆற்றாத் தன்மையனாயினான். ஆற்றாத்தன்மையன் என்பது எவ் வுணர்வுமின்றி அவ்வாற்றாமை தானேயாவது. இவ்வகை ஆற்றானாய தலைமகனது ஆற்றாமைக்குக் கவன்று * முன் நாணிற்சென்றெய்திய ஆற்றாமை *நீங்கித் தலைமகள் ஆற்

ருளாயினள், †வேழேலறுபடத் தேளேறு மாய்ந்தாற்போல,‡ அது தலைமகற்குப் *புலனாயிற்று. புலனாக, இவள் எவ் விடத்துந் தன்றன்மையென்பது ஒன்றிலள், என்றன்மை யேவே, யான் ஆற்ற ஆற்றி யான் ஆற்றாதவிடத் தானும் ஆற்றாளாம்: ஆகலான், யான் பிரிந்தவிடத்து என்குறிப் பன்றி இறந்துபடாள்; அல்லதூஉம், யான் பிரியாதவிடப் புறத்தார் உணர்வர். புறத்தாருணரவே இவள் ஆற்றா ளாம். ஆகலான், யான் பிரியவே புறத்தார் உணரார். ஆகவே, இவள் ஆற்றுமெனக் கருதி அவள் கருங்குழற் கற்றை மருங்கு திருத்தி, அளகமும் நுதலுந் தகைபெற நீவி, ஆகமுந் தோளும் அணிபெறத் தைவந்து, குளிர்ப்பக் கூறித், தளிர்ப்ப முயங்கிப் பிரிவலென்று வலித்தான். வலித்துப் பிரிவச்சமென்ப தொன்று சொல்லும்.

பிரிவச்சம். பிரிவச்சமென்பது, தான் பிரிவு அஞ்சிற்றும் பிரிவச்சம்; அவளைப் பிரிவு அஞ்சுவித்ததும் பிரிவச்சம்; ஆதலிற் பிரிவச்சமெனப்படும். அது யாங்ஙனஞ் சொல்லுமோவெனின்,

* 'முன்னாணினனாகிய ஆற்றாமை' என்பதும் பாடம்.
† 'வேலேறுபெற்றத் தேளேறு தீர்ந்தாற்போல' என்பதும்

அங்ஙனம் ஆற்றுதலை அறிந்தபின்னைப் பிரிவானும். இனி இவளும் பெருநாணினள், யான் பிரியாதுவிட இவ் வொழுக்கம் புறத்தார்க்குப் புலனாம்., புலனாகவே இவள் ஒரு தலையாக இறந்துபடுமென இவ்வகை பிரிவச்சமும் வன்புறையுஞ் சொல்லிப் பிரியுமாகலிற் பிரிவும் அன்பி னானே நிகழ்ந்ததென்பது.

இவ்வாற்றால் தலைமகளை ஆற்றுவித்துப் பிரிந்த தலை மகன், அவளைத் தமியளாகவிட்டு நீங்குமோ அருமையறிதல் வெனின், நீங்கான். அவள் தன்னைக் காணா மல் தான் அவளைக் காண்பதோர் அணி

மைக்கண் மழைக்கொண்டலின் மின்னுப்புக் கொளித்தாற் போல ஒரு *தழைப்பொதும்பரிடை மறைந்துநிற்கும். நிற்கத், தலைமகளுந் தன் குழற்கற்றையுங் கோதையுந் துயல்வரக், கொடியிடை நடுவுதளரப், பரவையல்குற் றுகிலசையப், பைம்பொற்றோடு மின்னுப் படைப்ப, †வரிவண்டறையுந் தாமரையகவிதழ் புரையும் அஞ்செஞ் சீறடிமேற் பைம்பொற் சிலம்பரற்ற, அன்னம்போல மென்மெல ஒதுங்கிக், காமவல்லியுங், கற்பகக் கொழுந்தும் நடைகற்பதென நடந்துசென்று, அணிவரைச்சார லருகின தோர் மணியருவி மருங்கோலுறுத்தப் பளிங்கு விளிம்படுத் தநீலப் பைஞ்சுனை மருங்கினதோர் மரகதச் சிலாவட்டத் தயல் மாணிக்கச் சதுரப்பாறைமேல், தாது தவிசு அடுத்த

மாதவிப் பந்தர்ப் போதுவேய்ந்த பூநாறு கொழுநிழலிருந்தாள். இருந்தாளாகத், தாதுந் தளிரும் போதும் மேதக்கவைவற்றாற் குறுங் கண்ணியும், நெடுங் கோதையும்,

---

* 'தளிப்பொதும்பர்' என்பதும் பாடம்.

† 'அரவவண்டு' என்பதும் பாடம்.

விரவுத்தழையுஞ், *சூட்டுக் கத்திகையும், மோட்டு வலயமும், பிறவுமாகப் புனைந்து, வண்டுந் தேனும் புண்டமருட்ட அடியுறை ஏத்திப், பிரிந்த ஆயம் †புடைமருவப் பெயர்ந்தெய்திப், போற்றும் பல்லாண்டுங் கூறிநின்றார் நிற்ப, அவளுந் தாரகைநடுவண், தண்மதிபோல்வதோர் பொலிவினளாய்க் காட்டினாள். காட்டினாளைக் கண்டு, இவளையான் எய்தினேனெனக் கருதினான்! எய்தியதுண்டேற் கனாப்போலும்! நனவேயாயினும்' இவள் எனக்கு எய்துதற்கு அரியளாமெனஆற்றானாயினான். அதற்குச் செய்யுள்:

சினவேல் வலங்கொண்டு செங்நிலத் தேற்றதெவ் வேந்தர்கள்போ
யினவேய் நரல்குன்ற மேறவென் றோனிருந் தண்‡சிலம்பிற்
புனவே யனையமென் றோளிதன் னாகம் புணர்ந்ததெல்லாங்
கனவே நனவாய் விடினுமெய் தாதினிக் கண்ணுறவே. (௬௭)

இருநிலங் காரண மாக நறையாற் றிகன்மலைந்த
பொருநில வேந்தரைப் பொன்னுல காள்வித்த பூமுகவேற்

பெருநிலங் காவலன் றென்புன னாடன்ன பெண்ணணங்கின்
திருநலஞ் சேர்ந்ததெல் லாங்கன வேயென்று சிந்திப்பனே. (௧அ)

வீகயேர் சிலைமன்ன ரோடக் கடையற்றன் கண்சிவந்த
செய்யே ரயில்கொண்ட நேரியன் கொல்லி நெடும்பொழில்வாய்
மையேர் தடங்கண் மடந்தைமெல் லாகம் புணர்ந்ததெல்லாம்
பொய்யே யினிமெய்ம்மை யாயினு மில்லைப் புணர்திறமே. (௧௯)

என இவ்வகையான் அவளது அருமைநினைந்து இவ்வொழுக்கங் கைகூடாதெனக் கருதுவானாயின் வரையும்; இனி யான் இவ்வகையாளைப் புணருமாறு என்னைகொல்லோ வென்று

* 'சூட்டுவைகுருக்கத்தியும்' என்பதும் பாடம்.

† இச்சொற்றொடர் முன் அச்சுப்பிரதியிலில்லை; வேறொரு பிரதியிற் கண்டது.

‡ 'பொதியில்' என்பதும்பாடம்.

கருதுவானாயிற் கூட்டத்திற்கே முயல்வானும். அவ்வகை நினைந்து நீங்குவான் ஆயத்தோடுஞ் செல்லாநின்ற தலைமகளை நோக்கிச் சொல்லும். அதற்குச் செய்யுள்:

தேயாக் கவருபி ரைப்புல னன்றென்பர் செந்நலத்தைக்
காயக் கனன்றெதிர்ந்தார்மரு மத்தாக் கழுங்கணைகள்
பாயச் சிலைதொட்ட பஞ்சவன் வஞ்சிப்பைம் பூம்பொழில்வா
யாயுக் கிடையிது வோதிரி கின்றதென் னாருயிரே. (௨0)
இன்னுயிர் கண்டறி வாரில்லை யென்ப ரிசன்மலைந்தார்

மன்னுயிர் வான்சென் றடையக் கடையுளா வென்றவையம் [வா
தன்னுயிர் போனின்று தாங்குமெங் கோனசொல்லித் தாழ்பொழில்
யென்னுயி ராயத் திடையிது வோன் றிமருங்கதே. (௨௧)

என இவ்வாறுசொல்லி ஆற்றுவித்தான். அவ்வாற்றாமை ஆற்றுவித்தான்றனைப் பற்றா. அஃது யாதோவெனின் தானெய்திய ஆரணங்காகிய அவ்வருவினையினைநது தானெய்தும் உபாயமாவது தன்பாகற் றொழுதலை இது கொண்டு முடிக்கற் கொல்லையோவென்பது. அது பற்றுக்கோடாக ஆற்றி நீங்குமென்பது. (௨)

௩. ஆங்ஙனம் புணர்ந்த கிழவோன் றன்வயிற்
பாங்க னோரிற் குறித்தலைப் பெயர்தலும்
பாங்கிலன் றமியோ னிடந்தலைப் படலுமென்
றாங்கவ் விரண்டே தலைப்பெயன் மரபே.

என்பது என்னுதலிற்றோவெனின், இயற்கைப்புணர்ச்சி புணர்ந்த தலைமகன் அதன் பின்னை தெருண்டுவரைதல் தலை; *தெருளானாயின் இவ்வா றொழுகுமென்று அவன் ஒழுகுந்திறன் உணர்த்துதல் நுதலிற்று. , என்னை? வழி

---

* இச்சொற்றொடர் முன் அச்சுப்பிரதியில் இல்லை; வேறோர் ஏட்டுப்பிரதியிற் கண்டது.

போகாநின்றதொருவன் *இழுக்கிச் சேறுனுஞ் சாணுக மாணும் மிதித்தவிடத் தப்பொழுதே காலைக்கழீஇப் பாதுகாத்துத் தன் இல்லம் புகும்; அதுபோல் இவனும் ஞானவொழுக்கந் தணக்களின்வழியே செல்லாநின்றான் இழுக்கின், அவ்விழுக்கினை இழுக்காதறிந்து அதன்க ணின்று மீடன் மிகநது; பண்டு மற்கலாமெனின் இவ்வா றொழுகும் என்பது.

இதன் பொருள்: ஆங்ஙனம் புணர்ந்த கிழவோன் —அவ்வாறு கூடிப்பிரிந்த தலைமகன்—தன்வயிற் பாங்கனோ ரிற் றமி தலைப்பெய்தலும்—தன் பாங்கனைத் தமிபிடத்துத் தலைபெயலும; பாங்கிலன் தமியோள் இடந்தலைப்பாடு லும்—பாங்கனையின்றித் தனியாளை இடத்தெதிரப்படுதே லும்; 'ஆங்க' என்பது அசைச்சொல்: 'இரண்டு' என்பது தொகை; தலைப்பெயல் மரபே—தலைப்பெய்தற்கு இலக் கணம், என்றவாறு.

அவ்வாறு புணர்நது நீங்கிய தலைமகன் பிற்றைஞான்று தன் பாங்கனைத் தமியனிடத்துத் தலைப்பெய்தலும் பாங்கனை யின்றித் தமியாளை இடத்தெதிரப்படுதலுமெனை அவ் விரண்டினுள் ஒன்றே தலைப்பெய்தற்கு இலக்கணம் என்ற வாறு.

'ஆங்ஙனம் புணர்ந்த கிழவோன்' என்பது தெய்வம் இடைநிற்கப் பான்மையால் † உய்க்கப்பட்டு யாருமில் ஒரு சிறைத் தலைப்பெய்த தலைமகனென்றவாறு. ‡ எனவே அவ்

* 'பிழைத்துச் சென்றானுஞ் சாணகமானும்' என்பது முன் அச்சுப்பிரதியிற் கண்ட பாடம்.

† 'ஊக்கப்பட்டான்' என்பதும் பாடம்.

‡ 'அவ்வாறு புணர்ந்தான் தலைமகனெனப்படும்' என்பதும் பாடம்.

வாறு புணரப்பட்டாள் தலைமகளெனப்பட்டது. கிழமையுடைமையிற் கிழவோனெனப்படும்; தலைமையுடைமையின் தலைவனெனப்படும். அவட்கும் அவ்வாறே கொள்க.

இனிப் பாங்கற்கூட்டமாமாறு சொல்லுதும்: இயற்கைப் புணர்ச்சிபுணர்ந்து "ஆற்றுவித்துப்

பாங்கற் கூட்டம். பிரிந்த தலைமகன் * பிரிந்தன்று வார்த்தையெல்லாம் நினைக்கும். நினைக்குமாறு யாதோவெனின், நின்னிற்பிரியேன் பிரியினாற்றேனெனச் சொல்லிப் பிரியப்பட்டாள் தன்னைக்காணாத என்னிலைமை நினைந்து † ஆற்றுங்கொல்லோ ஆற்றாள்கொல்லோ வெனவும், ஆற்றாளாகி நின்றாள் தனது வேறுபாட்டைப் புறத்தாரறியாமை

‡ மறைக்குமாறறியுங்கொல்லோ அறியாது வருந்துங் கொல்லோவெனவும இவை முதலாயின நினைந்து ஆற்று ஞம். ஆற்றுகிலைமையானைப் பிற்றைஞான்று சிறுகாலே தலைப்படும் பாங்கன்; தலைப்பட்டு அப்புயிற்கொண்டு முடி காறும் நோக்குவான், புதையிரு ளிரியல்போகப் பொன் முழுநவி மணிநெடுங்கோட்டுதயமென்னும் முனிவுரை யுச்சி உலகுதுயில் §பெயர்த்துத் தோன்றிய வளர் ஒளி இள ஞாயிற்றின் வனப்பழித்த திருவொளி மழுங்கியது நோக்கி என்னைகொல்லோ எம்பெருமாற்கு இற்றை வேறு பாட்டு வாட்டமென்னும். அதற்குச் செய்யுள்:

நீடிய பூந்தண் கழனிநெல் வேலி நிகர்மலைந்தா
ரோடிய வாறுகண் டொண்சுடர் வைவே லுறைசெறித்த
வாடியல் ||யானை யரிகேசரிதெவ்வர் போலழுங்கி
வாடிய காரண மென்னைகொல் லோவுள்ளம் வள்ளலுக்கே. (உஉ)

---

* 'ஆங்குப்பட்ட' என்பதும் பாடம்.
† இச்சொற்றொடர் முன் அச்சுப்பிரதியில் இல்லை.
‡ இச்சொற்றொடர் முன் அச்சுப்பிரதியிலில்லை.
§ 'பேர்வந்து ஊறிய' என்பதும் பாடம்.
|| 'தானை' என்றும் பாடம் உண்டு.

கூ-வது சூத்திரம். ௬௩

வண்டுறை வார்பொழில் சூழ்ந்துறை யாற்றுமன் னோடைவைவேல்
கொண்டுறை நீக்கிய தென்னவன் கூடற் கொழுந்தமிழி
னெண்டுறை மேலுள்ள மோடிய தோவன்றி யுற்றதுண்டே
தண்டுறை வாசிந்தை வாடியென் னுங்கொல் தளர்கின்றதே (உக)

தெவ்வா யெதிர்நின்ற சேரலர் கோனைச செருக்கழித்துக்
கைவா னிதியமெல் லாமுட னேகடை யற்கவர்ந்த
நெய்வா யயினெடு மாறன் பகைபோ னினைந்துபண்டை
யொவ்வா வுருவு மொழியுமென் னேவஞ்ச லுள்ளியதே. (௨௪)

இவ்வகை பாங்கன் தலைமகனை வினவானுயின் தலைமகற் குற்றதுகடைப்பிடியாது விட்டானும். இவ் வகை கடைப்பிடித்து வினயின பாங்கற்கு நெருநல் இவ்வகையார் ஒருவரைக் கண் டேற்கு என்னுள்ளம் பள்ளத்துவழி வெள்ளம்போல ஓடி இவ்வகைத்தாயிற்றென்று சொல்லும். அதற்குச் செய்யுள்:

உற்றது உரைத்தல்.

அளையா ரரவின் குருளை யணங்க வறிவழிந்து
துளையார் நெடுங்கைக் களிறு நடுங்கித் *துயர்வதுபோல்
வளையார் முளையெயிற் றார்மன்னன் மாறன்வண் கூடலன்ன
விளையா ரொருவ ரணங்கநைந் தால்யா னினைகின்றதே. (௨௫)

அலையார் கழன்மன்ன ராற்றுக் குடியழ வேலைச்செற்ற
கொலையா ரயிற்படைக் கொற்றவன் கூடலன் னாரொருவர்
முலையாய் முகிழ்த்துமென் றோளாய்ப் பணைத்து முகத்தனங்கன்
சிலையாய்க் குனித்துக் குழலாய்ச் சுழன்றதென் சிந்தனையே. (௨௬)

பொருநெடுந் தானைப்புல் வார்தம்மைப் பூலந்தைப் பூவழித்த
பருநெடுந் திண்டோட் பராங்குசன் கொல்லிப் பனிவரைவாய்த்
திருநெடும் பாவை யனையவள் செந்தா மரைமுகத்துக்
கருநெடுங் கண்கண்டு மீண்டின்று சென்றதென் காதன்மையே.

* 'சுழல்வதுபோல்' என்பதும் பாடம்.

"சிறுவெள் ளரவி னவ்வரிக் குருளை
கான யானை யணங்கி யாஅங்
கிளையள் முளைவா ளெயிற்றள்
வளையுடைக் கையளெம் மணங்கி யோளே."

(குறுந்தொகை - ககக)

"எலுவ சிறாஅ ரேமுறு நண்ப
புலவர் தோழ கேளா யத்தை
மாக்கட னடுவ ணெண்ணாட் பக்கத்துப்
பசுவெண் டிங்கள் தோன்றி யாங்குக்
கதுப்பயல் விளங்குஞ் சிறுநுதல்
புதுக்கோள் யானையிற் பிணித்தற் றெம்மே."

(குறுந்தொகை - கஉக)

இவ்வாறு சொல்லக் கேட்ட பாங்கன் கழறும். கழறுதலென்பது அன்புடைமைபாராட்டித் தீயன கண்டால் அவ்வன்பிற் றலைப்பிரியாத சொற்களாற் செருக்குதல். கழறுமாறு:

கழறியுரைத்தல்.

குன்றம் உருண்டாற் குன்றிவலியாகாதவாறு போலவும், யானை தொடியுண்ணின் மூடுங்கலம் இல்லது போலவும், கடல்வெதும்பின் வளாவுநீ ரில்லதுபோலவும், எம்

பெருமான் நின் உள்ளம்,-அறிவு நிறை பொர்ப்புக் கடைப் பிடியின் வரைத்தன்றிக் கைம்மிக்கோடுமேயெனின் நின்

னைத்தெருட்டற்பால நீர்மையாரும் உளரோ, நீ பிறரைத் தெருட்டினல்லது? அப்பெற்றியாய நீ இன்னதோரிடத்து இன்னதோருருவுகண்டு என்னுணர்வொழியப் போந்தே னென்றல் தக்கின்றென்னும். அதற்குச் செய்யுள்:

ஆய்கின்ற நிந்தமிழ் வேந்த னரிகே சரியணிவான்
றோய்கின்ற முத்தக் குடைமன்னன் கொல்லியஞ் சூழ்பொழில்வா
யேய்கின்ற வாயத் திடையோ ரிளங்கொடி கண்டெனுள்ளந்
தேய்கின்ற தென்பு தழலிய தொன்றோ சிலம்பனுக்கே. (உ௮)

ஈ-வது சூத்திரம்.

தண்டே னறைநறுந் தார்மன்ன ராற்றுக் குடிதளரத் [ல்வாய்
திண்டேர் கடாஅய்ச்செற்ற கொற்றவன் கொல்லிச் செழும்பொழி
வண்டேய் நறுங்கண்ணி யாயங்கொர் மாதர் மதிமுகநீ
கண்டே தளரினல் லாரினி யாரிக் கடலிடத்தே. (உக)

இவ்வாறு பாங்கன்கழறத் தலைமகன் ஆற்றானாய்ச் கழற்றெதிர்மறை. சொல்லுஞ் சொற்கள் கழற்றெதிர்மறை யென்பது. அதற்குச் செய்யுள்:

விண்டார் படவிழி ஞக்கடற் கோடியீள் வேல்வலங்கைக் [கும்
கொண்டான் குடைமன்னன் கொல்லிக்குடவரைக் கொம்பரோக்
வண்டார் குழன்மட மங்கை மதர்வைமென் னோக்கமென்போற்
கண்டா ருளரே லுரையார் *பிறவின்ன கட்டுரையே. (ஙo)

†விண்டலங் கெஃகொடு கோட்டாற்றி னின்றவெவ் வேந்தழித்திம்
மண்டலங் காக்கின்ற மான்றேர் வரோதயன் வஞ்சியன்னார்
குண்டலஞ் சேர்ந்த மதிவாண் முகத்த கொழுங்கயற்கண்
கண்டிலிர் கண்டா லுரையீர் கழறிய கட்டுரையே. (௱௧)

மண்கொண்டு வாழ ‡வலித்துவந் தார்தம் மதனழித்துப்
புண்கொண்ட நீர்மூழ்கப் பூலந்தை வென்றான் புகாரனைய
பண்கொண்ட சொல்லம் மடந்தை முகத்துப்பைம் பூங்குவளைக்
கண்கண்ட பின்னை யுரையீ ருரைத்தவிக் கட்டுரையே. (௱௨)

"அம்ம வாழி கேளிர் முன்னின்று
கண்டனி ராயிற் கழறலிர் மன்னோ
நுண்தாது பொதிந்த செங்காற் கொழுமுகை
முண்டகங் கெழீஇய மோட்டுமண லடைகரைப்
பேஎய்த் தலைஇய பிணரரைத் தாழை
யெயிறுடை நெடுந்தோடு ‖காப்பப் பலவுடன்

* 'உரைத்தவிக் கட்டுரையே' என்பதும் பாடம்.

† இச்செய்யுள் மூன் அச்சுப் பிரதியில் விடுபட்டிருக்கின்றது; வேறோர் ஏட்டுப்பிரதியிற் கண்டமையின் இங்கே சேர்க்கப்பட்டது.

‡ 'வலித்துடன் றார்தம்' என்பதும் பாடம்.

‖ 'காய' என்பதும் பாடம்.

* வயிறுடைப் போது வாலிதின் † விரைஇப்
புலவுப் பொருதழித்த பூநாறு ‡ பரப்பி
னிவர்திரை தந்த வீர்ங்கதிர் முத்தங்
கவர்நடைப் புரவிக் கால்வடுத் தபுக்கு

நற்றோர் வழுதி கொற்கை முன்றுறை
*வண்டுவாய் திறந்த வாங்குகழி நெய்தற்
போது புறக்கொடுத்த வுண்கண்
மாதர் வாண்முக மதைஇய நோக்கே." (அகம் - கஙo.)

"இடிக்குங் கேளிர் நுங்குறை யாக
†நிறுக்க லாற்றினோ நன்று மற்றில்ல
ஞாயிறு காயும் வெவ்வறை மருங்கிற
கையி லூமன் கண்ணிற் காக்கும்
வெண்ணெ யுணங்கல் போலப்
பரந்தன் றிந்நோய் நோன்று கொளற் கரிதே."(குறு-கஅ)

இவ்வாறு தலைமகன் தனதாற்றாமையிற் கழற்றெதிர் மறுத்துரைப்பதுகேட்ட பாங்கன், எம கவன்றுரைத்தல். பெருமான் தானே தகாதனவற்றைத் தகா வென்றுணரற்பாலான், யான் எமபெருமாற் குத் தக்கதோ இவ்வாறு உண்மெலிவெதனவுந் தெருண்டி லன்; தெருளாமையது தான் காணப்பட்ட உருவும் அந்நீர் மைத்தாகவே; அன்றாயின் தெருளுமன்றேயெனக் கவன் றான். கவற்சிக்குச் செய்யுள் :

வன்றாட் களிறு கடாஅயன்று வல்லத்து ‖மன்னவியச்
சென்றான் கருங்கயல் சூட்டிய சென்னிசெம் பொன்வரைபோ

* 'வயிறிடைப் போது' என்பதும் பாடம்.
† 'விரிந்து' என்பதும் பாடம்.

‡ 'வரைப்பின்' என்பதும் பாடம்.
§ 'திருக்க லாற்றி னென்று மற்றில்லை' என்பதும் பாடம்.
‖ 'மன்னிரிய' என்பதும் பாடம்.

வின்று வினையு மறிவுங் கலங்கி நிலைகளரு
மென்றுற் றெருட்டவல் லார்வினி யாரிவ் விருநிலத்தே. (௧௩)

இவ்வகை சிந்தித்து இவனை இடனன்றிக்கழறினன், என்பாக்கியமாயிற கழறியிறந்தா மறுத்துச் இயலிடங்கேட்டல். சொல்வானாயிற்று, சொல்லாது இறந்துபட்டானாயினும் செய்வதில்லை, பெரியோர் இழுக்கஞ் செய்தமை ஆராயினான். அவனாற்றாமை ஆற்றுவதொன்றனைப் பற்றாத; யான் இறந்துபட்டவிடத்து இவனை இங்ஙனம் செய்துவிடலாகாது; யான் இறந்துபடாது ஆற்றுவித்த பொருளென இறந்துபடானாய்நின்று எவ்விடத்து எத்தன்மைத்து நின்னாற் காணப்பட்ட உருவென்னும். அதற்குச் செய்யுள்:

வல்லிச நிறுமருங் குற்பெருந் தோண்மட வார்வடிக் கண்
புல்லிப் பிரிந்தறி யாதமந் தாதைதங் கோன்புனனாட
டல்லித் தடந்தா மரைமல ரோவவன் றன்னணியார்
கொல்லிக் குடவரை யோவண்ணல் கண்டதக் கொம்பினையே. (௧௪)

கண்டார் மகிழுங் கடிகமழ் தாமரை யோகடையல்
விண்டார் விழுந்திக் குப்பையும் வேழக் குழாமுமென்று
கொண்டான் மழைதவழ கொல்லிக குடவரை யோவுரைநின்
னெண்டா ரகல மெலிவித்த மாத ருறைவிடமே. (௩௫)

அங்ஙனங் கேட்ட தலைமகன் கோடையால் தெறப்பட்டு வாடி நின்ற சந்தனமரம் மழைபெற்றுத் தளிர்த்தாற்போலப் பெரியதோர் கழி பூவகைமீதூர இவ்விடத்து இத்தன்மைத்து என்னாற் காணப்பட்ட உருவமென்னும். அதற்குச் செய்யுள்:

இயலிடங்கூறல்.

அடிவண்ணந் தாமரை யாடர வல்கு லரித்தமங்கை [கரும்பின்
கொடிவஞ்ஞ நுண்ணிடை கொவ்வைச்செவ் வாய்கொங்கை கோங்

படிவண்ணஞ்செங்கோற்பராங்குசன் கொல்லிப்பைம் பூம்பொழில்
வடிவண்ணவேற்கண்ணிஞெலென்னை வாட்டியவாறுதற்கே. [வாய்

திருமா முகந்திங்கள் செங்கய லுண்கண்செம் பொற்சுணங்கோர்
வருமா முலைமணிச் செப்பிணை வானவன் கானமுன்னக்
குருமா நெடுமதிற் கோட்டாற் றரண்கொண்ட தென்னன்கன்னிப்
பெருமான் வரோதயன் கொல்லியஞ் சாரலப் பெண்கொடிக்கே.

கடித்தடம் விண்ட கமல முகங்கம லத்தரும்பேர்
பொடித்தடங் காமுலை பூலதைத் தெம்மன்னர் பூவழிய

விடித்தடங் காவுரு மேதிய கோன்கொல்லி யீர்ம்பொழில்வாய்
வடித்தடங் கண்ணிணை யாலென்னை வாட்டிய வாணுதற்கே. (கஅ)

*நிணங்கொள் புலாலுணங்க னின்றுபுள் ளோப்புத றலைக்கீடாகக்
கணங்கொள்வண் டார்த்துலாங் கன்னி நறுஞாழல் கையில் †லேதி
மணங்கமழ் பூங்கானன் மன்னிமற் றாண்டோ
ரணங்குறையு மென்பதறியே னறிவனே லடையேன் மன்னோ.

இவ்வாறுணர்த்தப்பட்ட பாங்கன் நீ இனையையாகல், என்னினுவதுண்டேற் காண்பெனென்று தலைமகனை ஆற்றுவித்து, அவன் சொன்ன இடம் நோக்கிச் செல்வானுவது.

இது தலைமகனிலைமை.

இனித் தலைமகளது நிலைமை: பிற்றைஞான்று தன் ஆயவெள்ளத்தொடும் வந்து தான் விளையாடும் இடம்புகுதலுடையாள், நெருநலைநாளால் நின்னிற்பிரியேன் பிரியின் ஆற்றேனென்று சொல்லினர் ஆயத்துள்ளே வருவார் கொல்லோவென்னும் பெருநாணினுனும், ஆற்றாமையான் இறந்துபட்டார் கொல்லோவென்னும் பேரச்சத்தினுனும் மீதூரப்பட்டுத் தன்றன்மையளன்றித் தன் ஆயங்கள் புடை

*சிலப்பதிகாரம், கானல்வரி, கஅ-வது செய்யுள்.

†'ஊன்றி' என்பதும் பாடம்.

பெருமாறுபுடைபெயர்ந்துவருகின்றாள், நெருநலை நாளால் தலைமகனை வழிப்பட்ட இடம் எதிர்ப்படும். எதிர்ப்பட்டுத் தலைமகனைக் கண்டாளே போன்றாள். என்னை? இனியா ரொடு தலைப்பெய்த இடங்கண்டாலும் அவ்வினியாரைக் கண்டாலேபோல்வது உலகத்துத்தன்மை. அவ்வாறு நிற்ப, ஆயங்களும் நெருநலைநாளாற் பிரிந்தாற்போலத் தழைவிழை தக்கன * தொடுத்துமென்றும், கண்ணி தண்ணறுநாற்றத் தனசெய்துமென்றும், போது •மேதக்கன கொய்துமென் றும், இவ்வாறு விளையாட்டு விருப்பினாற் பிரியும். பிரிய நின் றாள் எப்பெற்றி நின்றாளோவெனின், ஆயத்துள்ளே வரு வான்கொல்லோவென்னும் நாண் நீங்கிற்று. என்னை? ஆயங் கள் நீங்கினமையான். இனி • இறந்துபட்டான் கொல்லோ வென்னும் அச்சத்தினான் மீதூரப்பட்டு நின்றாள். நின்ற நிலைமைக்கட் பாங்கன் சென்று அவள் தன்னைக் காணாமல் தான் அவளைக் காண்பதோர் அணிமைக்கட் காணும். கண்டு இவ்விடமே அவனாற் காணப்பட்ட இடமும், இவ்வுருவே அவனாற் சொல்லப்பட்ட உருவுமெனத் துணியும். அதற்குச் செய்யுள் :

தண்டா தலர்கண்ணி யண்ணறன் னுள்ளந் தளர்வுசெய்த
வண்டார் குழலிவ ளேயவள் மானீர் முணர்திமங்கை
விண்டா ருடற்குன்ற மேறி விழிகட் † கழுகுறங்கக்
கண்டான் பொதியி லிதுவே யவன்சொன்ன கார்ப்புனமே. (௩க)

சினமு மழிந்து செருவிடைத் தோற்றதெவ் வேந்தர்கள்போய்க்
கனவும் படிகடை யற்செற்ற வேந்தன் கணங்குழலார்
மனமும் வடிக்கண்ணும் தங்குமந் தாரத்து மன்னன்கொல்லிப்
புனமு மிதுவிவ ளேயவன் றன்கண்ட பூங்கொடியே. (௪௦)

---

* 'கொடுத்து மென்றும்' என்பதும் பாடம்.

† 'கழுதறங்க' என்பதும் பாடம்.

என நினைந்துநின்று இவ்வுருவினைக்கண்ட எம்பெருமான் * ஆற்றாமைக்குக் காரணமென்னை? பெரியவர்க்கே ஆகாதே! அரியனதாங் தலைவன வியர்துரைத்தல். கற்று வல்லன் அவனுகலான் ஆற்றினான். பிறராயின், இறந்துபடுப. இறந்துபடாது என்காறும் †வந்த இருந்துணைப் பெருந்தக்கானை யான் பெரியதோரிடனன்றிக் கழறினேனென நினைக்கும். அதற்குச் செய்யுள்:

இருநெடுந் தோளண்ண லேபெரி யான்வல்லத் தேற்றதெவ்வர்
வருநெடுந் தானையை ‡வாட்டிய கோன்கொல்லி மால்வரைவாய்த்
திருநெடும் பாவை யனையவள் செந்தா மரைமுகத்துக்
கருநெடுங் கண்கண்டு மாற்றிவந் தாமென்னைக் கண்ணுற்றதே.

பெரிய நிலைமை யவரே பெரியர் பிறையெயிற்றுக்
கரிய களிறுந்தி வந்தா ரவியக் கடையல்வென்ற

வரிய சிலைமன்னன் மான்றேர் வரோதயன் வஞ்சியன்ன
ளரிய ‡மலர்நெடுங் கண்கண்டு மாலண்ண லாற்றியதே. (சஉ)

மற்றிவ்வகையுஞ் சிந்திக்கும்.

‖துறைமேய் வலம்புரி தோய்ந்து மணலுழுத தோற்ற மாய்வான்
பொறைமலி பூம்புன்னைப் பூவுதிர்ந்து நுண்டாது போர்க்குங்கான
னிறைமதி வாண்முகத்து நேர்கயற்கண் செய்த
வுறைமலியுய்யாநோயூர்சுணங்குமென்முலையே தீர்க்கும்போலும்.

"மணங்கமழ்குழலிவள்வடிக்கண்செய்தமம்மர்வெங்நோய்
சுணங்கணிவனமுலையல்லதுதீர்க்கலா"

---

* 'ஆற்றுதற்கு' என்பதும் பாடம்.
† 'வருந்துணைப் பெருந்தக்கானை' என்பதும் பாடம்.
‡ 'மாற்றிய' என்பதும் பாடம்.
§ 'கயல்நெடுங்கண்" என்பதும் பாடம்.
‖ சிலப்பதிகாரம், கானல்வரி அ-வது செய்யுள்.

என நினைந்து ஆற்றுனோபினும், இறந்துபடானுயினும்,
அவனை அஃதெய்துவிக்குந் திறமென்னை
கண்டமைகூறல். மேலனவெ்வென்பதனன். அவ்வகை நினைத்
துத் தலைமகன் சென்றெய்தி, யான்கண்ட
இடம் மேதங்கதோன்;

இரவோ ரன்ன வொழுகிழற் றூஉய
நிலவோ ரன்ன வெண்மணன் மேலொழுகி
வென்நந் தேருய மலர்க்கிடைப் பிரசமுங்
கொண்டு புணர்ந்தா மென்று முன்று
விரைபு விருந்த விழுமி யோர்க்கதும்
விளைவு தோற்று விக்கும்

பண்பிற்றென் றும். அதற்குச் செய்யுள்:

மின்னே ரொளிமுத்த வெண்மணன் மேல்விரை நாறுபுன்னைப்
பொன்னேர் புதுமலர்த் தாயப்பொறி வண்டு முரன்றுபுல்லா
மன்னே ரழிய மணற்றிவென் றன்கன்னி வார்துறைவாய்த்
தன்னே ரிலாத தகைத்தநின் றியான்கண்ட தாழ்பொழிலே.(சசு)

களிமன்னுவண்டுளர்கைதை*வளாஅய்க்கண்டல்விண்டுதண்டேன்
றுளிமன்னு வெண்மணற் பாயினி தேகூட ரேர்மருமா
னளிமன்னு செங்கோ †லதிரிய ஞற்றுக் குடியுள்வென்ற
வொளிமன்னு முத்தக் குடைமன்னன் கன்னி யுயர்பொழிலே.()

தேனுறை பூங்கண் ணிச் சேரலன் சேவூ ரழியச்செற்ற
ஆனுறை வைவே லுசிதன்றன் வையை யுயர்மணன்மேற்
கானுறை புன்னைப்பொன் னேர்மலர் சிந்திக் கடிகமழ்ந்து
வானுறை தேவரு மேவும் படித்தங்கோர் வார்பொழிலே (ச0)

என்பது சொல்லி, நீயாகாதே இவ்வகை மேதக்
கன எய்தற்பாலா யெனத் தலைமகளும் அவ்விடம்

* 'விராய்' என்பதும் பாடம்.

† 'அதிசயஞ்' என்பதும் பாடம்.

மொழிபெற வருந்தல். நோக்கிச் செல்லும். சென்றவிடத்துத் தனியளாய்நின்ற தலைமகளை எதிர்ப்படும். எதிர்ப்படவே, தலைமகள் காணும். காணவே, ஆற்றாமையான் இறந்துபட்டான் கொல்லோ வென்னும் அச்சம் நீங்கிற்று. நீங்கத் தன்றன்மையளாயினாள். தன்றன்மை யென்பது நாண் மடம் அச்சம் பயிர்ப்பென்னு மிவற்றொடு கூடி நிற்பது. அத்தன்மையளாய் நிற்பத் தலைமகளது குறிப்பறியாமைச் சாரலாகாமையின் ஆற்றானாயினான் தலைமகன். ஆற்றாமையாவது பிறிதெவ்வுணர்வுமின்றி அவ்வாற்றாமைதானேயாவது. அவ்வாற்றாமை ஆற்றுவதொன்றனைப் பற்றும். ஆற்றுவது பிறிதின்மையின் ஒருசொற்சொல்லும். என்சொல்லுமோவெனின், நின்னை யான் இப்பொழிலுறை தெய்வமென ஐயுறுவல், அல்லையாயின் வாய்திறவாய். ஆவி சென்றபின்னைப் பெயர்ப்பதரிதன்றே யென அவ்வகை போல்வன சொல்லும். அதற்குச் செய்யுள் :

மேவியொன் னாரைவெண் பாத்துவென் றான்கன்னி வீழு*பொழில்வா
தேவியென் றுநின்னை யானினைக் கின்றது சேயரிபாய [ய்த்
காவிவென் றவகண் ணாயல்லை யேலொன்று கட்டுரையா
யாவிசென் றற் † பின்னை யாரோ பெயர்ப்ப ரகலிடத்தே. (௯௬)

ரையுறை வார்புனற் சேவூர்ச் செருமன்னர் சீரழித்த
வுரையுறை தீந்தமிழ் வேந்த னுசிதனென் பூம்பொதியில்
லுரையுறை தெய்வமென் றேற்கல்லே யேனுன்றன் வாய்திறவாய்
யுயிர்செல்லின் யார்பிறர் மீட்பவரே. (௪எ)

---

* 'துறை' என்பதும் பாடம்.

† 'பெயர்ப்பாரினியா ரிவ்வகவிடத்தே' என்பது முன் அச்சுப் பிரதியிற் கண்ட பாடம்.

என்றான் தலைமகனோவெனின் அல்லன்; தலைமகனிடனாகப் பிறந்த ஆற்றாமை. அதுவுந் தலைமருங்கணைதல். மகனெனவேபடும். அச்சொற் கேட்டலும் இறந்துபட்டானெனக் கவன்று நோக்கி உண்மை கண்டாட்குக் கெடுத்துத் தேடு நன்கலம் எடுத்துக்கொண்டாற் போலப் பெரியதோர் * உவகையாயிற்று; ஆக அவ்வுவகை ஒரு முறுவல் தோற்றிற்று; தோற்ற எம்பெருமான் முன்னர்ப் பெரியதோர் நாணின்மை செய்தேனென ஆற்றாளாயினாள். பின் முன் என்றன்மையேனாய் நிற்ப ஆற்றானாயினன் எம்பெருமான்; எனதாற்றாமை கண்டவிடத்து இறந்துபடுமபிற வென ஆற்றாமை

நீங்கும். நீங்க, நாண்வந்தடையும். அடைய, மறைவது காணாது மாதுபடநோக்கி தன் மணிக்காந்தண் மெல்விரலாற் போதுபுரைநெடுங்கண் புதைத்தாள். புதைப்ப, இனிச் சார் வாற்றுமென நினைந்து நின் கருநெடுங்கண் புதைத்தது இவற்குப் பெரியதோர் ஆற்றுமை செய்யுமென்றுநாதே? அவற்றின் பரத்தவோ சுரும்புடைக்கோதை நின் கரும் புடைத்தோளென்னும். அதற்குச் செய்யுள் :

அரும்புடைத் தொங்கற்செங் கோலரி கேசரி கூடலன்ன
சுரும்புடைக் கோதைநல் லாயிவற் குத்துயர் செய்யுமென்றுன்
பெரும்புடைக் கணபுதைத் தாய்புதைத்தாய்க்குநின்பேரொளிசேர்
கரும்புடைத் தோளுமன் றேவென துள்ளங் கலக்கியதே. (சஅ)

* இச் சொற்றொடர்கள் முன்னச்சுப்பிரதியில் இல்லை; வேறோர் ஏட்டுப்பிரதியிற் காணப்பட்டன: இவைகள் இல்லாமை யான் முன் னச்சுப்பிரதியில் இப்பகுதி பொருட்பேறின்றிக் கிடக் கின்றது. ஈண்டுச் செய்யப்பட்ட ஏனைய திருத்தங்களும் வேறோர் ஏட்டுப்பிரதிக்கு இணங்கவே செய்யப்பட்டிருக்கின்றன.

[1] தேந்தண் பொழிலணி சேவூர்த் திருந்தார் திறலழித்த
வேந்தன் விசாரிதன் றெவ்வரைப் போன்மெலி விக்குமென்றுன்
பூந்தடங் கணபுதைத் தாய்புதைத்தாய்க்குன்பொருவில்செங்கேழ்க்
காந்தள் விரலு மன்றே வெம்மை யுள்ளங் கலக்கியதே. (சகூ)

"ெ ால்லிற் சொல்லெதிர் கொள்ளா யாழநின்
திருமுக மிறைஞ்சி நாணுதி கதுமெனக்
காமங் கைம்மிகிற் றாங்குத லெளிதோ
கொடுங்கே ழிரும்புற நடுவகக் குத்திப்
புலிவிளை யாடிய புலவுநாறு வேழத்தின்
றலைமருப் பேய்ப்பக் கடைமணி சிவந்தநின்
கண்ணே கதவ வல்ல நண்ணார்
ா ண்டலை மதில ராகவு முரசுகொண்
டோ ம்பரண கடந்த*வடுபோர்ச செழியன்
பெரும்பெயர்க் கூடலன்னநின்
கரும்புடைத் தோளு முடையவா லணங்கே."

(நற்றிணை-கூகூ.)

என்பதுசொல்லி அவள் குழலுங் கோதையுந் திருத்து வானுய்ச் சென்று சாரும.

இது பாங்கற்கூட்டமாயினவாறு.

இனிப் பாங்கிலன் தமியோள் இடந்தலைப்படுமாறு:

போழிலிடைச் சேறல்.

யான் இவ்விளையெய்திற்று விதியானே; இன்னும் அவ்விதி கைதருமேற் காண்பலெனப் பாங்கற்குச் சொல்லாதே தான் முன்னெதிர்ப்பட்ட இடமேநோக்கிச் செல்லும்.

அதற்குச் செய்யுள் :

! ஆமா றறிபவர் யாரே விதியையந் தீந்தமிழ்நர்
கோமான் குலமன்னர் கோனெடு மாறன்கொல் விச்சிலம்பி

லேம்ான் இலேநத லேழையை முன்னெதிர்ப் பட்டனேந்த
அமா னிரும்பொழி லேயின்னும் யான்சென்று தன்னுவனே.(௫௦)

* 'திண்டேர்ச்செழியன்' என்பதும்பாடம்.

௫-வது சூத்திரம்.

பெரும்பான் மையுமறி தற்கரி தாம்விதி பேணிகில்லாப்
பொரும்பா ரரசரைப் பூலந்தை *வாட்டிய கோன்பொதியிற்
கரும்பார் மொழிமட லாதரைக் கனணுற்று முன்னணைந்த
சுரும்பாரிரும்பொழி லேயின்னும் யான்சென்று துன்னுவனே.(௫௧)

என நெருநலைநாளால் அவளைக் கண்ணுற்ற பொழிலே புக்கான். புக்காற்கு, அப்பொழில் பெரிய தோர் சார்வாயிற்றாக, ஆற்றாமை நீங்கினான். என்னை? இனியாரொடு நலைப்பெய்த இடங் கண்டாலும் அவ்வினியாரைக் கண்டாலே போலும் என்னும். அதற்குச் செய்யுள் :

பொழில்கண்டு உவத்தல்.

துனிதா னகலமண் காத்துத் தொடுபொறி யாயகெண்டை
பனிதாழ் †வடவரை மேல்வைதத பஞ்சவன் பாழிவென்ற
குனிதாழ் சிலைமன்னன் கூடலன் னாளது கூடலைப்போ
லினிதா யெனதுள்ள மெல்லாங் குளிர்வித்த நீர்ம்பொழிலே.(௫௨)

தேர்மன்னு தானை பரப்பித்தென் சேவூர்ச் செருமலைந்த
போர்மனனர் தமமைப் புறஙகணடு நாணிய பூஙகழற்கா
லார்மன்னு வேலரி கேசரி யநதன் புகாரனைய
வேர்மன்னு கோதையைப் போலினி தாயிற்றிவ் வீர்ம்பொழிலே.

என்று முன் பாங்கற்கூட்டத்துச் சொன்னவாறே சென்றுநின்ற தலைமகளை ஆங்குச்சொன்னவாறே சொல்லித் தலைமகன் புணர்வது. இது பாங்கிலன் தமியோள் இடந் தலைப்படுமாறு.

பாங்கற்கூட்டம் நிகழின், இடந்தலைப்பாடு நிகழாது; இடந்தலைப்பாடு நிகழின், பாங்கற்கூட்டம் நிகழாது. என்னை? அத்துணை எளியள் அல்லளாகலான். அஃதே யெனின், 'பாங்கிலன் தமியோள் இடந்தலைப்படலும் பாங்க

* 'ஓட்டிய' என்பதும் பாடம்.
† 'பருவரை' என்பதும் பாடம்.

னோரிற் குறிதலைப்பெய்தலு' மென்று எழற்பாற்றுச் சூத்திரம்; என்னை? இடந்தலைப்பாடு தெய்வப்புணர்ச்சியோடு ஒக்குமாகலான். என்றார்க்கு அதுவே அங்ஙனஞ் சொன்னனேயெனினும் மொழிமாற்றிக்கொள்கவென்பது. அது பொருந்தாது; மொழிமாற்றுதல் என்பது செய்யுள் கிடந்தவாறுசெய்யலாகாதவழிச்செய்வது. அவ்வாறு செய்யுஞ் சூத்திரம் இனிதாய்க்கிடப்புழி மொழிமாற்றுச் சூத்திரமாகச் * சொல்ல வேண்டுமோ' என்பது. பெரும்பான்மையும் பாங்கனானென்பது சிந்திக்குஞ், சிறுபான்மை விதியினானென்பது சிந்திக்கும். அதனால் அவன் சிந்திக்குமாற்றாலே

சூத்திரஞ்செய்யப்பட்டது. மொழிமாற்றுச சூத்திரம் அன்றென்பது. அல்லதூஉம உலகத்தோா இடுக்கணுற்றால் விதியானே நிருபென்பிரா, முன்னந்ாகத்தற்குச் சுற்றத்தாரையும் நட்டாரையும நினைப்பர்; ஆகலானும் அவ்வாறே சொல்லப்பட்டது. அஃதேபெனின், புறத்தார் உணர்ந்தாருளரென்பது உணாரந்த ஞான்று இவர் இறந்து படுமென்னுங் கருத்துடையான் பிற்றை ஞான்றே சென்று பாங்கற்குணர்த்தற்பாலனே வெனின், குற்றங் குணமென்பது தெருளாதுணர்த்துமென்னும் ஒருவன்.அது பொருந்தாது.

அங்ஙனந் தெருளாதுணர்த்திற் பாங்கற்கே உணர்த்தக் கடவனே வழிப்போவார்க்கு உணர்த்த அமையாதோவென்பது. மற்றென்னேவெனின், தான் உணர்ந்தானன்றே இவ்வொழுக்கத்தினை! தான் உணர்ந்ததனை டொக்குமன்றே இவன் உணர்ந்தது! அவனைத் தன்னின் வேறல்லனென்று கருதினமையானமையும் என்பது.

---

* இப்பகுதி முன்னச்சுப்பிரதியிற் 'பொருட் பொருத்த மின்றாய்ப் பலவாறு பிறழ்ந்து கிடக்கின்றது; ஆதலின் வேறொரு பிரதி நோக்கி இங்கே பலதிருத்தங்கள் செய்யப்பட்டன.

கூ-வது சூத்திரம். •எ௭

இனிப் பாங்கனாற் குறிதலைப்பெய்தலும் என்றொருமைப்படச் சூத்திரஞ்செய்யாது 'பாங்கனேரி'னென்று பன்மைப்படக்கூறிய தெற்றிற்கு, அவனொருவனேலோவெனின்,

பாங்கன் பார்ப்பானுகலிற் பன்மைவாசகத்தாற் சொன்ன

ரென்பது. அல்லதூஉம், இருபுது குரவராலும் இவனை எம்போற் கொண்டொழுகென்று தலைமகற்குக் காட்டிக் கொடுக்கப்பட்டான் பாங்கனென்பதூஉம, நீயும் எம்போலத் *தீயனகண்டு பண்பானவிடத்து அடக்குவாயாகென்று பாங்கற்குக் காட்டிக்கொடுக்கப்பட்டான் தலைமகனென்பதூஉம் போதரல்வேண்டி இவ்வாறு பன்மைவாசகம்படச் சொன்னுரென்பது. அஃதேயெனின், இயற்கைப் புணர்ச்சி புணர்ந்த பிற்றைஞான்று இவள்து வேறுபாடு கண்டு தாய் இற்செறிக்கில் என் செய்யுமோவெனின், பார்ப்பார் சான்றோரை முன்னிட்டு அருங்கலங்களோடு பாங்கன் சென்று வரைந் தெய்துவிக்கும. அங்ஙனங் கிடந்ததே விதியெனின், அன்று; இவ்வாற்றாற் புணர்தன்முறைமையாக்கும் விதியெனில் தாய்க்கு அது புலனுகாமைக்கொள்ளு மென்பது. அஃதேயெனின், ஆயங் கழிக்கானலிடையே கொண்டு புகுதாது மற்றொரு கானலிடமே கொண்டு புக்கவிடத்துத் தலைமகன் குறியும பிழைக்கும், பாங்கன்சென்று செலவும் பிழைக்கும்; இவையெல்லாமாம் பிறவெனின், அதுவன்று; அவ்வாறு படினும வரைந்துபுகும்; அது வன்றிப் பிற்றைஞான்று இக்கூட்டம் நிகழ்விப்பான் நின்ற விதி பிறிதோர் கானலிடங்கொண்டுபுக உள்ளம் பிறப்பிக்குமோவென்பது. அஃதேயெனின், இயற்கைப்புணர்ச்சி புணர்ந்த பிற்றை ஞான்று பாங்கன் தலைமகனைக்கண்டு

* ஈண்டைப் பொருட்கு இன்றியமையாத இச்சொற்றொடர் முன் அச்சுப்பிரதியில் இல்லை.

எற்றினாயிற்று நினக்கு இவ்வேறுபாடென்று வினவினவாறுபோல, அன்றேயானும் பிற்றைஞான்றேயானுந் தலைமகளது வேறுபாடு கண்டு நினக்கு இஃதெற்றினாயிற்றென்று தோழி வினவாமைக்குக் காரணமென்னையோவெனின், தலைமகளது வேறுபாட்டை விதி தோழிகட்குப் புலனாகாமைக் காக்குமென்பது. ஆயின் தலைமகன் மாட்டு வேறுபாட்டையும் விதி பாங்கற்குப் புலனாகாமைக் கொளற்பாற்று, அன்றாகிற் காரணங் கூறற்பாற்றெனின், விதிக்குக் காரணங் கூறற்பாற்றன்றென்பது; காரணங் கூறினும் பாங்கற்குப் புலனாகலானாய பயனுமின்று; அக்கூட்டம் பாங்கனறிந்து வினவுழியும். தோழி தலைமகண்மாட்டு வேறுபாடுகண்டறிந்து வினவிப் பாங்கற்கூட்டம் முடியாது; தோழி தன்னாலாவதும் இல்லை. இது காரணமென்பது. அஃதேயெனின், 'அங்கவிரண்டே தலைப்பெயப்பெனவமையாதோ, 'மரபு' என்றது எற்றிற்கோவெனின், தலைப்பெயற்கு இலக்கணமென்றவாறு. மரபெனினும் இலக்கணமெனினும் எல்லாம் ஒருபொருட் பன்மொழியென்றவாறு.

அவ்வியல் பல்லது கூட்டக் கூட

லெவ்விடத் தானுங் களவிற் கில்லை.

என்ப தென்னுதலிற்றோ வெனின், இந்நூலகத்துக் களவினது இலக்கணத்தையுங் கற்பினது இலக்கணத்தையுந் தொகுத்துணர்த்துதனுதலிற்று.

சூத்திரக்கிடக்கை நான்குவகைப்படும், ஆற்றொழுக்கமும் அரிமாநோக்கமுந் தவளைப்பாய்த்தும் பருந்து வீழ்க்காடுமென. அவற்றுள் ஆற்றொழுக்கென்னுஞ் சூத்திரக்கிடக்கை ஆற்றுநீர் தொடர்பறாது ஒழுகுமாறு போலச் சூத்திரங்களுந் தம்முள் இயைபுபட்டொழுகுவது. சிங்க

நோக்கென்பது முன்னையும் பின்னையும் நோக்குஞ் சிங்க நோக்கம், அதுபோல இறந்ததனோடும் எதிர்வதனோடும் இயைபுபட்டுக்கிடப்பது. தவளைப்பாய்த்தென்பது தவளைபாய்கின்றுழி இடையிடை நிலங்கிடப்பப் பாயும், அதுபோலச் சூத்திரம் *இடையிட்டிட்டுப்போய் இயைபுகொள்வது. பருந்தின் வீழ்க்காடென்பது தான் கருதின பொருளை எங்கானும் வீழ்ந்து கொண்டுபோம் பருந்து போல இதுவுந் தான் கருதிமுடிக்கும் பொருளை முன்னும் பின்னும் பாராது இயைபின்றியேயென்பது. இஃது அப்பட்ட சிங்கநோக்கென்றுகொள்க. என்னை காரணமெனின், இறந்தபாங்கற்

கூட்டத்திணையும் நோக்கி வருகின்ற தொழிற்கூட்டத் திணையுங் கற்பினையு மெல்லாம் நோக்கிற்றாகலானென்பது.

இதன் பொருள்: அவ்வியல்பல்லது—மேற் கூறப் பட்ட இயற்கைப்புணர்ச்சி புணர்ந்த இயல்பல்லது; கூட்டக் கூடல்—ஒருவர் இடை நின்று புணர்ப்பாராகப் புணர் தல்; எவ்விடத்தானுங் களவிற்கு இல்லை—எந்நேரத்துக் கண்ணுங் களவெனப்பட்ட ஒழுக்கத்திற்கில்லை, என்றவாறு.

எனவே, உலகினுள் ஒருவரை பொருத்தியிடை நிக ழும் ஒழுக்கமன்று, கூட்டவும நிகழ்ந்து கூட்டாமையும் உலகினுள் நிகழ்தலுடைமையால்; இது புலவரால் நாட் டப்பட்ட ஒழுக்கமென்பது அறிவிக்கப்பட்ட தென்பது. 'கூட்டக்கூடல் எவ்விடத்தானுங் களவிற் கில்லை' யெனவே †கூட்டாமைக் கூடல் கற்பினுக்கில்லையென்பதாம். தலைமகன் உலாப்போயின இடத்துப் பரத்தையர்மாட்டுப் பிரிந்தா னென்றுகருதி ஒரு சிவப்புண்டாம். அச்சிவப்பு நீக்கி வாயில்

---

* 'இடைவிட்டுக் கொள்வதும்' என்பதும் பாடம்.

† இங்கே முன் அச்சுப்பிரதியிலுள்ள பாடம் பொருட் இயைபில்லதா யிருக்கின்றது.

கள் கூட்டவே கூடுமென்பது. அஃதேயெனின் இஃதன்றோ

நெடுந்தொகைப்பாட்டினுட் "*கூர் முண் முள்ளி" கூட்டாமற் கூடிற்றெனின் அதுவுங் கூட்டவே கூடிற்று என்பது. ஆயின் எவ்வாயிலாற் கூடினானோவெனின், ஆற்றாமைவாயிலாற்கூடினான். கூடினவாறு அதனுரையகத்துக் கண்டு கொள்க. அஃதேயெனின், களவினுட் 'கூட்டக் கூடவில்லை' யென்றதெற்றுக்கோ? அங்[illegible] கூட்டக் கூடுப வென்னுமோவெனின், அங்கு ஆற்றாமை கூட்டுமே யெனினும் வாயிலிலக்கணமின்று. இங்கு வாயில் இலக்கணமுடைத்து; என்னை? வாயில்களும் அவளதுபொறாமை நீக்குவதன்றே செய்வது. இதுவும் அவளது பொறாமை நீக்கினமையின் அமையாதோவெனின் அமையாது; இங்கு வாயிலிலக்கண முடைத்தாகலின் அமையுமென்பது.

---

* 'கூர்முண் முள்ளிக் குவிகுலைக் கழன்ற - மீன்முள் ளன்ன வெண்கான் மாமலர்-பொய்தன் மகளிர் விழவணிக் கூட்டும்-அவ்வயனண்ணிய வளங்கே ழூரனைப்-புலத்தல் கூடுமோ தோழி யல்கற்-பெருங்கதவு பொருத யானை மருப்பி-னிரும்புசெய் தொடியி னேரவாகி-மாக்க ணடைய மார்பகம் பொருந்தி-முயங்கல் விடாஅ லிவையெனமயங்கி-யானோ ஒ(?)ன்வு மொல்லார் தாமற்-றிவைபா ராட்டியபருவமுமுளவே-யினியே,புதல்வற் றடுத்த பாலொடு தடைஇத்-திதலை யணிந்த தேங்கொண் மென்முலை - நறுஞ்சாந் தணிந்த கேழ்கிள ரகலம் - வீங்க முயங்கல் யாம்வேண் டினமே - தீம்பால்படுதற் மஞ் சினரே-யாயிடைக், கவவுக்கை நெகிழ்ந்தமை போற்றி மதவுநடைச் - செவிலி,கையென் புதல்வனை நோக்கி - நல்லோர்க் கொத்தனிர் நீயி ரிஃதோ-செல்வற் கொத்தனம் யாமென மெல்ல

வென்-மகன்வயிற் பெயர்தந் தேனே யதுகண் - டியாமுங் காதல மவற்கெனச் சாஅய்ச்-சிறுபுறங் கவையின ளாக வுறுபெயற் - றண் டுளிக் கேற்ற பலவுழு செஞ்செய்-மண்போ னெகிழ்ந்தவற் கலுழ்ந் தே-நெஞ்சறை போகிய வறிவி னேற்கே'—அகநானூறு-௨௬.

'அவ்வியல்பல்லது கூட்டக்கூடல் களவிற்கில்லை'யென அமையாதோ? 'எவ்விடத்தானும்' என்ற தென்னோ வெனின், உணர்த்த உணர்தல் ஒரிடத்துண்டென்றற்குச் சொல்லினர். யாருணர்த்த உணர்பவோவெனின், தோழி புணர்ந்தமை தலைமக னுணர்த்தத் தலைமக ளுணரு மென் பது. அஃதாமாறு: பகற்குறிவந் தொழுகாநின்ற தலைமகன் புணர்ச்சி யிறுதிக்கண் ஒருகால் தலைமகளைக் கோலஞ்செய் தான். செய்ய அவள் இறப்ப நாணினாள். நாணத், தலைமகன் கருதுவான், யான்செய்கின்றது இயற்கைக் கோலமல்லது போலும் என்றாற் இவள் வேறுபடுகின்றதென உணர்ந்து அவளை ஆற்றுவித்தற்கு நின்றோழி செய்யுமாறே கோலஞ் செய்தேனெனச் சொல்லும். சொல்ல, ஒக்கும், இவர் என் றோழியொடு தலைப்பெய்துடையர்போலுமென உணர்வா ளாவது. அவ்வாறு உணர்ந்தாள் பெருநாணினளாதலின் இறந்துபடாளோவெனின், இறந்துபடாள். இவளைத் தன்.

னின் வேறன்றிக் கருதுமாகலின். வேறன்றி உணரின், இவ்வொழுக்கந்தன்னை உணர்த்த அமையாதோவெனின், உணர்த்தாள், யான் காவற்குற்றப்பட்டேனெனத் தோழி கவலுமாகலின். *தலைமகன் உணர்த்தியதனாற் பயனென்னோவெனின் நெடுங்கால மொழுகக் கருதுவான் யான் பிரிந்த பொழுது இவளை ஆற்றுவித்துக்கொண் டிருக்கு மென்பதனானும மேல் தான் ஒருநாள் இதனை யறியும், அறிந்தக்காற் கதுமென ஆற்றாளாங்கொல்லோ வென்பதனானும், இவ்வாறுணர்த்த ஆற்றுதற்குக் காரணமா மென்பதனானும் உணர்த்தும். இது பொருந்தாதென்ப ஒருசாரார்; என்னை? பகற்குறிக்கண் இது நிகழுந்துணையும் நடவாது. இவ்வகை

* பொருட்கு இன்றியமையாத இச்சொற்றொடர் முன் அச்சுப் பிரதியில் இல்லை.

6

வந்த சான்றோர் செய்யுளும் இல்லை. ஆகலான், 'எவ்விடத்தானும் இல்லை' யென்பது நன்றுமறுத்தற்குச் சொல்லப்பட்டதாம், மிகையன்றென்பது. இனிக் 'கூட்டக்கூடல் களவிற்கில்லை' யென்றிராற், பாங்கற்கூட்டந் தோழியிற் கூட்டமென்று பேரிட்ட தெற்றிற்கோவெனின், அவர் துணையாயினமையின் அவ்வாறு சொல்லப்பட்டது. துணையாயினாரைக் கூட்டினாரென்னாமோவெனின, என்னும்; கூடும் இருவரும் அக்கருத்தின ரல்லராகலானென்பது. (ச).

௯. புணர்ந்த பின்றை யாங்ஙன மொழுகாது
பணிந்த மொழியாற் றோழி தேளத்
திரந்துகுறை யுறுதலுங் கிழவோன் மேற்றே.

என்பதென்னுதலிற்றோவெனின், பாங்கனுதல், தமி யாளை இடத்தெதிர்ப்பட்டாதல் புணர்ந்த தலைமகன் தான் பின்னைத் தெருண்டு வரைதல் தலை; அல்லாதுவிடின், இவ் வாறொழுகும் என்று அவனொழுகுந்திற முணர்த்துதல் நுத லிற்று.

இதன்பொருள்: புணர்ந்த பின்றை—பாங்கனானுந் தமியாளை இடத்தெதிர்ப்பட்டானும் புணர்ந்தபின்றை; ஆங்ஙனம் ஒழுகாது—பிற்றைஞான்றும் அப்பெற்றியே ஒழு காது; பணிந்தமொழியால்—இழிந்தசொற்களான்; இழிந்த சொல்லென்பது ஒலிவாய்பாட்டின்னுமை நோக்கிப் பணிந்த மொழி யெனப்பட்டது. பணிந்த மொழியாமன்றே இத் தழைநல்ல இக்கண்ணிநல்ல வென்று இங்ஙனங் கையுறை பாராட்டிச் சென்றுநிற்றல்; தனக்குத்தகாதன்றே இழிந் தார்க்கன்றே அஃதுரியதென்பது. தோழி தேளத்து— தோழிமாட்டு; இரந்து குறையுறுதலும் கிழவோன் மேற்

றே—இரத்தலுங் குறையுறுதலுஞ் செய்து நிற்றல் தலைமகற்குரித்து என்றவாறு.

இரத்தலென்பது குறையுடையார் செய்யுஞ் செய்கை செய்தொழுகுவது. குறையுறுதலென்பது இக்குறையின்றி யமையானென்பது படப் பசைந்தொழுகுதல்; அஃதேதெனின், அவளால் இக்குறை முடியுமென்றிரக்குமோ முடியாதென்றிரக்குமோ வெனின், முடியுமென்றிரக்குமே யெனின் இவளை இகழ்ந்து மதித்தானும்; தோழியென்பாள் குற்றேவல் மகள், அவளா லெய்தலாமென்று கருதினமையானென்பது. இகழ்ந்து மதிப்பவே, அருமையும் பெருமையும் •காவலுமுடையாள், இவளை எத்திறத்தானும் எய்துவதரிதென்று கருதினானென்பதனொடு மாறுகொள்ளுமென்பது. இனி, முடியாதென்றிரக்குமேயெனின், இரத்தலானே பயமின்று. * ஒருவரால் ஒரு கருமம் ஆகாமையறிந்தே அவருழைச்சென்று அக்கருமத்திற்கு முயல்வார் நெறியறியாதாரன்றேவென்பது. மற்றென்னோவெனின், முடியும் முடியாதென்று சீர்தூக்கிக்கொண்டு இரப்பானல்லன், தனதாற்றாமை மீதூரப்பட்டிரக்குமென்பது. அஃதேயெனின், இவளால் முடியும் முடியாதென்று கருதானாகலாற் பிறரானும் முடியும் முடியாதென்று கருதானாகல்வேண்டும்; ஆகலாற் பிறரையும் இரக்க அமையாதோவெனின், என்றார்க்கு அதுவன்று; இது முடியுஞான்று இவளாலே முடிவதாய்க்

கிடந்ததாகலான் அவ்விதி இவளுழையே செல்லு முளம் பிறப்பிக்கு மென்பது. அதுவன்றே உலகத்தார்க்குப் பண் பின்வழியே † ஊக்கம் நிகழுமென்பது*.

* 'ஒரு கருமம் ஆகாமையறிநதே யதன்கண் முயல்வார் நெறியறியாதாரன்றே வென்பது' என்னும் பாடம் ஏட்டுப் பிரதியிற் காணப்படுகின்றது.

† 'ஒழுக்கம் நிகழுமென்பது' எனவும் பாடமுண்டு.

இவள் எப்பெற்றி கருதுமோ இதனையெனின் ஐயப் பட்டுநிற்கும். இவனொரு குறையுடையான்போலும், அக் குறையின்றியமையான்; அஃதென்மாட்டதென்று கருது வேனாயின் இறப்பப் பெருந்தன்மையனாகலின் இறப்பச் சிறியேனுழை வேண்டுங் கருமமிலனன்றே! அதனால் என் கண்ணதெனவுமாகாது, யாரறிவார் சிறியாராற் பெரியார் முடிக்குங் கருமங்களுமுள, அதனால் என்கண்ணதென்பதன் கண்ணும் ஐயமேயாம். * இனி எம்பெருமாட்டி கண்ண தென்று கருதுவேனாயின் அவ ளொருவராற் சுட்டவுஞ் சொல்லவும்படுந் தன்மையளல்லளாகலான் அவள் கண்ண தென்றுங் கருதலாகாது. யாரறிவார்? இவர்தாமும் அவ ளுணைப் பெருந்தன்மையராகலான் அவள் கண்ணது கொல் லோவெனவும் ஐயமேயாம். இனி இவ்வாயத்துள் ஒரு வர்கண்ணதே கொல்லோ வெனவும் ஐயமேயாம். பேரா

ராய்ச்சியளாகலாற் கதுமெனத் துணியாளன்றே ஒன்றன் திறத்து. இனி அருள்காரணமாகக்கொல்லோ இத்தழையுங் கண்ணியுங் கொண்டுவருவதெனவுமாகாது. ஆற்றாத இயல்பினனாய் வருமாதலான் இதன் கண்ணும் ஐயமேயாம் என்பது. அதற்குச்செய்யுள் 'முன்னுற வுணர்தல் குறையுற வுணர்தல்' (இறையனார்-௫) என்னுஞ் சூத்திரத்துட் காட்டுதும். அஃதேயெனின், இவளை அவட்குச் சிறந்தமை அவன் அறியுமாறென்னை? பிறர்சொல்லினாரும் இல்லையாலோவெனின்; அறிந்தானன்றே! இயற்கைப் புணர்ச்சி புணர்ந்தபின்னைத் தன்னை அவள் காணுமைத் தான் அவளைக்காண்பதோர் அணிமைக்கண் நின்றான். நின்றானாக, மற்றையோரெல்லாந் தலைமகட்குச் செய்யும் வழிபாடும், இவள் விசேடத்தாற்செய்யும் வழிபாடும், எல்லார்க்குந் தலைமகள் செய்யும் அருளிச்செய்கையும், இவட்கு

விசேடத்தாற் செய்யும் அருளிச்செய்கையுங் கண்டமையான் இவளாம் அவட்குச் சிறந்தாள்; இதுவும் எனக்கோர் சார்பென்பதனை உணர்ந்தான். உணர்ந்தமையான் இவளூழையே செல்லுமென்பது. அஃதேயெனின் இவளூழைச் *செல்கின்றாயுங்கள் ஐயுறாவோவெனின், ஐயுறா. எங்ஙனம் ஐயுறாதவாறெனின்; தழையுங் கண்ணியுங் கோடற்பொருட்டாக † வேறோரிடத்துத் தனியளாய் நின்ற நிலைமைக்கட் செல்லுமென்பது. இவள் இன்னணந் தனியளாய் நிற்ப

தறிந்துசெல்லுமோவெனின், செல்லான்; விதிகொண்டு சென்று தலைப்படுக்குமென்பது. (௬)

அஃதேயெனின், 'இரந்துறுதல் கிழவோன் மேற்றே,' யென்னாது 'குறையுறுக' லென்றது எற்றிற்கோவெனின், இரத்தலென்பது குறையுடையாரசெய்யுஞ் செய்கை செய்தொழுகுதல்; குறையுறுதலென்பது இக்குறை இவனின்றியமையாதெனன்பதுபடப் பரைநதொழுகுவது. அஃதேயெனின், 'இரந்து குறையுறுத'லென அமையாதோ இரந்து குறையுறுதலுமென்று உம்மைகொடுத்தது எற்றிற்கோவெனின், தெருண்டுவரைதல் சிறப்புடைத்து; தெருளாது ஒழுகில் இவ்வாறொழுகுதலென்பதற்குச் சொல்லப்பட்டது.

இனி ஒருசாரார் சொல்லுவது, புணர்ந்தபின்றையென்பது இயற்கைப்புணர்ச்சி புணர்ந்தபின்றை என்றவாறு.

---

* செல்கின்றாயங்கள்—செல்கின்ற ஆயங்கள்; செல்கின்ற என்னும் பெயரெச்சம் ஈறுகெட்டது.

† 'வேறோரிடத்தினளாய் நின்ற நிலைமைக்கட் செல்லுமென்பது; அஃதேயெனின் இவள் அந்நிலையளாய் நிற்கு நிலைமை யறிந்து' என்பதும் பாடம்.

'ஆங்ஙனம் ஒழுகா'தென்பதற்குப் பாங்கனுனுந் தமியாளை இடத்து எதிர்ப்பட்டானும் புணர்ந்தொழுகாது தோழியை இரந்து பின்னிற்றற்கண்ணே முயலுமென்பாரும் உளர். அதுபொருந்தாது. என்னைகாரணமெனின், தன் பாங்கன் தனக்குச் சிறந்ததுணை அவள் பாங்காயதோழி சிறக்குமாறுண்டோவென்பதனுன். அப்பொழுது அவளை நினையான் தன் பாங்கனையே நினைக்குமென்பது. (ரு)

௬. இரந்துகுறை யுறாது கிழவியுந் தோழியு
மொருங்கு தலைப்பெய்த செவ்வி நோக்கிப்
பதியும் பெயரும் பிறவும் விஞஅய்ப்
புதுவோன் போலப் பொருந்துபு கிளந்து
மதியுடம் படுத்தற்கு முரிய னென்ப.

என்பதென்னுதலிற்றோவெனின், மதியுடம்படுக்குந் திறனிதுவென்ப துணர்த்துதனுதலிற்று. மேற்சூத்திரத்தினேடு இதற்கு இயைபென்னையோவெனின், மேற் பணிந்த மொழியால் தோழியை இரந்து பின்னிற்குமெனப்பட்டது. அங்ஙனம் இரந்து பின்னின்றவிடத்து எத்திறத்துக்கொல்லோ இவனுடைய குறையென்று ஐயப்பட்டு நிற்பதல்லது இன்னதென்றுணராளன்றே! உணராமையால் என் குறை இன்னதென்றறிவித்து இரந்து பின்னிற்பனென்னுங் கருத்தினுல் இதுசெய்யுமென்பது மேற்சூத்திரத்தோடு இயைபு.

இதன் பொருள்: இரந்து குறையுறாது—இரந்துவைத்துக் குறையுறவு தோன்றாமை; கிழவியுந் தோழியும்—கிழவியெனப்படுவாள் தலைமகள், தோழியெனப்படுவாள் செவிலித்தாய்மகள், என்னை? *"தோழி தானே செவிலி மகளே"

* தொல்காப்பியம் - களவியல் - ௩௪.

என்றாராகலின்; அவ்விருவரும்: ஒருங்கு—ஓரிடத்தராதல்; தலைப்பெய்தல்—கூடியிருத்தல்; செவ்விநோக்கி—அன்னதோர் பதநோக்கிச் சென்றுநிற்றல்; அங்ஙனம் நிற்பார்க்கு ஒருசொற்படுங்கால் முறைமைவேண்டும்; பதியும் பெயரும் பிறவும் வினாஅய்—பதிவினாதலென்பது எவ்வூரீரென்பது, பெயர்வினாதலென்பது என்னபெயரீரென்பது, பிறவினாதலென்பது இங்கே சில *மா போந்தனவுளவே, இளையர் போந்தாருளரே, யானை போந்தனவுளவே † என்று இத்தொடக்கத்தன வினாதல். அதற்குச் செய்யுள்:

பதியும் பெயரும் வினாதல்.

‡ நீரின் மலிந்தசெவ் வேலனெடு மாறனெல் வேலியொன்னார்
போரின் மலிந்தவெந் தானை யுரவோன் கோன்பொதியிற்
காரின் மலிந்தபைம் பூம்புனங் காக்கின்ற காரிகையீர்
ஊரின் பெயரு நும் பேரு மறிய வுரைமின்களே. (௩௩)

நிதியின் கிழவ னிலமகள் கேள்வனெல் வேலியொன்னார்
கதியின் மலிந்தவெம் மாவுங் களிறுங் கவர்ந்துகொண்டான்
பொதியின் மணிவரைப் பூம்புனங் காக்கும் புனையிழையீர்
பதியின் பெயரும்நும் பேரு மறியப் பகர்மின்களே. (௬௬)

அறையார் கழன்மன்ன ராற்றுக் குடியமர் சாயந்தழியக் [வான்
கறையா ரயில்கொண்ட கோன்கொல்லிக் கார்ப்புனங் காக்கின்ற
பிறையார் சிறுநுதற் பெண்ணா ரமிழ்தன்ன பெய்வளையீர்
மறையா துரைமி னெமக்குநும் பேரொடு வாழ்பதியே. (௬௭)

கறையின் மலிந்தசெவ் வேல்வலத் தாற்றென் கடையல்வென்ற
வறையுங் கழலரி கேசரி யந்தண் புகாரனைய
பிறையின் மலிந்த சிறுநுதற் பேரமர்க் கண்மடவீ
ருறையும் பதியுநும் பேரு மறிய வுரைமின்களே. (௬௮)

* 'மான்போந்தனவுளவே' என்பதும் பாடம்.
† 'மயில்போந்தனவுளவே' 'நாய்போந்தனவுளவே' என்பவும் வேறோர் ஏட்டுப்பிரதியிற் காணப்படுகின்றன.
‡ இச்செய்யுள் முன் அச்சுப்பிரதியில் விடுபட்டது.

பிறவுமென்றதனால் இவையுஞ் சொல்லிச் சென்று நிற்கும். அவையிற்றிற்குச் செய்யுள் :

வேழம் வினாதல்.

வருமால் புயல்வண்கை மான்றேர் வரோதயன் மண்ணளந்த
திருமா லவன்வஞ்சி யன்னவஞ் சீரடிச் சேயிழையீர்
கருமால் வரையன்ன தோர்நக் கருங்கைவெண் கோட்ட செங்கட்

பொருபோர்ப் பகிரென்ற போந்த துண் டோநும் புனத்தயலே. ( )

கலைமான் வினாதல்.

சினமான் கடற்படைச் சேரலன் றென்னனை யார்த்துவந்த
மனமான் பழியவை வேல்கொண்ட கோன்வையை யாடலிராய
கனமான் வனமுலைக் கையார் எரிவரிராக் காரிகையீர்
சினமான் புகுந்தது வோவுரை யீர்நும் மிரும்புனத்தே (௬0)

சிலைமாண் படைமன்னர் செந்நிலத் தோடச் செருவிளைத்த
கொலைமா ணயின்மன்னன் றென்புன லூடனை கோல்கொண்டாயீ
சிலைமாண் பகழியி னேவுண்டு தன்னினந் திறம்பிக்கேசார்
கலைமான் புகுந்ததுண் டோவுரை யீர்நுங்கள் கார்ப்புனத்தே. (௬௧)

வழி வினாதல்.

வெல்லுந் திறவினைந் தேற்றார் விழிந்துத்து வின்னுடைந் [றோன்
கொல்லின் மலிந்தசெவ் வேல்கொண்ட கோன்கொல்லிச் சாரலின்
புல்லும் பொழிலின வேங்கையின் கீழ்நின்ற பூஞ்சுழலீர்
செல்லு நெறியறி யேனுரை யீர்நுஞ் சிறுகுடிக்கே. (௬௨)

மொழிபெறாது கூறல்.

தன்னும் புரையு மழையுரு மேறுதன் ருளைமுன்குற்
றன்னுங் கொடிமிசை யேந்திய கோன்கொல்லிச் சூழ்பொழில்வாய்
மின்னுங் கதிரொளி வாண்முகத் தீரென் வினவுரைத்தான்
மன்னுஞ் சுடர்மணி *போந்தரு மோநுங்கள் வாயகத்தே. (௬௩)

---

* 'போதருமோ' என்பதும் பாடம்.

வேழம் வினாதல்.

கண்ணுற் றெதிர்ந்ததெவ் வேந்தர் படைகெட யற்கொடிமேல்
விண்ணுற்ற கோனரு ளேந்திய வேந்தன் வியன்பொதியிற்
பண்ணுற்ற தேமொழிப் பாவைநல் லீரோர் பகழிமூழ்கப்
புண்ணுற்ற மாவொன்று போந்ததுண் டோநும் புனத்தயலே.

முடியுடை வேந்தரு மும்மத யானையு மொய்யமருட்
பொடியிடை வீழத்தென் பூலந்தை வென்றான் புகாரனைய
வடிவுடை வேனெடுங் கண்மட வீர்நுங்கள் வார்புனத்திற்
பிடியொடு போந்ததுண் டோவுரை யீரோர் பெருங்களிறே. (சுரு)

என்பன கொள்க.

புதுவோன்போல—என்றொன்றும் அந்நிலத்துச் சென்றறியாதானும் அவரைக் கண்டறியாதானும் போல; பொருந்துபு கிளந்து—அந்நிலத்திற் றாம் அவரை வினாதற்கும் பொருந்துவன சொல்லி; மதி உடம்படுத்தற்கும் உரியனென்ப—மதியென்பது அறிவு; அவ்வறிவினை ஒருப்படுத்தற்கும் உரியன் என்றவாறு.

யாரறிவையோவெனில் தோழியறிவையெனக் கொள்க. அவளது அறிவினை ஒருப்படுக்குமெனவே முன் கவர்ந்தமை பெற்றாம். எங்ஙனம் கவர்ந்ததோவெனின், இயற்கைப் புணர்ச்சி புணர்ந்த ஞான்று தற்கொண்டு கண்சிவந்து நுதல் வேறுபட்டுக் காட்டிற்று, இவட்கு இவ்வேறுபாடு

தெய்வத்தினானாயிற்றுக் கொல்லோவெனவும், * மக்களினானாயிற்றுக் கொல்லோவெனவும், இனி இவனும் அதற் கொண்டு தழையுங் கண்ணியுங் கொண்டு பின்னிலை முனியாது இரந்து பின்னிற்கின்றான், இவனுடைய குறை யார்மாட்டது கொல்லோவெனவும் எனக்கொள்க. * அங்

* இச்சொற்றொடர் முன் அச்சுப்பிரதியிலில்லை; வேறோர் ஏட்டுப்பிரதியிற் கண்டது.

னங் கவர்ந்த தோழி இவள் வேறுபட்டது இவன் காரணமாகப்போலும், இவன் இரந்து பின்னின்றது இவள் காரணமாகப் போலுமென ஒருங்கு கண்ணி வேறாக வகுத் துணரு மென்பது. அதற்குச் செய்யுள்:

இருவர்நினைவு மொருவழியுணர்தல்.

விரையா டியகண்ணி வேந்தன் விசாரிதன் கொல்லிவிண்டோய்
வரையா டியபுனங் காவலு மானின் வழிவரவு
நிரையா டியகுழ லாட்கு மிவற்கு நினைபினில்லை
யுரையா டுவர்கண்ணி னானுள்ளத் துள்ளது மொன்றுளதே. (௬௬)

பொருங்கண்ணி சூடிவந் தார்படப் பூலந்தைப் பொன்முடிமே
லிருங்கண்ணி வாகை யணிந்தான் பொதியி லிரும்பொழில்வாய்
மருங்கண்ணி வந்த சிலம்பன்றன் கண்ணுமில் வாணுதலாள்
கருங்கண்ணுந் தம்மிற் கலந்தன டாமிதொர் காரணமே. (௬௭)

என இத்தொடக்கத்தன கொள்க. அஃதேயெனின் 'இரந்து குறைபுறாது கிழவியுந்தோழியுந் தலைப்பெய்த செவ்வி நோக்கி' யெனவுமையாதோ? 'ஒருங்கு' எனல் வேண்டியதென்னை? களவுகாலத்துத் தலைமகன் தேரோடும் *ஒருங்கு செல்ல அமையுமென்றதற்கு வைத்தார், என்னை? சான்றோர்செய்யுளுள் அங்ஙனம் வந்ததாகலான்.

அது வருமாறு:

நேர்ந்தநங் காதலர் நேமி நெடுந்திண்டே
ரூர்ந்த வழிசிதைய வூர்ந்தாய்வாழி கடலோத
மூர்ந்த வழிசிதைய வூர்ந்தாய்மற் றெம்மொடு
தீர்ந்தாய்போற் றீர்ந்திலையால் வாழி கடலோதம்.

(சிலப்பதிகாரம் - கானல்வரி, ௧௧.)

என்றித் தொடக்கத்தனவெனக் கொள்க. 'மதியுடம் படுத்தற்கும் உரிய'வென்ற உம்மையாதோவெனின், வரைந்

* 'ஒருங்கு' என்பதும் பாடம்.

தெய்துதல் மிக்கதே யென்பது போதர ஆங்ஙனம் உரைத்தார். (௬)

எ. முன்னுற வுணர்தல் குறையுற வுணர்த
லிருவரு முள்வழி யவன்வர வுணர்தலென்
றம்மூன் றென்ப தோழிக் குணர்ச்சி.

என்பதிதென்னுதலிற்றோவெனின், தோழி புணர்ச்சியைப் பெயரும் முறைபுந தொகையும் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: முன்னுறவுணர்தல்—இயற்கைப் புணர்ச்சி புணர்ந்த பிற்றைஞான்று அவள் கண் சிவப்பும் நுதல்வேறுபாடுங் கண்டு கரவு நாடி உணாவது:

எங்ஙனம் உணருமோவெனின், எம்பெருமாட்டிக் சுனையாடல் கூறித் தப்பண்டைத்தன்மைத்தன்றால் இவ்வேறு நகைத்தல். பாடு; *இஃது எற்பினுன் ஆயிற்றுச், சொல்லுநீ யென்னுமா. என, நெருநல் நின்னை நீங்கி மேதக்க தோர் சுனைகண்டு நெடுங்காலமும் ஆடினேற்கு ஆயிற்று, ஆகாதே கண்சிவப்பும் நுதல்வேறுபாடு மென்னும். என, என்னை! சுனைபாடினார்க்கெல்லாம் இக்காரிகை நீர்மை பெற லாமெனின் யானும் அதுவே செய்துகாணேனே! என்னும்.

அதற்குச் செய்புள்:

தேர்மன்னு வாட்படை செங்கலத் தோடச் செருவிளைத்த !
போர்மன்னன் றென்னன் பொதியிற் புனமா மயில்புரையு
மேர்மன்னு காரிகை யெய்தலுண் டாமெனின் யானுநின்போ
னீர்மன்னு நீல நெடுஞ்சுனை யாடுவ னேரிழையே. (கூஅ)

---

* இங்கிருந்து ஆறுவரிகளில் ஏட்டுப்பிரதியை நோக்கிப் பல திருத்தங்கள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன.

புண்டா மருவிறத் தூற்றுத்தேன் பூலங்கைப் போர்மலைந்த
வொண்டா ரரசர் குடைபட னொவ்வொளி வாளுடை[illegible]க்
கண்டான் பொதியின் மயிலன்ன காரிகை பெய்யு[illegible]னின்போ
லுண்டா மெனிற்றுறையல் யாழுருஞ்சென் றாடுவ னெணைசுனையே.

"ஐயநின் [illegible] பழுமரம் பட[illegible]
[illegible] [illegible] னென்[illegible] [illegible]க்கு
மடிசெவி[illegible] [illegible] [illegible] டைபா[illegible]
திருசெவ்வுண் [illegible] [illegible] மெய்[illegible]
வெறுமிற வானி வெரிஞுச சகநின்
பொறியலை மிலா[illegible] குசுகி வான்கே
பூருவ [illegible] [illegible] [illegible]கொண்[illegible] [illegible]ழியுந
கடுங்கண் [illegible] [illegible] [illegible]
கேவா [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]கொண்டு
* பேபா நாறு [illegible] [illegible] [illegible]
கோனோ ரொல்லா தொளிபய ந்தாங்கு போல்
யாறு பாழுக் கான்கோ [illegible]
வலைய[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible]கழ்பூண் [illegible] [illegible] [illegible]க்
கமழ்பூர் [illegible] [illegible] [illegible]
வொண்டொடி [illegible] போல்வாரோர்
கண்கவர் காரிகைபெய்யுதறுங் டெனினே."

எனக்கேட்டுத் தலைசாய்த்து நிலங்கிளையாநிற்பப்
பிறைதொழ புணர்ச்சி உண்டென்று உணர்ந்து கொள்

கேன்றல். வாளாவது. அல்லதூஉம், அங்ஙனம் வேறு பாடு கண்டு ஐயுற்றாநின்றாள் அந்திவான்கட் செங்கோட்டு மதர்வைக் குழவித்திங்களைக் கண்டு தான் தொழுது நீயுந் தொழுதகா ணென்னும். அதற்குச் செய்யுள்:

திருமாலகலஞ்செஞ் சாந்தணிந் தன்னசெவ் வான்முகட்டுக் [ஞார்
கருமா மலர்க்கண்ணி கைதொழத் தோன்றிற்று காண்வந்தொன்

* 'பாவி ஞலும்' என்பதும் பாடம்

செருமா லரசுகச செங்கிலத தட்ட தென் நீநதமிழ்நர்
பெருமான் றனது குலமுத லாய பிறைக்கொழுந்தே. (எ0)
முன்னுந் தொழதக்தோன்றி முள்ளெயிற்று யத்திசையே
யின்னுந் தொழதகதோன்றிற் றீதேகாண்—மன்னும்
பொருகளிமால் யானைப் புகழ்க்கிள்ளி பூண்போற்
பெருகொளியான் மிக்க பிறை.

எனக்கேட்டுத் தலைமகள் தொழாதேநிற்குங் கற்பழியு வேறுபடுத்துக் மென்பதனுன்; அதுகண்டு புணர்ச்சியுண் கூறல். மைஅறிந்துகொள்ளுமென்பது அஃதன்றி அவளை வரையணங்காகவுஞ்சொல்லும். அதற்குச்செய்புள்:

மண்டா னிறைந்த பெரும்புகழ் மாறன்மந தாரமென்னுந்
தண்டா ரவன்கொல்லித் தாழ்சுனை யாடிய தானகன்று
ளொண்டா மரைபோன் முகத்தவ ளின்னே ருருவமொக்கும்
வண்டார் குழலவள் வந்தா லியங்கு வரையணங்கே. (எக)

இங்ஙனமுஞ் சொல்லும்:

புணர்ச்சியுரைத்தல்.

ஆனெடுந் தானையை யாற்றுக குடிவென்ற கோன்பொதியிற்
சேணெடுங் குன்றத் தருவியின் சேவடி தோய்ந்ததில்லை
வாணெடுங் கண்ணுஞ் சிவப்பசெவ் வாயும் விளர்ப்பவண்டார்
தாணெடும் போதவை சூட்டவற் றேவத் தடஞ்சுனையே. (எ௨)

இவை நாண நாட்டம்.

இனி நடுங்க நாடுமாறு: நம்புனத்துள் உதிரம் அளைந்த கோட்டதோர் களிறுகண்டேனென்னும். அதற்குச் செய்யுள்:

நடுங்கநாட்டம்.

கலவா வயவர் களத்தூ ரவியக் கணைபுதைத்த
*குலவார் சிலைமன்னன் கோனெடு மாறன்றென் கூடலன்ன
விலவார் துவர்வாய மடநுதைநம் மீர்ம்புனத் தின்றுகண்டேன்
புலவார் குருதி யளைந்தவெங் கோட்டோர் பொருகளிறே. (எ௩)

* 'கொலையார்சிலை' என்பதும் பாடம்.

பொருதில் வுலகமெல் லாம்பொது நீக்கிப் புகழ்படைத்தல்
கருதிலந் தாருயிர் வான்போ யடையக் கடையல்வென்ற
பரிதி நெடுவேற் பராங்குசன் கொல்லிப்பைம் பூம்புனத்துக்
குருதிவெண் கோட்டது கண்டேன் மடநதையோர் குஞ்சரமே.

பண்டிப் புனத்துப் பகலிடத் தேனலுட்
கண்டிக் களிற்றை யறிவன்மற் - றிண்டிக்

கதிரன் பழையனூர்க் கார்நீலக் கணை
யுதிர முடைத்திதன் கோடு.

அதுகேட்டுப் பல்காலும் இவ்விடத்துவந்து இயங்கு வான் எம்பெருமானாதலான் அவனைக் களிறு ஏதஞ்செய்தது கொல்லோவென்று நடுங்கும். அதுகண்டு கூட்டமுண்மை உணரும். அது பொருந்ாது, நாணவும் நடுங்கவும நாடுதல் அகத்தினையிலக்கணமன்றென்க. என்னை ?

"நாணவு நடுங்கவு நாடா டோழி
காணுங் காலைத் தலைமக டேஎத்து"

என்பதாகலான். அல்லதூஉம், இவள் பெருநாணினளாக லானும் பேரச்சத்தினளாகலானும் இறந்துபடுமாகலான் அவளேதத்திற்குக் கவலாளாயினளுமாம். அல்லதூஉம், அவனை அவமதித்துக் கருதினளுமாம். அவளது குறிப்பறி யாது உரைத்தமையான் ஆசாரம் அறியாளுமாமென்பது. இக்குற்றமெல்லாந் தங்கும் அவ்வகை உரைப்பார்க்கு.

மற்றென்னோ உரையெனின், முன்னுறவுணர்தலென் பது இயற்கைப் புணர்ச்சி புணர்ந்தபின்னை அவளது வேறு பாடு தெய்வத்தினாயிற்றுக் கொல்லோ மற்றொருவாற்றுயி ற்றுக்கொல்லோவென ஐயுற்று நிற்பது. அதற்குச் செய்யுள்:

வாட்டம் வினதல்.

அந்தா ரடுகளி யானைக் கழனெடு மாறன் கன்னிக்
கொந்தா டிரும்பொழில் வாய்ப்பண்ணை யாயத்துக் கோலமென்பூம்.

எ-வது சூத்திரம். கூ௫

பந்தா டலினிடை நொந்துகொல் பைங்குழல் வெண்மணன்மேல்
வந்தா டலினடி நொந்துகொல் வாணுதல் வாடியதே. (எ௫)

பொருந்திய பூந்தண் புனருன் குடைந்துகொல் பொற்கயிற்றுத்
திருந்திய வூசல்சென் ருடிக்கொல் சேவூர்ச் செருவடர்த்த
பருந்திவர் செஞ்சுடர் வெண்வேற் பராங்குசன் *பற்றலர்போல்
வருந்திய காரணம் மென்னைகொல் லோமற்றிவ் வாணுதலே. (எ௬)

இனிக்'குறையுறவுணர்த' லென்பது' அவன் தழையுங் கண்ணியுங்கொண்டு பின்னிலைமுனியாது குறையுறவுணர்தல் நிற்ப, ஒச்சும இவன் இரந்து பின்னின்றது அவள் காரணமாகப்போலு மென உணர்வது.• அது பொருந்தாதன்றே. யாராலு மொருவர் தன்னுழை ஒரு குறையுடையராய்ச் சென்றவிடத்து அவள் கண்ணதென்று கருதுவானாயின் அவளை அவமதித்துக் கருதினுளுமாம், அவளது பெருமையொடும மாறுகொள்ளு மென்பது. மற்றென்னை குறையுற வுணருமாறெனின், இவன் இரந்து பின்னிற்கின்றது எற்றிற்குக் கொல்லோ வென உணர்வதாயிற்று. அதற்குச் செய்யுள்:

மழையும் புரைவண்கை வானவன் மாறன்மை தோய்பொதியில்
உழையுங் கமழு மணநெடுங் கோட்டுவெண் சந்தனத்தின்
றழையும் விழைதகு கண்ணியு மேந்தியித் தண்புனத்தி
னுழையும் † பிரிய லுருனறி யேனிவ னுள்ளியதே.

திண்பூ முகநெடு வேன்மன்னர் சேவூர்ப் படமுடிமேற்

றண்பூ மலர்த்தும்பை சூடிய தார்மன்ன னேரியென்னும்
வண்பூஞ் சிலம்பின் வரைப்புன நீங்கான் வருஞ்சுரும்பா
ரொண்பூந் தழையுந் தருமறி யேனிவ ளுள்ளியதே. (எஅ)

இவை இரண்டும் ஐயவுணர்வே, துணிபில.

---

* 'தன்பகைபோல்' என்பதும் பாடம்.

† 'பிரியகில்லான்' என்பதும் பாடம்.*

இருவரும் உள்வழி அவன் வரவுணர்தல் என்பது: அவ்வையவுணர்வொடு நின்றாள் இருவரும் உள்வழி அவன் வந்துநின்று பதியும பெயரும் பிறவுமு வினவத் துணிந் துணருமெனக்கொள்க. அதற்குச் செய்யுள்:

இருவருமுள்வழி யவன்வரவுணர்தல்.

செறிந்தார் கருங்கழற் றென்னவன் செந்நிலத் தைச்செருவின்
மறிந்தார் புறங்கண்டு நாணிய கோன்கொல்லிச் சாரல்வந்த
நெறிந்தார் கமழ்குஞ்சி யானே டிவளிடை நின்றதெல்லா
மறிந்தேன் பலநினைந் தென்னையொன் றேயிவ ராருயிரே. (எகூ)

வண்ண மலர்த்தொங்கல் வானவன் மாறன்வை வேன்முகமுங்
கண்ணுஞ் சிவப்பக் கடையல்வென் றான்கட னுடனைய
பண்ணும் புரைசொல் லிவட்கு மிவற்கும் பலநினைந்திங்
கெண்ணுங் குறையென்னை யொன்றே யிருவர்க்கு மின்னுயிரே.

"ஏனல் காவ லிவளு மல்லள்

மான்வழி வருகுவ னிவனு மல்ல
னரந்தங் கண்ணி யிவனோ டிவளிடைக்
கரந்த வுள்ளமொடு கருதியது பிறிதே
நம்மு ளுணுவர் போலத் தம்முண்
மதுமறைந் துண்டோர் மகிழ்ச்சி போல
வுள்ளத் துள்ளே மகிழ்ப
சொல்லு மாடுப கண்ணி னானே."

இதனை மதியுடம்பாடென்றமையானும் முன்னையறிவு கவர்ந்து நின்றதென்பது பெற்றாம், துணிவுணர்வு பெற்றில தென்பது. அஃதேயெனின், 'அம்மூன் றென்ப தோழிக் குணர்ச்சி' என்று மூன்றினையும் உணர்ச்சி யென்றே சொன்னமையால் துணிவுணர்வே ஆகற்பாலதெனின், துணிவுணர்வும் உணர்வே யெனப்படும், ஐயவுணர்வும் உணர்வேயெனப் படும், உணர்வென்னும் பொதுமைநோக்க; சந்தனமுங் காஞ் சிரையும் மரமெனப்பட்டதேபோல. இவ்வாறாகவே தோழி

ஆராய்ச்சியுடைமையும் ஆசாரமுடைமையும் ஏதத்திற்குக் கவறலும் நன்கு மதித்தலும வெளிப்படுமென்பது. அஃதே யெனின், 'அம்மூன் றென்ப தோழிக் குணர்ச்சி' யென்ற தென்னை? மூன்றுமே யென்று துணிந்தானாயின் உம்மை கொடுத்துச் சொல்லவேண்டும்; என்னை?

"இனைத்தென வறிந்த சினைமுதற் கிளவிக்கு

வினைப்படு தொகுதியி னும்மை வேண்டும்"

(தொல் - சொல் - கிளவி - கக.)

என்றாராகலின். அவ்வீதி, உம்மை ரண்டுந் தொகுத்துக் கூறினர், அஃது அங்ஙனந் தொகுத்தற்கு இலக்கணம் உண்மையான். ஆயின் 'இருவரும் உள்வழி அவன் வரவு' என்றாகாது, அவன் செலவு என்பதன்றி; என்னை?

"தருசொல் வருசொ லாயிரு கிளவியுந்
தன்மை முன்னிலை யாயி ரிடத்த"

(தொல் - சொல் - கிளவி - உக.)

"வினை யிரண்டு மேனை யிடத்த"

(தொல் - சொல் - கிளவி - கo.)

என்றாராகலின். அஃது அறியாது சொன்னாய்,

"செலவினும் வரவினுந் தரவினுங் கொடையினும்"

(தொல் - சொல் - கிளவி - உஅ.)

என்னுஞ் சூத்திரத்துள் இலேசினன் முடியும். ஆகலினன்றே, " * தூண்டில் வேட்டுவன்வாங்க வாராது " என்று சொல்லினர் சான்றோர் என்பது.

---

*"பகுவாய் வராஅற் பல்வரி யிரும்போத்துக் - கொடுவா யிரும்பின் கோளிரை துற்றி - யாம்பன் மெல்லடை கிழியக் குவளைக் - கூம்புவிடு பன்மலர் சிதையப் பாய்ந்தெழுந் - தரில்படு வள்ளை யாய்கொடி மயக்கித் - தூண்டில் வேட்டுவன் வாங்க வாராது - கயிறுடு கதச்சேப் போல மதமிக்கு - நாட்கய முழக்கும் பூக்கேழ் ஊர - வரு

7

அ. ஆங்குணர்ந் தல்லது கிழவோ டேஎத்துத்
தான்குறை யுறுத றோழிக் கில்லை.

என்ப தென்னுதலிற்றோவெனின், இதுவுந் தோழிக் குரியதோர் இலக்கண முணர்த்துதனுதலிற்று.

இதன்பொருள்: ஆங்கு உணர்ந்து அல்லது—அந் நனம் உணர்ந்தபின்றையல்லது; கிழவோள்தேஎத்து—தலை மகள்மாட்டு; தான் குறை உறுதல் தோழிக்கு இல்லை—தான் குறையுற்று *முடிப்பலென்று நிற்குந்தன்மை தோழிக் கில்லை என்றவாறு.

எனவே, என்சொல்லப்பட்டதாம்? கரவு நாடி வேண்டு வாரையும் மறுக்கப்பட்டதாம். அஃதேயெனின், 'குறையுறு தல் தோழிக்கு' என அமையாதோ, 'தான்' என்றது எற் றிற்கோவெனின், பின்னையுந்தானல்லள் குறைநயப்புக் கூறு வாள் அவனது ஆற்றாமையைத் தன்கட்கொண்டு நின்றமை யால் அவனே யெனப்படும். (அ)

புனல் வையை வார்மண லகன்றுறைத்-திருமரு தோங்கிய விரிம லர்க் காவி-னறும்பல் கூந்தற் குறுநதொடி மடநதையொடு-வதுவை யயர்நதனை யென்பவலரே-கொய்சுவற் புரவிக் கொடித்தேர்ச் செழி ய-னாலங் கானத் தகன்றலை சிவப்பச்-சேரல் செம்பியன் சினங்கெழு திதியன்-போர்வல் யானைப் பொலம்பூ ணெழினி-நாரரி நறவி னெரு

மையூரன்-றேங்கமழகலத்துப் புலர்ந்த சாந்தி-னிருங்கோ வேண்மா னியறேர்ப் பொருநனென் - றெழுவர் நல்வல மடங்க வொருபகன் - முரசொடு வெண்குடை யகப்படுத் துரைசெலக் - கொன்றுகளம் வேட்ட "ஞான்றை - வென்றிகொள் வீர ' ரார்ப்பினும் பெரிதே." (அகம்-௩௬.)

'முடிப்பல் என்னுஞ் சொல்' எனவும் பாடமுண்டு.

௬-வது சூத்திரம். ௬௬

௬. முன்னுற வுணரினு மவன்குறை யுற்ற பின்ன ரல்லது கிளவி தோன்றாது.

என்ப தென்னுதலிற்றோ வெனின், தலைமகன் முன்னின்று தோழி சொல்லாடுந் திறன் உணர்த்து தனுதலிற்று.

இதன்பொருள்: முன்னுறவு உணரினும்—மதியுடம் படுப்பக் கூட்டமுண்மை உணர்ந்தாளாயினும்; அவன்குறை யுற்ற பின்னர் அல்லது—அவன் இரந்து பின்னின்ற பின் னர் அல்லது; அவன் இரநது பின்னிற்குமாறு 'குறையுறுங் கிழவனை யுணர்ந்த தோழி' (இறையனார்—௧௨.) என்னும் சூத்திரத்துட் சொல்லுதும்: கிளவி தோன்றாது—முடிப் பல் என்னுஞ் சொல் தோன்றாது என்றவாறு.

அஃதாமாறு, மதியுடம்படுத்துத் தன்கருத்தறிவித்துப் பின்னைத் தழையுங் கண்ணியுங்கொண்டு பின்னிற்கும். நின்றானெடு முடிப்பக்கருதுவாள் தன்கண் நாணுக் கெடுந்

துணையுங் குறியாடும். ஆட, அறனைக்கன்று ஆற்றுமை அவற்குப் பெருகும். பெருநவதுகன்டு அறனைக்கன்று இவட்கு நாணுச் சுருங்க இரண்டுந் துலாத்தலைப்பட்டு எடாநின்றன. நின்றுழி, அவனது ஆற்றுமையும் இதனினூங்குப் பெருகுமாறில்லையெனப் பெருக்கத்துக்கு வரம்பெய்தி நின்றது. இவளது நாணும் இதனினூங்கு நுணுகுமாறில்லையென நுணுக்கத்திற்கு வரம்பெய்தி நின்றது. நின்ற நிலைமைக்கண் தலைமகன் ஒரு சொற்சொல்லும். என்சொல்லுமோ வெனின், * இதனினூங்கெல்லாம் இக் கருமம் நின்னான்முடியுமெனக் கருதிவந்து † உழந்தேன்; இனி நின்னான் முடியாமை உணரப்பட்

மடற்றிறம்.

* 'இன்றினூங்கெல்லாம்' என்பதும் பாடம்.

†' மூயன்றேன்' என்பதும் பாடம்.

டது; பட்டமையின் இனிநீ நினைந்தன செய்தாயினும் முடிப்பல். இதனை இன்றியமையேனாகலாவென்னார். இனி இளிவந்தன செய்து முடித்தலென்பது, மடலூர்வதாயினும் வரைபாய்வதாயினும் என்றவாறு. அதற்குச் செய்யுள்:

படலே றியமதின் மூன்றுடைப் பஞ்சவன் பாழிவென்ற
வடலே றயின்மன்னன் *நெறம்மூனை போன்மெலிந் தாடவர்கள்
கடலே றியசுழி காமம் பெருகக் கருமபனையின்
மடலே றுவர்மற்றுஞ் † செய்யா தனவில்லை மாநிலத்தே. (அக)

பொருநெடுந தானைப்புல் லார்தம்மைப் பூலநதைப் போர்தொலைத்த
செருநெடுஞ் செஞ்சுடர் வேனெடு மாறன்றென் னுடனையா
யருநெடுங காமம் பெருகுவ தாயவிடி னுடைவர்கள
கருநெடும் பெணணணை சமொசங கேழ்மட லூரக் கருதுவரே. (அஉ)

"மாவென மடலு மூர்ப பூவெனக்
குவிமுகி ழெருக்கங கண்ணியுஞ் சூடுப
மறுகி னார்ககவும் படுப
பிறிது மாகுப காமங்காழ்க கொளினே." (குறுங-கள.)

என்றான் தலைமகனோவெனின், அல்லன், தலைமகனிட னுகப் பிறநத ஆற்றாமை. அதுகேட்டலும் முன் குறைபாட் டின்கட்சென்று நின்ற நாண் உண்டன்றே, அது கெடும்: கெட, அவனது ஆற்றாமையைத் தன்கட்கொண்டு தலை மகனை ஆற்றுவிப்பதோர் சொற்சொல்லும். அஃதியாதோ வெனின், அரியன தாங்கலன்றே பெரியாரது பெற்றிமை; நீயிர் இதன்திறத்தின ராகன்றின், யானும் அதன் திறத்து என்னின் ஆவதுண்டேற் காண்பனென்னும். என, அவ னது ஆற்றாமை நீங்கும்: அது நீங்கத், தலைமகனது நிலைமை நோக்கி இவனிறந்துபடா னென்பது உணர்ந்து இவை சொல்லும். அவை யாவையோவெனின், மடலேறுவன்

---

* 'தெவ்வர்' என்பதும் பாடம்.

† 'செய்யா தனசெய்வர்' என்பதும் பாடம்.

கூ-வது சூத்திரம். க0ௌ

என்பிரால்; மடலேறுதல் இயையாது

அருளாளரிதென கொல்லோ; என்னை? நீர் பேரருளினர்

விலக்கல். ஆதலானென்றும். அதற்குச் செய்யுள்:

பலமன்று புள்ளியலம் பார்ப்புஞ் சிலையு மவையழிய
வுலமன்று தோண்ணை பாரக வொராகொல் லொலிதிரைசூழ்
நிலமன்ன னேரியர் மாற னெடுங்களத் தட்டதிங்கட்
குலமன்னன் கன்னிக் குலைவளா பெண்ணைக் கொழுமடலே. (அ௩)

"வெள்ளாங் குருகின் பிள்ளையும் பலவே
யவையினும் பலவே சிறுகருங் காகை
யவையிறு மவையினும் பலவே குவிமட
லோங்கிரும் பெண்ணை மீமிசைத தொடுத்த
தூங்கணங் குரீஇக் கூட்டுள சினையே"

அன்றியும் மடலேறுவன் என்றிரால், மடலேறப்

அவயவமெழுத படுவார் உருவெழுதிக் கொண்டன்றோ ஏறு

லரிதென விலக்கல் வது. நமக்கு அவ் வுருவெழுதலாமோ

வென்னும். அதற்குச் செய்யுள்:

* அண்ணனெடுந்தே ரரிகே சரியகன் ஞாலமன்னன்
வண்ண மொருவா றெழுதினு மாமணி வார்ந்தனைய
தண்ணென் கருங்குழ லற்றமு மற்றவ டன்னடையும்
பண்ணென் மொழியு மெழுத வுளவோ பழச்சந்தமே. (அ௪)

களிசேர் களிற்றுக் கழனெடு மாறன் கடையல்வென்ற
தெளிசே ரொளிமுத்த வெண்குடை மன்னன்றென் னாடனையாள்

கிளிசேர் மொழியுங் கருங்குழ ஞற்றமுங் கேட்பினைய
வெளிதே யெழுத வெழுதிப்பின் னூர்க வெழின்மடலே. (௮௫)

அல்லதூஉம், எழுதின ஞான்று இங்ஙனமோ நீர்எழுது வதென்று சொல்லும். அதற்குச் செய்யுள்:

---

* இச்செய்யுள் முன் அச்சுப்பிரதியில் இல்லை; வேறோர் ஏட்டுப் பிரதியிற் கண்டது.

விற்றா னெழுதிப் புருவக் கொடியென்றிர் தாமரையின்
முற்றா முகைநீ ரெழுதி முலையென்றிர் மொய்ம்மருட்
செற்றார் படச்செங் நிலத்தைவென் றான்றென்னன் கூடலன்னாள்
சொற்றா னெனக்கிள்ளை யோநீ ரெழுதத் துணிகின்றதே. (௮௬)

அது கேட்டுத் தலைமகன் பெயர்த்தும் ஆற்றானும்;
ஆக இறந்துபாடல் ஆகாதென்று, நீர் இங்
உடம்பட்டுவிடைக்கு நீராகன்மின், நமக்கு இக்குறை முடித்
துத்தருவன்; நம்மால் கருதப்படுவாள்
என்பாட்டுப் பெரிதும் அருளுடைய ளாயினளிப்பருவமென்
னும். அதற்குச் செய்யுள்:

ஓங்கும் பெரும்புகழ்ச் செங்கோ லுசித னுறுகலியை
நீங்கும் படிவென்ற கோன்வையை வாயநெடு நீரிடையான்
றாங்கும் புனையொடு தாழ்ந்தண் பூம்புனல் வாய்யொழுகி
னுங்கும் வருமன்ன தாவின்ன நாளவ ளாவருமே. (௮௭)

காடார் சுருவரை யுங்கவி வாழும் கடையலன்று

கூடார் செலசெற்ற கோனெடு மாறன்றன் கூடலன்ன
வேடார் மலர்க்குழ லாளெங்கு நற்பினு பெண்மையன்றி
யாடான் *புனலுமெல் நூசலு மீதவ ளாயருளே. (அஅ)

"தலைப்புணைக் கொளினே தலைப்புணைக் கொள்ளுங்
கடைப்புணைக் கொளினே கடைப்புணைக் கொள்ளும்
புணைகை விட்டுப் புனலோ டொழுகி
னாண்டும் வருகுவள் போலு மாண்ட
மாரிப் பித்திகத்து நீர்வார் கொழுமுகைச்
செவ்வெரி நுறழுங் கொழுங்கடை மழைக்கட்
டுளிதலைத் தலைஇய தளிரன் னோளே." (குறுங்-உஉஉ.)

அது கேட்டுத் தலைமகன் இவள் இனி எனக்கு இக்
குறை முடிக்குமென முன்னின்ற ஆற்றாமை நீங்கி ஆற்று

* 'சுனையும்' என்பதும் பாடம்.

மென்பது. என்னை? உலகத்து ஒருபொருள் முடியா
தெனக் கவன்றுநின்றார் முடிப்பதோர் உபாயங்கண்ட
ஞான்று அப்பொருள் எய்தினாரே போல மகிழ்வாரா
தலின்; இவனுந் தன்னுடைய குறை எய்தினானேபோலப்
பெயர்ந்தான். இது கொண்டுநிலைகூற்றென்று சொல்
லுவது. என்னை? தலைமகன் இறந்துபடுவானை அச்சொல்
தாங்கிக்கொண்டு நின்றமையினென்பது. இது சொல்லி
இவனை ஆற்றுவித்துத் தலைமகன்மாட்டுச சென்று அக்

கஉ. உள்ளத் துணர்ச்சி தெள்ளிதிற் கரந்து
கிழவோ டேஎத்துக் குறையுறாஉ முளவே
குறிப்பறி வுறாஉங் காலை யான.

என்பதென்னுதலிற்றோ வெனின், தலைமகற்குக் குறை நேர்ந்த தோழி தலைமகளைக் குறை நயப்பிக்குமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: உள்ளத்து உணர்ச்சி தெள்ளிதிற் கரந்து—தன் உள்ளத்து நின்ற உணர்ச்சியை நன்கு புலப்படாமை மறைத்து; கிழவோள், தேஎத்து—தலைமகண் மாட்டு; குறையுறாஉம் உளவே—குறைவேண்டலும் உள; குறிப்பு அறிவுறாஉங் காலைஆன—தலைமகனது ஆற்றாமைக் குறிப்பினை அறிவுறுத்துமிடத்து என்றவாறு.

'உள்ளத்துணர்ச்சி'யென்பது யாதோவெனின், கூட்டமுண்மை உணர்ந்த உணர்ச்சியென்றுமாம்; அல்லதூஉம் அவர் இக்குறையினை இன்றியமையாரென உணர்ந்த உணர்ச்சி யென்றுமாம்; யான் குறையுற அவள் இதனை ஆற்றுங்கொல்லோவென உணர்ந்த உணர்ச்சியென்றுமாம்

அல்லது என்னிறைய கூட்டம் முடியாதுவிடின் இவன் இறந்துபடுமாகலின் அவளைக் குறை நயப்பித்துக் கொண்டு முடிக்கலாங் கொல்லோவென உணர்ந்த உணர்ச்சியென்றுமாம்.

'தெள்ளிதிற் கரந்து கிழவோள் தேஎத்துக் குறையுறாஉம் உளவே' என்பது இவன் *கூட்டமுண்மை உணர்ந்தாள்போன்று குறை யுறுகின்றானெனத் தலைமகட்குப் புலனாகாமை நன்று மறைத்துக் குறையுறாஉங் குறையுறவும் உடையள் தலைமகண்மாட்டுக் குறைநயப்புக் கூறுமிடத்து என்றவாறு.

உண்டென்னாது 'உள'வென்ற பன்மைச்சொல் எற்றிற்கோவெனின், குறையுறுதல்தாம் பலவென்றற்குச்சொல்லப்பட்டது. அவை யாவையோவெனின், மெலிதாகச்சொல்லிக் குறைநயப்பித்தலும் வலிதாகச்சொல்லிக் குறை நயப்பித்தலுமென இவை.

இவற்றுள் மெலிதாகச் சொல்லிக் குறைநயப்பிக்குமாறு: இங்கு வந்து ஒழுகாநின்றான் ஒரு மென்மொழியாற் தோன்றல் உளன்; அவன் என்னினையதொரு குறையுடையான்போலும்; ஒருவராலும் ஒரு குறைகொள்ளுந் †தன்மையானும் அல்லன், ஒருவர்க்கு ஒரு குறைமுடிப்பினல்லது; அதனாற் குறை இன்றியமையாமை நோக்கி யான் முடிப்பனென்று பொய்த்தேன். பொய்ப்பலென்று பொய்த்

* 'கூட்டமுண்மை உணர்ந்து உணராதாள் போன்று குறை யுறுகின்றுளென' என்பதும் பாடம்.

† 'தகைமையானும்' என்பதும் பாடம். இங்கிருந்து ஐந்து வரி களில் வேறோர் எட்டுப் பிரதிக்கிணங்கப் பல திருத்தங்கள் செய் யப்பட்டன.

தேனுமல்லேன்; இப்பொழுதைக்குள்ளாய் அப்பொய்யினாற் பின்னுமோர் உபாயந்தான் முடித்துக்கொள்ளப் பொரு ரோவென்று பொய்த்தேன். என்னை? *உயிருடையா ரெய்தா ஒரு பொருளில்லை என்பவாகலான்; அவ்வாறு கருகிப் பொய்த்தேற்ந அவர் அதனை மெய்யென்று கருதிக் கைக்கொண்டுசென்றார், தாமபொய்யறியாமையின். அன் னார் இன்றும் வருவர்; வந்தால் குறை முடியாமையிற் பொய்யென உணர்வாராகாரோ வென்னும். அதற்குச் செய் யுள்:

பாமாண் டமிழுடை வேந்தன் பராங்குசன் கொல்லிப்பைம்பூந்
தேமாந் தழையொடு கண்ணியுங் கொண்டிச செழும்புனத்தி
லேமாண் சிலையண்ணல் வந்துபின் றூர்பண்டு போலவின்று
பூமாண் குழலா யறியே னுரைப்பதோர் பொய்ம்மொழியே. (அக)

அல்லதூஉம்,

கொடியார் நெடுமதிற் கோட்டாற் றரண்கொண்ட கோன்பொதியிற்
கடியார் புனத்தயல் வைகலுங் காணபல் கருததுரையா
னடியார் கழல னலங்கலங் கண்ணியன் மண்ணளந்த

நெடியான் சிறுவன்கொல் லோவறி யேனெர் நெடுந்தகையே. (௯0)

நீண்ணிய போர்மன்னர் வான்புக நட்டாற் றமர்விளைத்த
மண்ணிவர் செங்கோல் வரோதயன் வையைநன் னடையாய்
கண்ணியன் றண்ணந் தழையன் கழலன் கடுஞ்சிலைய
னெண்ணிய தியாதுகொல் லோவக லானிவ விரும்புனமே. (௯௧)

பன்னிய தீந்தமிழ் வேந்தன் பராங்குசன் பாழிவென்ற
மன்னிய சீர்மன்னன் கொல்லிநம் வார்புனங் கட்டழித்துத்
தின்னிய வந்த களிறு * தடிந்த சிலம்பன் றந்த
பொன்னியல் பூண்மங்கை வாடுப வோமற்றிப் பூந்தழையே. (௯௨)

---

* 'உயிருடையதா ஒரு பொருளில்லை' என்னும் முன் அச்சுப் பிரதியிற் கண்ட பாடம் பொருட்பேறின்று.

† 'கடிந்த' என்பதும் பாடம்.

அரைதரு மேகலை யன்னமன் னாய்பண் டகத்தியன்வா
யுரைதரு தீந்தமிழ் கேட்டோ னுசிதனெண் பூம்பொதியில்
வரைதரு வார்புனங் கையக லான்வந்து மாவினவும்
விரைதரு கண்ணியன் யாவன்கொ லோவேர் விருந்தினனே (௯௩)

பொரும்பா ரரசரைப் பூலந்தை வாட்டிய கோன்பொதியி[ற்கலான்
கரும்பார் தழையுங்கொண் டியான்சொன்ன பொய்யைமெய் யென்
பெரும்பான் மையுமின்று வாரா விடால்வரிற் பேரமர்க்கட்
சுரும்யார் கருங்குழ லாயறி யேனினிச் சொல்லுவதே. (௯௪)

தெம்மாண பழிநதுசெந நீரூழ் கா சேயூர்ச செருவினன்று
வெம்மாப் டணிசொணட சே ... டன்ன மெல்லியலா
யிம்மா ... லெங்கலங கண்ணியன் யாவன்கொல்லோ
கைம்மா விஞயவந தகலா னமது கடிப்புனமே. (கூ௫)

சிலையுடை வானவன் சேஞ ரழியச செருவடர்த்த
விலையுடை வேனெடு மாறன் கழலிறை ... சார்கவர்போ
ணிலையிடு சிசைதெவா சோறெமழிந ... கையகலான்
முலையிடை நேர்பவர் நேரு மிடமிது மொய்குழலே. (கூசு)

இலைகுழ்செங் காநத ளெரிவாய் முசைய விழ்த்த வீர்ந்தண்வாடை
கொலைவே னெடுங்கட் கொடிச்சி கதுப்புளருங் குன்றநாட
ஞலைவுடை வெநசோ யுழக்குமா லநதோ
முலையிடை நேர்வார்க்கு நேரு மிடமிது மொய்குழலே. (கூஎ)

என இவ்வகை கூறக்கேட்டு நின்னிற்பிரியேன் பிரி
யின் ஆற்றேனென்ற எம்பெருமான் இவளை வந்து இரந்து
பின்னின்றமையான் இறந்துபட்டிலனென்று ஏமாப்பாளா

வது.

இனி வலிதாகச்சொல்லிக் குறை நயப்பிக்குமாறு:

வன்மொழியாற் கூறல். இங்குவந்து ஒழுகாநின்றான் ஒரு தோன்றல் உளன்; என்னினுவதொரு குறையுடையான் போலும்; ஒருவரானும் ஒரு குறைகொள்ளுந் தன்மையனுமல்லன், தமன் பிறர்

குறை முடிப்பினல்லது. *அதனால் குறை இன்றியமை யாமை நோக்கி குறை முடிப்பனெனப் பொய்த்து ஒழுகி னேன்; ஒழுக, நெருநலைநாளால் இக்கானலுள் வந்து என்னை எதிர்ப்பட்டுத் தன் துணைப் புறந்தருவதோர் அலவனைக் கண்டு இதுவாகாதே அறிவும் ஆண்மையுமுடையதென அதனை நன்குமதித்து ஆற்றாளாய் என்னையும நோக்கி அல வனையும் நோக்கி உணர்வினை என் கண்ணும அவ்வலவன் கண்ணும் ஒழியப்போயினான் அந்தன்மையனாயினான் கொல்லோ இன்று வந்திலன் என்னும். அதற்குச் செய் யுள்:

பாடுஞ் சிறைவண் டறைபொழிற் பாழிப் பற்றுவரச
ரோடுந் திறங்கண்ட கோன்கனளிக கான லுறைதுணையோ
டாடு மலவற் புகழ்நதென்னை நோக்கி யறிவொழிய
நீடு நினைநதுசென் றானென்ன லாகுமகொர் நெடுநதகையே. (கஅ)

பொன்றா விரிபுகழ் *வானவன் பூலநதைப் பூவழிய
வென்றான் வியன்கன்னி யன்னநதன் மென்பெடை மெய்யளிப்ப
நன்றா மிதன்செயகை யென்றென்னை நோக்கி நயநதருகிச
சென்றா ரொருவர்பின் வநதறி யாரிச செழும்புனததே. (கக)

புணர்துணையோ டாடும் பொறியலவ னோக்கி
யிணர்ததைபூங் கான லென்னையு நோக்கி
யுணர்வொழியப் போன வொலிதிரைநீர்ச சேர்ப்பன்
வணர்சுரியைம் பாலோய் வண்ணமுண ரேனால்.

(சிலப்பதிகாரம் - கானல்வரி, உக.)

"ஒருநாள் வாரல ளிருநாள் வாரலன்
பன்னுள் வந்து பணிமொழி பயிற்றியென்

---

* வேறோர் ஏட்டுப்பிரதி நோக்கி இப்பகுதியிற் பல திருத்தங்கள் செய்யப்பட்டன.

† 'தென்னவன்' என்பதும் பாடம்.

னன்னர் நெஞ்சம் நெகிழ்ந்த பின்றை
வரைமுதிர் தேனிற் போகி யோனே
யாசா கெந்தை யாண்டுளன் கொல்லோ
வேறுபுல னன்னுட்டுப் பெய்த
வேறுபடு மழையிற் கலுழுமென் னெஞ்சே" (குறுந் – கஎசு.)

இதுகேட்டு இறந்துபடாளாயிற்று எற்றிற்கோ வெனின், இறந்துபடாளன்றே, இவன் உளனுயினும் இறந்துபடுமபிற யான் இறந்துபடுவெனென்றதனுன். (கo)

கக. தன்னுட் குறிப்பினை யருகுந் தோழிக்கு
முன்னுறு புணர்ச்சியி னருகலு முண்டே.

என்பதென்னுதலிற்றோ வெனின், அங்ஙனங் குறை நயப்புக் கூறப்பட்ட தலைமகள் இன்னதன்மையளென்ப துணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: தன் உள் குறிப்பினை—தோழி தன்

உள்ளத்துக் குறிப்பினை; அருகுந் தோழிக்கு—சார்த்த லுறுந் தோழிக்கு; முன்னுறு புணர்ச்சியின்—இயற்கைப் புணர்ச்சி, அங்கு நின்னிற்பிரியேன் பிரியினாற்றேனென்றது உண்டன்றே, அதனின்; அருகலும் உண்டு—தலைமகள் தனது தன்மையைச் சார்த்தலும் உடையள், என்றவாறு.*

மெலிதாகச் சொல்லிக் குறை நயப்பித்த விடத்து எம்பெருமான் தனக்குத் தகாத †இளிவரப்பட ஒழுகாநின்று

* 'என்பதென்சொன்னவாறெனின், அறியகிற்றலு முடையள், அறியாமை கிற்றலுமுடையள், என்றவாறு.' என்னும் ஒரு சொற்றொடர் ஈண்டுளதென்பது வேறோர் ஏட்டுப் பிரதியாற் றெரிகின்றது; இச்சொற்றொடர் முன் அச்சுப்பிரதியில் இல்லை.

† 'இழிவர' என்பதும் பாடம்.

னெனக் கவற்சி உண்டன்றே, அது புலப்படாமை நிற்கும். வலிதாகச் சொல்லிக் குறை நயப்புக் கூறினவழி நெருநல் வரானாயினான் என்றமையின் இறந்துபட்டானென ஆற்றாமை பெரிதாய், அங்ஙனம் புலப்பட நிற்குமென்பது.

இனி ஒருதிறத்தார் வேண்டுவது, சொல் நிகழ்தலு முண்டு சொல்நிகழாமையுமுண்டென்பது. அஃதாமாறு: மெலிதாகச் சொல்லிக் குறைநயப்புக் கூறியவழி முன் இறந்துபட்டான்கொல்லோ எனக் கருதி ஆற்றாமையொடு

நின்றுள் உண்மைகெட்ப ஆற்றுமை நீங்கி நாணுவந்து அடையத், தோழி முன்னர் நிற்கலாது வேங்கைப்பூக் கொய்வாம்; மயிலாடுமாறு காண்பாம; * குயில் கூவுமாறு கூறுவாம் அருவி ஆடுவாமென ஒன்றன்மேலிட்டு நீங்கும். அதற்குச் செய்யுள் :

கணிநிற வேங்கையுங் கொய்துங் கலாவம் பரப்பிநின்று
மணிநிற மாமயி லாடலுங் காண்டுமெவ் வல்லதுவென்ற
துணிநிற வேன்மன்னன் றென்னா பிரான்சுடர் தோய்பொதியி
னணிநிற மால்வரைத் தாழ்நீ ரருவியு மாடுதுமே. (௧௦௦)

விரைவளர் வேங்கையுங் காந்தளுங் கொய்தும் வியலறைமே
னிரைவளர் மாமயி லாடலுங் காண்டுங்கார் மலைந்தார்
திரைவளர் பூம்புனற் சேவூர்ப் படச்செற்ற தென்னன்கொல்லி
வரைவளர் மாநீ ரருவியு மாடுதும் வாணுதலே. (௧௦௧)

எனச் சொல் நிகழ்ந்தவாறு. வலிதாகச் சொல்லிக் குறைநயப்புக்கூறினவழி நெருநல் வாராயினன் ஆதலின் இறந்துபட்டானென்ன † ஆற்றுமையது பெருமையாற் சொற்பிறவாதெனக் கொள்க.

---

* 'இச்சொற்றொடர்' முன் அச்சுப்பிரதியில் விடுபட்டது.

† 'ஆற்றுமை நிகழ்ந்த பெருமையால்' என்னும் முன் அச்சுப் பிரதியிற்கண்ட பாடம் பொருட்பேறின்று.

இனி ஒருசாரார் சொல்வது: இயற்கைப்புணர்ச்சிபுணர்ந்ததற்கு இடையின்றியே இற்செறிக்கப்பட்ட தலைமகள் தோழிக்கு அறத்தொடுநிற்குமாறு உணர்த்துத னுதலிற்றென்ப. அவர் கூறும் பொருளாமாறு: தன்னுட் குறிப்பினை அருகுந் தோழிக்கு—தன்கண் வேறுபாட்டை அறியலுறுந் தோழிக்கு; முன்னுறு புணர்ச்சியின் அருகலும் உண்டு—முன்னுறு புணர்ச்சி காரணமாகச் சார்தலும் உண்டு, என்றவாறு. என்னை?

"முற்படு புணர்ச்சியிற் * கற்படு கிழத்தி
மெய்ப்பாட் டவலம் புரியுந தோழிக்
கேதீ டாக வெண்ணிய முறையாற்
† கூறவும் படூஉங் குறிப்பொடு புணர்ந்தே
கற்புக்கடை காக்குங் கருத்தி னான."

இதன் பொருட்டுத் தலைமகள் தோழிக்கு அறத்தொடு நின்றதென்ப. அஃது இங்குச் சொல்லவேண்டுவதில்லை. போக்கி,

"அருநா விடத்து மெய்நா ணொரீஇ
யறத்தொடு நிற்ற றோழிக்கு முரித்தே." (இறையனார்-உக.)

என்பதன்கட் சொல்லுதும். ஒருவர்க்கு ஒரு சொற் சொன்னவிடத்து அச்சொல்லப்பட்டார் இன்னநிலைமையரா

யினு ரென்பது சொல்லவேண்டுமென்றோ? மேற்சூத்திரத்துத் தோழி தலைமகளைக் குறையுறுமென்றார், இச்சூத்திரத்துக் குறையுறப்பட்ட தலைமகள் இன்ன நிலைமையளாயினுளென்பது சொல்லவேண்டுமென்பதனுன் மேலதே உரை. இவ்வகை குறைநயப்புக்கூறப்பட்ட தலைமகள் தலைமகனைக் காணலுறவினளாம். அக்குறிப்பு உணர்ந்த தோழி தலை

* 'கடிபடுகிழத்தி' என்பதும் பாடம்.

† 'கூறவும் பெறூஉம்' என்பதும் பாடம்.

மகள் குறைநேர்ந்தாளென்பது தலைமகற்கு அறியநிற்கும் என்பாருமுளர். அதற்குச் செய்யுள்:

தழைவிருப்புரைத்தல்.

சிலைமிசை வைத்த புலியுங் கயலுஞ்சென் றேந்துசெம்பொன்
மலைமிசை வைத்த பெருமான் வரோதயன் வஞ்சியன்னாண் [ல்சேர்
முலைமிசை வைத்துமென் றேண்மேற் கடாயத்தன்மொய் பூங்குழ
தலைமிசை வைத்துக்கொண் டாளண்ண லீந்த தண்டழையே.
கழுது குருதி படியக் கலிநீர்க் கடையில்வென்ற
விழுது படுநெடு வேன்மன்ன னீர்ம்புனற் கூடலன்ன
தொழுது தலைமிசை வைத்துக்கொண் டாள்வண்டுந் தும்பியுந்தேன்
கொழுது மலர்நறுந் தாரண்ண லீந்த கொய்தழையே. (க0௬)

கஉ குறையுறுங் கிழவனை யுணர்ந்த தோழி
சிறையுறக் கிளந்து சேட்பட நிறுத்தலு
மென்னை மறைத்த லெவனு கியரென

முன்னுறு புணர்ச்சி முறைமுறை செப்பலு
மாயப் புணர்ச்சி யவளொடு நகாஅ
நீயே சென்று கூறெனெ விடுத்தலு
மறியாள் போறலுங் குறியாள்கூறலும்[ளலு
படைத்துமொழிகிளவியுங் குறிப்புவேறுகொ
மன்ன பிறவுந் தலைப்பெயல் வேட்கை
முன்னுறு புணர்ச்சிக் குரிய வென்ப.

என்ப தென்னுதலிற்றோ வெனின், தலைமகளைக் குறை நயப்பித்து அவளது குறிப்புணர்ந்து தன்னினுங்கூட்டங் கூட்டலுறுந் தோழி தலைமகன் தெருண்டு வரைந்தெய்தல் வேண்டி இவையிவையெல்லாங் கூறிச் சேட்பட நிறுத்தப் படுமென்பதுணர்த்துதல் நுதலிற்று. மதியுடம்படுத்துப் பின்னின்றுகைத் தான் இதனை முடிக்கக்கருதுவாள் தண்

கண் நாணுக் கெடுந்துணையுங் குறியாடிக்கொண்டு ஒழுகு மாறுணர்த்துதல் நுதலிற்றெனவுமமையும்.

இதன்பொருள் : குறையுறுங்கிழவனை உணர்ந்ததோழி —குறையுறுந் தலைமகனைக் கடைப்பிடித்ததோழி; கடைப் பிடியாது சென்ற காலமும் உளவாதலால், இனி அன்ன தன்றென்றவாறு. அல்லதூஉங், 'குறையுறுங் கிழவனை

உணர்ந்த தோழி' என்பது குறையுறவினான் ஆற்றானாகிய தலைமகனை உணர்ந்த தோழியென்றுமாம். அல்லதூஉம், இரந்தலுங் குறையுறுதலுஞ் செய்து ஆற்றானாகிச் செல்லாநின்ற தலைமகனைத் தன்னினுங் கூட்டம் முடியாதாகிய பின் ஆற்றானுமென்பதனைத் திரிவின்றி உணர்ந்த தோழியென்றுமாம். சிறையுறக் கிளந்து சேட்பட நிறுத்தலும்—சிறையென்பது காப்பு, உறவென்பது மிக, கிளத்தலென்பது சொல்லுதல், சேணென்பது அகற்றல், படவென்பது நிகழ்தல், நிறுத்தலென்பது தழீஇக்கோடல்; காப்புமிகுதி சொல்லி அகற்றித் தழீஇக்கோடலும் என்றவாறு: ஆற்றாத தன்மைக்கண் நிறுத்தலென்னுஞ் சொல் தழீஇக் கொள்ளுமென்பது. எனவே, தலைமகனை ஆற்றாமை செய்வனபோன்று ஆற்றுவிப்பன சொல்லுமென்பதும் போந்தது. நிறுத்தலென்னுஞ் சொல்லால் தழீஇக் கொள்ளுமென்பதன்று, * நீக்கிநிறுத்தார் உய்ந்துவிட்டார் போக்கிவிட்டார் என்பனபோல ஒருசொல் விழுக்காடுபட நின்றது என்பாருமுளர். அங்ஙனங் காப்புமிகுதி சொல்லுமாறு: இவ்விடம் மிக்க காவலுடைத்து, நீயிர் வரற்பாலிரல்லீர் என்னும். அதற்குச் செய்யுள்:

---

* "நீக்கினின்றார், ஆய்ந்துவிட்டார் என்றாற்போல" என்பதும் பாடம்.

காப்புடைத்தென்று மறுத்தல்.

மண்ணிவர் செங்கோல் வரோதயன் வல்லத்து மாற்றலர்க்கு
விண்ணிவர் செல்வம் விளைவித்த வேந்தன்விண் டோய்பொதியிற்
கண்ணிவர் பூந்தண் சிலம்பிடை வானமின் காப்புடைத்தாற்
பண்ணிவர் வண்டறை சோலை வளாயவெம் பைம்புனமே. (௧௦௪)

புல்லா வயவா நறையாற் றழியப் பொருதழித்த
வில்லான் விளங்குமுத்தந் நடை [illegible] விய[illegible]த்தா
ரெல்லா மிறைஞ்ச[illegible] கொல்லி [illegible] சாரலிங்கு
நில்லா தியங்குதிரிவா காப்புடைத்து [illegible]புனமே. (௧௦௫)

பூவலர் தண்பொழிற் பூலந்தைப் புல்லா வரசழித்த
மாவலர் தானை வரோதய [illegible] [illegible]
யேவலர் [illegible] திருப்பொழுது
காவல ராய்க்கிற்பர் வாரன்மி [illegible] காடிப் புனத்தே (௧௦௬)

இவ்வாறு [illegible] தோழி சொல்லத் தலைமகன் ஆற்றினவா றென்னைபோவெனின், அப்பொழுதே ஆற்றுவிக்கும்; இவள் இவ்விடத்து நில்லாமையை மறையாது எனக்கு உரைப்பாளாயது என்கண்டிட்டு [illegible] பிறைதாதே! இத் துணை என்கட் பரிவுடையாள் எனக்கு இது முடியாமை யில்லை யென ஆற்றுவானாம். இனி இப்படி அருமைத்தாக வின் இவளின் ஆற்றல் ஒன்று உணர்வானாயின் வரைந்தெய் துவானாம். இவள் இவையெல்லாந் தலைமகனைச் சொல்லு தற்குக் காரணமென்னெனின், தன் ஆற்றாமையால் யான முடிக்கின்றஅதனை எளிதென உணரும், அது படாமை அரி தென உணர்வானாக என்றற்கு. இனி அச்சொல்லே ஆற்று வித்த காரணமென்னையெனின், இது முடியாதென

உணரின் இறந்துபடுவான்கொல்லோ வென்னும் அச்சம் என்பது. இதனை இச்சூத்திரத்துள் எங்குந் தந்துரைக்க.

* 'என் குறை முடியாதவாறில்லை' என்பதும் பாடம்.

8

என்னை மறைத்தல் எவனாகியரென—ஆற்றானாகின்ற தலைமகனை இஃதிறப்ப இவன் இறந்துபடுமென நின்ற தோழி, என்னை! நீர் இவ்வகையில் திரிதற்குக் காரண மென்னையெனனும். எனது ஆற்றாமை இன்னதினாயதென அதனை அறிந்திலள், அறியாதாட்கு இன்னது என் குறை யென்பேனாயின் இவள் மறுக்கவும் பெறும்; இவளை இன் னும் பல்கால் நெகிழ ஒழுகின், தானே அறிந்து முடிக்கும் எனவுணராதது, இன்னது என்குறை யென் மறைத்தமைகூறி னாதானை நுங்குறை என்னை மறைத்தால் நகைத்துரைத்தல். நமக்காவதென்னை என்னும்.

அதற்குச் செய்யுள்:

மின்னை மறைத்தசெவ் வேல்வலத் தால்விழி ஞத்தனொன்னார்
பன்னை மறைத்தவெங் கோன்வையை சூழ்பொளவ நீர்ப்புலவந்
தன்னை மறைத்திலா ராழல் கமழுந்தண் பூந்துறைவா
* பன்னை மறைத்திய விடத்திய லாதுகொ லெண்ணியதே. (கoஎ)
சினவேடர் வயமன்னர் சேபு பகத்தச செருவழியக்
கனவேட கதிர்வேல் செறிந்தவெங் கோனகொல்லிக் கார்ப்புனத்து

வண்டே பசுறுயகண் ணிகொண்டே குறையுற வந்ததனு
னுண்டே முடித்த லெனக்கு மறைப்பினு முள்ளகத்தே. (௧௦௮)

† எனவே, மறையாது விட்டவிடத்து முடிவுண்டு என்றவொன்பது.

முன்னுறு புணர்ச்சி முறை முறை செப்பலும்—முன்னுறு புணர்ச்சியென்பது இயற்கைப்புணர்ச்சி, அதன்

* 'என்னை மறைத்த விடத்தியை யாதுகொ லெண்ணியதே' என்பதும் பாடம்.

† 'எனவே என்சொல்லப்பட்டதாம், மறையாது விட்ட விடத்து ஆமென்பதும் உண்டு என்றவாம்' என்பது வேறோர் ஏட்டுப்பிரதியிற் கண்டபாடம்.

முறையென்பது பாங்கற்கூட்டம், அதன் முறையென்பது தோழிதன்னினாயகூட்டம்; அஃது என்னை மறையாது விட முடிப்பன் என்றலாம். அத்துணை என்குறை அறிந்திலள், அறிந்த ஞான்று முடித்துத் தருமென ஆற்றுவானும்.

மாயப் புணர்ச்சி அவனெறி நகாஅ நீயே சென்று கூறெனவிடுத்தலும்—அவன் இரந்து பின்னின்றவிடத்து மாயமான புணர்ச்சி சொல்லுகின்றது உலகத்து நிகழ்வ தொன்றன்று நீயென்று அவனெறி நகாநின்றே, யாரறி

வார ! அது நிகழுமெனப்படும் நிகழாமையும் பெறுமே எனின், வருமே, யாங் கூறுகிறவன் மகளிராதலான்

நீயே கூறென்று ஆயிருந்து அவளை நூதிப்பதியாது சொல மறுத்தல். கில்லேம்; அவளுக்கு நீயே சென்று நின் குறை சொல்லின் அன்றோ.

அதற்குச் செய்யுள் :

மேய பெரும்பற்றத் தென்னவன் செந்நிலத் தேற்றதெவ்வர்
போயே விசும்பு புகநூறு கொண்டவன் பூம்பொதியில்
வேயேய் பணைமென் தோளி தன் கண் மெலிவுறு நோய்
நீயே யுரையாய் விலையா யலைக்க வினைநீத்தகையே. (கருக)

புரைத்தார் ஏயப்பூர்செய்து பூலந்தைப் பட்டபுல்லாத மன்னர்
குரைத்தார் குருதிப் புனல்கண்ட கோன்கொல்லிப் பாவையன்ன
விரைத்தார் கருமென் குழலிக்கு நீயே நெடுந்துறைவா
உரைத்தால் வழிவதுண்டோசென்று நின்றுநின் வண்மெலிவே. (கசo)

என்னும். என்றவிடத்து ஆற்றுனும்; என்னை? உலகத்தார் ஒருவரை இக்குறை முடித்துத்தரல்வேண்டுமென்று இரந்தவிடத்து என்னின் ஆகா, நீரே சென்று முடித்துக்கொண்மினென்றால் எத்துணையும் இன்னாதன்றே, அது போல என்பது. அவ்வகை ஆற்றாள் நின்றாளது ஆற்றாமை ஆற்றுவதொன்றனைப் பற்றும். என்னை? நகாநின்றன்

றே சொல்லியது. அந்நகை ஒன்றுடைத்தென ஆற்று வானுவது. இனி,

அறியாள் போறலும்—தலைமகன் குறையுறுங் கன்னி அறியாள் போன்றுங்கொண்டு பின்னின்றவிடத்தும் நம் முரிவையகேட்டல். மாறுசொல்லப்படுவாளோ அறியேனுனோ வென்னுப. அதற்குச் செய்யுள்.

பொறிகெழு செண்டை வடவரை மேல்வைத்துப் பூமியெல்லா
நெறிகெழு செங்கோ னடாயநெடு மாறன்னெல் வேலிவென்றான்
வெறிகமழ் பூங்கன்னிக் கானல் விளையாட் டயர்கின்ற
செறிகுழ லார்பல ராகண்ணை தோவனைய சிசன்னயே. (௧௧௩)

இளையா ரெதிர்வரை தொடர்வரை சேறுர படைகிளகட்
டுளையார் கருங்கைக் களிறு நிறுபெண்டிக் குத்துறைவாய
வளையார் வனமுலை யாரவண்ட வாடுவ விருங்கண்
ணிளையார் பலருளர் யாரண்ணை தோவனனை வின்னருளே (௧௧௪)

என்னும். இ[illegible] ற்ப ன்று மென்றுறை இன்னுர் கண்ண[illegible] அவற்றை ஏற்றதுவது புடைதருக் தருமென அந்நவாறு.

குறியாள் கூறலும்—இத்தழை நல்ல, இக்கண்ணி நல்ல, இவை கொள்ளற்பாலவென்று ஐயுறை பாராட்டி நின்ற நிலைமைக்கண் அவற்றை ஏற்றுக்கொள்ளாது மற்றொன்று சொல்லி நீங்குவது. அதற்குச் செய்யுள்:

தறியாள் கூறல்.

மன்னன் வரோதயன் வல்லததொன் னூர்கட்கு வான்கொடுத்த
தென்னன் றிருமால் குமரியங் கானற் றிரைதொகுத்த
மின்னுஞ் சுடர்ப்பவ ளத்தரு கேவிரை நாறுபுன்னைப்
பொன்னந் துகள்சிந்தி வானவிற் போன்றதிப் பூந்துறையே.(கசந)

* 'பொன்மால்வரை' என்பதும் பாடம்.

காரணி சோலைக் கடைய விடத்துக் கழுத்தெதிர்த்தார்
தேரணி தானை சிதைவித்த கோனகன் னித்தென்றுறைவாய்
நீரணி வெண்முத்தி னுலிந் நெடுமணன் மேலிழைத்த
வேரணி வண்டல் சிதைக்கின்ற தாலிவ வெறிகடலே. (கசச)

என்பது கேட்டு இவள் இந்நறை முடியாள், அவத்தமே வருந்தினேன், யான் சொல்லியது இருப்பா வதிலதொன்று சொலலினமையினென்று * ஆற்றுனுயினன்.

அவ்வாற்றாமை ஆற்றுவித்தொன்றனைப் பாற்றும்; ஆற்றுவதியாதோவெனின், இவள் பிறிதொன்றிற்றுப் புடைகவன்று நின்ற நிலைமைக்கண் வந்தேன், அலலாக்கால் மறுமாற்றந் தாராமை இல்லை, இவள் கவன்றுபிலா நிலைமைக்கண் வருவெனென அதனைசயால் ஆற்றும.

படைத்து மொழி கிளவி பட—† இவள் இத்தழை நல்ல, இக்கண்ணி நல்ல, இபமுத்து நல்ல, இவை

படைத்துமொழி கொள்ளற்பால வெனவுங் குறைபாராட்
யான் மறுத்தல். டி நின்ற நிலைமைகளை இங்ஙனஞ் சொல

லுமா: யாதோவெனின், இவ்விடம் என்
னையராலும் நன்னையராலும் பலகாலும் புகுதரப்படுமால்;
அவர் நட்மைக்கண்டால் ஏதஞ்செய்வர்,* கூற்றினுங் கடுஞ்
சினத்த ராதலான்; நீர் உடையதோர் குறை உண்டே
யெனின், அகன்று நின்று முடித்துக்கொள்ளற்பாற் றென்
னும். அதற்குச் செய்யுள்:

பொன்னயர் வேங்கையம் பூந்தழை யேந்திப் புரிந்திலங்கு
மின்னயர் பூணினை வாரற் சிலம்ப விழிகுத்தொன்னர்
மன்னயர் வெயதலை வேல்கொண்ட வேந்தனம் மாந்தையன்ன
டன்னயர் தீயர் பல்கால் வருவாரித் தண்புனத்தே. (௧௧௫)

---

* 'அவ்வாற்றல்தான் ஆற்றுறுபினன்' என்பதும் பாடம்.

† 'இவனித்தழையு மிக்கண்ணியும்கல்ல, இம்முத்து மிவ்விப்பி யும் நல்ல' என்பதும் பாடம்.

பூட்டிய மாநெடுந் தேர்மன்னர் பூலந்தைப் பூவழிய
வோட்டிய திண்டே ருசிதன் பொதியி லுயர்வரைவா
யீட்டியர் நாயினர் வீணயர் வாளிய ரெப்பொழுதுங்
கோட்டிய வில்லர் குறவர்நண் ணன்மினிக் கொயபுனத்தே. (௧௧௬)

இது படைத்து மொழிகிளவி ஆயினவாறு என்னையோ

வெனின், பெரியார்களிடமெனப்படுவன பெண்பால்கட்கு உரியவழி ஆண்பால்கள் புகுதலும் ஆண்பால்கட்கு உரிய வழிப் பெண்பால்கள் புகுதலுஞ் செய்யப்படாதன. அவற்றை இல்லது படைத்துமொழிந்தமையாற் படைத்துமொழி கிளவி யெனக்கொள்க. அதுகேட்டு ஆற்றுமை; என்னை? இவள் ஒருதிறத்தின் நிகழ்தற்கு இவ்வாறு சொல்லுகின்றனென ஆற்றுமையினன்.

அவ்வாற்றுமை ஆற்றுவதொன்றனைப்பற்றும்; என் பற்றுமோவெனின் இவ்வகை என்கண் ஏந்தநிற்குங் கவல்வாள் யானெய்தாது விடின் உறைதாம் ஏகாநிற்குங்கவலு மென ஆற்றுவானும்.

குறிப்பு வேறு கொள்ளலும்—தான் கூட்டமவேண்டுங் குறிப்பினளாயினுஞ் சொல்லுங் கூற்றும் இன்றி வேண்டாத குறிப்பினளாய்க் காட்டுவது; அது கண்டும ஆற்றுமும். என்னை? இவள் என்னுறை முயல்வாள், அவத்தமே வருந்துகின்றேனென. இது தானே ஆற்றுதற்குக் காரணம் ஆமாறு: ஒக்குப, பிறிது ஒன்றற்குப புடைகவன்று நின்ற நிலைமைக்கண் வந்தான், அப்புடைகவற்சியில்லா நிலைமைக்கண் வந்தால் ஒரு படியுஞ் சொல்லும் பிறவென ஆற்றிப்பெயரும். அஃதேதேயெனின், மேலனவும் எல்லாம், 'குறிப்பு வேறுகொள'லேயல்லவோ? *இதனையே

* இங்கிருந்து நான்கு வரிகள் வேறொரு பிரதியிற் காணப்படவில்லை.

குறிப்பு வேறுகொளலெனச் சொல்லியது எற்றிற்கோ வெனின், அவை எல்லாஞ் சொன்னிகழ்ச்சியுடைய, இது சொன்னிகழ்ச்சியின்றிக் கூட்டம் வேண்டாக குறிப்பின ளாவது எனக்கொள்க. இனிப் பிறர் 'குறிப்பு வேறுகொளா லும்' என்பதனைச் சொல்லுமாறு: தன் குறிப்பினளன்றி நின்றாட்கு என் சொல்லிச் செல்கேன் என்றல். அதற்குச் செய்யுள்:

தலைவி தன்குறிப்பினளாதலை யென்றல்.

ஆடியன் மாநெடுந் தேர்மன்ன ராற்றுக் குடியழியக்
கோடிய திண்சிலைக் கோனெடு மாறன்றென் கூடலன்ன
ணீடியூ வார்குழ லீலமுஞ் சூடா ளினைத்தகின்ற
டோடியல் பூங்கொங்க லாயறி யேன்சென்று சொல்லுவதே (ககஎ)

நெறிநீ ரிருங்கழி நீலமுஞ் சூடாள்
பொறிமாண் வரியலவ னாடலு மாடாள்
சிறுநுதல் வியர்வரும்பச் சிந்தியா நின்றாட்
கெறிநீர்த் தண்சேர்ப்பயா னென்சொல்லிச் செல்கோ.

என இவ்வாறு சொல்ல அறாஅனாயினன், அச்சொல்லைப் பற்றுக்கோடாக ஆற்றுமென்பது. அவள் தன் குறிப்பின ளன்றி நின்றாளெனச் சொல்லினமையின் தன் குறிப்பின ளாய் நின்ற பொழுது சொல்லுமென அற்றவாறும்.

அன்ன பிறவுந் தலைப்பெயல் வேட்கை முன்னுறு

புணர்ச்சிக்கு உரிய என்ப—அன்ன மற்றுமோ ருன்றுறு புணர்ச்சியைப் போலத் தலைப்பெய்விப்ப வென்னும் உள்ளத்தால் சொல்லுதற்கு உரிய கிளவிகளெனக் கொள்க. அங்ஙனம் ஓதுவான்புகப் பெருகுவது கண்டு சிலவோதிச் சிலபுறனடுத்தார், அஃது இலக்கண மாகலானென்பது. 'அன்ன பிறவும்' என்றதனுன் இங்ஙனமுஞ்சொல்லும்: நீயிர் விருந்தினிராகலான் அவளது அருமை பெருமை அறியீரன்றே, அவள் தாமரைக்கோட்டையின் அல்லியே

போலக் கிளி புறங்காப்பச் செல்வாள், இந்நிலத்து மிக்காள் ஒருதலைமகள், எமக்குக் கண்கூடாகச் செல்வதோர் தெய்வமல்லளோ? அவளைக் கண்ணிற்கண்டு கையிற்கூப்பித் தலையிற் பணிந்து வழிபடச் செல்வதல்லது எம்போல்வார்களால் ஒரு குறைவுணர்த்துந் தன்மையளோ என்று சொல்லும். அதற்குச் செய்யுள்:

அருமைசாற்றல்.

புட்புலம் புமபுனற் பூலந்தைப் போரிடைப் பூழியர்கோ
னுட்புலம் போடு செலச்செற்ற வேந்த னுறந்தையன்னள்
கட்புல னைசெல்லுந் தெய்வங்கண் டாய்கமழ் பூஞ்சிலம்பா
வட்கில னிங்ஙெய்வாறு மொழிவனிம் மாற்றங்களே. (கக அ)

"நெருநலு முன்னு மெல்லையு மொருசிறைப்

புதுலைவ யாகவிற கிளத்த ஞானி
யேரிறை வினைவோ னனெமொழி செய்த
*வாயுனர் வருத்தங் களையா யோவென
வெற்குறை யுறுதி ராயிற் சொற்குறை
யெம்பதத் தெளிய ளல்ல ளெமகோர்
கட்காண் கடவு ளல்லளோ பெரும
வாயகோன் மிளகின் மலையங் கொழுங்கொடி
துஞ்சுபுலி வரிப்புறந் தைவரு
மஞ்சுசூழ் மணிவரை யன்னவன் மகளே.''

இனி இவ்வகையுஞ் சொல்லும்: நீயிர் பெரியீர், யாஞ் சிறியேம், நும்மோடு எம்மிடைக் கட்டுரை பொருந் தாதென்னும். அதற்குச் செய்யுள்:

குலமுறை கூறி மறுத்தல்.

நடைமன்னு மென்றெம்மை சீர்வந்து நண்ணன்மி னீர்வளநாட்
டிடைமன்னு செல்வர் தமரெமர் பாழி †யிகலழித்த

* 'ஆருயிர் வருத்தம் களைமா யோனென' என்பதும் பாடம்.
† 'இகன்மலைந்த' என்பதும் பாடம்.

படைமன்னன் *றென்குல மாமதி போற்பனி முத்திலங்குங்
குடைமன்னன் கோடியர் கொல்லியஞ் சாரற் குறவர்களே. (கககூ)

உற்றவ ரோநமக் கொண்புன னாட்டுறு †செல்வர்சொல்லின்
மற்றெம ராயவிடின் வானவன் முற்றுடை மாணிழையச்

செற்றமர் சேவூரப் புறங்கண்ட திங்கட் டிருக்குலத்துக்
கொற்றவன் மாறன் குடக்கொல்லி வாழுங் குறவர்களே. (கஉ0)

இழைவளர் பூணணை வீர்ம்புன ளேடனை யீயமரோ
மழைவளர் மானக ‡ கவிழுந்தி மார்க் கடையல்வென்ற
தழைவளர் பூங்கணணி மூன்றுடை வேந்தன்றண் ணம்பொதியிற்
குழைவளா ராரத் தருவியஞ் சாரற் குறவர்களே. (கஉக)

"இவளோ, கானனண்ணிய காமர் சிறுகுடி
நீனிறப் பெருங்கடல் கலங்க வுள்புக்கு
மீனெறி பரதவர் மகளே நீயே
நெடுங்கொடி நுடங்கு நியம மூதூர்க்
‡ கடுந்தேர்ச் செல்வன் காதன் மகனே
நிணச்சுறா வறுத்த வுணக்கல் வேண்டி
யினப்புள் ளோப்புது மெமக்குநல னெவனோ
புலவு நாறுதுஞ் செலநின் றீமோ
பெருநீர் விளையுளெஞ் சிறுநல் வாழ்க்கை
நும்மொடு புரைவதோ வன்றே
யெம்ம னோரிற் செம்மலு முடைத்தே" (நற்றிணை-சரு.)

என ஆற்றாயினன்; ஆற்றாய், நீயிர்பெரியீர் யாஞ் சிறியே மென்பதன்றே சொல்லியது; யானும் அத்தன்மை யனாக எய்தலாமன்றே என்று ஆற்றுமென்பது. இனி இவ்வாறுஞ் சொல்லும். அதற்குச் செய்யுள்:

---

* 'தொல்குல மாமதி பெற்றபன் முத்திலங்கு' என்பதும் பாடம்.

† 'உயர்செல்வர்' என்பதும் பாடம்.

‡ 'களிறுக' என்பதும் பாடம்.

§ 'அடுந்தேர்ச செம்மல்' என்பதும் பாடம்.

நீடுநீர்க் கான லொருநலு நித்திலங்கொண் டையவந்திர்
கோடுயர் வெண்மணற் கொர்கையெம் மூரிவற்றுற்* குறைவிலம்யா
மாடுந கழங்கு மணி விளக்கு மம்மனையும் பிறவு மெல்லாம்
பாடிய வவைப்பனவும் †பநசாடப் படுவனவும பனிநீர்முத்தம்.

முன்னைத தஞ் சிற்றின் முழங்க கடலோத ‡மூழ்கிப்போக
வன்னைக் குரைப்ப னறிவாய் கடலேயென் றலறிப்பேருந
தன்மை மடவார் தணந்துருக்த வெண்முதத நஃ தயாவருகானற்
புன்னையரும் பென்னப்போவாறைாப் பேதுறக்சும்புகாரேயெம்மூர். ||

இன்னும், அன்னபிறவும் என்றதனனே தழீஇக் கொள்ளப்படுவனவற்றிற்குச் செய்யுள் :

வேழம் வினவுதிர் மென்பூந் தலையுங் சொணர்ந்து நிற்றி
ராழ முடைய கருமந்திர போறி நலைநதகவீர்
சோழன் சுடர்முடி வானவன் றென்னன்றன் ஞதமன்னர்
** தாழ மழையுரு மேந்திய கோன்கொல்லித் தணபுனத்தே.
பாவுற்ற தீந்தமிழ் வேநதன் பராங்குசன் பாழிப்பற்றுக்
கோவுற்ற வல்லல்சண் டானகொல்லிச் சாரலெங் கொயபுனத்து
ளேவுற்ற புண்ணொடு மானவநத தோவென் றுயீர்ஞ்சிலம்பா
மாவுற்ற புணர்னிற் கிடுபருகு தோன்கை வார்தழையே. (கஉ௭)
வேனக நீண்ட சண் ஞான்றுவிரும்புஞ் சுருமபறநத்
தேனக நீண்டவண டார்கண் ணியாய சிறி துண்டுதெய்வர்

வானக மேறவல் லத்துவெள் ளுஞ்சொல்வி மாப்வரைவாயக்
கானக வாழ்நருங †† கண்டறி வார்க கடிந்தலையே. (கஉச)

துடியா ரிடைவடி வேற்கண் மடநலத் தன்மை சொல்லறிந்தாற்
கடியார் கமழ்கண்ணி யாயகொள் வல் யான்களத் தாரில்வென்ற
வடியா ரிலங்கிலை வேன்மன்னன் வாணன் றஞ்சைநகர் வென்றிக்
கொடியான் ‡‡ மழைவளர் கொல்லியஞ் சாரலிக் கொய்தழையே ()

---

* ‘சுறையேமல்லேம்’ என்பதும் பாடம். † ‘பந்தர்ப் படுவனவும்’ என்பதும் பாடம் ‡ ‘மூழ்கிப்பெயர’ என்பதும் பாடம். § ‘தசைசூழ்கானல்’ என்பதும் பாடம். ‖ ‘கொர்கையெம்மூர்’ என்பதும் பாடம். ** ‘தாழுபறையுரு’ என்பதும் பாடம். †† ‘கண்டறியார்’ என்பதும் பாடம். ‡‡ ‘மழைதவழ்’ என்பதும் பாடம்.

கஉ-வது சூத்திரம். கஉரு

அங்கே மலர்நறுங் கண்ணியி னுருவ ரித்தரினு
மெங்கே மவருக் கியைவன போலா விருஞ்சிறைவாய்
வெங்கே முயினலங் கொண்டவன் விண்டோய் பொதியிலின்வாய்ச்
செங்கேழ் மலரின் றளிரிளம் பிண்டியின் றீந்தழையே. (கஉசு)

வேரித் தடந்தொங்க லண்ணல் விருந்தா யிருந்தமையாற்
பூரித்த மென்முலை யேழை புனையிற் பொல்லா துகொல்லாம்
பாரித்த வேந்தர் பறந்தலைக் கோடிப் படப்பரிமா
வாரித்த கோமான் *மணிநீர் மலயத்து மாந்தழையே. (கஉஎ)

ஏமாண் சிலைநுத லேழையு மேற்குமின் றேனகலாப்
பூமாண் கமழ்கண்ணி யாயநின் றொன்றுண்டு பூழியர்கோன்
பாமாண் டமிழின் பாரங்குசன் கொல்லிப் பனிவரைவாயத

தேமாண் பொழிலி னகத்தன்றி யிலலையித் தேந்தழையே. (கஉஅ)
†கைந்நிலத் துக்கணை யாற்சிலை யுந்திக் கறுத்தெதிர்ந்தார்
செந்நிலத் துப்படச் சீறிய கோனைச் செழுந் தண்பொதியி
விந்நிலத் திம்மலை மேலவொவ் வாவிநந் தண்சிலம்பா
வெந்நிலத் தெம்மலை மேலயிச் சந்தனத் தீந்தழையே. (கஉகூ)

இவையும் அதற்குச் சொல்லிக்கொள்க. அஃதேல் யெனின் இவற்கு முடிக்கக் கருதுவான் இவ்வாறுமுன் இவனை வருத்துவ தெற்றிற்கோ வெனின், தன்கண் ‡நாணுண் டாந்துணையுங் குறையாடி நாணினது நீக்கத்துக்கட் கொண்டுநிலைகூறுவா னென்பது. அஃதேயெனின், முன்னுறு புணர்ச்சிபோலத் தலைப்பெய்விப்பலென்னும் வேட்கை அவட்குரிய என்றமையான் முன்னுறுபுணர்ச்சியை உணர்ந்தாளோவெனின், உணர்ந்தாளல்லள்; அந்நீர்மைக்கு வரம்பெய்தப் புணர்ப்பல் என்னும் நினைப்பினள்; அந்நினைப்பினை ஆசிரியன் தான் $முன்னுறுபுணர்ச்சியா ஒடபித்தானென்பது.

---

* 'பண்ணீணைபடைத்து' என்பதும் பாடம்

† 'கைந்நிலத் துச்சிலையாற்கணை சிந்தி' என்பதும் பாடம்.

‡ 'நாணுக் கெடுந்துணையுங் குறியாடி' என்பதும் பாடம்.

$ 'முன்னுறு புணர்ச்சியோடு' என்பதும் பாடம்.

கங. குறையுறு புணர்ச்சி தோழி தேஎத்துக்
கிழவிக் கில்லை தலைப்பெய லான.

என்பதென்னுதலிற்றோவெனின், தலைமகளது இலக்கணம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன்பொருள்: குறைபுறாபுணர்ச்சி—*குறையுறவினாற் புணரும் புணர்ச்சி; தோழி தேஎத்து—தோழிமாட்டு; கிழவிக்கு இல்லை—தலைமகட்கு இல்லை; தலைப்பெயல் ஆன—†தலைப்பெய்தற்கண் என்றவாறு.

தோழிபக்கம் நின்ற குறையுறவினையை கூட்டந் தலைமகட்கில்லை என்றவாறு.

அஃதியாங்ஙனமோவெனின், ஈங்கு வந்து ஒழுகாநின்றான் ஒரு தோன்றல் உளன், அவன் என்னினவதோர் குறையுடையான் போலும்; அக்குறை இன்றியமையாமையான், அக்குறை முடித்தருளாயாயின் என்னைக் குற்றேவல் இழத்தியென, அவளை யிழப்பதற்கஞ்சிக் குறைநேர்ந்து தலைமகள் தலைமகனை ஏற்றுக்கொண்டு கூடுங் கூட்டமில்லை, வழக்கினுட்போல என்பது.

"அவ்வியல் பல்லது கூட்டக் கூட
லெவ்விடத் தானுங் களவிற் கில்லை" (இறையனார்-ச.)

என அமையாதோவெனின், அதுசொல்லிப் போந்து,

"உள்ளத் துணர்ச்சி தெள்ளிதிற் கரந்து
கிழவோ டேஎதுக் குறையுறூஉ முளவே
குறிப்பறி வுறூஉங் காலை யான" (இறையனார்-௧௦.)

என்றது சொல்லவே, இவ்வகை தோழியாற் குறையுறப் புணரும புணர்ச்சி உண்டுகொல்லோவென்று ஐயமா

* 'குறையுறவினையுளாரும் புணர்ச்சி' என்பதும் பாடம்.

† 'தலைப்பெய்தற்கு இலக்கணம்' என்பதும் பாடம்.

கச-வது சூத்திரம்.

மென்று மேலதனையே வலியுறுத்தற்கு இச்சூத்திரம் வேண்டிற்றென்பது.

இனி ஒருசாரார் சொல்லுமாறு: 'குறையுறு புணர்ச்சி தோழிதேஎத்துக் கிழவிக்கில்லை' யென அமையாதோ? 'தலைப் பெயலின' என்பது எற்றிற்கோவெனின், தோழி கூட்டமுதான் தலை இடை கடையென மூன்றாகப் பகுக்கப்பட்டது அவற்றுள் *தலைக்கண் வேண்டலாது இடையும் கடையும் இரக்கின்றமை பலவும் இவள் கூட்டமை கூடுகின்றேன் என்பது அறிதற்கு கூறிய. †இதனையல்

"அருளுறி மெந்தைப்பாட குருஉறையாய
வாங்தோரை கொடியடு பல்லன் றகத
நீதவ றுடையையு மல்லை நின்வயி
னானா வரும்படர் செய்த
யானே தோழி தவறுடை யேனே."

என்னுமாறு உண்டோவென்பது. மற்றும் ... பெற்றியே வருதனவெல்லாம் கொள்க. (கரு)

தோழிக் குரியவை கோடாய் தேஎத்து
மாறுகோ ளில்லா மொழியுமா ருளவே.

என்பதென்றுதலிற்றோவெனின், ‡போய்அறத்தொடு நிலை உணர்த்துவார் அவ்வறத்தொடு நிற்கும் முறைமை யுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன்பொருள்: தோழிக்கு உரியவை—தோழி சொல்லுதற்கு உரிய; கோடாய் தேஎத்து—செவிலித்தாய்மாட்டு;

---

* 'தலைக்கண்ணே அறியலில்லாது' என்பதும் பாடம்.

† 'இவ்வனமில்லாவிட்ட வீடத்து' என்பதும் பாடம்.

‡ 'வெயர்த்தொருநிலை' என்பதும் பாடம்.

மாறுகோள் இல்லா மொழியுமார் உளவே—மாறுகொள்ளாமைச சொல்லுஞ சொற்களும் உள என்றவாறு.

எற்றினொடு மாறுகொள்ளாமையோவெனின், தாயறிவினொடு மாறுகொள்ளாமையும், தலைமகள்பெருமையொடு மாறுகொள்ளாமையும், தலைமகளது கற்பினொடு மாறுகொள்ளாமையும், தோழிதனது காவலொடு மாறுகொள்ளாமையும், நாணினொடு மாறுகொள்ளாமையும், உலகினொடு மாறுகொள்ளாமையுமெனக்கொள்க. என்னை ஆகுமோவெனின், "கா ய்க் கைமமிக்குக் காமம் பெருகினும்" (இறை-உகூ) என்னுஞ சூத்திரத்துட் சொல்லப்பட்ட நான்கு இடத்தும் வேறுபாடுண்டாம். அஃது எப்பொழுதுண்டாயிற்று அப்பொழுதே தோழிக்குப்

புணரும்: என்னை? தான் அவள் என்னும் வேற்றுமையில
ளாகலான் அவ்வாறு இன்னவிடத்துத் தோழி எனக்குப் புல
னாயினவாறுபோல பாங்கற்குப் புலனாயினானன்று வாளா
ஒழியினாள், அறிவொரு சிறுவிற, சிறுவின இடத்து வினவப்
பட்டார் தெய்வத்தினான் ஆயிற்றென்பர்; * என்னை? பிறி
தொன்று கூட்டி உரைக்குந் தன்மைத்தன்று இக்குலமாகலா
னும் அதுவே சொல்லுதற்பயத்தது தங்கருமமாகலானும்.
அறிவரேயுஞ் சொல்லுப. சொல்ல, இவள் தெய்வத்
திற்கு வழிபாடு செய்விக்கும்; செய்விக்கத் தலைமகட்குக்
கற்பழியும்; என்னை? தன் தலைமகனையன்றிப் பிறிதோர்
தெய்வம் வணங்கார் பத்தினியாராகலின். தெய்வத்தை
வணங்கக் கற்பழியுமென்று தலைமகள் ஆற்றாளாம்.

அல்லதூஉம் ஒழுக்கக்குற்றக்குறைபாடு நீங்கி ஓங்கி
வாராநின்ற தொல்குலம் மணிக்கலங் கதுவாய்ப்பட்டது

* இதுமுதல் ஐந்துவரிகள் வேறோர் ஏட்டுப்பிரதியிற் காணப்
படவில்லை.

கசவது சூத்திரம். கஉ

போல யான் தோன்றி இவ்வகை அணங்காட்டு அறி
யாது அணங்காட்டு எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டதெனவும்,
யாம் உற்றது *சிரம்பற்பாட்டினானும் வேலன்றனது வெறி

யாட்டு வலத்தினானும் எம்பெருமானை அவ்வெறிக்களத்துக் கொண்டுவருங்கொல்லோ என்னும் பேரச்சத்தினானும், எம்பெருமானை அவ்வெறிக்களத்துக் கொண்டுவருகல்லாது என்கண்ணின்ற வேறுபாட்டைப் புறத்தார்க்குப் புலனாகாமை மறைப்பாற்கொல்லோ எனவும், அங்ஙனம் மறைத்ததனைக் கேட்ட எம்பெருமான் என்னினைய வேறுபாடு பிறர்தோன்றினும் நீ நம்போலுமென்று உட்கொள்ளுமென்பது நிலைமைகள் ஆற்றுவளாமென்று தோழி ஆற்றுவளாம்.

ஆற்றாளாயினுமது ஆற்றாமை ஆற்றுவதொன்றனைப் பற்றும்; ஆற்றாது பிறிதின்மையின் யாய் † அறிவாரை வினவுமிடத்து என்னை வினவும்; வினவ, யான் அறியே னென்றதன் புறத்தாய் பிறரை வினவுவது; அங்ஙனம் எல்லை வினவினவிடத்து இனி யாது சொல்லுவே னென்று கூட்டமில் நாட்டவனையாற் சிந்தித்துக்கொண் டிருந்தாள்; இருந்த நிலைமைக்கண் தாய் பிற்றைஞான்று சிறுகாலையே படுக்கையினின்றும் எழுந்தாள், மகளை அடியிற் கொண்டு முடி காறும் நோக்கினாள்; நோக்கி, அன்னாய்! என் மகள் பண்டையளல்லளால், இவ்வேறுபாடு எற்றினானா யிற்று, நின்னால் அறியப்படுவதுண்டோவென்னும்; என்ற விடத்து இவள் அன்றுகொண்டு என்னானுஞ் சிறிதுண்டு. அறியப்படுவது; யாதோவெனின், எம்மைக்கூழைக்கற்றைக் குழவிப்பிராயத்து மாழைகலந்த ஏழைநீர்மையாரோடு

* 'நிரப்பப்பாட்டானும்' என்பதும் பாடம்.

† 'இவற்றை விளைவுவிடத்து' என்பதும் பாடம்.

நாட்கோலஞ்செய்து விளையாடி வம்மினென்று போக்கினாய்; போக்கினவழி, யாமபோய் ஒரு வெண்மணல் பரந்த தண் *மலர்ப் பொழிலிடை விளையாடி நின்றேமாக, ஒருதோன்றல் †ஒரு சுனைக்குவளைப் பூக்கொண்டு அவ்வழியே போந்தான்; போந்தா, நின்மகள் அவனை நோக்கி அப்பூவினை என் பாவைக்கு அணியத் தம்மினென்றாள்; அவனும் மறுத்து சிந்தியாது கொடுத்து நீங்கினான்; இஃது அறிவது அறியாக்காலத்து நிகழ்ந்ததென்பது. அதற்குச் செய்யுள்:

அறத்தொடு நிற்றல்.

கந்தார் களிறு கடாய்ச்செந் நிலத்தைக் கறுத்தெதிர்ந்து
வந்தா ரவியவை வேல்கொண்ட கோன்‡கன்னி வார்துறைவாய்ப்
பந்தார் விரலிதன் பாவைக்கு வேண்டப் பைம்போதொருவர்
தந்தார் தமவலவ கொண்டனள் நாணித் தடங்கண்ணியே. (௧௨௦)

திண்போ ரரசரைச் செந்நிலத் தழிவித்த தென்னவன்சீர்
மண்போ லழிகருளுஞ் செங்கோன்மன்னன் வையையுள் ளாடிலையாள்
கண்போற் குவளையம் போதங்கொர் காளையைக் கண்டிரப்பத்
தண்போ தவன் கொடுத்த தாமம் கொள்ளா நாணித் தடங்கண்ணியே.

இஃது அறிவது அறியாக்காலத்து நிகழ்ந்ததனை அறி

வதலிந்து, கொண்டாரக்குரியா கொடுத்தாரென்பதூஉம் உற்றார்க்குரியர் பொற்றொடிமகளிரென்பதூஉம் நினைந்து அவளை வழிபடாது பிழைத்தாராறு ஆவதாயின், இக்குலத்துக்கு வடுவாங்கொல்லோ எனக் கருதினமையான் நின்மகள் வேறுபட்டதென்னும். எனவே, தாயரிலிளொடு மாறுகொள்ளாதாயிற்று; என்னை? விலையாடுவமயினென்றமையின். இனிப் பெருமையொடு மாறுகொள்ளாதாயிற்று, அக்காலத்து நற்

* 'மணப்பொழில்' என்பதும் பாடம்.

† 'இரண்டுசுனைக்குவளைப்பூ' என்பதும் பாடம்.

‡ 'சென்னிவார் பொழில்வாய்' என்பதும் பாடம்.

$ 'பனிக்குவளை' என்பதும் பாடம்.

செய்கை செய்ததனை இக்காலத்து நினைந்தமையின். இனிக் கற்பினொடு மாறுகொள்ளாதாயிற்று, இவ்வாறன்றிப் பிழைத்தாராறு ஆயின இடத்துக் குடிக்கு *வடுவாமெனக் கருதினமையின். இனித் தன் காவலொடு மாறுகொள்ளாதாயிற்று, இருவரும் இந்நத நிலைமைக்கண் நிகழ்ந்ததென்றமையின். இனி நாணினொடு மாறுகொள்ளாதாயிற்று, அறிவு தழியாக்காலத்து நிகழ்ந்ததென்றமையின். இனி உலகினொடுமாறு கொள்ளாதாயிற்று, உற்றார்க்குரியர் பொற்றொடிமகளிரென்றமையின். இது மாறுகோள் இல்லாமொழியாய் நிகழ்ந்தவாறு. இது பூத்தருபுணர்ச்சி.

இனிக் களிறுதருபுணர்ச்சிக்குச் செய்யுள்:

உறுகற் புடைமைமயி லுள்ளுமிப பேடைத யுசிதரென்னர்
மறுகத திரளுரு மேநதிய கோன்சொலலி மாலவவையி வாயுக
திறுகற் புனமுஞ சிலைதத மெதங்க டமமையுந துன்னமேந்த
சிறுகட் களிறு கடிநதிடர் நீர்தத சிலமபயேலே. (கஉ.)

கனஞ்சேர் முலைமகளை யுள்ளுமிப் போதுங கடையலொன்னர் !
மனஞ்சேர் துயர்கண்ட வானவன்மாறனைமை தோயபொதியிற்
புனஞ்சேர் திலையுங கவாதமெதயமைப் போகா வகைபுகுந்த
சினஞ்சேர் களிறு கடிநதிடர் நீர்தத சிலமபயேலே. (கஙு.)

இவையும் அவ்வாறே யுரைத்துக்கொள்க.

இனிப் புனல் தருபுணர்ச்சிக்குச் செய்யுள்:

ஓங்கிய வெண்குடைப் பைங்கழற் செங்கோ லுசிதன்வையை
வீங்கிய தண்புன லாடி விளையாட் டயர்பொழுதிற்
றேங்கிய தெண்டிரை வாங்க வொழுகினின் சேயிழையா
ளீங்கிய போதருள் செய்தனன் வந்தோர் நெடுந்தகையே.* (கஙச)

---

* 'வழு' என்பதும் பாடம்.

கஙஎ இறையனார் அகப்பொருள்

சின்னுண் மறந்திலம் யாமுந்தென் சேவூர்ச் செருமலைந்த
மன்னர் செலச்செற்ற வானவன் மாறன்வை யைத்துறைவாய்ப்
பொன்னர் புனலெம்மை வாங்கும் பொழுதங்கொர் பூங்கணைவே
ளன்ன வொருவ னணைநதெமக் குசசெயத வாரருளே. (கஙரு)

இவையும் அவ்வாறே உரைத்துக் கொள்க.

சாரற் கடும்புனல் கலங்கித் தெம்மோ டாடுவா
டாமரைக்கண் புதைத்தஞ்சித் தளர்ந்ததனோ டொழுகலா
னீணாக *நறும்பைந்தார் தயங்கப்பாய்ந் தருளினாற்
பூணாக முறத்தழீஇப் போதந்தா னகனகலம்
வருமுலை புணர்ந்தன வென்பதனா லென்றோழி
யருமழை தரல்வேண்டிற் றருகிற்கும் பெருமையளே. (கலி-39.)

என இதுவும் புனற்றருபுணர்ச்சி.

இனி உண்மையான் மறைகோளில்லாக் குறிப்பும் உள வெனக் கொள்க. அக்குறிப்பு நிகழுமாறு: இவளோ வினை வாடிய மெய்யாரை வினவிடத்து அறிவோர் தெய்வத்தி னான் அறிந்தமையால் என்றக்கால் தெய்வத்திற்கு வழிபாடு செய்யவேண்டுமென்று வேலனைக் கூவி வெறியாட்டெடுத்துக் கொண்டு வெறியாடுமிடத்து வேலற்குச் சொல்லுவாளாய்ச் சொல்லும். அதற்குச் செய்யுள்:

வண்டாரி ரம்பொழில் வல்லத்துத் தென்னற்கு மாறெதிர்ந்த
விண்டா ருடலின் மறியறுத் தூட்டி வெறியயர்ந்து
தண்டார் முருகற் றருகின்ற வேலநண் பூஞ்சிலம்ப
னொண்டா ரகலமு முண்ணுங் கொலோநின் னுறுபலியே. (கடுசு)

"முருகயர்ந்து வந்த முதுவாய் வேல
சினவ லோம்புமதி வினவுவ துடையேன்
பல்வே றுருவிற் சில்லவிழ் மடையொடு
சிறுமறி கொன்றிவ ணறுநுத னீவி

வணங்கினை கொடுத்தி யாழி னணங்கிய

---

* 'நறுந்தண்டார்' என்பதும் பாடம்.

கக-வது சூத்திரம்.

விண்டோய் மாமலைச் சிலம்பன்
*றண்டா ரகலமு முண்ணுமோ பலியே." (குறுந் - ௩௬௨.)

என்பனவற்றால் சொல்லப்பட்டது: சிலம்பன் தண்டா ரகலமும் பலியுண்ணுமேல் தக்கது நின்றுற் செய்யப்படுகின்றதென்றவாறு. அதுகேட்ட தாய் என்சொல்லிய வாறோ என்னும் அவள் குறிப்பறிதற்கு. என்ற இடத்து, மேற்சொல்லியவாறே அறத்தொடு நிற்பாளாம் என்பது.

இனித் தெய்வம் எறிபது கண்டு அதனை நோக்கி அருகு நின்றார்க்கு உரைப்பாளாய் உரைக்கும். அதற்குச் செய்யுள் :

வாரணங் குப்பகுப்ப [illegible] மாறன்வண் கூடலன்ன
வேரணங் கும்மினி [illegible] முலையாட்கிருந் தணசிலம்பன்
[illegible] சாவ [illegible] யிட்டாந்தமையா
வாரணவ [illegible] றிவிலனே. (௧௭)

பொய்கனவ [illegible] பொன்றார் புலாலனைந்த
பி[illegible] [illegible] சொல்லிய றூட்டவர்முன்

என்னனை ... யறிகென வெறியிற் கட் டார்ந்தகைமையான்
தன்னன ... செய்வேன் மதியிலனே. (கக.௨)

"கடவுட் கற்சுனை யடையிறந் தவிழ்ந்த
பறியாக் குவளை மலரொடு காந்தட்
குருதி யொண்பூ வுருகெழக் கட்டிப்
பெருவரை யடுக்கம் பொற்பச் சூர்மக
ளருவி யின்னியத் தாடு நாடன்
மார்புதர வந்த படர்மலி யருநோய்
நின்னணங் கன்மை யறிந்து †மண்ணுந்து
கார்நறுங் கடம்பின் கண்ணி சூடி

* 'ஒண்டாரகலமும்' என்பதும் பாடம்.
† 'மாணு' என்பதும் பாடம்.

வேலன் வேண்ட வெறிமனை வந்தோய்
கடவு ளாயினு மாக
மடவை மன்ற வாழிய முருகே." (நற்றிணை - ௩௪.)

என இவைகேட்ட தாய் என் சொல்லியவாறோ வென்னும், அவள் குறிப்பறிதற்கு. என்றவிடத்து, பேற்சொல்லியவாறே அறத்தொடு நிற்பாளாம். (கச)

கரு. முற்ப டப்புண ராதசொல் லின்மையிற்
கற்பெனப் படுவது களவின் வழித்தே.

என்பதென்னுதலிற்றோ வெனின், கற்புக்கு இலக்கணமா மாறுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள். 'முற்படப் புணராத சொல் இன்மை யின்' என்றது, மொழிமாற்றுச் சூத்திரம்; அதனைப் புண ராத முற்படச் சொல் இன்மையினென்று மொழிமாற்றிக் கொள்க: கற்பு எனப்படுவது களவின் வழித்தே—கற் பென்பதற்குச் சிறப்புடையது களவின் வழித்து என்ற வாறு.

என்னை? புணராத முன் சொல்இன்மையிற் கற் பென்று சிறப்பிக்கப்பட்ட ஒழுக்கம் களவென்னும் ஒழுக் கத்தின் வழித்தென்றவாறு. *களவின்கட் புணராதமுன் சொல் இல்லையெனவே புணராதமுன் சொல் நிகழுமென் பாரை மறுத்தாராம். இனிப் புணராத முன் சொல் இல்லை யெனவே புணர்ச்சியுள்ளும் புணர்ச்சிப்பின்னும் சொல் உளவெனப்பட்டதாம். ஆயினும் புணர்ச்சியுட் புலனல்ல †அவர்க்குத் துப்பாயினல்லதென்பது. இனிப் புணர்ச்சியின்

* 'கற்பினில்' என்பதும் பாடம்.
† 'அவர்கருத்துப்பாயினவல்லது' என்பதும் படாம்.

கரு-வது சூத்திரம். கரு

பின் *சொற்கள் புலனும்; அவை யாவையோவெனின், நயப் புணர்த்தினவும் பிரிவச்சமும் வன்புறையும் எனக்கொள்க.

அப்பெற்றிப்பட்டு களவொழுக்கத்தின்வழி நிகழ்ந்து பின்னைத் தமராற் பெற்றெய்துவது கற்பெனக்கொள்க. எனவே, இவ்வாற்றானும் உலகக்களவன்று என்பது பெற்றாம்; என்னை? உலகக்களவு புணராத முன்னுஞ் சொன்னிகழ்ச்சியுடைமையின் என்பது. கற்புக் களவின்வழித்தென்றது எனப்படுவதென்றது எற்றிற்கோவெனின், களவின்வழி நிகழாதேயும் உண்டு உலகக்கற்பு; அஃது இத்துணைச் சிறப்பின்றென்றற்குச் சொல்லப்பட்டது. எனவே, இச்சூத்திரப்பொருள் களவினையுங் கற்பினையுந் தழீஇயிற்றென்பது.

கசு. களவினுட் டவிர்ச்சி காப்புமிகி னுரித்தே
வரைவிடை வைத்த காலை யான.

என்பதென்னுதலிற்றோ வெனின், களவுகாலத்துச் சென்று ஒழுகாநின்ற தலைமகற்கு இடையிடும இடையீடு இவையென்பதுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: களவினுள் தவிர்ச்சி—களவுகாலத்துத் தலைமகள் புணராது இடையிடும் இடையீடு; தலைமகளை எய்தாத நாளெனினும் ஒக்கும்; காப்பு மிகின் உரித்தே—காப்பு மிக்கவழியும் உரித்து; வரைவிடை வைத்த காலை ஆன—வரைவிடைவைத்த காலத்துக் கண்ணும் உரித்து, என்றவாறு.

களவினுள் தவிர்ச்சி காப்பு மிக்கவழியும் உரித்து, வரைவிடைவைத்த காலத்துக் கண்ணும் உரித்தென்றவாறு. காப்பென்பது தாய்துஞ்சாமை, நாய் துஞ்சாமை

* 'நிகழுஞ்சொல்லுப்புலனும்' என்பதும் பாடம்.

பின் *சொற்கள் புலனும்; அவை யாவையோவெனின், நயப்புணர்த்தினவும் பிரிவச்சமும் வன்புறையும் எனக்கொள்க. அப்பெற்றிப்பட்ட களவொழுக்கத்தின்வழி நிகழ்ந்து பின்னைத் தமராற் பெற்றெய்துவது கற்பெனக்கொள்க. எனவே, இவ்வாற்றானும் உலகக்களவன்று என்பது பெற்றாம்; என்னை? உலகக்களவு புணராத முன்னுஞ் சொன்னிகழ்ச்சியுடைமையின் என்பது. கற்புக் களவின்வழித்தென்றது எனப்படுவதென்றது எற்றிற்கோவெனின், களவின்வழி நிகழாதேயும் உண்டு உலகக்கற்பு; அஃது இத்துணைச் சிறப்பின்றென்றற்குச் சொல்லப்பட்டது. எனவே, இச்சூத்திரப்பொருள் களவினையுங் கற்பினையுந் தழீஇயிற்றென்பது.

கசு. களவினுட் டவிர்ச்சி காப்புமிகி னுரித்தே
வரைவிடை வைத்த காலை யான.

என்பதென்னுநலிற்றோ வெனின், களவுகாலத்துச் சென்று ஒழுகாநின்ற தலைமகற்கு இடையிடும் இடையீடு இவை யென்பதுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: களவினுள் தவிர்ச்சி—களவுகாலத் துத் தலைமகள் புணராது இடையிடும் இடையீடு; தலை மகனை எய்தாத நாளெனினும் ஒக்கும்; காப்பு மிகின் உரித்தே—காப்பு மிக்கவழியும் உரித்து; வரைவிடை வைத்த காலை ஆன—வரைவிடைவைத்த காலத்துக் கண் ணும் உரித்து, என்றவாறு.

களவினுள் தவிர்ச்சி காப்பு மிக்கவழியும் உரித்து, வரைவிடைவைத்த காலத்துக் கண்ணும் உரித்தென்ற வாறு. காப்பென்பது தாய்துஞ்சாமை, நாய் துஞ்சாமை,

*'நிகழுஞ்சொல்லுப்புலனும்' என்பதும் பாடம்.

என்பதே சூத்திரமாயிற், காப்புமிகினும் வரைவிடைவைத்த காலையுங் களவின் இடையீடாமென்பது பொருந்தாது வரைவிடை வைத்தகாலைக் காப்புமிகினும் இடையீடா மென்பதன்றியெனின், அவ்வே வரைவிடைவைத்த காலை யானுமென்னும் உம்மை இறுதிதிரிந்து வரைவிடைவைத்த காலையான வென நின்றது. உம்மை இடைச்சொல்லாகலின் இறுதிதிரியும்; என்னை?

"தம்மீறு திரிதலும் பிறிதவ ணிலையலு
மன்னவை யெல்லா முரியவென்ப" (தொல் சொல்-இடை-௩.)

என்பது இலக்கணமாதலால் என்பது. (௧௬)

௧௭. அல்லகுறிப் படுதலு மவ்வயி னுரித்தே
யவன்வர வறியுங் குறிப்பி னான.

என்பதென்னுதலிற்றோ வெனின், இதுவுங் களவினுள் இடையீடாமா றுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: அல்ல குறிப்படுதலும்—குறியல்லததனைக் குறியாகக் கருதலும; குறிபாமாறு போக்கிச் சொல்லுதும: அவ்வயின் உரித்தே—இதுவுங் களவினுள இடையீடாதற்கு உரித்து; அவன்வரவு அறியுங் குறிப்பின் ஆன — அவன் வரவினை அறிவிக்குங் குறிப்பு அவனானன்றிப் பிறிதின் நிகழ்ந்து சென்றவிடத்து, என்றவாறு.

அஃதாமாறு: தலைமகன் இரவுக்குறிவந்து ஒழுகாநின்ற காலத்து ஒருநாள் தலைமகன் செல்லாமே அவனாற் செய்யப்படுங் குறிப்புக்கள் தாமே வெளிப்பட்டன. அவை புன்னைக்காய் நீரில்விடுதலும், புள்ளெழுப்புதலுமென இவை. அவை வேறுமும் நிகழுமாறு: புன்னைக்காய் மூக்கு வீழ்ந்தும் வீழும், வளி எறிப்பவும் வீழும், புள் துளக்கவும் வீழும்;

புள் எழுமிடத்து வெருவியும் எழும், வேற்றுப்புள்வரவும் எழும். இவை கண்டு இவனான் ஆயினவெனக் கொண்டு போந்து அவ்விடம் புகுந்து அவனின்மை உணர்ந்து போந்து மனையகம் புக்க பின்னை அவன் வந்து அக்குறி செய்யும்; செய்தக்கால் இரண்டாவது கொண்டுபோகல் ஆகாதன்றே, என்னை? சிறிது முன்னாகப் போனானன்றே, அக்கை புடைபெயராமைப் போகின்றாரென்று உற்றார் பின் நின்று ஆராய்தலா னென்பது. அகத்தினின்று நின்னின் ஆகாதன கண்டு வந்து *நின்றுபெயர்ந்தேம் என்பதனை அவனுக்கு †உணர்த்துந் திங்கண்மே லிட்டானும் அன் னத்தின் மேலிட்டானும ‡ஓதத்தின்மே லிட்டானுமென் பது. அதற்குச் செய்யுள்:

அறைவா யுநிர்கழல் வேந்திக லாற்றுக் குடியழித்த
கறைவா யிலங்கிலை வேன்மன்னன் கன்னியங் கானலின்வா
யிறைவா யளவுநீள டாயென்னை கொல்லோ விரவினெல்லாந்
துறைவா யளம்புன்னை மேலன்னமொன் றுந்துயின் றிலவே. (கடுகூ)

பூநின்ற வேன்மன்னன் பூலந்தை வான்புகப் பூட்டழித்த
வேனின்ற வெஞ்சிலை வேந்த னிரணந் தகனறியும்
பானின்ற வின்றமி ழன்னநல் லாயநம்பைந் கானலின்வாய்த்
தூநின்ற மென்சிறை யன்னமின் றொன் றுந் துயின்றிலவே. (கசும)

புன்னை நனைப்பினும் பூஞ்சினை தோயினும்
பின்னிருங் கூந்தலென் றேழி நடையொக்கு
மன்னை நனையாதி வாழி கடலோதம்.
அரவனை மென்றோ ளனுங்கத் துறந்து
கரவல மேன்றோரைக் கண்ட திலையா
விரவெலா நின்றுயா வீர்ங்கதிர்த் திங்காள்.

* 'நின்று டோகதேம்' என்பதும் பாடம்.
† 'உரைச்கும்' என்பதும் பாடம்.
‡ இச்சொற்றொடர் மூன் அச்சுப்பிரதியில் இல்லை.

இவற்றுள் யாதானும் ஒன்றன்மேல் வைத்துச் சொல்லும்; சொல்ல, இவ்விரவேயபாம் என்பாலராய்நின்று துயிலாராயினர் போலும். என்னை? தாந் துயிலாது நின்றானன்றே துயிலாதன அறிவார்; இவற்றின் துயிலெழு வினையேன் குறியென்று வந்து பெயர்ந்தார்போலுமென ஆற்றாளைப் பெயரும். பெயர்வான இறந்துபடாளாயிற்று, எற்றிற்கோவெனின், இறந்துபடானன்றே யான் இறந்துபடின் இவளும் இறந்துபடுமெனக் கருதியென்பது. அவ்வகைப் பெயர்வான் தன் நெஞ்சினை நெருங்கியதற்குச் செய்யுள்:

ஒளிநீர் திருநுத லாளை யெளியளென் றுன்னிவந்து
விளியா வருந்துயர் செயதமை யால்விழி ஞத்துவென்ற
களியார் களிற்றுக் கழனெடு மாறன் கடிமனைமேற்

றெளியா வயவரிற் றேய்வா யளியவென் சிந்தனையே. (கசக

*ஏரார் குழன்மட வாளை யெரியளென் றுன்னிவந்து
நீரா விழுமந்தந் தாய்தென்னன் சேலூர்ச செருவடர்த்த
காரார் களிற்றுக் கழன்மன்னன் மாறன் கழல்பணிந்து
சேரா வயவரிற் றேய்வா யளியவென் சிந்தனையே. (கசஉ

"குணகடற் றிரையது பறைதபு நாரை
திணைடேர்ப் பொறையன் றொண்டி முனைதுறை
யயிரை யாரிரைக் கணவந் தாங்குச்
சேய னரியோட் படர்தி
நோயை நெஞ்சே நோய்ப்பா லோயே." (குறுங்-கஉஅ.)

எனக் கண்டுகொள்க.

---

* இச் செய்யுள் முன் அச்சுப்பிரதியிலில்லை; வேறோர் ஏட்டுப் பிரதியிற்கண்டமையின் இங்கெடுத்துச் சேர்க்கப்பட்டது.

கஅ. குறியெனப் படுவ திரவினும் பகலினு
மறியக் கிளந்த விடமெ மொழிப.

என்பதென்னுதலிற்றோவெனின், குறியாமாறுணர்த்துதல்

றதலிற்று.

இதன் பொருள்: குறியெனப்படுவது—குறியென்று சொல்லப்படுவது; இரவினும் பகலினும் என்றாராயினும் மொழிமாற்றிப் பகலின்கண்ணும் இரவின்கண்ணுமெனக் கொள்க, என்னை? பகற்குறி நிகழ்ந்தபின்னை இரவுக்குறி நிகழற்பாலதாகலான். அவ்வொழுக்கம் நிகழ்ந்தமுறையான் நோக்கி மொழிமாற்றுச் சூத்திரமாகப் பொருளை உரைக்கப் படும். அஃதேயெனின், 'குறியெனப்படுவது பகலினும் இரவினு'மென அமையாதோ வெனின் அது கடா; அதற்கு விடை, அவ்வொழுக்கம் மறைத்தலைத் தனக்கு *இலக்கண மாக உடைத்தாகலான் இரவுக்குறி பொருந்தியதனைப் பகற்குறி † பொருந்திற்றன்று என்பதனை உணர்த்துதற் பொருட்டுச் சூத்திரத்துள் இரவினும் பகலினுமென இர வுக்குறி முன்வைக்கப்பட்டது. 'அறியக்கிளந்த இடமென மொழிப'—உரைச் சொல்லப்பட்ட இடமென்ப ஆசிரியர் என்றவாறு.

யார்க்கு யார் சொல்லிற்றோவெனின், தோழி தலைமகற் குச் சொல்லுமென்றவாறு. அஃதாமாறு, தலைமகன் தோழி யை இரந்துகுறையுற்றப் பின்னின்ற இடத்து அவனை ஆற்றுவிக்கும் சில சொற் சொல்லி ஆற்றுவித்துத் ‡ தலைமக

* 'அணிகலமாக' என்னும் மூன் அச்சுப்பிரதியில் உள்ள பாடம் சிறப்புடைத்தன்று

† 'பொருந்திற்று' என்னும் மூன் அச்சுப்பிரதியில் உள்ள பாடம் பொருட்பொருத்தமின்று.

‡ இங்கே பொருட்கு இன்றியமையாத இச்சொல்லும் வேறு சிலவும் முன் அச்சுப்பிரதியில் விடுபட்டன.

னைக் குறைநயப்பித்தவாற்றான் நின்றதோழியைப் பின்னுந் தலைமகன் எதிர்ப்படும்; எதிர்ப்பட்டானை இன்ன இடத்து வா என்று குறிப்பினான் உணர்த்தும். அதற்குச் செய்யுள்:

மருள்போற் சிறைவண்டு பாட நிலவுன்ன வார்மணன்மே
லிருள்போற் றொழூஉழற் பாயறிந் தார்கட்கின் னீர்தமிழின்
பொருள்போ லினிதாய்ப் புகழ்மன்னன் மாறன் பொதியிலின்கோ
னருள்போற் *குளிர்ந்தன்ன மூதுனனு நீர்த்தெங்க ளாடிடமே.

காவியந் தண்டுறை சூழ்ந்து கடையுற் கிறுத்தவர்மேற்
றாவியம் பெய்தவன் றெண்டிவண் டார்புனைந்தூ மலர்ச
டாவிய வெண்மணற் றுயறிந் தார்கட்குத் தண்டமிழி
னாவியும் போல வினிதா யுவதெங்க ளாடிடமே. (கா ரு)

அதுகேட்டு இவ்விடத்துக்கண் வா என்றாள் என்பதனை உணர்ந்து அவ்விடத்திற்குச் செல்லும். செல்லத், தலைமகனது வரவு உணர்ந்து, தோழி தலைமகளைக் குறியிடத்துக் கொண்டுசென்று, யான் செங்காந்தட்பூக் கொய்து கொடு வருவன், அவ்விடம் தெய்வமுடைத்து, நின்னால் வரப்படாது, நீ அவ்வளவும் இப்பொழிலிடத்தே நில்லென்று நிறீஇ நீங்கும். அதற்குச் செய்யுள்:

அஞ்சிறை*வண்டறை காந்தளம் போதுசெ ன்றியான் றருவேன்
பஞ்சுறை தேரல்கு லாய்வரற் பாற்றன்று பாழ்படுப்பான்
நெஞ்சுறை யாசசெ றற வேன்மன்ன னேரி நெடுவரைவாய்
மஞ்சுறை சோலை வளாய்தெய்வ மேவும் வரையகமே. (கசரு)

நீவிரி கோதையிங் கேளின் றுல்வரற் பாலதன்று
தீவிரி காந்தள்சென் றியான்றரு வேன்றெய்வ மங்குடைத்தாற்
பூவிரி வார்பொழிற் பூலந்தை வானவன் பூவழித்த
மாவிரி தானையங் கோன்கோல்வி சூழ்ந்த வரையகமே. (கசசு)

* 'சுரந்து' என்பதும் பாடம்.

"செங்களம் படக்கொன் றவுணர்த் தேய்த்த
செங்கோ லம்பின் செங்கோட் டியானைக்
*கழறொடி சேஎய் குன்றங்
குருதிப் பூவின் குலைக்காந் தட்டே." (குறுந்-க.)

இவ்வாறு நீடு சொல்லி நீங்கும். நீங்கத், தலைமகன் பொழிலிடத்து நிற்கும்; நின்றுழித் தலைமகன் எதிர்ப்பட்டுப் புணரும். புணர்ச்சிப்பிறுதிக்கண் தோழி வந்து நின் கை போலக் காந்தண்மலர்ந்தன கொண்டுவந்தேன், எம்பெருமாட்டி! நீட்டித்தாளென்று சிறியருளாது போந்தருளென்று அவளைக் கொண்டுபோய் †ஆயவெள்ளத்தொடு கூடும். இது பகற்குறியாமாறு.

இவ்வகை பகற்குறிவந்து ஒழுகாநின்ற தலைமகனைக் காணும்பொழுதிற் காணாப்பொழுது பெரிதாகலான் ஆற்றாளாய் நெஞ்சு மிக்கது வாய்சோர்ந்து கடலிற்காணும், கானலிற்காணும், புள்ளிறகாணும், நெஞ்சிற்காணும வழிதே குழவி அழுதாற்போல யாதானும் ஒருசொற் சொல்லும். அவ்வகை சொல்லுமதற்குச் செய்யுள்:

பொருமா மணிமுடி மன்னரைப் பூலந்தைப் பூவழித்த
குருமா மணிவண்ணன் கோநெடு மாறன் குமரிமுந்நீ
ரருமா மணிதிகழ் கானலின் வாய்வந் தகன்றகொண்கன்
றிருமா மணிநெடுந் தேரொடு சென்றதென் சிந்தனையே. (கசஎ)

தலைமகள் அவ்வாறு சொல்லி, அவ்விடத்துத் தலைமகன் கேட்பின் வரைந்துபுகுவானும், தோழி கேட்பின் தலைமகனை வரைவுகடாவுவாளாம். யாருங் கேட்பார் இல்லையாயின் தலைமகள் சொல்லி ஆற்றுவாளாம். மூடியிருந்து

*'கழுமுடிச் சேஎய் குன்றம்' என்பாடம் ஓதி இதனை வேறுதுறையாகவுரைப்பாருமுளர்.

† 'ஆயவெள்ளந் தோடுங் கூட்டும்' என்பதும் பாடம்.

கஅ-வது சூத்திரம். கசஎ

வேவதோர் கொள்கலம *மூய் திறந்த இடத்து ஆவி எழுந்து முன் நின்ற வெப்பம நீங்கினாற்போல அச்சொற் சொல்ல ஆற்றாமை பண்டையிற் சிறிதளவுபடுவதாம்.

இனிப் பகற்குறிவந்து ஒழுகாநின்ற தலைமகனைக்காணும் பொழுதிற் காணாப்பொழுது பெரிதாகலான் தலைமகள் ஆற்றாளாயின இடத்துத் தோழி அவளது ஆற்றாமைக்குப் பரிந்து உடனாயிருந்த புள்ளும் போகி இவை கண்டு ஆற்றிச் செல்வாட்கு இவையும் நீங்கின, இனி எங்ஙனம் ஆற்றுங் கொல்லோவெனத் தலைமகன் சிறைப்புறனாகச் சொல்லும்.

அதற்குச் செய்யுள் :

அன்னம் புரையு நடையாள் புலம்பெய்த வத்தமென்னும்
பொன்னஞ் சிலம்பு கதிரோன் மறைதலும் போயினவாற்
றென்னன் திருமால் கழனெடு மாறன் திருந்துசெங்கோன்
மன்னன் குமரிக் கருங்கழி மேய்ந்தவண் டானங்களே. (கசஅ)

‡பொருங்கழன் மாறன்புல் லாமன்னர் பூலந்தைப் பூங்குருதி
மருங்கழி நீர்மூழ்கக்கண்டவெங் கோன்றெண்டிக் கானல்வண்டார்
கருங்கழி மேய்ந்தசெங் கால்வெள்ளை யன்னங் கதிரொடுந்தம்
பெருங்கழி காதன்மை நீங்கி ‡யிவணிற் பிரிந்தனவே. (கசகூ)

மேயின தப்படை யோடுமெம் மெல்லிய லாளைவெந்தீப்
பாயின மாலைக்குக் காட்டிக் கொடுத்துப் பரந்துமண்மே
லாயின சீரரி கேசரிக் கன்றளை நாட்டுடைந்து
போயின தெவ்வரிற் போயின கானலிற் புள்ளினமே. (கருய)

இவ்வகை சொல்லக்கேட்ட தலைமகன் யான் வந்து ஒழுகாநின்ற இவ்வொழுகலாறுதான் இவர்க்கு ஆற்ருமைக்குக் காரணமாயிற்றுப் போலுமென அவ்வாறு வந்தொழு

* 'மூடிதிறந்த' என்பதும் பாடம்.
† 'பொருங்கழிமான' என்பதும் பாடம்.
‡ 'இவளைப் பிரிந்தனவே' என்பதும் பாடம்.

காது வரைந்துபுகுவானுவது. இவையெல்லாம் பகற்குறியுள்ளே அடங்குமெனக்கொள்க.

இனி இரவுக்குறியாமாறு: பகற்குறிவந்து ஒழுகாநின்ற தலைமகன் இன்று தெருளும் நாளைத் தெருளுமெனத் தெருளானாய் நெடுங்காலமும் வந்தொழுக இவ்வொழுக்கம் புறத்தார்க்குப் புலனாயது. புலனாயவிடத்து இவள் இறந்துபடும், இவள் இறந்துபட இவனும் இறந்துபடுமென ஆற்ருளாய் வரைவுகடாதற்குச் செய்யப்படுகின்று முன்னுடைத்தாக அறியலாகும். என்னை? களவெனத் தமர் இற்செறித்தவிடத்துக் காமர் வரை *இற்செறிந்தாரென்ற ஞான்று ஆற்ருளாகவும் பெறும்; அதனான் முற்படவே செய்யப்படுவதாகும்; என்னை? ஆற்றுனெனிற் சொல்லுவது தெளியச்சொன்னானைத் தெருட்டுதற்பொருட்டென்பது. இனித் தோழி வரைவுகடாவுமாறு கூறப்பிறன் வரைவுகடாவுத

றும வெளிப்படையான் வரைவுகடாவுத லுமெனை இருதிறத் தன. அவற்றுட் குறிப்பிறுன் வரைவுகடாவுமாறு: யாய் எம் †உறுப்பிற குறிக்கொண்டு நோக்கிறுளென்னும். எனவே, தலைமகன, இவர் நெருநற்போய் விளையாடும் பதத்த ரல்லர், இவரை இற்செறிக்க வேண்டுமென்று போலும் அவ்வாறு நோக்கிற்றெனத் தெருண்டு வரைந்தெய்தப் பெறும். யாய் †உறுப்பிற குறிக்கொண்டு நோக்கினளென் னும் அதற்குச் செய்யுள்:

நீர்வண்ணன் வெண்டுறை மேனின்ற வேந்தனெல் வேலியொன்னுர்
போர்வண்ணம் வாட்டிய பூழியன் பூந்தண் குருகதொசித்த
கார்வண்ணன் போல்வண்ணன் காவிரி நாடன்ன காரிகையா
ளேர்வண்ண நோக்கிநின் றென்னையு நோக்கின ளெம்மனையே. ()

---

*'இற்செறிப்ப வென்றநாள்' என்பதும் பாடம்.
†'உறுப்பிற் கொண்டு' என்பதும் பாடம்.

*உளமலை யாமைத் திருத்திப் பொருவா னுடன்றெழுர்தார்
களமலை யாமைக் கடையல்வென் றான்கடற் றனையன்ன
வளமுலை வான்முறு வற்றைய லாகதது வநதரும்பு
மிளமுலை நோக்கிநின் றென்னையு நோகின ளெம்மனையே. (கஙஉ)

அல்லது இவ்வாற்றானுஞ் செறிப்பறிவுறாஉம். அதற் குச் செய்யுள்:

செயன்மன் றமாவது சொல்லாய் சிலம்பசென் பாழிவென்ற
கயன்மன்னு வெல்பொறிக் காவலன் மாறன் கடிமுனைமே
லயன்மன்னர் போற்செல்வது மாக்கின்ற தாலன்றி வாழுறிஞ்சும்
புயன்மன்று கோட்ட மன்னவனைச் சாரலைம பூம்புனமே. (௧௫௩)
என்னே நறியா வகையென்னை வெற்ப விருஞ்சிறைவாய்
மன்னே நடிபவென் றுன்முனை போற்கொய்து மாள்கின்றதான்
மின்னேர் திகழு மழைக்கால் சுழிய லியலறைவாய்ப்
பொன்னேர் திகழு [illegible] புனத்தினையே. (௧௫௪)

இனி இவ்விடத்து [illegible] என்பதுபடத் தலைமகற்குத் தோழி முன்னின்று சொல்லுமிடம். இனி முன்னிலைப்புறமொழியாகத் தோழி [illegible] வரவு உணர்ந்து தலைமகற்கு உரைப்பாளாய்த் தலைமகன் கேட்ப இவ்வாறு சொல்லியுஞ் செறிப்பறிவுறுத்தும். அதற்குச் செய்யுள்:

திரையார் குருகிப் புனன்மூழ்க மெழிலத் தென்றுவென்ற
வுரையார் பெரும்புகழ்ச் செங்கோ லுசிதனென் பூம்பொதியில்
வரையார் தினைப்புனங் கால்கொய்ய நன்னைர் வரைந்துநின்ற
விரையார் மலரியல் வேங்கைய தினைக்கு விடையில்லையே. (௧௫௫)

வானுடை யான்முடி மேல்வளை யெற்றியும் வஞ்சியர்தங்
கோனுடை யாப்படை கோட்டாற் றழிவித்துங் கொண்டவென்றி
தானுடை யான்றென்னன் சத்ரு காங்கரன் பொன்வரைமேன்
மீனுடை யான்கொல்லி வேங்காய் தினைக்கு விடையில்லையே. (*௧௫௬)

---

* இச்செய்யுள் முன் அச்சுப்பிரதியிலில்லை; வேறோர் ஏட்டுப் பிரதியிற் கண்டமையின் இங்கெடுத்துச் சேர்க்கப்பட்டது.

இவ்வாறுஞ் சொல்லும். அதற்குச் செய்யுள்:

நன்றுசெய் தாமல்ல நன்னுத லாய்நறை யாற்றுவெம்போர்
நின்றுசெய் தாருந்தி வந்த நெடுங்கைக் களிற்றுடலாற்
குன்றுசெய் தான்கொல்லி வேங்கையை மெல்லரும் பாகக்கொய்து
வென்றுசெய் தாமெனி னிற்பதன் றோநம் மகன்புனமே. (கஅஎ)

இங்ஙனமுஞ் சொல்லும். அதற்குச் செய்யுள்:

உலம்புனை தோண்மன்ன ரோடவல் லத்தட் டவருரிமை
நலம்புனை கோதைய ரல்லல்கண் டானகொல்லிச சாரனண்ணி
வலம்புனை வில்லோ டிருவிப் புனங்கணு வாடின்றுற்
சிலம்பனை யையுநக வென்றுங்கொல வேங்கைசெழும்பொழிலே.

இங்ஙனமுஞ் சொல்லும். அதற்குச் செய்யுள்:

பொருங்கண்ணி சூடிவந் தார்படப் பூலந்தைப் பொன்முடிபே
விருங்கண்ணி வாகை யணிந்தவெங் கோன்கொல்லி யிரஞ்சிலம்பிற்
கருங்கண்ணி காக்கின் றனைப்புனங் கால்கொய்ய நாள்வரைந்ததே
பெருங்கணணி யாரைப்பொன் வேங்கையென் றேயின்றும்பேசுவ.

இங்ஙனமுஞ் சொல்லும். அதற்குச் செய்யுள்:

பைங்கின்ற வாடர வேரல்கு லாள்செல்ல நாட்பணித்த
வெங்கின்ற வேங்கை குறையா திளஞ்சந் தனங்குறைத்தார்
மெய்ங்கின்ற செங்கோல் *வினையச் சரத்தன்விண் டோய்பொதியின்
மைங்கின்ற சாரல் வரையக வாணர் மடவியரே. (கஅங)

இவ்வகை செறிப்பறிவுறுக்கப்பட்ட தலைமகன் தெருள் வானாயின், இந்நாள் வரைவல், அத்துணையும் இவளை ஆற்று வித்துக்கொண்டிரு, நினக்கு அடைக்கலமெனக் கைப் பற்றும்; கைப்பற்றியதனைத் தோழி சூளுறவாகக் கருதினாள். உலகத்துச் சூளுறுவார் பசுவையும் பார்ப்பாரையும் பெண் டிரையுந் தொட்டுச் சூளுறுவராதலாற் சூளுறவாற்றெரன்

* 'விசயசரி' என்பதும் பாடம்.

பது நினைந்து நீ வரைவலென்றதே அமையாதோ? சூளுற வேண்டுமோ? பொய்த்தலும வாய்த்தலும் உடையாரன்றே சூளுறுவார்? மெய்யல்லது சொல்லாதார்க்குச் சூளுறவு வேண்டுமோ? நின்கண்ணும் பொய்யுண்டாயின், மெய்யென் பது இவ்வுலகத்து நிலைபெற்றவழி இல்லையாகாதே என் னும். அதற்குச் செய்யுள்:

சூளுறவு மறுத்தல்.

நெய்யொன்று வேனெடு மாறன்றெ னாடன்ன நேரிழையீம்
மையொன்று வாட்கண் மடநதை தீறததிட் டறந்திரிந்து
பொய்யொன்று நின்கண்ணிகழுமென் றூற்பினைப் பூஞ்சிலம்பா
மெய்யொன்று மினறியொழியுங்கொல் லோவிவ்வியலிடமே. (கசுக)
திரைப்பா லிரும்புனற் சேவூரெதிர்நின்ற சேரலர்கோன்
வரைப்பா லடையச்செற்றான் வையையன்ன டிறத்துவண்டார்[ன்ப
விரைப்பானறுங்கண்ணியாயபொயம்மைநீ சொல்லின்மெய்ம்மையெ
துரைப்பார் பிறரினி யாவர்கொல் லோவிவ் வுலகினுள்ளே. (கசுஉ)

"வெள்ளி விழுத்தொடி மென்கருப் புலக்கை
வள்ளி நுண்ணிடை வயின்வயி னுடங்க
மீன்சினை யன்ன வெண்மணற் குவைஇக்
காஞ்சி நீழற் றமர்வளம் பாடி
யூர்க்கோ மகளிர் குறுவழி *பிறழ்ந்த
வார லருந்திய சிறுசிரன் மருதின்
றாழ்சினை யுறங்குந் தண்டுறை யூர
விழையா வுள்ளம் விழைவ தாயினும்
என்றுங் கேட்டவை தோட்டி யாக மீட்டாங்
கறனும் பொருளும் வழாஅமை நாடித்
தற்றக வுடைமை நோக்கி மற்றதன்
பின்னா கும்மே, முன்னியது முடித்த
லனைய பெரியோ ரொழுக்க மதனா
லரிய பெரியோர்த் †தெருங் காலை
நும்மோ ரன்னோர் மாட்டு மின்ன
பொய்யொடு மிடைந்தவை தோன்றின்
மெய்யாண் டுளதோ விவ்வுலகத் தானே."

*'இறந்த' என்பதும் பாடம். †'தெரியும்' என்பதும் பாடம்.

என யான் தனக்கு அடைக்கலமென்று கைப்பற்றிற்றைச் சூளுறவாகக் கருதித் திரியவுணர்ந்தாளாக லான் நீட்டிக்கல் ஆகாதெனப் பிற்றைஞான்றே வரைவொடு

புகுவானும். இனித் தெருளாளுயின் இரவுக்குறிவாரா வரைவலென்னும். அதுகேட்ட தோழி இரவுக்குறியது ஏதங்காட்டி மறுக்கும். யாங்ஙனம் மறுக்குமோவெனின் அரவும் உருமும் புலியும் எண்கும் வெண்கோட்டியானையு மென்று இவற்றது ஏதம் உடைத்து;*ஏற்றிழிவுடைத்தாய அருவரை யிடத்து ஒருவேல் துணையாக நீயிர் ஆரிருள் நடு நாள வரவு ஆற்று நீர்மையவோவென்னும். என்பது கேட்ட

தலைமகன் ஆற்றுவானாயின், வரைந்தெய்தும். ஆற்றனா யின் இறந்துபடுமெனக் கருதி, இறந்துபாட்டு அச்சத்தி னன் இரவுக்குறி நேரும். நேர்ந்தாள், தலைமகற்கு நின் னூட்டார் என்னபூவினர் என்னசாந்தினர் என்னமரத்தின் கீழ் விளையாடுவர் என்னும். அது கேட்டுத் தலைமகன் முன் னெல்லாம் எனக்கு மறுத்தாளன்றே, மறுத்தாள் இது சொல்லிற்று ஒருகாரணம் நோக்கியெனஉணர்ந்து, தானும் நின்னூட்டார் என்னபூவினர் என்னசாந்தினர் என்ன மரத் தின்கீழ் விளையாடுவது என்னும். என்றக்கால் தோழி யாங் காந்தளும் வேங்கையுஞ் சூடுதுஞ்,சந்தனமுஞ்சாந்தும் பூசுதும், † பிண்டி மரத்தின்கீழ் விளையாடுவ தென்னும். அதற்குச் செய்யுள்:

குறியிடங்கூறல்.

‡வந்தணங் காமன்னர் தேயமுன் ஞண்மழை யேயயர்த்த
கந்தணங் காமத யானைக் கழன்மன்னன் கார்ப்பொதியிற்

* 'எற்றிழிவுடைத்தாய விடத்து' என்பதும் பாடம்.

† 'வேங்கை மரத்தின்கீழ்' என்பதும் பாடம்.

‡ 'வந்தணங் காமன்னர் சாயமுன் ஞன்மழை யேறுயர்த்த' என்பதும் பாடம்.

க௮-வது சூத்திரம். கஅ௭

சந்தனஞ் சாந்துசெங் காந்தளம் பூத்தழல் போல்விரியுங்
கொந்தணங் கீர்ம்பிண்டி யாம்விளை யாடுங் குளிர்பொழிலே. (கசுஎ)
காந்தளம் போதென கருங்குழற் போது கடையனொன்னர்
தாநதளர்ந் தோடவை வேல்கொண்ட வேந்தன் றண்ணம்பொதியிற்
சாந்தமெஞ் சாந்தம் விளையா டிடமுந தளையவிழும்
பூநதளம் பிண்டி யெரிபோல் விரியும் பொழிலகமே. (கசுஅ)

குறிஞ்சிநிலமாகலின் இவ்வகை சொல்லும்; அல்லா நிலத்துக்கும் அவற்றுக்குத் தக்கவாறு சொல்லும். இவை சொல்ல, ஒக்தம்; இவை செய்துவந்து நின்மினென்றவாறு போலுமென உணர்ந்து பிற்றைஞான்று அப்பூக்கொண்டு சூடி அச்சாந்து அணிந்து அம்மரத்தின்கீழ் விளையாடற்குறி செய்து நிற்கும. நின்றவிடத்து அவனது வரவு உணர்ந்து தோழி சொல்லிய அதற்குச செய்யுள்

வரவுணர்ந்துரைத்தல்.

அணிகிற மாப்பக டுதிவங் தார்வல்லத் தன்றவியத் [யி
துணிகிற வேல்கொண்ட கோன்கொல்லிச சாரலிற் சூழ்பொழில்வா
மணிகிற மாமயி லென்னைகொல் பொன்னேர் மலர்தைதந்த
கணிகிற வேங்கையின் மேற்றுயி லாது கலங்கினவே. (கக௬)

கயிற்கொண்ட வார்கழற் போர்மன்ன ரோடக் கடையற்கண்சேந்
தயில்கொண்ட கோனரி கேசரி கொல்லி யருவரைவாய்ப் [வாய்த்
பயில்வண்டுங் தேனும்பண்*போன்முரல் வேங்கைப் பசும்பொழில்
துயில்கொண் டிலதுணை யோடு†மென் செய்தன தோகைகளே.

இவ்வாறு தலைமகன் வரவு உணர்ந்து, தோழி குவளை யலர்ந்தனவேற் காண்பாம், பரந்த முல்லை அரும்பினவேற் காண்பாமெனச் சொல்லித் தலைமகளைக் கொண்டுபோதும். அதற்குச் செய்யுள்:

---

* 'போல முரலும்பைம் பூம்பொழில்வாய்' என்பதும் பாடம்.
† 'என்னைசெய்ய தோகைகளே' என்பதும் பாடம்.

குறியிடத்துக்கொண்டு சேறல்.

ஆழிக் கடல்வையங் காக்கின்ற கோனரி கேசரிதன்
பாழிப் பகைசெற்ற பஞ்சவன் வஞ்சிப்பைம் பூம்புறவிற்
பூழிப் புறமஞ்ஞை யன்னநல் லாயகொள்கம் போதுதியேற்
றூழிக் குவளைகின் கண்போல் விரியுங் தடமலரே. (கக௭)

விளக்கின்ற பல்புகழ் வேந்தன் விசாரிதன் விண்டெதிர்ந்து

திளைக்கின்ற மன்னரைச் சேவூ ரழித்தவன் றீந்தமிழ்போல்
வளைக்கொன்று கைம்மங்கை யூய்சென்று கோடுநின் வாயுள்வந்து
முளைக்கின்றமுள்ளெயிற்றேர்கொண்டரும்பினமுல்லைகளே (கசுஅ)

என்று தலைமகளைக் கொண்டுபோந்து அக்குறியிடம் புகுந்து பகற்குறியின்கண் நீங்கினவாறே நீங்கித் தனியளாய் நின்ற தலைமகளை எதிர்ப்பட்டுப் புணரும். புணர்ச்சி யிறுதிக்கண் தோழி தலைமகளைக் கொண்டுபோதும். இஃது இரவுக் குறியாமாறு.

'குறி இரவினும் பகலினும்' என்றது 'எனப்படுவது' என்றது எற்றிற்கோவெனின் குறியென்றற்குச் சிறப்புடையதென்றவாறு.

வண்டுந் தும்பியும் வரிக்கடைப் பிரசமுங்
கொண்டு புணர்நரம் பென்று முரன்று

ஐந்துவாயிலானுங் கொள்ளப்படுந் துப்புரவினைத் தன்னகத்துடைத்தாய்ப், பலவகைப்பட்ட மரங்களானும் பொலிவுடைத்தாய்ப், புறத்தார் அகத்தாரைக் காண்பதரிதாய், அகத்தார் புறத்தாரைக் காண்பதெளிதாய்,

விழைவு விடுத்த விழுமி யோரையும்
விழைவு தோற்றுவிக்கும்

பண்பிற்றென்பதற்குச் சொல்லப்பட்ட தென்பது. அஃதே யெனின், அறியக் 'கிளக்கப்பட்ட இடம்' என்றது

கசு-வது சூத்திரம்.

"கிளந்த இடம்' என்றது எற்றிற்கோவெனின், வினைச் சொற்கள் நான்குவிகற்பம் உடைய; யாவை அவ்விகற் பமெனின், கருத்தன், ஏவுக்கருத்தன் கருவிக்கருத்தன், கருமக்கருத்தன் என இவை; அவற்றுட் கருத்தனென்பது தச்சன் எடுத்த மாடம், கொல்லன் செய்த வாள்; ஏவுக் கருத்தனென்பது ஏவினானைக்கருத்தாவாகச் செய்வது, அர சர் தொட்டகுளம், அரசர் எடுத்த தேவகுலம் என இத் தொடக்கத்தன; இனிக் கருவிக் கருத்தனென்பது வாள் எறியும, சுரிகை குற்றும், இரம்மியடர் நாற்குறுணி அரிசிச் சோறு அடும் என இத்தொடக்கத்தன; இனிக் கருமக் கருத்தனென்பது திண்ணை மெழுகிற்று, கலங் கழுவிற்று, மரங் குறைத்தது என்று சொல்லுவது. அறியக்கிளந்த இடம், என்னும அச்சொற் கருமக்கருத்தனைப் பின்றதென பது. அஃதேத யெனின், இவ்வகை கருமக்கருத்தனைச் சொல்லுதற்கு இலக்கணமுண்டோ வெனின் உண்டு;

"செயப்படு பொருளை செய்தது போலத்
தொழிற்படக் கிளத்தலும் வழக்கியன் மரபே"

—தொல்-சொல்-வினை-சுகூ.

என்பது. அஃதேத யெனின் 'குறியெனப்படுவ'என்றுகாதே சூத்திரஞ்செயற்பாலது; என்னை? இரவுக்குறி பகற்குறி யென்று இரண்டு சொல்லுகின்றமையின். அஃதன்று; இடமென்னும் ஒருமை நோக்காற்'குறியெனப் படுவது'என் றார் என்பது. (கஅ)

கக. இரவுக் குறியே யில்வரை யிகவாது.

என்பதென்னுதலிற்றோ வெனின், மேற்சூத்திரத்துட் குறி இரண்டென்றார்; அவற்றுள் இரவுக்குறி நிகழுமிடம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: இரவுக்குறி—இரவின்கட் குறியிடம்; இல்வரை இகவாது—இல்லிடத்தைவிட்டு நீங்காது, என்றவாறு.

எனவே, புறத்தன்று என்றவாறும்.

"இரவுக் குறியே யில்வரை யிகவா
தணர வுரைத்த வுரையி னான."

என்றார் பிறரு மெனக்கொள்க. இரவின்கட்குறி இல்வரை இகவாதெனப் பகற்குறி இல்வரை இகக்குமென்பது சொல்லினார். இராப் புட்கள் உண்ணா என்றாற் பகற் புள் உண்ணுமென்பது முடிந்தது. இனி இராக்குறி யென்று ஆகற்பாலது இரவுக்குறியென்றாயிற்றுச் செய்யுளாகலான். என்னை?

"குறியத னிறுதிச் சினைகெட வுகர
மறிய வருதல் செய்யுளு ளுரித்தே."
—தொல்-எழுத்-உயிர்-௩௨.

என்றாராகலின். (கக),

௨0. பகற்குறி தானே யிகப்பினும் வரையார்

என்பதென்னுதலிற்றோ வெனின், பகற்குறியிடம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: பகற் குறி தானே—பகற்குறி யிடந்தான்; இகப்பினும் வரையார்—இகந்து படினுங் குற்றங் கூறார், என்றவாறு.

இகத்தலென்பது ஒன்றின் இறத்த லென்றவாறு. இகத்தலெனினும் இறத்தலெனினும் ஒக்கும். ஒன்றின் இறத்தலென்பது பலவாதலென்றவாறு. ஒருஞான்று வேங்கைப் பொதும்பினுள் ஆம், ஒருஞான்று கோங்கம் பொதும்பினுள் ஆம், குறிஞ்சி நிலமாயின். ஒருஞான்று புன்னை

யங்கானலுள் ஆம், ஒருஞான்று கைதையங்கானலுள் ஆம், நெய்தனிலமாயின். இவ்வகை ஏனைநிலத்திற்கும் ஒக்குமாறு அறிந்து உரைக்க;

"பகற்குறிப் புணர்வுகள் பலவா கும்மே."

என்றாராகலின். 'இகப்பினும் வரையார்' என்ற உம்மையாற் பகற்குறியும் ஒன்றாகலே வலியுடைத்து. என்னையெனின், தங்குறைமுடித்தற் பொருட்டு ஒருபொழிலகத்தே கொண்

டுசென்று விளையாடும் ஆயங்களுந் தன்வழிய ஆகலானென்பது. இனி யார் அறிவார், பண்டுபோலாது இப்பருவம் ஒரு காவலகத்தே கொண்டு புகுகின்றுவென்று கருதுவார்க்கு, அறிந்து பல பொழிலினுள்ளும் புகுதலிற் பலபொழிலாகவும் பெறும். (உ0)

உக. இரவுமனை யிகந்த குறியிடத் தல்லது
கிழவோற் சேர்தல் கிழத்திக் கில்லை.

என்பதென்னுதலிற்றோ வெனின், இரவுக்குறி வகுக்கப்பட்ட இடம வேறுபாடுடையதுகண்டு அவ் வேறுபாடு உணர்த்துதல் நுதலிற்று. மேல் இரவுக்குறி இல்வரை இகவாதென, இல்வரையகத்தன்றெனிற் சாரான். அவற்றுள்ளும் இரவுக்குறியாதல் சென்றது. சென்றதனை நீக்கியவாறு.

இதன்பொருள்: இரவு மனை இகந்த—இரவின்கண் மனையகத்து நீங்கிய; குறியிடத்து அல்லது—குறிக்கப்பட்ட இடத்தல்லது; கிழவோற் சேர்தல் கிழத்திக்கு இல்லை—தலைமகற் சேர்தல் தலைமகட்கு இல்லை, என்றவாறு.

எனவே, இல்வரைப்பகத்தே யாகவேண்டு [illegible] துஉம் மனையகத்தாகற்க என்பதூஉம் உணர்த்[illegible]து.

அட்டில், கொட்டகாரம், பண்டசாலை, கூடகாரம், பள்ளியம்பலம், உரிமையிடம், கூத்தப்பள்ளியென இவற்றுள் நீங்கிச் செய்குன்றும் இளமரக்காவும் பூம்பந்தரும விளையாடிடமும் இவற்றைச் சார்ந்தனவற்றுள்ளும பிறவற்றுள்ளுமாக என்றவாறு. எனவே பகற்குறியிடம் போல வேறுபட்டதாகற்க இரவிற்குறியிடமென்றவாறு. அஃதேயெனின், மனையகத்தாக அறிவதுண்டோவெனின், குரவர்கள் உறையும் இடமாதலின் தெய்வத்தானமென்று கருதப்படும். அல்லதூஉம் புகவும் போகவும் அருமையுடைமையானும் ஆகாதென்பது. என்றூர்க்குச் செய்யுள் "வாலமனையகத்துச் சார்ந்தான் றலைமகன்" எனப்பட வந்தனவெனின், அவை அகமல்ல, அகப்புறத்தே அடங்குமென்பது.

> " இரவுக் குறியொன் றெய்து மதுவே
> மனையோர் கிளவி கேட்கு மிடத்துச
> செவவுவர வில்லாத் தொழிலிற் றாகி
> மனையிற ந தெல்லையின் மாண்புடைத் தாகு
> மகப்புற மாயின் மறுதலைப் படுமே."

என்றூர் பிறரு மெனக்கொள்க. (உக)

உஉ. அம்பலு மலருங் களவு.

என்ப தென்னுதலிற்றோ வெனின், களவொழுக்கினது

நெடுங்காலச் செலவின்கண் இவர்க்கு நிகழும் உள்ளநிகழ்ச்சி இன்னதென் றுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன்பொருள்: அம்பலும்அலருங் களவு—அவ்விரண் டும் நிகழ்ந்தனவென்பது தாம் அறியினல்லது யாவரும் அறிவாரில்லை; இன்மையின் அவை கள்வு, என்றவாறு.

உஉ-வது சூத்திரம். கஙுக

களவென்பது செய்தாரே அறிந்து மற்றொருவர் அறி யாததாகலான் என்பது. *அம்ப லென்பது முகிழ்த்தல், அல ரென்பது சொல் நிகழ்தல்; அம்ப லென்பது சொல் நிகழ்தல், அல ரென்பது இல் அறிதல்; அம்ப லென்பது இல் அறிதல், அல ரென்பது அயல் அறிதல்; அம்ப லென்பது அயல் அறிதல், அல ரென்பது சேரி அறி தல்; அம்ப லென்பது சேரி அறிதல், அல ரென் பது ஊா அறிதல்; அம்ப லென்பது ஊா அறிதல், அல ரென் பது நாடு அறிதல்; அம்ப லென்பது நாடு அறிதல், அல ரென்பது தேசம அறிதல். அது பொருந்தாது; என்னை? அம்பலெனப்பட்டதே அலருமா, அலரெனப்பட்டதே அம் பலுமாயின. இஃது அம்பற்கு இலக்கணம், இஃது அல ருக்கு இலக்கணமென்று விசேடங் காட்டிற்றிலர்: இவை இரண்டால் தம்முள் வேற்றுமை பெறப்படுமாகலான் என் பது. மற்றென்னைெவனின், அம்பலென்பது சொல் நிக

பூாதே முகிழ் முகிழ்த்துச் சொல்வதாயிற்று; இன்ன திங்கண்ணதென்பது அபல் அரியலாகாதென்பது. அல ரென்பது இன்னுேளுடு இன்னுளிடை யதுபோலும் பட்ட தேன விளங்கச் சொல்லி நிற்பது. அம்பலென்பது பெரும் போதாய்ச் சிறிது நிற்க அலருமென நிற்பது. அலரென்பது அப்பெருமபோது தாதும் அல்லியும் வெளிப்பட மலர்ந் தாற்போலநிற்கும் நிலைமையென வேற்றுமை சொல்லப்பட்ட தாம். தாம் நெடுங்காலம் இவ்வொழுக்கத்தை ஒழுகினராத லான் வேறுநின்று *தங் கருமம் உசாவுவாரை உணர்ந்து இத்தன்மைத்து இவர் ஆராய்வது இதுபோலுமென்று கரு துப. தம்மனத்து ஒருகோட்டமுடையார் அப்பெற்றியே கருதுவது உலகத்துத்தன்மை. இவ்வொழுக்கம் பிறர்க்குப்

* 'அம்பலென்பது முகிழ் முகிழ்த்தல்' என்பதும் பாடம்.

புலனுகாதன்றே தெய்வத்தினுன் ஆயதாகலான். அம்பலும் அலரும் எவ்விடத்து நிகழுமோவெனின்,' காப்புக் கைம் மிக்கவிடத்து நிகழுமென்பது. களவினது நெடுங்காலத்துக் கண் இவ்வொழுக்கம் வெளிப்படுங்கொல்லோ என்னும் அயிர்ப்பினுன் நிகழுமென்பது. அங்ஙனம் அயிர்ப்பினுற் களவொழுக்கம் ஒழிந்துநின்ற நிலைமை கற்பென்றுகொள்ளு வேனுயின் வரைந்துபுகுந்தின்மையிற் கற்பெனவுமாகாது,

களவினகத்தென்றுகொள்ளுமேவெனுயின் ஒழுக்கம் நிகழ்கின் றின்மையின் களவெனலுமாகாது, என்னை கொல்லோ, இதனை ஒருபாற் சாத்துமாறென்று ஐயப்பட்டுநின்ற மாணாக்கற்கு அம்பலும் அலருமென்று நின்ற நிலைமையைக் களவின்பாலே கொள்கவென்பது. இதுபொருந்தாது; என்னை?

"தந்தை தாயே தன்னைய ரென்றாங்
கன்னவ ரறியப் படுவபா ருபமே." (இறையனார்-உசு)

என்றமையின், இவரறியாதமுன் எல்லாங் களவென்பது போதுமென்பது.

உஉ. வெளிப்பட்ட பின்றையு முரிய கிளவி.

என்பதென்னுதலிற்றோ வெனின், அம்பலும் அலரு மாயிற்றென்று உள்ளத்து வெளிப்பட்டபின்றை நிகழற் பாலது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன்பொருள்: வெளிப்பட்ட பின்றையும் உரிய கிளவி, என்றாரெனினும் வெளிப் பட்டபின்றைக் கிளவியும் உரியவென மொழிமாற்றிக்கொள்க. கிளவி என்பது, மகட் கூறுதல்; அதுவும் உரித்தெனே, மற்றுமொன்றுண்டு கூற்ற மாம். அஃதியாதோவெனின், அவனுடன் போக்கும் உரித்

தென்றவாறு. அஃதாமாறு சொல்லுதும்: இது பலராலும் அறியப்பட்டதென்னுங்கருத்தால் நிகழ்கின்ற தலைமகட்குந் தோழிக்கும் உடனே நிகழும். இருவரும் யாமே உணர்ந்தே மெனக் கருதுதலாற் கதுமென இந்நிலைமைக்கண் வரினும் வாராமைக் கொள்வேனென்னுங் கருத்தினாற் பண்டு அவன் வந்து பயின்றவிடத்தே தோழி செல்லும். செல்லத், தோழியை எதிர்ப்பட்ட தலைமகனை வலங்கொண்டு சார்ந்து முன்பு நின்று நின்னால் தலையளிக்கப்பட்ட தலையளி அலராயிற்று, பலராலும் அறியப்பட்டதென்னும்; அதற்குச் செய்யுள்:

அலரறிவுறுத்தல்.

பலரா யெதிர்நின்று பாழிப்பட் டார்தங்கள் பைங்கிணம்வாய்
புலரா வசும்புடை வேன்மன்னன் வேம்போடு போந்தணிந்த
மலரார் மணிமுடி மான்றேர் வரோதயன் வஞ்சியன்னாட்
கலராய் விளைகின்ற தாலண்ண லீசெய்த வாரருளே. (கசுக)

பொருடா னெனநின்ற மானதன் பூலந்தைத் தோற்றுப்புல்லா
ரிருடா னடைகுன்ற மேறவென் றோன்கன்னி யீர்மபொழில்வாய்
மருடா னெனவண்டு பாடுந்தண் டாரண்ணல் வந்துசெய்த
வருடா னலராய் விளைகின்ற தான்மற்றிவ் வாயிழைக்கே. (கஎ0)

"அறிந்தோ ரறனில ரென்றலர் சிறந்த
வின்னுயிர் கழியினு நனியின் னாதே
புன்னையங் கானற் புணர்குறி வாய்த்த
பின்னீ ரோதியென் றோழிக் கன்றே
படுமணி யானைப் பசும்பூட் சோழர்

'கொடிநுடங்கு மறுகி னார்க்காட் டாங்கட்
கள்ளுடைத் தடவிற் புள்ளொலித் தோவாத்
தேர்வழங்கு தெருவி னன்ன
கௌவை யாகின் றதையநின் னருளே." (நற்றிணை-௨௨௭.)

இது சொல்லிப் பின்னும் நீ இது புகுதருந் [illegible]
இவ்வாறு ஒழுகுவாயாயினும் அறனறியாமையான்; [illegible]

யென்னின் இது புததாமை வரைந்தெய்துவாய் மன்னோ; அல்லதூஉம் பிறரும் வரைந்தெய்துதற்கு முலைவிலையொடு புகுந்து பொன்னணிவான் நின்றாரும் உளரெனப் படைத்து மொழிந்து சொல்லும். அதற்குச் செய்யுள்:

மகட்பேச்சரைத்தல்.

சீரணி வேலி நெடுங்களத் தொன்னார் நிணமளைந்த
போரணி வேன்மன்னன் கன்னியன் றன்னைப்பொன் னணிவான்
காரணி வார்முர சார்ப்பப் பிறருங் கருதிவந்தார்
வாரணி பூங்கழ லண்ணலென் னாகி வலிக்கின்றதே. (௧௭௧)

வேலைத் துளைத்தகண் ணேழை திறத்தின்று விண்ணுரிஞ்சுஞ்
சோலைச் சிலம்ப துணிவொன் றறிந்து சுடருமுத்த
மாலைக் குடைமன்னன் கோனெடு மாறன்வண் கூடலின்வாய்க்
காலைத் திருமனை முற்றத் தியம்புங் கடிமுரசே. (௧௭௨)

போர்மலி தெவ்வரைப் பூலந்தை வென்றான் புகாரனைய
வார்மலி கொங்கை மடநதையை வேறோர் மணநகருதிக்
கார்மலி வார்முர சார்ப்பப் பிறருங் கருதிவந்தா
ரோர்மலி தாரண்ண லென்னோ விதன்றிறத் தெண்ணுவதே (கஎஙு)

வேயும் புரையுமென் றோளி திறத்தின்றை யெல்லையுள்விண்
டோயுஞ் சிலம்ப துணிவொன் றறிந்துதொன் னூற்புலவு
ராயுந் தமிழறி கேசரி கூடலகனசர்வா
யேயுந் திருமணை மூற்றத் தியம்பு மெறிமுரசே. (கஎச)

இங்ஙனமுஞ் சொல்லும்:

பொன்னணி யுரைத்தல்.

குன்றொத்த யானைச்செங் கோனெடு மாறன்றென் கூடலன்ன
மென்றொத் தணிகுழ லேழை திறத்து விளைவறிந்தே
யின்றொத்த தொன்று துணிநீ சிலம்பவன் றாயினெம்மூர்
மன்றத்து நின்று முழங்குங்கொ லோ மணமுரசே. (கஎரு)

உ௩-வது சூத்திரம்.

கழிவ

நலம்புரி தெய்வமன் னுய்செய்வ தென்னுறை யாற்றுவென்ற
வுலம்புரி தோண்மன்னன் றென்புன லூட்டொரு வந்கியைந்து
குலம்புரி கோதையைக் காப்பணிந் தார்கொடி மாடமுன்றில்
வலம்புரி யோடு முழங்குங்கொ லோ மணமுரசே. (கஎசு)

இங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்ட தலைமகன் என்னாற் செய்யப்பட்டது என்னென்னும். எனத், தோழி என்னை

வினவற்பாலை யல்லை, நீ இதற்குத் தக்கவாறறிந்து செயற்
பாலையென்னும் என்பது.

"நுண்ணறி வுடையோர் நூலொடு பழகினும்
பெண்ணறிவென்பது பெரும்பே தைமைத்தே."

என்பதாகலான், நீ ஒருபொருளை விகற்பித்து அறியுந்துணை யான் அறியுமாறில்லை பிற; அல்லதூஉம், யாங் குற்றேவன் மகளிர், நீராயின் அவ்வாறெழுகுவதல்லது இதுகொண்டு இது செய்மினென்றற்குத் தக்கேமல்லேம் என்னும். அதற்குச் செய்யுள்:

முலைவிலை யுரைத்தல்.

என்னு விதுசெய்கென் றென்சொல்ல லாமிகற் பாழிவென்ற
மின்னு ரயிர்ப்படைச செஙகோல் விசாரிதன் வீங்கொலிநீர்த்
தென்னு டெனினுங்கொள் ளார்விலை யாத்தமர் சீர்செய்வண்டு
மூன்னுண் மலரென் றணையுஙகண் ணேர்மைழுகிழ்முலைக்கே. (கஎஎ

இதுகேட்ட தலைமகன்உடன்கொண்டுபோவது துணி தே னெனினும், நிழலும் நீரும் இல்லாத அழல்வெங்க னம் ஆற்றகில்லாள்கொல்லோ வென்னும். என்ன, அன்ன வெங்கான மெனினும் எம்பெருமாட்டி நும்மொடுவரு பெரிதும் இனியவாமென்னும். அதற்குச் செய்யுள்:

ஆதரங்கூறல்.

மால்புரை யானை மணிமுடி மறந்தென்மண் பாய்நிழற்றும்
பால்புரை வெண்குடைத் தென்னன் பகைத்தலைக் கோடிவென்று

வேல்புரை வெம்மையங் கான மெனினுமவ் வேந்தன்செய்ய
கோல்புரை தண்மையவா நம்மொடேகினக்கொம்பினுக்கே.(கஎஅ)

கழலணி போர்மன்னர் காவிரிக் கடையற் படக்கடந்த
தழலணி வேன்மன்னன் சத்ரு துரந்தரன் றன்முனைபோன்
றழலணி வெம்மைய வாயினுங் கான மவன்குடையி
னிழலணி தண்மைய வாநம்மொ டேகினெந் நேரிழைக்கே.(கஎகூ)

அதுகேட்டு, ஆயின் உடன்போக்கு வலித்தேன், நீ இதனை அவட்குச் சொல்லவேண்டுமென, நன்றென்று எம் பெருமான் அருளிச்செய்தது எம்பெருமாட்டிக்கு உணர்த்துவலென்று தலைமகனை வலங்கொண்டு போந்து, தலைமகளுழைச்சென்று அவள்குறிப்பறிந்து, எம்பெருமாட்டி! நம் பெருமான் நம்மைத் தமமோடு உடன்கொண்டு செல்லக் கருதுகின்றார், நின்குறிப்பென்னை என்னும். என்றவிடத்து, உடம்படுதலும் உடம்படாதொழிதலுமென இரண் டல்லதில்லை; சென்று வழிப்படுமேயெனின் நாணிலளாயினாளாம்; உடன்படாளாயிற் கற்பிலளாயினாளாம்; இரண்டினுள்ளும் எத்திறத்தளாயினாளோ வெனின், நாணுங்கற்பென்னும் இரண்டல்லவே அவள் கண்ணுள்ளன, அவற்றுள் நாணிற் கற்பு வலியுடைத்து; என்னை வலியுடையவாறென்னின்,

"உயிரினுஞ் சிறந்தன்று நாணே நாணினுஞ்

செயிர்தீர் காட்சிக் கற்புச் சிறந்தன்று"
—தொல்-பொ-கள-உ௨.

என்பதாகலான். நாண் அழியினுங் கற்பு அழியாமை நினைக்கும். நினைத்து உடன் போக்குநேர்ந்து தலைசாய்த்து நிலஞ்கிளையாநிற்கும் நிலைமை. இது சொல்லுவதே போன்றது. அதற்குச் செய்யுள்:

உ௩-வது சூத்திரம். கஙக

நாணிழந்து வருந்தல்.

நாணு மிகலு மழிந்துதெவ் வேந்தரெல் லாமிறைஞ்சிக்
காணுங் கழனெடு மாறன்செங் கோனின்று காக்குமண்மேற்
பேசணு மகலா துடனென்னொ டாடித் திரிந்துவந்த
நாணு மழியத் தகுகற்பு மேமபட னைகின்றதே. (கஅ0)

"அளிதோ தானே நாணே நம்மொடு
நனிநீ டுழந்தன்று மன்னே யினியே
வான்பூங் கரும்பி னோங்குமணற் சிறுசிறை
தீம்புன னெரிதர வீந்தாக் காங்குத்
தாங்கு மளவைத் தாங்கிக்
காம நெரிதரக் கைநில் லாதே." (குறுந்-கசகூ.)

இன்னும் இது சொல்லுவது போன்றது அந்நிலைமை.

"சிலரும் பலருங் கடைக்கண் ணோக்கி
மூக்கி னுச்சிச் சுட்டுவிரல் சேர்த்தி
மறுகிற் பெண்டி ரம்ப றூற்றச்
சிறுகோல் வலந்தன ளன்னை யலைப்ப
வலந்தனென் வாழி தோழி கானற்
புதுமலர் தீண்டிய பூநா றுகுரூஉச்சுவற்
கடுமா பூண்ட நெடுந்தேர் கடைஇ
நடுநாள் வருஉ மியறேர்க் கொண்கனொடு
செலவயர்ந் திசினால் யானே
யலர்சுமந் தொழிகவிவ் வழுங்க லூரே." (நற்றிணை-கசக.)

இங்ஙனம் இவள் உடன்படும். உடன்பட்டது உணர்ந்துவைத்துத் தாயுழைச்செல்லும். தாயும் மகளது வேறுபாடுகண்டு உற்றதறியாது நற்றிறம்படர்ந்து செல்கின்றனளாமன்றே! ஆதலாற் கண்டவாறே, அன்னாய்! என் மகட்கு இவ்வேறுபாடு எற்றினானாயிற்று? எனக்குச் சொல்லாயென்னும். என்ன, என்னால் அறியப்பட்டதுஞ் சிறிதுண்[illegible] அறத்தொடு நிற்குமாறு 'தோழிக் கூறியவை [illegible]

தேஎத்து' (இறையனார்-கச) என்ற சூத்திரத்திற் சொல்லிப் போந்தாம்; அவ்வகை அறத்தொடுநிற்கும். நிற்கச், செவிலித்தாய் இன்புற்ற மனத்தளாய் என்மகள் பெரிது அறிவுடையளே காணென்று அவ்வாறு நற்றாய்க்கு அறத்தொடு

நிற்கும். நற்றாயும் இன்புற்ற மனத்தளாய்த் தந்தைக்குந் தன்னையன்மார்க்கும் அறத்தொடுநிற்கும். நிற்க, அவரும் அவளது அறிவும் ஆசாரமுங் கேட்டு இன்புற்ற மனத்தராய்ச்சொன்மறுத்துந் தலைபிறைஞ்சி நிற்பர். இங்ஙனஞ் சென்று மாட்சிப்பட்டுக் காட்டுமேயெனின், பெரிதும மாட்சிப்பட்டுக் காட்டிற்று. காட்ட இவள் நீரில் ஆற்றிடைப்போய் வருந்துங் குறையென்னையென்று தலைமகனைச் செலவழுங்குவிக்கும். அவ்வகையாற் சொல்லும் அதற்குச் செய்யுள்:

பாயப் புரவி கடாய்வந்து பாழிப் பகைமலைந்தார்
தேயச் சிலைதொட்ட தென்னவன் றேந்தண் பொதியிலின்வாய்
வேயொத்த தோளிநம் மோடு வரவு விரும்பவுநதன்
ஞயத் தவரை நினைந்துகண் டூலீர்கொண் டலமந்தவே. (௧அக)

"விளம்பழங் கமழுங் கமஞ்சூற் குழிசிப்
பாசந் தின்ற தேய்கான் மத்த
நெய்தெரி யியக்கம் வெளின்முதன் முழங்கும்
வைகுபுலர் விடியன் மெய்கரந்து தன்கா
லரியமை சிலம்பு கழீஇப் பன்மாண்
வரிப்புனை பந்தொடு வைஇய செல்வோ
ளிவைகாண் டோறு நோவர் மாதோ
வளியரோ வளியரென் ஞயத் தோரென்
றும்மொடு வரவுதா னயரவுந்
தன்வரைத் தன்றியுங் கலுழ்ந்தன கண்ணே." (நற்றிணை-௧௨.)

இது கேட்ட தலைமகன், செலவழுங்கும். அழுங்க-
வானை நீ வரைந்துபுகுக; நினக்கு வரைவு மாட்சிப்படுமென்று

உங-வது சூத்திரம். கசுக

தலைமகனைத் தவிர்த்துப், பெயர்ந்து தலைமகளுழை வந்து, நிழலும் நீரும் உடையவாய்க் கானந் தண்ணியவாறுஞ் சேறு மென்று உடன்போக்கு அழுங்குவித்தவிடத்துத், தலைமகனும் அந்நாள் வரையொடு *விரைந்து புகுவானும். இது வெளிப்பட்டபின்றைக்கிளவியும் உரியவாயினவாறு.

இனி உமணமயால் உடனபோக்கும் உரித்தாமாறு. அவ்வாறு அறத்தொடுநிலை மாட்சிமைப்பட்டதில்லையாயின் இரவுக்குறிக்கண் தலைப்பெய்விக்குமாறுபோலத் தலைமகனை முற்படுத்து உடன்போக்க மாட்சிப்படும். படுத்து ஓம் படைசொல்லும். அதற்குச் செய்யுள்:

ஓம்படுத்துரைத்தல்.

கொங்கை தளரினுங் கூந்த னரைப்பினு மேதன்மற்றிவ்
வங்கை யடைக்கல மென்றே கருதி யருள்ககண்டாய
கங்கை மணாளன் கலிமத னன்கடி மாமணற்றி,
மங்கை யமரட்ட கோன்வையை நாடன்ன மாதரையே(கஅஉ)

மென்முலை வீழினுங் கூந்த னரைப்பினும் விண்ணுரிஞ்சு
நன்மலை நாட விகழல்கண் டாய்நறை யாற்றில்வென்ற
வின்மலி தானை நெடுநேதர் விசாரிதன் வேந்தர்பெம்மான்
கொன்மலி வேனெடுங் கண்ணிணைப் பேதைக் கொடியினையே.

“அண்ணாந் தேந்திய வனமுலை தளரினும்
பொன்னேர் மேனி மணியிற் றாழ்ந்த*
நன்னெடுங் கூந்த னரையொடு முடிப்பினு
நீத்த லோம்புமதி பூக்கே ழூர
வின் கடுங் கள்ளி னிழையணி நெடுந்தேர்க்
கொற்றச் சோழர் கொங்கர்ப் பணீஇயர்
வெண்கோட் டியானைப் போஒர் கிழவோன்
பழையன் வேல்வாய்த் தன்னநின்
பிழையா நன்மொழி தேறிய விவட்கே.” (நற்றிணை-௧௦.)

* ‘வந்து புகுவானும்’ என்பதும் பாடம்.

‘பெருநன் றாற்றிற் பேணாரு முளரே
யொருநன் றுடைய ராயினும் புரிமாண்டு
*புலவி தீர வளிமதி யிலைகவர்
பாடமை யொழுகிய தண்ணறுஞ் சாரன்
மென்னடை மரையா துஞ்சு
நன்மலை நாட நின்னல திலளே.’ (குறுந் - ௧௧௫.)

“நனைமுதிர் ஞாழற் சினைமரு டிரள்வீ
நெய்யதன் மாமலர்ப் பெய்த போல
ஊதை தூற்று முரவுநீர்ச் சேர்ப்ப
தாயுடன் றலைக்குங் காலையும் வாய்விட்
டன்னா யென்னுங் குழவி போல

வின்னு செயினு மினிது நலை யளிப்பினு
நின்வரைப் பினளென் றோழி
தன்னுறு விழுமங் களைஞரோ விலளே." (குறு ள்-டகள.)

"இவளே நின்னல திலளே யாயுங்
குவளை யுண்க ணிவளல திலளே
யானு மாயிடை யேனே
மாமலை நாட மறவா தீமே."

இவ்வகை ஓம்படுத்துத் தான் தவிருமென்றவாறு. தான் தவிர்வதோ செயற்பாலது போகாளோ வெனில், தனது வருத்தத்திற்குக் கவன்று போகாதாளல்லள், இத னைப் பண்பாக உரைத்தற்பொருட்டுத் தவிருமென்பது. செவிலித்தாய்க்கு உரைத்தாளன்றே, அவள் அதனைப் பண் பாக உரையாளோவெனின், இவள் சொல்லியது தெளியு மாறு செவிலித்தாய் சொல்லியது தெளியாரென்றவாறு! என்னை? எப்பொழுதுங் கைவிடாத மரபினளாகலான் என்பது.

---

* 'புலவி தீர்வழி மதியிலைகவுர' என்பதும் பாடம்.

"பெருநன் ருற்றிற் பேணரு முளரே
யொருநன் றுடைய ளாயினும் புரிமாண்டு
*புலவி தீர வளிமதி யிலைகவர்
பாடமையொழுகிய தண்ணறுஞ் சாரன்

மென்னடை மரையா துஞ்சு
நன்மலை நாட நின்னல திலளே.' (குறுந் - கஅ௫.)

"நனைமுதிர் ஞாழற் சினைமரு டிரள்வீ
நெய்தன் மாமலர்ப் பெய்த போல
வூதை தூற்று முரவுநீர்ச் சேர்ப்ப
தாயுடன் றலைக்குங் காலையும் வாய்விட்
டன்னா யென்னுங் குழவி போல
வின்னா செயினு மினிதுதலை யளிப்பினு
நின்வரைப் பினளென் றோழி
தன்னுறு விழுமங் களைஞரோ விலளே." (குறுந்-நூகஎ.)

"இவளே நின்னல திலளே யாயுங்
குவளை யுண்க ணிவளல திலளே
யானு மாயிடை யேனே
மாமலை நாட மறவா தீமே."

இவ்வகை ஓம்படுத்துத் தான் தவிருமென்றவாறு. தான் தவிர்வதோ செயற்பாலது போகாளோ வெனில், தனது வருத்தத்திற்குக் கவன்று போகாதாளல்லள், இத னைப் பண்பாக உரைத்தற்பொருட்டுத் தவிருமென்பது. செவிலித்தாய்க்கு உரைத்தாளன்றே, அவள் அதனைப் பண் பாக உரையாளோவெனின், இவள் சொல்லியது தெளியு மாறு செவிலித்தாய் சொல்லியது தெளியாரென்றவாறு! என்னை? எப்பொழுதுங் கைவிடாத மரபினளாகலான் என்பது.

---

* 'புலவி தீர்வழி மதியிலீகலுர' என்பதூம் பாடம்.

மலைமன்னும் வெய்யோன் மறைந்தனன் மாதுமெய் வாடினைந்தாள்
சிலைமன்னு தோளண்ணல் சேர்ந்தனை செல்லெலஞ் சிறுகுடிக்கே.
நின்றுங் கெதிர்ந்தார் குருதியு ளாழ நெடுங்களத்து
வென்றான் விசாரிதன் கூடலன் னாளு மிகமெலிந்தாள்
குன்றூர் சுடரோன் மறைந்தனன் கூர்வேல் விடலைதங்கிச்
சென்றா லழிவதுண் டோவணித் தாலெஞ் சிறுகுடியே (கஅஎ)

"எம்மூ ரல்ல தூர்நணி யில்லை
வெம்முரட் செல்வன் கதிரு *மூழ்த்தனன்
சேந்தனை சென்மோ பூந்தார் மார்ப
விளையண் மெல்லியண் மடந்தை
யரிய சேய பெருங்க லாறே."

இன்னும் இடைச்சுரத்துக் கண்டார் இவ்வாறுஞ் சொல்லுப:

நகரணிமை கூறல்.

நீயு மிவளுமின் றேசென்று சேர்திர்நெல் வேலியொன்னார்
தேயும் படிசெற்ற தென்னவன் றென்புன னாட்டிளையர்
வாயு முகமு மலர்ந்த கமல மணித்தடத்துப்
பாயுங் கயலவர் கண்போற் பிறழும் பழனங்களே. (அஅக)

பிற்றைஞான்று மகளது போக்கு உணர்ந்து செவிலி மயங்கிப் பெரியதோர் கவலையளாய் நெருநலை இவை செய்தது இது கருதிப்போலும் என்னும். அதற்குச் செய்யுள்:

கவன்றுரைத்தல்.

முன்முத்த வார்கழற் கைதந்தென் னூரு வறும்லையின்
கன்முத்தங் கொண்டு முயங்கிற்றெல் லாங்கரு வெங்கழைபோய்
விண்முத்த நீள்சுரஞ் செல்லிய வோவிழி ஞத்தவென்ற
தண்முத்த வெண்குடை யான்றமிழ் நாடன்ன தாழ்குழலே.(கஅக)

---

* 'இழந்தனன்' என்பதும் பாடம்.

உஉ-வது சூத்திரம். கக௦

"பெயர்த்தனென் முயங்கயான் வியர்த்தனெ னென்றனை
ளினியறிந் தேனது துனியா குதலே
கழ்ழெருடி யாஅய மழை தவழ் பொதியின்
வேங்கையுங் காந்தளு நாறி
யாம்பன் மலரினுந் தானறண் ணியளே." (குறுந்-அச.)

என்று பின்னுங் கவன்று ஆற்றாளாய் இவ்வகைப்பட்ட கானம இவ்வகைப்பட்டாள் எவ்வாறு செல்லுங்கொல்லோ என்னும். அதற்குச் செய்யுள்:

சுரத்தருமை நினைந்திரங்கல்.

வேடகஞ் சேர்ந்தவெங் கானம விடலையின் மெல்லடிமேற்
பாடகந் தாங்கி நடந்ததெவ் வாறுகொல் பாழிவென்ற
கோடக நீள்குடிக் கோனெடு மாறனெறன் கூடலின்வா

யாடக மாடங் கடந்தழி யாதவென ஞாணஙகே. (௧௯௦)

இவ்வகை மெலலியவாகிய அடி இவ்வகை வெய்யவா கிய கானம் எவ்வகை சென்றனள கொல்லோ என்னும். அதற்குச செய்யுள்.

அடிநினைந்திரங்கல்.

நளிமுதத வெணமணன மேலும பனிப்பன நண்பன்பின்போய்
முளியுறற கான மிறநதன *போலு நிறநதிகழு
மொளிமுதத வெணகுடைச செஙகோ லுசித னுறநதையன்ன
தெளிமுதத வாணமுறு வற்சிறி யாடன சிலமபடியே. (௧௧௧)

இனிச செவிலி பின்சென்றாள் சுரத்திடைக் குராவினொடு புலம்பிச் சொல்லியதற்குச் செய்யுள்:

குரவொடு வருந்தல்.

மழைகெழு ஆர்வண்கை வானவன் மாறன்வண் கூடலன்ன
விழைகெழு கொங்கையென் பேதையொ டிரதில ளேடியைந்தின்
கழைகெழு குன்றங் கடப்பவு நீகண்டு நின்றனையே
தழைகெழு பாவை பலவும் வளர்க்கின்ற தண்குராவே. (௧௧௨)

* 'போன்மொய' என்பதும் பாடம்.

கினைப்பரும் புண்ணியஞ் செய்தாய் குரவே நெழுங்களத்து
வினைப்பொலி மால்களி றுந்திவென் றான்விய னுட்டகத்தோர்

மனைப்பொலி பாவை பயந்தேன் வருந்தவு நீகடத்து
னெனைப்பல பாவை பயந்துமெய் தாயொ ரிருந்துயரே. (கசுடு)

வில்லவன் றானை நறையாற் றழிந்துவிண் ணேறவெல்ல
வல்லவன் மாறனெங் கோன்முனை போல்சுரம் வாணுதலாள்
சொல்லவன் பின்சென்ற வாறென்ற போழ்தெனக்குச்சொல்லுமே
பல்லவ 'ாக்கித்தன் பாவை வளர்க்கின்ற பைங்குரவே. (கசுச)

சுரத்திடைச் செல்லுந் தலைமகனையுந் தலைமகளையுங் கண்டு எதிர்வருகின்றார் யார்கொல் இவ்வாறு போந்தார் எனச் சொல்லியதற்குச் செய்யுள்:

கண்டவர் கூறல்.

வில்லான் விறலடி மேலன பொற்கழல் வெண்முத்தன்ன
பல்லா ளிணையடி மேலன பாடகம் பஞ்சவற்கு
நெல்லார் கழனி நெடுங்களத் தன்று நிகர்மலைந்த
புல்லா தவரென யார்கொல் லருஞ்சுரம் போந்தவரே. (கசுரு)

"வில்லோன் காலன கழலே தொடியோள்
மெல்லடி மேலவுஞ் சிலம்பே நல்லோர்
யார்கொ லளியர் தாமே யாரியர்
கயிறாடு பறையிற் கால்பொரக் கலங்கி
வாகை வெண்ணெற் றொலிக்கும்
வேய்பயி லழுவ முன்னி யோரே." (குறுந்-எ.)

இனிச் செவிலி எதிர்வருகின்ற பார்ப்பாரைக் கண்டு வினயதற்குச் செய்யுள்:

வேதியரை வினுதல்.

நிழலார் குடையொடு தண்ணீர்க் கரகநெறிப்படக்கொண்

டழலா ர்ருஞ்சுரத் தூடு வருகின்ற வந்தணிர்காண்
கழலா ஞெருவன்பின் செங்கோற் கவிமத னன்பகைபோற்
குழலா ளொருத்திசென் றாளோ வுரைமினிக் குன்றிடத்தே.(கககசு)

உகவது சூத்திரம்.

குடையார் நிழலுறி சேர்கர கத்தொடு குன்றிடத்து
நடையான் மெலிந்து வருகின்ற வந்தணிர் ஞாலமெல்லா
முடையா ளுெளிவே லுசிதன்றென் கூடலொண் டீந்தமிழ்போ
லிடையாள் விடலைபின் சென்றனளோவிவ் விருஞ்சுரத்தே.(ககள)

சுரத்திடைச் செல்லாநின்ற தலைமகள் நின்ற சூழலுந் தலைமகன் எய்த வேழமுங் கண்டு செவிலி சொல்லியதற்குச் செய்யுள்:

வியந்துரைத்தல்.

செறிகழல் வேந்தரைச் சேவூ ரமர்வென்ற தென்னன்செய்ய
நெறிகெழு கோனெடு மாறன் முனைபோ னெடுஞ்சுரத்து
வெறிகமழ் கோதையிங் கேகின்ற திஃதாம் விடலைதன்கைப்
பொறிகெழு திண்சிலை *வாளியி னெய்த பொருகளிறே. (ககஅ)
கொடுவிற் படைமன்னர் கோட்டாற் றழியக் கணையுதைத்த
நெடுவிற் றடக்கையெங் கோனெடு மாறன்றென் னேரிமுன்ஞ
விடுவிற் புருவத் தவணின்ற சூழ விதுவுதுவாங்
கடுவிற் றொடுகணை யாலண்ண லெய்த கதக்களிறே. (ககக)

பின்சென்ற செவிலித்தாய் எதிர்வருவாரைக் கண்டு வினவ, அவ்வினவப்பட்டார் தலைமகளையுந் தலைமகனையும்

இன்னதோரிடஞ் சேர்வர்களென்னும். அதற்குச் செய்யுள்:

அழுங்குதாய்க் குரைத்தல்.

ஆளையுஞ் சீறுங் களிற்றரி கேசரி தெவ்வரைப்போற்
காளையுங் காரிகை யுங்கடஞ் சென்றின்று காண்பர்வெங்கேழ்
வாளையுஞ் செங்கண் வராலு மடலிளந் தெங்குகுத்த
பாளையுந் தேறல் பருகிக் களிக்கும் பழனங்களே. (உ00)

நகுவா யனபல பெய்துள்ள நட்டாற் றருவரைபோன்
றுகுவாய் மதக்களி றுந்திவென் றூன்மனம் போன்றுட..
தொகுவா யனசுனை சேர்குன்ற நீங்கலுந் தன்னுவர்போய்ப்
பகுவா யனடல வாளைகள் பாயும் பழனங்களே. (உ0க)

* 'வில்லியின்' என்பதும் பாடம்.

இடைச்சுரத்துப் புலம்புஞ் செவிலியை எதிர்வருவார் கண்டு தெருட்டியதற்குச் செய்யுள்

உலகியல் புரைத்தல்.

கடவரை காதல னோடு கடந்த கயனெடுங்கட
படவர வல்குலும் பாவைக் கிரங்கன்மின் பண்டுகெண்மை —
வடவரை மேல்வைத்த வானவன் மாறன் மலயமென்னுந்
தடவரை தானே யணிந்தறி யாதுதண் சந்தனமே. (உ0உ)

வெந்நீ ரருஞ்சுரங் காளையின் சென்றதும் மெல்லியன்மாட்
டிந்நீர் மையிரிரங கன்மி னறையாற் றிகலரசர்
தந்நீ ரழிவித்த சத்ரு துரந்தரன் றண்குமரி
முந்நீர் பயந்தா லணிவார் பிறரென்ப முத்தங்களே. (உ0௩)

நெருங்கடல் வேனெடு மாற னெடுங்களத் தன்று வென்றான்
பெருங்கடல் ஞாலத்துட் பெண்பிறந் தார்தம்பெற் றார்க்குதவா
ரிருங்கடல் போற்றுய ரெயதன்மி னீன்றன வென்றுமுந்நீர்க்
கருங்கடல் வெண்சங் கணிந்தறி யாதண் கதிர்முத்தமே. (உ0௪)

"எறித்தரு கதிர்தாங்கி யேந்திய குடைநீழ
லுறித்தாழ்ந்த கரகமு முரைசான்ற முக்கோலு
நெறிப்படச் சுவலசைஇ வேறோரா நெஞ்சத்துக்
குறிப்பேவல் செயன்மாலைக் கொளைநடை யந்தணீர்
வெவ்விடைச் செலன்மாலை யொழுக்கத்தீ ரிவ்விடை
யென்மக ளொருத்தியும் பிறண்மக னொருவனுந்
தம்முளே புணர்ந்த தாமறி புணர்ச்சிய
ரன்னா ரிருவரைக் காணிரோ பெரும;
காணே மல்லேங் கண்டனங் கடத்திடை
யாணெழி லண்ணலோ டருஞ்சுர முன்னிய
மாணிழை மடவர லுயிர்நீர் போறிர்;
பலவுறு நறுஞ்சாந்தம் படுப்பவர்க் கல்லதை
மலையுளே பிறப்பினு மலைக்கவைதா மென்செய்யு
நினையுங்கா னும்மக ளும்மக்குமாங் கனையளே;
சீர்கெழு வெண்முத்த மணிபவர்க் கல்லதை

நீருளே பிறப்பினு நீர்க்கவைதா மென்செய்யுந்
தேருங்கா னும்மக னுமக்குமாங் கனையளே;
ஏழ்புண ரின்னிசை முரல்பவர்க் கல்லதை
யாழுளே பிறப்பினும் யாழ்க்கவைதா மென்செய்யுஞ்
சூழுங்கா னும்மக னுமக்குமாங் கனையளே;
எனவாங்கு, இறந்த கற்பினாட் கெவ்வம் படரன்மின்
சிறந்தானை வழிபடீஇச் சென்றன
ளறந்தலை பிரியா வாறுமற் றதுவே.'' (கலித்தொகை - க.)

செவிலி சுரத்திடைச் செல்லாது மனையகத்திருந்து சொல்லுமென்பாரும் உளர்; அது பொருந்துமாறு அறிந்து கொள்க.

அல்லதூஉம், ஆங்ஙனம் புணர்ந்துடன்போய்ச் சில நாட்கழிந்தபின்னை,

அறத்தொடு நிலையி னறிந்திங் கிருந்த
சிறப்புடை மரபிற் றெய்வ மன்ன
விருபெருங் குரவரொடு பொருவி லாற்றற்
றன்னையர் தம்மைச் சால்புடை மரபின்
மன்னிய சிறப்பின் மதியோர் தேற்றப்
பண்பு தல் விதியுளி; தெருண்டபின்,
மீண்டு வந்து வியனகர் விரும்ப
மாண்டகு சிறப்பின் வரைந்தெய் துமென.

அவ்வகை மறித்து வராநின்றாள் சுரத்திடை முன்னுறச் செல்வாரை என் ஆயத்தார்க்கு எனது வரவினைச் சொல்லுவீரென்னும். அதற்குச் செய்யுள்:

வழிச்செல்வோரை வரவுரைமின் என்றல்.

செம்மைத் தனிக்கோற் றிறன்மன்னன் சேவூர்ச் செருமலைந்தார
தம்மைப் புறங்கண்ட சத்ரு துரந்தான் றன்முனைபோல்
வெம்மைச் சுரம்வரு கின்றன ளென்று விரைந்துசெல்வீ
ரம்மைத் தடங்கணென் னையத் தவருக் கிறிமின்களே. (உ0ரு)

கஎ இறையனார் அகப்பொருள்

கோடரி வீண்மதிற் கோட்டாற் றரண்விட்டுக் குன்றகஞ்சேர்
காடரில் வேந்தர் செலச்செற்ற மன்னன்கை வேலின்வெய்ய
வேடரில் வெஞ்சுர மீண்டன ளென்று விரைந்துசெல்வீ
ரோடரி வாட்கணென் னையத் தவருக் குரைமின்களே. (உ0சு)

"கவிழ்மயி ரெருத்திற் செந்நா யேற்றை
குருளைப் பன்றி கொள்ளாது கழியுஞ்
சுரநனி வாரா நின்றன ளென்பது
முன்னுற *விரைந்தனி ருரைமி
னின்னகை முறுவலென் னையத் தோர்க்கே."

அல்லதூஉம், மகள் வருகின்றாளெனக் கேட்டதாய் நம் நெடுநகர்க்கே வருமோ தன்கடிமனைக்கே கொண்டுபோமோவென அவன் குறிப்பறிதற்கு வேலனை வினவும். அதற்குச் செய்யுள்:

வேலனை வினாதல்.

அங்கண் மலர்ந்தா ரரிகே சரிதென்னர் கோனயில்போல்
வெங்க ணெடுஞ்சுர மீண்ட விடலை கெடலருஞ்சீர்
நங்கண் மனைக்கே வரநல்கு மோசொல்லு வேலநல்கு

தங்கண் மனைக்கே செலவுய்க்கு மோமற்றென் றையலையே (உ0எ)

உருமிழ்னை நீள்கொடி மேற்கொண்ட செங்கோ லுசிதனெங்கோன்
செருமுனை போல்சுர மீண்ட விடலையெந் தீதில்செல்வத்
†திருமனைக் கேகல்குங் கொல்லோ வதுவை செயத்தனது
பெருமனைக் கேயுய்க்கு மோவுரை யாய்மற்றென் பேதையையே.()

"அருஞ்சுர மிறந்தவென் பெருந்தோட் குறுமக
ளிருந்துவேல் விடலையொடு வருமெனத் தாயே
புனைமா ணிஞ்சி பூவ லூட்டி

---

* 'செல்வீருரைமின்' என்பதும் பாடம்.

† 'திருமனைக் கேவர நீல்குங்கொ லன்றாய் விடிற்றனது' எனவும் வேறுபாட முண்டு.

உஉ-வது சூத்திரம். கஎக

மனைமண லடுத்து மாலை நாற்றி
யுவந்தினி தயரு மென்ப யானு
மான்பிணை நோக்கின் மடநல் லாளை
யீன்ற நட்பிற் கருளா னாயினு
மின்னகை முறுவ லேழையைப் பன்னாட்
கூந்தல்வாரி நுசுப்பிவர்ந் தோம்பிய
நலம்புனை யுதவியோ வுடையேன் மன்னே
யஃதறி கற்பி னன்றுமற் றில்ல
வதுவை தோயு மொருபெருங் குடிமச
சிறுபை ஞாற்றிய பஃறலைக் கருங்கோ
லாகுவ தறியு முதுவாய் வேல
கூறுக மாதோர் கழங்கின் றிட்ப

மாறு வரும்பனி கலுழுங் கங்கு
லானது துயருமெங் கண்ணினிது படீஇய
ரெம்மனை முந்துறத் தருமோ
தம்மனை யுய்க்குமோ யாதவன் குறிப்பே." (அகம்-ககரு)

இங்ஙனம் புகுந்து பெயர்ந்த பின்றைத் தலைமகன் தன்னகத்தே வதுவைக் கலியாணஞ் செய்வான் எடுத்துக் கொண்டானென்பது கேட்ட நற்றாய் ஒழிந்த கலியாணஞ் செய்யினும் நம்மகத்தே வதுவைக் கலியாணஞ் செய்ய நேருங்கொல்லோ காளையைப் பயந்தா ளென்னும். அதற்குச் செய்யுள்:

தாளை வணங்கா தவர்படச் சந்தமங் கைத்தனது
வாளை வலங்கொண்ட மாறனிவ் வையத் தவர்மகிழ
காளைநம் மில்லுள் வதுவை யயர்தர நல்குங்கொல்லோ
காளையை யீன்ற கடனறி நன்னெஞ்சிற் காரிகையே. (உ0க)

மையே றியபொழின் மாநீர்க் கடையன்மன் னேடைவென்றான்
மெய்யே றியசீர் மதுரை விழவினை போனமில்லு
ணெய்யேர் குழலி வதுவை யயர்தீர நேருங்கொல்லோ
பொய்யே புரிந்தவக் காளையை யீன்ற பொலங்குழையே. (உ0உ)

நும்மனைச் சிலம்பு கழீஇ யயரினு
மெம்மனை வதுவை நன்மணங் கழிகெனச்
சொல்லி னெவனோ மற்றே வென்வேன்
மையறவிளங்கிய கழலடிப்

பொய்வல் காளையை யீன்ற தாயக்கே." (ஐங்குறு-௩௩௩.) (௨௩)

௨௪. களவு வெளிப்படா முன்னுற வரைதல
களவு வெளிப்பட்ட பின்றை வரைதலென்
றாயிரண் டென்ப வரைத லாறே.

என்பதென்னுதலிற்றோவெனின், *'வெளிப்பட்ட பின்றைக் கிளவியு முரிய' என்றமையான் வெளிப்பட்டபின்றை வரைதன் முறைமையானல்லது இல்லையெனக் கொண்டு நின்ற யாணுக்கற்கு மற்று வரைதலாறு உண்டென்ப துணர்த்துதல நுதலிற்று.

இதன்பொருள்: களவு வெளிப்படா முன்னுற வரைதல்—பலரானுஞ் சிலரானும் அறியப்பட்டதுஇவ்வொழுக்க மென்னுங் கருத்து எய்தாமுன்னம் வரைதல்; இயற்கைப் புணர்ச்சி புணர்ந்தபின்னே தெருண்டு வரைதலும் உரியன், அங்குத் தெருளானாய் விடிற் பாங்கறகூட்டங் கூடித் தெருண்டுவரைதலும் உரியன், அங்குத்தெருளானாய்விடின் தோழியை இரந்து பின்னின்று அவள் தனையுறுத்தகைமை செய்யத் தெருண்டு வரைதலும் உரியன், அங்குத் தெருளா னாய் விடின் மதியுடம்படுத்து இரந்து பின்னின்றநிலைமைக் கண் தோழி சேட்படுப்பத் தெருண்டு வரைதலும் உரியன், அங்குத்தெருளானாய்விடின் தோழியிற் கூட்டங் கூடியாதல் செறிப்பறிவுறுக்கப்பட்டாதல் இரவுக்குறியது ஏதங்காட்ட

வாதல் வரைவுகடாவப்பட்டாதல் தெருண்டு வரைதலும் உரியன். ஈதெல்லாங் களவு வெளிப்படாமுன்னுறவரைதல் விகற்பமெனக்கொள்க. இனி வெளிப்பட்ட பின்றை வரைதல் விகற்பமின்றெனக் கொள்க. அவற்றுட் களவு வெளிப்படாமுன்னுறவரைதல் சிறப்புடைத்து. இது தனக்காகாமையரல் வரைந்தமையிற் சிறப்பின்றெனக்கொள்க. இது களவு வெளிப்பாடன்றென்று மறுத்துக் களவு வெளிப்படாமுன்னுறவரைதல் அறத்தொடுநிலை நிகழாமுன் வரைதலென்றவாறு.

களவு வெளிப்பட்ட பின்றை வரைதல்—அறத்தொடுநிலை நிகழ்ந்த பின்றை வரைதல். களவு வெளிப்படாமுன்னுறவரைதலுங் களவு வெளிப்பட்ட பின்றை வரைதலுமாமாறு முன்னே சொல்லிப்போந்தாம். அவ்வுரையே இதற்கும் உரைத்துக்கொள்க.

என்று ஆ இரண்டு என்ப வரைதலாறு—என்று இரண்டுவகை என்பர் வரைதல் முறை, என்றவாறு. (உ௪)

உ௫. பட்ட பின்றை வரையாக் கிழவ
னெட்டிடை கழிந்து பொருள்வயிற் பிரிதலும்
பொருள்வயிற் பிரியா தொருவழித் தணத்தலும்
புரைவ தென்ப கற்பா லான.

என்பதென்னுதலிற்றோவெனின், அறத்தொடு நிலைநின்ற பின்றை வரும் விகற்பம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

மேற்சூத்திரத்து *வரையும் இடம் உணர்த்தினார், அவ்வரைவிற்கு வரும் இடையீடு இவையென்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

* 'வரையுமிடத்து வரையுமிடம் உணர்த்தினார்' என்பதும் பாடம்.

இனித் தலைமகளை வரைந்தெய்தினானல்லன், அறத்தொடு நின்றவாறே பிரிந்தான், ஆகலான் அன்னாள் கற்பினாளோ களவினாளோ என்ற மாணாக்கற்கு இவள் கற்பினாளே யெனப்படும் என்றவாறு.

இதன்பொருள்: பட்ட பின்றை வரையாக் கிழவன்— அறத்தொடு நிலைநின்ற பின்றை வரைந்தெய்தாத தலை

மகன்; நெட்டிடை கழிந்து பொருள்வயிற் பிரிதலும்—நாடுங் காடும் இடையிட்ட பல்காதமும நீங்கிப் பொருட்குப் பிரியும் பிரிவும்; பொருள்வயிற் பிரியாது ஒருவழித் தணத்தலும்—பொருட்குப் பிரியாது ஓரிடத்தானும் உறைதலும்; புரைவது என்ப கற்பால் ஆன—அவை பொருந்துங் கற்பினுளாகற்கு, என்றவாறு.

அறத்தொடு நிலைநின்றமை என்னை தலைமகன் அறியுமாறெனின், தோழியால் உணாத்தப்பட்டு அறியுமென்பது. இதன்கருத்து, இவ்விரண்டு இடையீட்டின்கண்ணும் தலைமகள் ஆற்றுமாய காலத்துத் தோழி ஆற்றுவித்தலும், ஆற்றுவித்து அதனெதிர்மொழிதலும், பிறவும் எல்லாங் கற்பினோடு ஒக்குமென்பது. இப்பிரிவு தலைமகள் அறியப் பிரியுமோவெனின், அறியவே பிரியும், தோழிக்குந் தலைமகட்கும் எல்லாம் உணர்த்தி யென்பது. அவ்வாறு பிரிந்த விடத்துத் தலைமகள் வேறுபட்டாள்; வேறுபட, எம்பெருமான் இதற்கு நல்லது புரிவான் பிரிவான்: பிரிய, நீ ஆற்றுமாவதோ தகாதென்ற தோழிக்கு யான் பிரிய ஆற்றேனாயினேனல்லேன், அவர் சென்ற கானத்துத் தன்மையை நோக்கி அவர்க்குக் கவன்று நினைந்து ஆற்றேனாயினேனை ஏதிலர் அதனைத் திரிய உணர்ந்தாரென ஊர்மேல் வைத்துச் சொல்லும். அதற்குச் செய்யுள்:

உடு-வது சூத்திரம். களவு.

மின்ரு னனைய விளங்கொளி வேலொடு வெண்டிரைமே
னின்ரு னிலமன்ன னேரியன் மாற னிசன்முனைபோற்
கொன்ரு றலைக்குஞ் சுரமன்பர் நீங்கலுங் கோல்வளைகள்
சென்ரு லதுபிறி தாகவிவ் வூரவர் சிந்திப்பரே. (உகக)

இப்பிரிவின்கண் தனை ஆற்ருளாய் வேறுபட்ட தலை
மகளை இவ்வாறன்றி ஆற்றுவிக்கலாகாதெ

இயற்பட மொழி
தல்.

னக் கருதித் தலைமகனை இயற்பழித்த தோ
ழிக்குத் தலைமகள் இயற்பட மொழியும்.

அதற்குச் செய்யுள்:

தொல்கவின் றொலையத் தோணலஞ் சாஅய்
நல்கார் நீத்தன ராயினு நல்குவர்
நட்டனர் வாழி தோழி குட்டுவ
னகப்பா வழிய நூறி செம்பியன்
பகற்றீ வேட்ட ஞாட்பினு மிகப்பெரி
தலரெழச் சென்றன ராயினு மலர்கவிந்து
மாமட லவிழ்ந்த காந்தளஞ் சாரலின்
ஞால்வாய்க் களிறு பாந்தட் படிடெனத்
துஞ்சாத துயரத் தருஞ்சுபிடிப் பூச
னெடுவரை விடரகத் தியம்புங்
கடுமான் புல்லிய காடிறந் தோரே." (நற்றிணை-கச.)

அல்லதூஉம், கேட்டிடை கழிந்து பொருள்வயிற்

இயற்பழித்தல். பிரிந்தவிடத்துத் தலைமகளது ஆற்றாமை கண்டு தோழி தலைமகனை இயற்பழிக்கும்; எங்ஙனம் இயற்பழிக்குமோ வெனின்,

இவளை இங்ஙனம் ஆற்றாளாகப்பிரிந்த அவரினுங் கொடிய, இவளது ஆற்றாமை கண்டும் அதற்கு நல்லது புரியாது தம் நாணின்மையாற் பகலே புகுந்து இரைதேர்கின்ற நாணுப் பறவைகளென்னும். அதற்குச் செய்யுள்:

களசு இறையனார் அகப்பொருள்

இகலே புரிந்தெதிர் நின்றதெவ் வேந்த ரிருஞ்சிறைவீர்ன்
புகலே புரியவென் றான்கன்னி யன்னாள் புலம்புறுநோய்
மிகலே புரிகின் றதுகண்டு மின்றிவ் வியன்கழிவாயப்
பகலே புரிந்திரை தேர்கின்ற நாணுப் பறவைகளே. (உகஎ)

என்பது கேட்ட தலைமகள் என் ஆற்றாமைகண்டன்றே இவள் இவ்வகை சொல்லுவாளாவதெனத் தனிது ஆற்றாமை நீங்குவாளாவது பயன்.

இனி ஒருவழித் தணந்தவிடத்துத் தலைமகள் வேறுபட இவ்வகைப்பட்ட நிலத்தில் தலைமகன் நம்மைத் துறவான்நீ எற்றிற்கு ஆற்றாயாகின்றாயெனத் தோழி சொல்லியதற்குச் செய்யுள்:

அடுமலை போல்களி யானை யரிகே சரியுலகின்
வடுமலை யாதசெய கோன்மன்னன் வஞ்சியன் ஞயமகிழ்ந்து
படுமலை போல்வண்டு பாடிசசெங் காநதட்டைந தேன்பருகு
நெடுமலை நாடனை நீங்குமென் றோநீ நினைக்கின்றதே. (உகங)

குழலிசைய வண்டினங்கள் கோழிலைய செங்காநதட் குலைமேற்பாய
வழலெரியின் மூழ்கினவா லநதோ வளியவென் றயல்வாழ்மநதி
கலுழ்வனபோ னெஞ்சசைந்து கல்லருவி தூஉ
கிழல்வரை நன்னாட னீப்பனோ வல்லன்.

உச. வெளிப்படை தானே விரிக்குங் காலைத்
தந்தை தாயே தன்னைய ரென்றாங்
கன்னவ ரறியப் பண்பா கும்மே.

என்பதென்னுதலிற்றோ வெனின், மேல் வெளிப்படையே சொல்லிப்போந்தார், அவ்வெளிப்படை இவை யென்பது உணர்த்துதல நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: வெளிப்படை தானே—களவு வெளிப்படைதானே; விரிக்குங் காலை—விரித்து உணர்த்துமிடத்து; தந்தை தாயே தன்னையர் என்றாங்கு அன்னவர் அறியப் பண்பு ஆகுமமே—தந்தை தாயே தன்னையர்

என்று அவர் அறியப் பண்பாகும் என்றவாறு.

பண்பெனினும் இலக்கணமெனினும் இயல்பெனினும் ஒக்கும். வெளிப்படையென்பது அறத்தொடு நிலையென்ற வாறு. வெளிப்படையெனினும் அறத்தொடு நிலையெனி னும் ஒக்கும். என இவ்விரண்டும ஒரு பொருண்மேற் கிடந் தனவாயினுங் கருத்துவேறுபா டுடையவாம். யாவரும் அறியப்படாத களவு தாந்தாமே தன்னையரும அறிய நிகழ்ந்தமையிற் களவு வெளிப்படை யெனப்பட்டது. இனித் தலைமகள் அறன் அறியாமை நிற்றலின் அறத்தொடு நிலையெனவும்பட்டது. (உசு)

உஎ. அவருட்,
டாயறி வுறுதலி னேனோரு மறிப.

என்ப தென்னுதலிற்றோ வெனின், இவர்தாம அறியு மிடத்துத் தாய் சொல்லவன்றித் தாமாக அறிவிலரென் பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: அவருள்—சொல்லப்பட்ட மூவருள் ளும்; தாய் அறிவுறுதலின் ஏனோரும் அறிப—தாய் அறி வுறுக்கப்பட்டுத் தந்தைக்குந் தன்னையன்மாருக்கும் அறத் தொடு நிற்குமென்பது. செவிலித்தாய் நற்றாய்க்கு அறத்

தொடு நிற்குமென்பது. இது பெற்றவாறென்னையெனின், உரையிற்கோடலென்னுந் தந்திரவுத்தியாற் பெறுதுமென் (உஎ)

உஅ. தந்தை தன்னைய ராயிரு வீற்று
முன்ன மல்லது கூற்றவ ணில்லை.

என்பதென்னுதலிற்றோ வெனின், தந்தைக்குந் தன்னையன் மார்க்கும நற்றாய் அறத்தொடு நிற்குமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: தந்தை தன்னையர் ஆ இருவீற்றும்—தந்தையென்றுந் தன்னையன்மாரென்றுஞ் சொல்லப் பட்ட இரண்டு கூற்றாகரும; முன்னம் அல்லது கூற்று அவண் இல்லை—அவர்க்கு முன்னத்தானல்லது செவ்வனஞ் சொல்லப் பெறாள் என்றவாறு.

நற்றாய் தந்தைக்குந் தன்னையன்மார்க்கும அறத்தொடு நிற்குமிடத்து, இவனைத் தோன்றுண்டால், அஃதென்னெனின், குலத்தானுஞ் செல்வத்தானும் மிக்கான் ஒருவன், உலகத்தாரெல்லாம் ஒரு குறைவேண்டப்படுந் தன்மையன், ஒருவர்பால் ஒரு குறைவேண்டுஞ் சிறுமையனல்லன், இத்தன்மையானைத் தமைமை வழிபட்டு வாழுநாம், அவனை யாம் கிழமை கொள்ள அழிவதுண்டோ என்

னும். என்பது கேட்டு அவா என கருதுவோராவெனின், இவள் கருதிச் சொல்லுகின்ற குறிப்பாவது இதுபோலும், தன்மகள் திறத்தினைக்காதேமெயன உணர்வாராவது.

'அவண்' என மிகைவாய்ப்பாட்டான் முன்னத்தானன்றி யும் முன்னம்போலுநு சொல்லாலுஞ் சிறுபான்மைசொல்லு மென்பது. அது வருமாறு: தலைமகன் பாரப்பாரை முன் னிட்டு அருங்கலங்களோடு வரையுவேண்டிவிட்டவிடத்துத் தந்தையுந் தன்னையன்மாரும் வரைவுமறுத்தார், மறுப்பார் சூழ்தலும் அருகுதலுமுடைமையான். நாற்றியாண்டைக் கிற்றவரோடு எண்ணிச் செய்யப்படுமாகலாற் சூழப்படும்.

௨௮-வது சூத்திரம். ௧௭௩

இனிக் கண்டோரே தம்மகளை வேண்டுவாரைப் பார்த்திருந் தாராகாதே, நாம் இந்நூற்றிடைக் கருமநூற்றவரே, இவர் களிடை மகட்பெறுவாராரெனவும பெறுதற்கு அருமை யுடைத்தெனவுங் கருக அருகுப. இனிக் கண்டோரே தம் மகளை வேண்டுவார் உரைப்பனவும பொய்போலும,வேண்டு தற்கு இடையின்றியே பெற்றாராகலின் இவ்வகை விரைந்து கொடுத்தாராலென்னும் புறவுரை நோக்கியும் அருகுப. அல்லதூஉம், இரப்பச் சிறியாரூந தமமின் மிக்கார் மகள் வேண்டிச் சென்றவிடத்தும் அருகுப. இனி உலகியலானும்

அருகுப. அல்லது உடன்பபல்லாவழி இவர் * அருறுவதற் குச் சொல்லவேண்டுமோ வென்பது. எனத் தலைமகன் வரைவுமறுக்கப்பட்டானென்பதனை உணர்ந்த தலைமகள் அற்றாளாகத் தோழி யாய்க்கு அறத்தொடு நிற்பச், செவிலித்தாய் நற்றாய்க்கு அறத்தொடுநிற்ப, அவள் தந்தைக்குந் தன்னையன்மார்க்கும் அறத்தொடுநிற்கும், முன்னம் போயது சொல்லாவென்றவாறு. அவ்வாறு சொல்லுமதற்குச் செய்யுள்:

அறத்தொடு நிற்றல்

சான்றோர் வருந்திய வருத்தமு நுமது
வான்றோய குடிமையு நோக்கி னல்லவை பொருள்கருதிற்
றேனறோய காழ்கண் வச செம்பியனை மாறனசெங் கோன்மணந்த
மீன்றோய கடலிடந் தாழும் விலையனறிம் மெல்லியற்கே. (உகஅ)

கண்டியா விதுவென்று நேரினல் லானறை யாற்றுவென்ற [குஞ்
படையான் பனிமுத்த வெண்குடை வேந்தன்பைங் கொன்றைதங்
சடையான் முடிமிசைத் தண்கதிர் திங்கடன் றொல்குலமா
வுடையா னுசிதனு லகும் விலையன்றெம் மொண்ணுதற்கே.(உகூ)

---

* 'அருமைகூறுவது' என்பதும் பாடம்.

*"சான்றோர் வருந்திய வருத்தமு நுமது
வான்றோய் வன்ன குடிமையு நோக்கித்

திருமணி வரன்றுய குன்றங் கொண்டிவள்
வருமுலை யாகம் வழங்கினோ நன்றே
யஃதான், றடைபொருள் கருதுவிராயிற் குடையொடு
கழுமலந் தந்த நற்றேர்ச் செம்பியன்
பங்குனி விழவின் வஞ்சியோ
டுள்ளி விழவி னுறந்தையுஞ் சிறிதே.''

என இவ்வாறு கூற்றாய சொல்லக் கேட்டுக் கொடாது விடின் இக்குலத்துக்கு வடுவுண்டுபோலுமென உணர்வா ராவது. அதனற் பொருள் அறத்தொடுநிலை யாட்சிப்படு வது. (உ௮)

உ௯. காப்புக் கைமிக்குக் காமம் பெருகினு
நொதுமலர் வரையும் பருவ மாயினும்
வரைவெதிர்†கொள்ளாதுதமரவண் மறுப்பினு
மவனூ றஞ்சுங் கால மாயினு
மந்நா லிடத்து மெய்ந்நா ணொரீஇ
யறத்தொடு நிற்ற லேழைக்கு முரித்தே.

என்பதென்னுதலிற்றோ வெனின், மேல் அறத்தொடு நிற்கும் நிலை உணர்த்திப்போந்தார், இனி அறத்தொடு நிற்கும் இடங்கூறுவான் எடுத்துக்கொண்டார், அஃது உணர்த்து தல் நுதலிற்று.

---

*'விரவும் பெருமை' எனத்தவங்கும் வேறொரு செய்யுள் வேறோர் ஏட்டுப் பிரதியில் இங்கே காணப்படுகின்றது; அச்செய்யு

ளின் முதலடி பொருள் புலனாகாவாறு பலபடச் சிதைந்து கிடந்த வின் அஃதீண்டெடுத்துக் காட்டப்படவில்லை.

"† 'கொள்ளார்' என்பதும் பாடம்.

மேற்சூத்திரத்தோடு இயைபென்னையெனின், மேல் அறத்தொடுநிலை யதிகாரம் வாராநின்றதாகலா னென்பது.

இதன் பொருள்: காப்புக் கைமிக்குக் காமம் பெருகினும்—*காப்புக்கையிகப்பாட்டின் வேட்கை பெருகினும்; நொதுமலர் வரைவும் பருவம் ஆயினும்—அயலார் வரைந்து புகுங் காலமாயினும்; வரைவு எதிர்கொள்ளாது தமர் அவண் மறுப்பினும்—வரைவினை பெறுதுகொள்ளாது தமர் அவ்விடத்து மறுப்பினும்; அவன் ஊறு அஞ்சுங் காலம் ஆயினும்—அவற்கு [illegible] ஏதம் அஞ்சின இடத்தும்; அந்நாளிடத்தும் மெய்ப்பட நாண் ஒரீஇ—அந்நாளிடத்தும் மெய்க்கணின்ற நாண் நீங்கி; அறத்தொடு நிற்றல் தோழிக்கும் உரித்தே—அறத்தொடு நிற்றும் நிலைமை தோழிக்கும் உரித்து, என்றவாறு.

'காப்புக் கைமிக்குக் காமம் பெருகினும்' என்பது: காப்பு என்பது இரண்டு வகைத்து, நிறைகாவல் சிறைகாவ லென; அவற்றுள், நிறைகாவல் என்பது காப்பன காத்துக்,

கடிவன கடிந்து ஒழுகுமொழுக்க மென்றவாறு;

"சிறைகாக்குங் காப்பெவன் செய்யு மகளிர்
நிறைகாக்குங் காப்பே தலை." (குறள் - வாழ்க் - எ)

என்பதாகலான். இனிச் சிறைகாவல் என்பது தாய் துஞ்சாமை நாய்துஞ்சாமை ஊர்துஞ்சாமை காவலர்கடுகுதல் நிலவு வெளிப்படுதல், கூகைகுழறல், கோழிகுரற்காட்டலென இவை. அவற்றுள், ஈண்டுச் சிறைகாவல் கொள்ளப்படும். அச்சிறைகாவலது மிகவின்கண் இடையீடாயினவிடத்துத் தலைமகட்குப் பெரியதோர் வேறுபாடு உண்டாம்; உண்டா

* 'காவல்கைமிக்குப் பாட்டின்' என்பதும் பாடம்.

யினவிடத்துத் தோழிக்குப் புலனாம்; புலனாயினவிடத்துத், 'தோழி எனக்குப் புலனாயினவாறே யாய்க்கும் புலனாம், புலனாயினவிடத்து யாய் அறிவாரை வினவும்; வினவினவிடத்து அறிவார் தெய்வத்தினான் ஆயிற்றென்ப; அது சொல்லுதற்பயத்தது தங்கருமமாகலானும் பிறிதொன்று சுட்டி உணருந் தன்மைத்தன்று இக்குலமாகலானுந் தெய்வத்தினான் ஆயிற்றென்ப. என்றவிடத்து, இவளை முன்னிறீஇத் தெய்வத்திற்கு வழிபாடு செய்விக்கும். செய்தவிடத்துக் கற்பழியும். இவட்குக் கற்பழிவு வந்ததென்றும், இவட்கு ஆற்றாமை தனியாதன்றே தெய்வத்தினான் ஆயிற்று என்றமையின் பெயர்த்

தும் அதுகண்டு யாய்க்கு ஆற்றாமை பெருகுமென்றுந் தலைமகளது கற்பறிவுக்குத் தாய் ஆற்றாமைக்குத் தோழி தான் ஆற்றளாம். ஆற்றாமையென்பது பிறிதொவ்வாமையின்றி ஆற்றாமை தானேயாவது. ஆற்றமை ஆற்றுவதொன்றி னைப் பற்றும். ஆற்றவது பிறிதின்மையின் அறிவாரை வினவுமிடத்து என்னை வினை, யான் அறிகிலேனென்றதன் புறத்தாம பிறரை வினவுவாளாவது; என்னை வினயினவிட த்து இது சொல்லுமென்று கூடடமில் நாட்டவகையாற் சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கும். இருந்த நிலைமைக்கண் தாய் படிமக்கலத்தொடும் புக்கு, மகளை அடுகொண்டு முடி காறு நோக்கி, அன்னைப் *நம்பெருமாட்டிக்கு இவ்வேறு பாடு எற்றினாயிற்றென்னும். என்றவிடத்து, என்னால் அறியப்படுவதுஞ் சிறிதுண்டென்று †மேற்சொல்லியவாறே. மாறுகோள் இல்லாத வகையான் அறத்தொடு நிற்கும்,

* 'என் மகட்கு' என்பதும் பாடம்.

† 'களிறுதரு புணர்ச்சியான் மாறுகோளில்லா வகையானுரைத்து அறத்தொடு நிற்கும்' என்பதும் பாடம்.

உ௬-வது சூத்திரம். க௮௫

அங்ஙனம் அவள் *நற்றாய்க் தொடக்கத்தார்க்கெல்லாம் அறத்தொடு நிற்கும் என்பது.

இனி, 'கொதுமலர் வரையும பருவம் ஆயினும' என்

பது: †நொதுமலரென்பார் ஏதிலர், அவர்தாம் வரைவொடு வந்தாரென்பது. கேட்டவிடத்துத் தலைமகள் அதற்கு ஆற்றாளாம்; ஆற்றாளாயினவிடத்து, மேற்சொல்லியவாறே மாறுகோளின்றி அறத்தொடு நிற்கும் என்பது.

'வரைவெதிர்கொள்ளாது தமர் அவண் மறுப்பினும்' என்பது. தலைமகன்றான் பரியப்பட்டார் சான்றோரை முன்னிட்டு அருங்கலங்களொடு வரைதற்குப் புகுவர்; புக்கவிடத்து ஒருகாலைக்கு மறுப்பவும் பெறும்; ‡போதாக் குமரியை யுடையார் போலக் கருதினர் கொடுக்கிடாரன்றே! பரியருஞ் சிறப்பிற்றென்றாலும் இளையளாயினாளென்றும் பருவமுடையளாகுந் திருந்தி வாரீர்போ என்றாலும் அங்ஙனம் மறுத்தா ரென்ப. அதனைத் தலைமகள் கேட்டனளாயின் ஆற்றாளாம். என்னை? எம்பெருமான் ஒருவர்க்கு ஒருகுறை முடிப்பினல்லது ஒருவரை ஒருகுறை வேண்டுந் தன்மையனல்லன். அல்லாதான் இக்குறை வேண்டியது என்கட்கிடந்த அருளாகாதே? இவற்கு இவ்விளிவரவாக்கினேன் பாவியேனெனவும், எம்பெருமாற்கு மறுத்தார் இனி மற்றொருவர்க்காகாதே யெனவுந் தலைமகள் வேறுபடும். அவ்வேறுபாடு தோழிக்குப் புலனாம். புலனாயினவிடத்து மேற்சொல்லியவாறே அறத்தொடு நிற்குமென்பது.

---

* 'நற்றாய்க்கு அறத்தொடு நிற்கும், அவள் அதுதொடக்கத்தார்க்கெல்லாம் அறத்தொடு நிற்கும்' எனவும் வேறுபாடம் உண்டு.

† 'ஏதிலரானவர் வரைவொடு வந்தார்' என்பதும் பாடம்.

‡ 'போகாக்குமரி' என்பதும் பாடம்.

'அவன் ஊறு அஞ்சுங் காலமாயினும்' என்பது: தலைமகன் இரவுக்குறி வந்து ஒழுகாநின்ற நிலைமைக்கண் எம்பெருமான் வரும்வழி எண்கும் வெண்கோட்டியானையும் அரவும் உருமும் புலியும் *வானரமகளிரும் வரையரமகளிரும் உடைத்து, மற்றுந் தெய்வங்கள் வௌவும் வண்ணத்தன, ஏதம் நிகழ்வதுகொல்லோ வென வேறுபடும். அவ்வேறுபாடு தோழிக்குப் புலனும். புலனாயினவிடத்து மேற்சொலியவாறே அறத்தொடு நிற்கும் என்பது.

'அந்நாலிடத்தும்' என்பது: அசொல்லப்பட்ட நான்கிடத்தும்; 'மெய் நாண் ஒரீஇ' என்பது: †மெய்யினைய நாண் நீக்கி; நாண் உண்டாயினவிடத்துத் தாய்முன்னின்று சொல்லாளென்பது. 'அறத்தொடு நிற்றல் தோழிக்கும் உரித்தே' என்பது: அறமென்பது தக்கது; தக்கதனைச் சொல்லிநிற்றல் தோழிக்கும் உரித்தென்றவாறு. அல்லதூஉம், பெண்டிர்க்கு அறமென்பது கற்பு, கற்பின்றலை நிற்றலென்பதூஉமாம்.

இனித், 'தோழிக்கும் உரித்து' என்ற உம்மையால் தலைமகட்கும் அறத்தொடுநிலை உரித்தென்பது. அஃதாமாறு, இயற்கைப்புணர்ச்சி புணர்ந்தநாளும் பாங்கற்கூட்டங் கூடியா

னுந் தெருண்டு வரைந்தெய்தலுற்றுத் தமரைவிடும், விட்ட விடத்து அவர்மறுப்ப; அஃது இலக்கணமாகலான். அங்ஙனம் மறுத்தவிடத்துத் தலைமகள் வேறுபடும். எம்பெருமான் மறுக்கப்பட்டமையான் மற்றொருவாறுங் கொல்லோவெனக் கலங்கி வேறுபாடு எய்தினபொழுதே. தோழிக்குப் புலனும்; புலனாயினவிடத்து, எம்பெருமாட்டி! நினக்கு இவ்வேறுபாடு எற்றினானாயிற்றென்னும். என்ற

* இச்சொற்றொடர் முன் அச்சுப்பிரதியில் இல்லை.

† 'மெய்க்கணின்ற' என்பதும் பாடம்.

விடத்து இஃதெனக்குப் பட்டது, இன்னவிடத்து ஒரு ஞான்று நீயும் ஆயங்களும் தழையுங் கண்ணியுங்கோடற்கு *எண்ணிச் சிறிது நீங்கினாய்; யான் நின்று ஒரு மணிச்சுனை கண்டேன்; கண்ட அம்மணிச்சுனைதான் ஆம்பலே குவளையே நெய்தலே தாமரையே என்றிப்பூக்களால் மயங்கி மேதக்கது கண்டு வேட்கையான் அதுவான் இழிந்தேன்; இழுக்கிக் குட்டம் புக்கேன்; புக்குத் தோழியோவென, நீ அங்ஙனங் கேளாயாயினையாக, ஒரு தோன்றல் தோன்றி வந்து எனது துயரநீக்குதற்காகத் தன் கை நீட்டினான். நீட்டினவிடத்து †மலக்கத்தான் நின்கையெனப் பற்றினேன்;

பற்றி, வாங்கிக் கரையேற்றி நீங்கினான்; நீ அன்று கவலாதியெனச் சொல்லினாயினான்; நீ எவ்வெல்லைக்கண்ணுங் கைவிடாதாய் அந்நான்று கைவிடலினையாக்கிற்று விதியாகாதே? இனிப் பிறிதொன்றுங் கொல்லோவெனக் கலங்கி வேறுபட்டேனென்று தோழிக்குத் தலைமகள் அறத்தொடுநிற்கும். பின்னைத் தோழி செவிலிக்கு அறத்தொடு நிற்கும் மேற்சொன்னவாற்றானென்பது. அங்ஙனமாயின் தோழி காவலொடுமாறுகொள்ளாதோவெனின், கொள்ளாது. தோழிக்கு அறத்தொடு நிற்குமாகலானென்பது. காவலொடு மாறுகொள்ளினுங் காவற்குற்றப்பட்டேனென்று தோழி இறந்துபடாமைக் காக்கும் விதியென்பது. அஃதேயெனின், நிகழ்ந்த ஒழுக்கம் மறைத்துக் களைந்து படைத்து மொழிதலையாற் பொய்யுரைத்தவாறாம் பிறவெனிற், பொய்யுரைக்கப்பட்டதாகாது; என்னை? பழியும் பாவமும் அதனால் வாராமையின்; என்னை?

---

* 'என்னிற் சிறிது நீங்கினையாக, ஈங்குநின்றேன்' என்பது முன் அச்சுப்பிரதியிற் கண்ட பாடம்.

† 'மயக்கத்தினான்' என்பதும் பாடம்.

"பொய்ம்மையும் வாய்மை யிடத்த புரைதீர்ந்த
நன்மை பயக்கு மெனின்." (குறள் - வாய்மை - ௨)

என்றாராகலிற், குற்றமின்றென்பது. அறத்தொடு நிற்கும் இடங்களைப் பெயரும் எண்ணுஞ் சொல்லின மாத்திரை

யே இச்சூத்திரத்துப்பொருள். அறத்தொடு நிற்கும் இலக்கணமும் அவற்றுக்குச் செய்யுளும் மேலே காட்டிப் போந்தாம்.

௩௦. காம மிக்க கழிபடர் கிளவியுங்
காப்புச் சிறைமிக்க கையறு கிளவியு
மாறுபார்த் துற்ற வச்சக் கிளவியு
மிரவினும் பகலினு நீவரு கென்றலுங்
கிழவோன் றன்னை வார லென்றலுந்
தன்னுட் கையா றெய்திடு கிளவியு
மன்ன மரபிற் பிறவுந் தொகைஇத்
தன்னை யழிந்த கிளவி யெல்லாம்
வரைதல் வேட்கைப் பொருள வென்ப.

என்பதென்னுதலிற்றோ வெனின், வரைவுகடாவும் இலக்கணமெல்லாந் தொகுத்து உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

மேலதனோடு இயைபு என்னையோவெனின், மேலுங் களவு நீக்கிக் கற்பாயதோர் இலக்கணமுணர்த்தினர், இவ்வணியும் அன்னதாகலான் அதன் பின்னே வைக்கப்பட்டது.

இதன் பொருள்: காமம் மிக்க கழிபடர் கிளவியும் —காமமென்பது வேட்கை, மிகுதலென்பது பெருகுதல், கழியென்பது சிறத்தல், படர் என்பது நினைத்தல், கிளவி

யென்பது சொல்; வேட்கைமிக்குச் சிறப்பச் சிந்தித்துச் சொல்லுஞ் சொல்லும்: காப்புச் சிறைமிக்க கையறு கிளவியும்—காப்புச்சிறைமிகவினாற் கையற்றுச்சொல்லுஞ் சொற்களும்; ஆறு பார்த்துற்ற அச்சக்கிளவியும—அவன் வரும் வழியது ஏதஞ் சிந்தித்து ஆற்றாளாய்ச் சொல்லுஞ் சொற்களும்; இரவினும்பகலினும் நீவருக என்றலும்—இரவின் கண்ணும் பகலின்கண்ணும் நீயிர வந்து *ஒழுகுவதாகாதோ வெனச் சொல்லுஞ் சொற்களும்; கிழவோன் றன்னை வாரல் என்றலும்—தலைவனை இரவின்கண்ணும் பகலின்கண்ணும் வரவேண்டாமென்று சொல்லுஞ் சொற்களும்; தன் னுட் கையாறு எய்திடுகிளவியும—தன்னுட்கையாற்றினை யாதிலது ஒன்றின்மேலிட்டுச் சொல்லுஞ்சொற்களும; அன்ன பாபிற் பிறவுந் தொகைஇ—அன்ன இலக்கணத்த பிறவுந்தொகுத்து; தன்னை அழிந்த கிளவி எல்லாம—தன்னுறவுமையாற் சொல்லுஞ் சொல்லெல்லாம; வரைதல் வேட்கைப் பொருள என்ப—வரைதல் வேட்கைச் சொல்லுஞ் சொல் என்றவாறு.

காமமிக்க கழிபடர் கிளவி

இனிக் காமமிக்க கழிபடர் கிளவியாமாறு: பகற்குறியானும இரவுக்குறியானுந் தலைமகன் ஒழுகாநின்ற நிலைமைக்கண் ஒருகாற்கண்டு தரிக்குந் தன்மைத்தன்றும் வேட்கை; என்னை ? காணும பொழுதிற் காணாப்பொழுது

பெரிதாகலான். அவ்வகையளாய் நின்று புன்னைக்கானும் அன்னத்திற்கானுங் கடலிற்கானுங் கழிக்கானும் அவ்வகை பிறவற்றிற்கானுங் †கெட்டுறுகுறை தணிப்பளாகச் சிந்தித்துச் சொல்லுவதாயிற்று. அதற்குச் செய்யுள்:

* 'ஒழுகுமென' என்பதும் பாடம்.

† 'தன்கட்டுறுகுறை' என்பதும் பாடம்.

தாதலர் நீண்முடித் தார்மன்னன் மாறன்றண் ணங்குமரிப்
போதலர் கானற் புணர்குறி வாய்த்தாள் புலம்பிநைய
வேதிலர் நோயசெயவ தோகின் பெருமை யெனநெருங்கிக்
காதலா தம்மைக் கழறினென் றூனவ கருவகடலே. (௨கஎ)

ஒண்டூவி நாராய்நின் சேவலு நீயுமாய
வண்டூது பூங்கானல் வைகலுஞ் சேறிராற்
பெண்டூது வாரே மெனவுரைத் தெங்காதலரைக்
கண்டீர் கழறியக்காற் கானல் கடிபவோ.

இவை கடலுக்கும் நாரைக்குஞ் சொல்லிய எனக் கொள்க. இதனைத் தலைமகன் கேளா வருமேயெனின், இங்ஙனம் வருகொழுக இவள் ஆற்றுளாமென்று ஒருவகையான் முற்பட்டுப் பிற்றைஞான்று வரைவொடு புகுவானும்; தோழி கேட்குமேயெனில தலைமகனை முன்னின்று வரைவு கடாவுவாளாம; யாருங் கேட்டாரில்லையெனின் ஆற்றுதலைப்பயக்கும. என்னை? * முடிவேவாவின்ற அக்

கலத்தை மூய்த்திறந்தவிடத்து அகத்துநின்ற வெப்பங் குறைபடும், அதுபோல, இவட்கும அயர்வுயிர்ப்பாம் அச் சொற்கள் † புலப்படுத்தலானென்பது. இம்மூன்றினுள் ஒன்றாகாமையில்லையென்பது. தலைமகன் கேட்பின் இன்ன தொன்றாக, தோழிகேட்பின் இன்னதொன்றாம், யாருங் கேட்பாரில்லையெனினும் இன்னதொன்றாம் என்று ஒருபய னைச் சிந்தித்துச சொல்லுமோவெனிற், சொல்லாள்; குழவி அழுதாற்போல வேட்கை மிகுதியாற் சொல்லினவிடத்து அப்பயன் நிகழும். குழவி அழுகின்றது எனக்குப் பால் தம்மின்; நீர் ஆட்டுமின் என்றழாது, துக்கம்வந்ததாக அழும். அழ, அறிவார் பயம் எய்துவிப்பரென்பது.

---

* ‘மூடி வேவாநின்றதீதார் பொருளை’ என்பதும் பாடம்.

† ‘புறப்படுத்தலான்’ என்பதும் பாடம்.

௩௦-வது சூத்திரம். ௧௮௯

‘காப்புச் சிறைமிக்க கையறு கிளவியும்’ என்பது: காப் புச்சிறைமிகவினாற் கையற்றுச் சொல்

காப்புச்சிறைமிக்க. லுஞ்சொல். * காப்புத்தான் இருவகைய,

கையறுகிளவி. நிறைகாவல் சிறைகாவலென; அவற் றுள், நிறைகாவல் என்பது நிறையின் வேறுபாடு புறத்தார்க்குப் புலனாகாமைக் காப்பாள்; காக்தும், முறையின் முறையின் வேட்கை பெருகக் காணலுற வினான் ஆற்றாளாய்ச் சொல்லியதற்குச் செய்யுள்:

மின்கண் படாவடி வேனெடு மாறன் விண்டார்முனைமேன்
மன்கண் படாத மயங்கிருள் †வந்த நீர்த்துறைவற்
கென்கண் படாதநிலைமை சொல்லாதிளஞ் சேவறழ்இத்
தன்கண் படாநின்ற வன்னத்ததே யாற்ற கவின்மையே. (உகஅ)
புன்கண்கூர் மாலைப் புலம்புமென் கண்ணேபோற்
றுன்ப முழவாய துயிலப் பெறுதியா
லின்கள்வாய நெய்தனீ யெய்துங் கனவினுள்
வன்கண்ணர் கானல் வரக்கண் டறிதியோ (சிலப்-கான்ல்வரி-கூகூ)

'சிறைகாவல்' என்பது, தாய்துஞ்சாமை நாய் துஞ்சாமை ஊர்துஞ்சாமை காவலர்கடுகுதல் நிலவு வெளிப்படுதல் கோழிகுரற்காட்டல் எனவிவை. அவற்றுள், தாய்துஞ்சாமைக்குச் செய்யுள் :

ஆயுந் தமிழ்மன்னன் செங்கோ லரிகேசரிமுனைபோற்
றேயு நினைவொடு துஞ்சாண் மடந்தையிச் சேயிழையா
டாயுந் ‡துயின்மறந் தாளின்ன நாட்டனித் தாணெடுந்தேர்க்
காயுங் கதிரோன் மலைபோய் மறைந்த கனையிருளே. (உஅக)

* 'வேறோர் ஏட்டுப் பிரதிக்கு இயைய ஈண்டுப் பலதிருத்தங் ள் செய்யப்பட்டன.

† 'நான்மலி நீர்த்துறைவற்கு' என்பதும் பாடம்.

‡ 'துயிலலுருள்' என்பதும் பாடம்.

நாய் துஞ்சாமைக்குச் செய்யுள் :

வாருந்து பைங்கழற் செங்கோல் வரோதயன் வஞ்சியன்னாள்
சேருந் திறமென்னை தேன்றண் சிலம்பனைத் திங்கள்கல்சேர்ந்
தாருந் துயின்றிடங் காவலரோ டன்னை யுள்ளுறுத்தெல்
லாருந் துயிலினுந் துஞ்சா ளுமலி யரையிருளே. (உ௨௦)

இனி ஊர்துஞ்சாமைக்குச் செய்யுள் :

மாவுங் களிறு மல்நெடுந் தேரும்வல் லத்துப்புல்லாக்
கோவுந் தமிழவை வேல்கொண்ட கோனந்தண கூடலன்ன
* பூவுமடகையுங் கமழுந்தீபொன ஞெழ பேர் பெருலந்
யேவும விழவொடு துஞ்சா திரவ்வ வியனகரே. (உ௨௧)

இனிக் காவலர் கடுகுதற்குச் செய்யுள் :

அடிக்கண் ணதிருங் கழலரி கேசரி தெவ்வுறுங்கக்
கொடிக்கண் ணளிடியுரு மேந்திய தென்னவன கூடலன்னாள்
வடிக்கண் ணாண்டும வளர்நகர் காக்குமவை வேலினளர்
துடிக்கண் ணாமுறைக்குறு மோயான் றுதுயின்றிலவே. (உ௨௨)

இனி நிலவுவெளிப்படுதற்குச் செய்யுள் :

சென்று செறுமன்னர் சார்கள்சேந் திழுக்க ல நல்லதனை
வென்று கவைகொண்ட கோன்றமிழ நாடனை மெல்லியலா
யின்றிவ விரவி னிருள்சென றிடங்கொண்ட தெங்குக்கொல்லோ
நின்று விசும்பிற் பகல்போல் விரியு மலாமதியே. (உ௨௩)

இனிச் சிறைகாவல் எல்லாம் வந்தசெய்யுள் :

"இரும்பிழி மகாஅரிவ் வழுங்கன் மூதூர்
விழவின் றாயினுந் துஞ்சா தாகு

மல்ல லாவண மறுகுடன் மடியின்
வல்லுரைக் கடுஞ்சொ லன்னை துஞ்சாள்

* 'பூவும் புகையும் விரையுங் கமழ்ந்து டொன்றுசலகம்' என்பதும் பாடம்.

பிணிகோ ளருஞ்சிறை யன்னை துஞ்சிற்
றுஞ்சாக் கண்ணர் காவலர் கடுகுவ
ரிலங்குவே லிளையர் துஞ்சின் வையெயிற்று
வலஞ்சுரித் தோகை ஞாளி மருளு
மரவவாய் ஞமலி குரையாது மடியிற்
பகலுரு வுறழ நிலவுகான்று விசும்பி
னகல்வாய மண்டில நின்றுவிரி யும்மே
திங்கள் கல்சேர்பு கனையிருண் மடியி
னில்லெலி வல்சி வல்வாய்க் கூகை
கழுதுவழங் கியாமத் தழிதகக் குழறும்
வளைகட் சேவல் வாளாது மடியின்
மனைச்செறி கோழி மாண்குர லியம்பு
மெல்லா மடிந்த காலை யொருநா
ணில்லா நெஞ்சத் தவர்வா ரலரே
யதனால், அரிபெய புட்டி லார்ப்பப் பரிசிறந்
தாதி போகிய பாய்பரி நன்மா
நொச்சி வேலித் தித்த னுறந்தைக்
கன்முதிர் புறங்காட் டன்ன
பன்முட் டின்றாற் றோழிநங் களவே "(அகம்-கஉக.)

இனி 'ஆறுபார்த்துற்ற அச்சக்கிளவியும்' என்பது: தலைமகன் இரவுக்குறிவந்து ஒழுகாநின்ற நிலைமைக்கண், ஆறென்பது வழி, பார்த்துறுதல் என்பது பரிவுறுதல், அச்சமென்பது குறிப்பின்றியே தோன்றும் நடுக்கம், கிளவியென்பது சொல்; அஃதாமாறு, எம்பெருமான் வரும் வழி இறப்பவும் இன்னாது, நீருடைத்துக் கல்லுடைத்து முள்ளுடைத்து ஏற்றுடைத்து இழிவுடைத்தெனக் கவறல்; இஃதாம ஆறுபார்த்துற்ற வச்சக்கிளவியென்ப ஒரு திறத்தார்; அவரறியார், இஃது ஆறுபார்த்துற்ற கிளவியே. இனி

* 'அவ்வாய் ஞமலி' என்பதும் பாடம்.

அச்சக்கிளவி யென்பது கள்ளருடைத்துப் புலியுடைத்து எண்குடைத்து வெண்கோட்டியானையுடைத்து உருமுடைத்துப் பாந்தளுடைத்தெனக் கவலுங் கவற்சியாற் சொல்லுவது. அவற்றுள் ஆறுபார்த்துற்றதற்குச் செய்யுள்:

உருடங்கு மாகெடுந் திண்டேர் ருசித னுலகளிக்கு
மருடங்கு செங்கோ லடன்மன்னன் கொல்லி யருவரைவாய்
மருடங்கு வண்டறை சோலைப் பொதும்பின் வழங்கற்கின்றே
யிருடங்கு மானே றியாற்பொருட் டால்வந் தியங்கன்மினே (௨௬௪)

இது கேட்ட தலைமகன் வரைவானாம்.

இனி அச்சக்கிளவிக்குச் செய்யுள்:

பண்குடை சொல்லிவள் சாரண மாப்பனி மூத்திலங்கும்
வெண்குடை வேந்தன் விசாரிதன் மேற்சரை யேற்றெதிர்ந்தார்
புண்குடை வேன்மன்னன் றென்னன் பொதியிற் புனவரைவா
யெண்குடை நீள்வரை *நீயரை யெல்லி யியங்கன்மினே. (உஉரு)

அன்பெதிர்ந் தாரும் வருதல்போல் லாதைய வாரமருண
முன்பெதிர்ந் தார்படச் சேவைவென் றன்முகி ரேயபொதியிற்
பொன்பிதிர்ந் தாலன்ன மின்மினி சூழ்புற்றின் முற்றியசோற்
றின்பிதிர் வாங்கியெண் கேறு திளைத் துணறு மீண்டிருளே (உஉசு)

இன்னும் அவற்றிற்குச் செய்யுள்:

கையமை வேல்விளக் காகக் †களையிரு ணள்ளிரவி
ளையமை தோய்வெற்ப வாரன் றுறையாற் றமர்கடநதில் [யிற்
வையமெல் லாங்கொண்ட ‡மன்னவன் மாறன்‖மை தோய்பொதி
றெய்வமெல் லாமரு விப்பிரி யாத சிறுநெறியே. (உஉஎ)

* 'நீயையவெல்லி' என்பதும் பாடம்.
† 'களையிரு ளாளிரிவை' என்பதும் பாடம்.
‡ 'மன்னவன்' என்பதும் பாடம்.
‖ 'வண்டார் பொதியில்' என்பதும் பாடம்.

தோள்வாய மணிசிற மங்கைக்கு வாட்டவுந் துன்னுதற்கே
நாள்வாய் வருதிவினை டோயசிலம் பாருறை யாற்று நன்றூர்
வாள்வா யுகசசெற்ற வானவன் மாறன்மை தோய்பொதியிற்
கோள்வா யிளட் சிஙக நீஙகா திரிதரும குளறகமே. (உஉஅ)

காந்தண் முளை பன்ன மென்விர லேழை தன் காரண மாப்
பூந்தண் சிலம்ப விரவின் வருதல்பொல் லாதுகொலாம்
வேந்தன் விசாரிதன் விண்டோய குடுமிப் பொதியி லென்னுந
தேநதண் சிலம்பி னரிமா திரிதரு நீ ணெறியே. (உஉக)

அழுது புலம்பியு மையு மிவள்பொருட் டாதலைய
தொழுதுங் குறையுற்று வேண்டுவல் வாராமன் னூர்தினமு
மிழுது மலிநதசெவ் வேனெடு மாறனெனு கோனமுனைபோற்
கழுதுந் துணிநது வழங்கல்செல் லாத கனையிருளே. (உ௩௦)

பொய்தலை வைத்த வருளொடு பூங்குழ லாள்பொருட்டா
மைதலை வைததவண் பூஙகுன்ற நாட வரவொழிநீ
நெய்தலை வைததவை வேனெடு மாறனெனு கோன்முனைபோற்
கைதலை வைத்துக் கழுதுகண் சோருங கனையிருளே. (உ௩க)

இவை தோழிக்குரியன. இனித் தலைமகட்குரியண வருமாறு:

பணிகொண்டு வாழா தெதிர்ந்து பறந்தலைக் கோடிப்பட்டார் [யி
துணிகொண்டு பேயதுள்ள வேல்கொண்ட கோன்சுடர் தோய்பொதி
னணிகொண்ட தாரண்ணல் வாரல் விடரின் றரவுமிழ்நத
மணிகொண்டு கானவர் வேழங் கடியு மயங்கிருளே. (உ௩உ)

இவ்வகை சொல்லினவிடத்துத் தலைமகன் கேட்பா னாயின் வரைவானும்; தோழி கேட்பின் வரைவு கடாவுவாளாம்; யாருங் கேட்டாரில்லையாயின் தானே சொல்லி ஆற்றுவாளாம். இஃது இரவுக்குறிக்கண்ணதே.

இனி, 'இரவினும் பகலினும் நீவருகென்றலும்' என் பது: பகற்குறியானும் இரவுக்குறியானும் வந்தொழுகா

13

நின்ற தலைமகனை இரவும் பகலும் வாவென்று சொல் லுதல். அதற்குச் செய்யுள்:

இரவினும் பகலினும் நீவருகென்றல்.

உரவுங் கடல்சூ ழுலகுடை வேந்த னுசிதனென்னும்
பரவுங் கழன்மன்னன் கன்னியங் கானற் பகலிடைநீ
வரவு மகிழ்ந்தில டையல்வெய் யோன்போய் மலைமறைந்த
விரவும் வாவென்ன வூனமென் றுயின னின்னருளே. (உ௩௩)

இது கேட்டு இவ்வகையான் வந்தொழுகப் பொருது போதும் இவ்வகை சொல்வாளாயிற்றெனை வரைந்து புகு வானும் என்பது. இனி ஒருசாராசிரியர் இரவினும் பகலி னும் நீ வருக என்றதனை இரவுவருவானைப் பகல்வருகென்ற லும், பகல்வருவானை இரவுவருகென்றலும் என்றவாறென்ப. அவற்றுக்குச் செய்யுள் வேறு காட்டுப. அவற்றுள் இரவுவருவானைப் பகல்வருகென்றதற்குச் செய்யுள்:

பகல்வருகென்றல்.

அடிமே லகலிட மெல்லாம் வணக்கி யமரர்தங்கோன்
முடிமேல் வளைபுடைத் தோனெடு மாறன்முன் னானுயர்த்த
கொடிமே லுருமதிர் கூரிருள் வாரன்மி னீர்மகிழும்

படிமேற் பகல்வம்மின் வந்தால் விரும்புமென் னல்லவளே. (உ௩௪)

என்பதுகேட்டு யான் இரவுவந்தொழுகப் பொருளாய்ப் பகல் வம்மின் என்கின்றதெனக் கருதி வரைந்து புகுவானாவது.

இனிப் பகல்வருவானை இரவுவருகென்றற்குச் செய்யுள்:

இரவு வருகென்றல்.

அஞ்சா தெதிர்மலைந் தாரமர் நாட்டுட னேமடிய
கஞ்சா ரிலங்கிலை வேல்கொண்ட தென்னனன் னாடனைய
பஞ்சா ரகலல்குல் பாற்பகல் வந்தாற் பழிபெரிதாம்
மஞ்சார் சிலம்ப வரவென்னு னூன மயங்கிருளே. (உ௩௫)

௩௦-வது சூத்திரம். ௧௧௫

என இதுசொல்லப் பகல் வருவேனை இரவு வருகென்றது இவ்வொழுக்கம் பொருமையினுமென வரைந்து புகுவானும்.

இனிக், 'கிழவோன் றன்னை வாரலென்றலும்' என்பது: தலைமகனை இரவின்கண்ணும் பகலின்கண்ணும் வாரலென்று சொல்லுதல்; அதற்குச் செய்யுள்:

இரவும் பகலும் வரவு விலக்கல்.

ஓதங் கடைந்தம ரர்க்கமு தாக்கி யுணக்கொடுத்துப்

பூதம் பண்கொண்ட பூழியன் மாறன் பொதியிலின்வா
யேதம் பழிபினெ டெயதுத லாவிர வும்பகலு
மாதங் கடைநதமென் னேக்கி திறத்தைய வாரன்மின்னே.()

"கறங்குவெள் ளருவி பிறங்குமலைக் கவாஅற்
றேங்கம ழிணர வேஙகை சூடித்
தொண்டகப் பறைசீர்ப் பெணடிரொடு தொகைஇ
*மறுகு வாங்குஞ் சிறுகுடிப் பாக்கத
தியன்முரு கொப்பினை †வயநாய பிற்படப்
பகல்வரிற் கௌவை யஞ்சுது மிகல்கொள
விரும்பிடி கன்றொடு விரைஇக கயவாயப்
பெருங்கை யானை கோட்பிழைத திரீஇ
யடுபுலி வழங்கு மாரிரு ணடுநாட்
டனியை வருத லதனினு மஞ்சுது
மென்னு குவள்கொ றோனே பன்னாட்
புணர்குறி செயத புலர்குர லேனற்
கிளிகடி பாடலு மொழிந்தன
ளளிய டானேநின் னளியல திலளே." (அகம்-117.)

ஒன்று மறுப்பின் ஒன்றின்கண்ணே நிற்குங்கொல்லோ வென்று இரண்டும் மறுத்து வரைவின்கண்ணே படுத்த வாறெனக் கொள்க.

* 'மறுகிற்றூங்கும்' என்பதும் பாடம்.
† 'வயமாப்பிற்பட' என்பதும் பாடம்.

'தன்னுட் கையாறு எய்திடு கிளவியும்' என்பது தன்

னுட் கையாற்றினை வதிலதொன்றின்மேலிட்டுச சொல்லு தல்; அதற்குச் செய்யுள்:

தன்னுட்கையா றெய்திடுசிளவி

தன்போற் சினத்துரு மேநதிய கோன்கன்னித் தாழ்துறைவாய்ப்
பொன்போன் மலர்ப்புன்னைக் கானலு ணோக்கிப் புலம்புகொண்ட
வென்போ லிரவினெல் லாநதுயி லாதுநின் றேஙகுதியா
லன்போ டொருவற் கறிவிழந் தாயோ வலைகடலே (உ௬எ)

பொன்றான் பயப்பித்து நன்னிறங் கொண்டு புணர்நதகன்று
சென்றா ருளரோ நினக்குஞ்சொல் லாய்சேந் தலத்தைவெம்போர்
வென்றான் வியனில வேந்தன் விசாரிதன் வெல்கழல்சேர்ந்
தொன்றார் முனைபோற் கலங்கித் துஞ் சாயாலொலிகடலே (உ௬அ)

பறைவா யொலியோ தம் பநத ருகளுந
துறைசேர் சிறுகுடியார் துஞசினுந துஞ்சாய
நிறையின் மருண்மாலை யொடுபோல ரீத்து
துறைவ னுடையையோ நீவாழி வீராய்.

என்போல் இரவினெல்லாந் துயிலாய் நீயும் நின்கா தலர்மாட்டு *என்போல் அறிவிழந்தாயோவென்னும்; என்றது தலைமகன் கேட்பின் வரைவானும்; தோழிகேட்பின் வரைவுகடாவுவாளாம்; யாருங்கேட்பாரில்லையாயின் தானே சொல்லி ஆற்றுவாளாம்.

† 'அன்னமரபிற் பிறவுந்தொகைஇத் தன்னை அழிந்த கிளவி எல்லாம்' என்பது அன்னமரபிற் பிறவுந் தனது ஆற்றாமையாற்சொல்லுஞ் சொல்லென்றவாறு: 'வரைதல் வேட்

* 'அன்போடறி விழந்தாயோ' என்பதும் பாடம்.

† வேறோர் ஏட்டுப்பிரதிநோக்கி ஈண்டுப் பல திருத்தங்கள் செய்யப்பட்டன.

கைப் பொருளாக எய்ப' என்பது, வரைதல் வேட்பவும் வரைதல் வேட்டுஞ் சொல்லுஞ் சொற்களுமென்றவாறு; வரைதல் வேட்பச் சொல்லுந் தலைமகள் சொல்லெல்லாந், தலைமகனைத் தோழி சொல்லுஞ் சொல்லெல்லாம் வரைதல்வேட்டுச்சொல்லுஞ் சொல்லென்றவாறு. 'அன்னமரபிற் பிறவும்' என்றதனுள் பகற்குறிக்கண்ணும் இரவுக்குறிக்கண்ணும் வந்தொழுகுந் தலைமகனுந் தலைமகளுந் தோழியும் ஆற்றாத்தன்மையராய் வரைவு வேட்பச் சொல்லுஞ் சொல்லெல்லாங் கொள்க. [illegible]; அவற்றுட் சிலவருமாறு:

[illegible]

[illegible] கொண்டார்
[illegible]
[illegible] கண்டார்
[illegible] வலியலே. (௩௩)

என்பது இரவுக்குறியிடத்து வந்துநின்ற கண்டார் நீர்மை முருகென்னென்று நற்றாது மெய்ம்மை உணர்ப வாயின் இவை பொருந்தாவினையாகலின் இறந்துபடுமே என்னுப. அதனைக் கேட்டுத் தலைமகன் பெரியதோர் இழுக்குடைத் தாக ஒழுகினேன்கொலெனை அன்று நீருவகையான் முற்பட் டுப் பிற்றைஞான்று வாராவாளும. இன்னும் அன்ன மரபிற் பிறவு மென்றதற்குச் செய்யுள்:

படைத்துமொழிகிளவி.

அன்னைய நெருந லிகழ்ந்தது கேளயல் வேந்திறைஞ்சும்
பொன்னார் கழனெடு மாறன் குமரியம் பூம்பொழில்வாய்
மின்னார் மணிநெடுந் தேர்கங்குல் வந்தொன்று மீண்டதுண்டா
லென்னா முகஞ்சிவந் தெம்மையு நோக்கின ளெம்மனையே. (உ௯௦)

*என்பது இரவுக்குறியின்கண் தலைமகன் சிறைப்புறத் தானாக அறிந்து தலைமகற்குத் தோழி படைத்துமொழிந்து சொல்லியது. எங்ஙனமோவெனின், நெருநல், அன்னை நீங்கள் விளையாடுங் கானலிடத்து ஒரு தேர்வந்து போயிற்றென முனிந்து என்னையும் நோக்கிப்போயினள் இன்னது கருதியென்பது அறியேனென்னும். என, ஒக்கும், யான்வந்து ஒழுகுகின்ற ஒழுக்கம் புறத்தார்க்குப் புலனா

யிற்றுப்போலுமெனப் பிற்றைஞான்றே வரைந்து புகுவா
னும். இன்னும் அன்னமரபிற் பிறவுமென்றதற்குச் செய்
யுள் :

பண்ணிவர் சொல்லிகண் டாடென்னன் பாழிப் பகைதணித்த
மண்ணிவர் சீர்மன்னன் வாணெடு மாறன் மலயமென்னும்
விண்ணிவர் குன்றத் தருவிசென் றூடியோர் வேங்கையின்கீழ்க்
கண்ணிவர் காதற் பிடியொடு நின்ற கருங்களிறே. (உசக)

என்பது பகற்குறிவந்து ஒழுகுந் தலைமகற்குத் தோழி படைத்துமொழிந்து வரைவுகடாயது. அவ்வகைத்தாற் களிற்றோடு ஒருபிடி வேங்கைக்கீழ் நின்றபடி, கண்டிது போல நம்பெருமானும் நமக்கு வழிப்பட முடியுங்கொல்லோ வென்றாளென்பது. இன்னும அன்னமரபிற் பிறவு மென்றதற்குச் செய்யுள் :

தொடுத்தான் மலரும்பைங் கோதைநந் தாதாய்த் துறைவனுக்கு
வடுத்தான் படாவண்ணஞ் சொல்லுங்கொல் வானோர்க் கமிழ்தியற்றிக்
கொடுத்தான் குலமன்னன் கோட்டாற் றழிதததசென் றுடுதன்
படுத்தான் பராங்குசன் கன்னியங் கானற் பறவைகளே. [கைப்

இதுவும் அப்பொருட்கு ஏற்பச்சொல்லிக்கொள்க. அஃதேயெனின், இச்சூத்திரத்துட்சொல்லப்பட்டன வெல்

* வேறோர் ஏட்டுப் பிரதியின்படி இப்பகுதியிற் பல திருத்தங் ள் செய்யப்பட்டன.

லாந் தலைமகட்கேயுரியனவுந் தோழிக்கேயுரியனவுந் தலை மகட்கும் தோழிக்கும் உரியனவுமென மூன்றுவகைப்பட்டன. காமமிக்ககழிபடர்கிளவியுந் தன்னுட்கையா றெய்திடு கிளவியுமெல்லாந் தலைமகட்கே உரிய. இரவினும் பகலினும் நீ வருக என்றலுங் கிழவோன்றன்னை வாரலென்றலும் இவ்விரண்டுந் தோழிக்கே உரிய. ஆறுபார்த்துற்ற அச்சக் கிளவியுங் காப்புச்சிறைமிக்க கையறுகிளவியும் இருவர்க்கும் உரிய. உரிமையால் தம்மையழிந்த கிளவியெல்லா மென்று பன்மையாற் சொல்லாது ஒருமையாற் சொல்லியது எற் றிற்கோவெனின், தோழி, தலைமகளென இருவரையும் வேறுபடுத்துக்கருதாது ஒருவராகவே கருதற்பொருட்டாக ஒருமையாற் புணர்த்தா ரென்பது. (௬௦)

௬௧. ஆறின் னருமையு மழிவு மச்சமுந்
தன்னை யழிதலுங் கிழவோற் கில்லை.

என்பது என்னுதலிற்றோ வெனின், களவுகாலத்துத் தலைமகன திலக்கண முணர்த்துதல் நுதலிற்று. மேற் சூத்திரத்தோடு இயைபென்னையோவெனின், மேற்சூத்திரத்துள் ஆறுபார்த்துற்ற அச்சக்கிளவியென்றார்க்குத், தலைமகன் கண்ணும் ஆறுபார்த்துறவுண்டென்று கருதுவானாயிற் கருதற்க என்றற்குச் சொல்லப்பட்டது.

இதன்பொருள்: ஆற்றின்னுமையும் என்பது, ஆறெனினும் வழி யெனினும் ஒருபொருட்கிளவி; வரும்வழி ஏற்றுடைத்து இழிவுடைத்து *இழுக்குடைத்துக் கல்லுடைத்து முள்ளுடைத்தென்றல்: ஊறென்பது, இடையூறு; புலியானும் யானையானுஞ் சூரரமகளிரானும் *கள்ளரானும்

* இச்சொற்றொடர்கள் முன் அச்சுப்பிரதியிலில்லை.

எண்கானும் இடையூறுடைத்தென்றல்: 'அச்சம்' என்பது, அஞ்சப்படுவன கண்டவிடத்து *மனக்குறிப்பன்றியே அஞ்சுவது; அச்சமும் இவன்கணில்லை யென்றவாறு: 'தன்னையழிதலும்' என்பது, தன்கண் ஒரு துன்பம் வந்தவிடத்து எனக்காகாததோரொழுக்கம் எடுத்துக்கொண்டேனெனத் தன்னை நெஞ்சினால் நோதலும என்றவாறு: 'கிழவோற்கு இல்லை' யென்பது, இனையன தலைமகற்கு இல்லையென்றவாறு.

அஃதேயெனின், அவற்கு அவையுளவாய்வைத்து நினையாமையின் இல்லையோ? இல்லையாய் இல்லையோ? வெனின், உளவேயெனின் நினையானாயினும் வந்து நிகழும். உலகத்து உயிர்வாழ்சாதிகளெல்லாந் தமது சாக்காடு நினைத்துச் செல்கின்றவளவே இல்லையன்றே? இல்லையெனினும் அவை வந்து நிகழ்ந்தேவிடும். அதுபோல இவன் நினையானாயினும் உளவாயின் நிகழ்வேண்டும்; இனி இல்லையாயேயில்லை யெனின் இல்லதனை இல்லையென வேண்டுவதில்லை. என்னை? ஆகாயப்பூ இல்லையென வேண்டுவ

தில்லை, அதுபோலவென்பது; என்றார்க்கு இல்லதனையே இல்லையென்றார், இவன் உலகத்துத் தலைமகனல்லன், புலவரால நாட்டப்பட்ட தலைமகனென்பதனை யாப்புறுத்தற்கு. உலகத்துத் தலைமகற்குப்பின் இவையெல்லாம இல்லாமையில்லையென்பது. கிழவோற்கில்லையெனவே கிழவிக்குந் தோழிக்கும் அவையுளவென்பதுபெற்றாம். அவர் ஆறு இன்னுதென்றும் இடையூறுகள் உளவென்றும் அவற்றிற்கு அஞ்சுதலும் எமபெருமான் றனக்குத் தகாத †இழிவர ஒழுகுதற்குக் காரணமாயினே மாகாதேயென்று தம்மையழிதலும் உடையரென்றவாறு.

---

* 'மக்கள் குறிப்பன்றியே' என்பதும் பாடம்.

†'இளிவர' என்பதும் பாடம்.

அஃதேயெனின் வயிரமுடையான் ஒருவன் வயிரம் மூள எறியுமென்று அஞ்சான், அதுபோல இவரும் அஞ்சாது விடற்பாலரா. பிற, அவற்கு அவையின்மையாலெனின், அதுவன்று; பெண்மை யென்பது ஒருபொருட் பட்டாங்கு அறியாமையாகலான், அவை அவற்கு இல்லையெனினும் உளவாகக் கருதுமென்பது. அஃதேயெனின், மேல் இவனைப் பொருவிறந்தானென்று போதரப்பட்டதன்றே? பட்டமையான் அரசமுறை தன்னையழிதலும் இல்லையெனக் கொள்ளாமோ? மனத்தான் வரும். கோமெல்லாம் உணர்

இன்மையான் வரும் என்பது கடா; அதற்கு விடை, இவன் ஞானத்தையும் ஒழுக்கத்தையும் விதி இழுக்கினமையாற் சிறப்பின்றா தன்மை புன்மையான் உளகொல்லோவென்று கருதின் அவை யில்லையென்பது போதரச் சொல்லப்பட்டது. (௧௧)

௧௨. களவினுட் டவிர்ச்சி வரைவி னீட்டந் திங்க ளிரண்டி னகமென மொழிப.

என்பது என்னுதலிற்றோவெனின், களவினுள் தங்கி ஒழுகும் ஒழுக்கம் இத்துணைக் காலமல்லது இல்லையென்று வரையறுத்துணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன்பொருள்: களவினுள் தவிர்ச்சி—களவினுள் தங்குதல்; வரைவின் நீட்டம்—வரைந் தெய்துந்துணை நீட்டிக்குங்காலம்; திங்கள் இரண்டின் அகமென மொழிப—இரண்டுதிங்களகமெனக்கொள்க என்றவாறு.

இவ்வாற்றானும் இஃது உலகத்து இயல்பன்றென்பது பெற்றாம். உலகத்தொழுக்கத்திற்குக் காலவரையறை இன்மையானென்பது: இயற்கைப்புணர்ச்சி புணர்ந்த விடத்

துப் பிராயமும் ஈங்கே உரைக்கப்பட்டதாம். பதினோராண் டும் *பத்துத்திங்களும் புக்க தலைமகளோடும் பதினையாண் டும் *பத்துத் திங்களும் புக்க தலைமகனைப்போலும் புணர் தல் வேண்டிற்றென்பது பெற்றும். அவளும் இருதிங்கள் களவொழுக்கொழுகப் பன்னீராட்டைப் பிராயத்தாளாம். அது மக்கட்பேற்றுக்குக் காலம்; களவொழுக்கத்திற்குப் பொருந்தாதெனவிலக்கப்பட்டதாம் ஆசிரியர்களா னென் பது. இவனும் இருதிங்கள் களவொழுக்கொழுகப் பதினாறாட்டைப் பிராயத்தானும். அஃது ஆண்மை நிலை பெறுங் காலமாகலாற் களவொழுக்கிற்கு விலக்கப்பட்டதெ ன்பது. அஃதேயெனின் இருதிங்களென்னுது அகமென்று தெற்றிற்கோவெனின், இருதிங்களுள் ஐந்தானும் ஆறானும் நாள் உளவாகக் களவொழுக்கு ஒழிந்து நின்று வரைந்து புகுவதனோடும் மறுப்பதனோடும் அத்துணை நாளும் புக்கு நிறைந்துநின்றபின்னை அதுபடின் மிகுவான் புகுமென்பது. அஃதேயெனின், இருவர்க்கு மூப்புப்பிணி சாக்காடுமில்லை யென்று மேற் சொல்லியதனோடு மாறுகொண்டு காட்டிற் றும், அதுபட உரைத்தமையினென்பது. எங்ஙனமோ வெனின், இருதிங்கட்புகப் பன்னீராட்டைப் பிராயத்தா ளேயாயக்காற் பின்னைப் பதின் மூவாட்டைப் பிராயத்தா ளாய் இவ்வகை நாற்றிருபது புக்குத் தலைமாடியவேண்டு

மென்பது; இவற்கும் அம்முறையேகொள்க என்பது; மூப்புப் பிணி உள்வழிச சாக்காடுண்மையா மென்பது கடா. அதற்குவிடை எங்ஙனமோவெனின், இருதிங்கட்புக இவளும் பன்னீராட்டைப் பிராயத்தாளாய் இவனும் பதினாறாட்டைப் பிராயத்தானுய்ச் செல்வதல்லது, மற்றையன கிகழா; உலகினேடு இத்துணை மாத்திரையே யொத்து

* 'பதின்றிங்களும்' என்பதும் பாடம்.

௧௧-வது சூத்திரம். ௨0௩.

மற்றைவிகற்பமெல்லாம் ஒவ்வாவெனக்கொள்க. ஒத்தெதிர்வாதா யன்றே செல்கின்றதென்பது. அஃதேயெனின்,

"அண்ணுந் தேந்திய வனமுலை தளரினும்
பொன்னேர் மேனி மணியிற் றாழ்ந்த
நன்னெடுங் கூந்த னரையொடு முடிப்பினும்
*நீத்த லோம்புமதி பூக்கே ழூர." (நற்றிணை-௧0.)

என இலக்கியம் வருவன உளவாலோவெனின், அஃதில்லைமன், ஈங்கிதேபட்டுவிடினும் என்றவாறு.

இனி ஒரு திறத்தார் திங்கள் இரண்டினகமென்பதனைச் சொல்லுமாறு:

பிறைத்திங்கள் மதித்திங்களென இரண்டு; அவற்றுட் பிறைத்திங்கள் முன்னொளியாய்ப் பின்னிருளாம்; மதித்திங்கள் பின்னொளியாய் முன்னிருளாம்; அவ்விரண்டுஞ் சந்தித்துநின்ற இருட்காலத்தாக என்றவாறு. அது பொ

ருந்தாது; என்னோகாரணமெனின், இரவுக்குறிக்கே சொல்லினமையான். அல்லதூஉங் காலவரையறையின்றியே என்ஞான்றும் † இருட்டிங்கட்கண்ணே களவொழுக்கம் வேண்டப்பட்டதா மென்பது. இனி ஒருசாரார் திங்களிரண்டினக மென்பதனை ஒரு திங்களை இரண்டுகூறிட்ட ஒருகூறென்று பதினைந்து நாளாகச் சொல்லுப. அதுவும் பொருந்தாமை அறிந்துகொள்க. (௧௨)

௧௧. களவினுட் ‡ டவிர்ச்சி கிழவோற் கில்லை.

என்பதென்னுதலிற்றோ வெனின், களவுகாலத்துத் தலைமகனது இலக்கணமுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

---

* இச்செய்யுள் முழுவதையும் ௧௧௫ ஆம் பக்கத்திற் காண்க.

† 'மதித்திங்கட் கண்ணே' என்பதும் பாடம்.

‡ 'தவிர்தல்' என்பதும் பாடம்.

களவினுள் தவிர்ச்சி கிழவோற்கு இல்லை—களவு காலத்துத் தலைமகன் காரணமாக இடையீடு இல்லை என்றவாறு.

தலைமகற்கில்லையெனவே அருத்தாபத்தியால் தலைமகள் காரணமாக உண்டென்பது. இன்னுங் களவினுள் தவிர்ச்சி கிழவோற்கில்லை யென்பதனானே கற்பினுள் தலைமகள்

காரணமாக இடையீடில்லை யென்றும். என்னை? இவன் ஒரு ஞான்று ஒருகால் அக்குறியிடத்துவந்து பெயருந் தலைமகளைச்சாராத இடையூறுகள் எய்தானுமென்பது. இனி ஆண்மைமிக்க தலைமகன் பிரிவு வேண்டுவதல்லது தலைமகள் வேண்டாள் கற்பினகத்தென்றவாறு. இது சொல்லவேண்டா; என்னை காரணமெனின்,

"களவினுட் பிரிவே நாப்புமிகி னுரித்தே
வரைவிடை வைத்த காலை யான" (இறையனார்-கக.)

"அல்லகுறிப் படுதலு மவ்வயி னுரித்தே
யவன்வர வறியுங் குறிப்பி னான." (ஷை - கஎ.)

எனவும் *இவ்வகையான் இடையீடு தலைமகளைச் சார்ந்தழியவாகலாற் பெறப்பட்டதென்பது. இனி ஓதல் காவல் பகைதணிவினை என் இவை தலைமகனியல்பாதலாற் கற்பினுள் தலைமகன் இடையீடாகவும் பெறப்பட்டது; ஈங்குரைக்கல் வேண்டாவென்பது. அவ்வகை இலேசினானிது பெறப்படும். அதனையே மாணாக்கன் இனிதுணரல்வேண்டி எடுத்தோதினரென்பது. அல்லது ஒரு திறத்தார் களவினகத்துத் தலைமகளுழைத்தங்கிப் பிற்றை ஞான்றுபோதல் தலைமகற்கு இல்லையென்றவாறென்ப. அது பொருந்தாது.

---

* 'மூன்றுவகையான்' என்பதும் பாடம்.

வந்து பெயர்வதல்லது *நீட்டிக்கில் இடையீடாம், அஃது உணரப்படுதலானென்பது. மற்றென்னோவெனின், 'களவினுள் தவிர்தலென்பது தமியனாகற்றன்மையொழிதலென்றவாறு. நோய்தவிர்ந்தது வெப்புத்தவிர்ந்ததென்ப ஒழிந்ததென்பார். இனிக் கிழவோற்கில்லை யென்பது தலைமகற்கில்லை என்றவாறு. எனவே, அவ்விருதிங்கள்காறுந் தெருளாதே வந்தொழுகுந் தலைமகனாயினவிடத்து. தலைமகளாயினவிடத்து அன்று, தெருளாளாய்ப் பின்னை நெறியன்றென்றுணருமென்பது. ஆயின் இவனாகாதே தெருளற்பாலான் பெருஞானத்தனாகலான், இவளாகாதே தெருளாது விடற்பாலாள் அவன்றனைப் பேரறிவின என்மையானெனின், அதுவன்று. அவன்கணின்ற தமியனாதற் றன்மையை விலக்குவது இல்லை, இன்மையான் அப்பெற்றி சுட்டப்பட்டது. இவள் மாட்டு அதனை விலக்குவதுண்டன்றே, இவனது இளிவரவிற்கும் வருத்தத்திற்குங் கவன்ற கவற்சியென்பது. அதனான் இவன் தெருளாமைக்கும் இவள் தெருடற்குங் காரணம் இதுவென்பது.　　　　(கக)

களவு முற்றும்.

---

* 'கீட்டிக்கி விடைப்படாமை யுணரப்படுமாகலா னென்பது" என்றும் பாடமுண்டு.

கற்பு.

௱௪. கற்பினுட் டுறவே கடிவரை வின்றே.

என்பதென்னுதலிற்றோவெனின், இங்கு நின்றுங் கற்பினது இலக்கணம் உணர்த்துதனுதலி யெடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது.

இதன்பொருள்: கற்பினுள் துறவே—கற்பினகத்து நீக்கம்; துறவு எனினும் நீக்கம் எனினும் பிரிவெனினும் அகற்சி எனினும் *ஒக்கும். கடிவரைவு இன்றே—கடிந்து வரையப்படாது ஆசிரியர்களால் என்றவாறு.

அஃதேயெனின், †'கற்பினுட்டுறவே கடிதலின்றே'யென வும் 'வரைதலின்றே' யெனவுஞ் சொல்லாது 'கற்பினுட் டுற வே கடிவரை யின்றே'என்றது எற்றிற்கோவெனின் ஆசிரியர் களால் விலக்கவும்படாது இத்துணைக் காலமென்று ‡வரை யறுக்கவும்படாது என்றவாறு. எனவே, களவினகத்துப் பிரியும் பிரிவு ஒருகாலல்லது இல்லை யென்றவாறு. களவி னகத்துப் பகற்குறிக்கண்ணும் இரவுக்குறிக்கண்ணும் வந்து*பிரியுமாகலான் அதுவும பல்காலும் நிகழ்தலுடைத் துப்பிற ஏனின்; அவையெல்லாம் இவ்வாசிரியரால் பிரி வென்று வேண்டப்படா, ஒரு கருமநோக்கிப் பெயர்ந்தன அன்மையின். அல்லதூஉம் அவையேயாயினும் ‖ வரையறை யுடைய. களவுகாலம் வரையறை உடைத்தாகலானென்பது.

* 'ஒரு பொருட்கிளவி' என்பதும் பாடம்.

† 'கடியவும் படாது வரையவும் படாதென்றது' என்பதும் பாடம.

‡ 'பிரியவும்படாது' என்பதும் பாடம்.

‖ இச்சொற்றொடர் முன் அச்சுப்பிரதியில் இல்லை.

நடு-வது சூத்திரம். உ0௬

நடு. ஓதல் காவல் பகைதணி வினையே
வேந்தர்க் குற்றுழி பொருட்பிணி பரத்தையென்
றாங்கவாறே யவ்வயிற் பிரிவே.

என்பதென்னுதலிற்றோவெனின், மேற் கற்புக்காலத்துப் பிரிவு பலவென்றார், அவையிற்றைப் பெயரும் முறையுந் தொகையும் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

ஓதல்—கல்வி காரணத்துப்பிரியும் பிரிவு; காவல்—நாடு காத்தற்குப் பிரியும் பிரிவு; பகைதணிவினை—இருவர் அரசர் *தம்மிற் பொருப என்றவிடத்து அவரைச் சந்து செய்வித்தற்குப் பிரியும் பிரிவு; வேந்தர்க்குற்றுழி—வேந்தரென்பார் அரசர், அரசர்க்குற்றுழிப் பிரியும் பிரிவு; பொருட்பிணி—பொருட்குப் பிரியும் பிரிவு; பரத்தை—புறப்பெண்டிர் மாட்டுப் பிரியும் பிரிவு; பரமென்பது, புறம், அஃது ஆரியச் சொல்; என்று, எண்ணுதற்குரியதோர் வாய்பாடு; ஆங்கு, அசைச்சொல்; ஆறு, அவற்றது தொகை; அவ்வயின்—கற்பிடத்து; பிரிவு—நீக்கம் என்றவாறு.

ஏயென்பது ஈற்றசையேகாரம்; பெயர், சொல்லப்பட்ட பெயர்; முறை, கிடந்தமுறை; தொகை, ஆறு எனக்கொள்க.

இனி ஓதற்குப் பிரியும பிரிவு முன்வைக்கப்பட்டது, தலைபான பிரிவாகலானும †உயர்ந்தோர்க்கு உரித்தாகலானு மென்பது. பரத்தையிற் பிரிவு பின்வைக்கப்பட்டது, காமம் பின்வைத்தெண்ணப்படுமாகலானென்பது.

அஃதேயெனின், இவர் முன் பொருவிறந்தாரென்பதனொடு மாறுகொண்டது இச்சூத்திரம், என்னையோ

* 'தம்மிற் பொராநின்ற விடத்து' என்பதும் பாடம்.

† 'உயர்ந்த வருணத்தார்க்கு' என்பதும் பாடம்.

வெனின், தலைமகளை எய்தியிருந்தே இவன் ஓதுவான் பிரிவானெனின், முன் ஞானமிலனும்; இலனாகவே, ஞானத்தின் வழியது ஒழுக்கமாகலானும் ஒழுக்கத்தின் வழித்துத் *தலைக்குலமாகலானும் இவையெல்லாங் குறைவு பட்டானுமென்பது. இனிக் காவலென்பது இவன் நாட்டைப் பிறர்புகுந்து †அலைப்பதுங் கொள்வதுஞ்செய்ப அவரை நீக்குதற்கு நீங்குமெனின் இங்ஙனம் பிறரான் இழிவந்தன செய்து நலியப்படுமேயெனின் ஆண்மையிற் குறைபட்டானுமென்பது. இனிப் பகைதணிவினையென்பது சந்துசெய்வித்தற்குப் பிரியுமேயெனின், தூதுவனாயினனும்; தூதுவராவார் பிறர்க்குப் பணிசெய்துவாழ்வாராவர், அவரது பொருவிறப்பு என்னையோவென்பது. இனிவேந்தற்குற்றுழிப் பிரியுமேயெனின், கருமச்சேவகனும்; கருமஞ்செய்வான் சேவகனுமென்ப, இறப்பவும் இழிவந்ததோரொழுக்கம்; பிறர் குறிப்பன்றித் தன் குறிப்பு இல்லையெனப்படும்; ஆகலின் இவரது பொருவிறப்பு என்னையோ வென்பது. இனிப் பொருள்வயிற் பிரியுமேயெனின், முன்னர்ப் பொருளிலனாயினனும், ஆகவே எள்ளுநர்ப்பணித்தலும் இரந்தோர்க்கீதலும் ‡என்னும் இவையெல்லாம் பொருட்குறைபாடுடையார்க்கு நிகழாமையின் இக்குறைபாடெல்லாம் உடையனும்; அவையுடையானதுபொருவிறப்பு என்னையோ

வென்பது. இனிப் பரத்தையர் மாட்டுப் பிரியுமேயெனின்

---

* வாளா 'குலமாதலானும்' என்றும் பாடமுண்டு.

† 'நவைப்பதுமாய்க் கொள்வதுஞ் செய்யப்பட்டு' என்பதும் பாடம். இங்கிருந்து சிலவரிகளில் வேறோர் பிரதிக்கு இணங்கப் பல திருத்தங்கள் செய்யப்பட்டன.

‡ 'நன்னூனர் காட்டலும் நயவாரொழுக்கலும்' என்னும் வேறிரு சொற்றொடர் வேறொரு பிரதியில் மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றன.

இவன் கண்டார்கண் தாழ்வானும, ஆகலான் தலைமகள்மாட்டேகிடந்த அன்பிலன் ஆயினுமை. அல்லதூஉங் கண்டுழியெல்லாம் உள்ளத்தைச் செலீஇ உள்ளத்தின்வழி ஓடுமாகலான் நிறையிலனும்; நிறையிலானது பொருளிறப்பு என்னையோ வென்பது..

இவையெல்லாஞ் சொல்லப்பெரிது [illegible] காட்டிற்றெனின், மாறுகொளவாகது; மாறுகொள்வாமைக்குக் காரணம் என்னையோவெனின், [illegible] பிரியுமென்பது கூறுபான் பிரியுமென்பதன்று, பண்டே [illegible] கூறப்பட்டுக் கூறான் அறம் பொருளின்ப மிவை [illegible] ஆகலிய நூல் [illegible]; இனிப் பரத்தையர் [illegible] அவை வல்லார் உளரெனின் [illegible] வல்லார்கள் [illegible] சென்று தன்ஞானம் மேம்படுத்து [illegible] பிரிதித்தற்

குப் பிரியுமெனக் கொள்க. இனிக் காவற்குப் பிரியுமென்பது நலிவாருளராகி நலிவுகாத்தற்குப் பிரியுமென்பதன்று, நாட்டகத்து நின்றும் நகரகத்து நின்றும் தமக்கு உறுவது உணர்க்கலாத மூத்தார்களும் பெண்டிர்களும் இருக்கைமுடவருங் கூனருங் குருடரும் பிணியுடையாரும் என இத்தொடக்கத்தார் தம் முறைக்குரல் கேட்டுத் தீர்த்தற்பொருட்டாகவுங், காட்டகத்துவாழும் உயிர்ச்சாதிகள் ஒன்றனையொன்று நலிவன உளவாயினவிடத்து தீதென்று அவற்றை முறை செய்தற்குங், கொடிவலைப்பட்டுக் கிடந்தனவற்றைத் துறை நீக்குதற் பொருட்டாகவும், வளன் இலவழி வளந்தோற்றுவித்தற்பொருட்டாகவுந், தேவகுலமே சாலையே அம்பலமே என்று இத்தொடக்கத்தனவற்றை ஆராய்தற்கும், அழிகுடியோம்புதற்கும் பிரியுமென்பது. அல்லதூஉம் பிறந்த உயிர் தாயைக் கண்டு இன்புறுவதுபோலத் தன்னாற் காக்கப்படும் உயிர்வாழ்சாதிகள் தன்னைக்கண்டு இன்புறுதலின் தான்

அவர்கட்குத் தன் உருக் காட்டுதற்கும், மாற்றரசர் ஒற்று வந்தவிடத்து அவர்முன்னர்த் தனது ஊக்கங் காட்டுதற் பொருட்டாகவும் பிரியும். அதனானே மாற்றரசரும் திறை கொடுப்பரென்பது. இனிப் பகைதணிவினை யென்பது தூதுவர்போலச் சந்து செய்வித்தற்குப் பிரியு மென்பதன்று,

இருவா அரசர் காலைப்பொருதும் இன்று பொருதுமென்று முரண்கொண்டு இருந்த நிலைமைக்கண் தான் அருள் அரசனாகலின் இமமக்களும் இவ்விலங்குகளுமெல்லாம்பட இவ்விரண்டு குலத்திற்கும் ஏதம் நிகழும், அதனால் இப்போரொழிப்பனென்று இருவரையும் இரந்து சந்துசெய்வித்தலுமொன்று. அல்லதூஉந் தேவரும் அசுரரும் பொருதகாலத்துத் தேவரையும் அசுரரையும் *ஒருவீர் ஒருவீர் மிக்காரை ஒறுப்பல் யானெனப் பாண்டியன் மாகீர்த்தி சந்துசெய்வித்ததுபோல் இருவரின் மிகைசெய்தாரை ஒறுப்பலென்றுசந்துசெய்வித்தலுமொன்று. இருவரையும் ஒறுக்குந்துணை ஆற்றலுடைய னாகலானென்பது. அஃதேயெனின் தன்னகத்து †இருந்துவிட அமையாதோ அன்னவாற்றலனாகலான்; தான் செல்லவேண்டுமோவெனின், செல்லவேண்டும் என்பது. என்னை? காதலர்ப் பிரிந்து ஒரு கருமம் முடிப்பதனின் மிக்க ஆள்வினையில்லையென்பது. ஆதலாற் பிரிந்தே சந்துசெய்விக்குமென்பது. இனி வேந்தர்க்குற்றுழி யென்பதற்குச் சேவகனாய்ப் பிரியுமென்பதன்று, தனக்கு நட்டான் ஓரரசன் சென்றவிடத்து ‡அவற்கு ஆய மறுதலையை வென்று நீக்குதற்குப் பிரியுமென்றுகொள்க. இனிப் பொருட்பிணியென்பது, பொருளிலனாய்ப் பிரியுமென்பதன்று, தன் முதுகுர

* வாளா 'மிக்கசெய்தாரை ஒறுப்பெனென்று' என்றும்பாட்டமுண்டு.

† 'நின்றுவிட' என்பதும் பாடம்.

‡ 'அவற்கு ஆபதம் அறுத்தல் இனிதென்று நீக்குதற்கு', என்பது முன் அச்சுப்பிரதியிற் கண்ட பாடம்.

வராற் படைக்கப்பட்ட பலவேறு வகைப்பட்ட பொரு ளெல்லாங் கிடந்ததுமன், அது கொடுப்பது ஆண்மைத் தன்மையன்றெனத் தனது தாளாற்றலாற் படைத்த பொ ருள்கொண்டு வழங்கி வாழ்தற்குப் பிரியுமென்பது; அல்ல தூஉந் தேவகாரியமும் பிதிர காரியமுந் தனது தாளாற் றலாற் படைத்த பொருளாற் செய்தன தனக்குப் பயன் படு வன; என்னை? "தாயப்பொருளாற் செய்தது தேவரும் பிதி ருமின்புறார்." ஆதலான் அவர்களையும் இன்புறுத்தற்குப் பிரியுமென்பது. இனிப் பரத்தையென்பது, புறப்பெண்டிர் மாட்டுப் பிரிவு இவள்கண் அன்பிலனாய்க் கண்டார்கண் தாழ்ந்து நிறையிலனாய்ப் பிரிந்தானல்லன்; என்னை? தலைமக ளின் நீங்கி ஆடல்காண்பல் பாடல்கேட்பலெனப் பிரியும்; பிரிய, அவற்றின்கட்சென்ற உணர்வு தலைமகண்மாட்டு நின்ற உணர்வினை மறைக்கும்; என்னை? இரண்டுணர்வு உட னில்லாமையின்; இவ்வகை மறைப்ப இவர்கண்ணதே உள் ளமாமென்பது; என்னை? தாம இயல்பாகவே பிறரையும் நயப்பிக்கப்படும் வனப்புடையார் ஆடற்றகையானும் பாடற் குரலானும் நயப்பித்து என்று எடுத்துக்கொண் டால் ஆடவர்கள் நயப்பது சொல்லவேண்டுமோ வென்பது. அவற்றது பொருள் அறியாது கடாயினாய், இஃது அவற்

றுப் பொருளென்று கொள்க வென்பது. இனிப் பிரிவுகளை வேறு உரிமை கூறுமிடத்து அவற்றுக்குச் செய்யுள் காட்டுதும். (௦)

௩௧. **அவற்றுள்,**
ஓதலுங் காவலு முயர்ந்தோர்க் குரிய.

என்ப தென்னுதலிற்றோவெனின், மேற் சொல்லப்பட்ட பிரிவினை நிறுத்தமுறையானே முன்பிரண்டும் இன்னுங் குரியவென்ப துணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள். அவற்றுள்—மேற்சொல்லப்பட்ட அறுவகைப் பிரிவினுள்ளும்; ஓதலும் காவலும்—ஓதற்குப் பிரியும் பிரிவும நாடுகாத்தற்குப்பிரியும் பிரிவும; உயர்ந்தோர்க்கு உரிய—உயர்ந்தோரென்பார் பார்ப்பாரும் அரசரும், அவ்விருவர்க்கும் உரிய என்றவாறு.

ஓதற்குப் பிரியும் பார்ப்பான், நாடுகாத்தற்குப் பிரியும் அரசனென நிரனிறையாகக் கொள்க, அது பொருந்தாது; என்னை? ஓதலுங் காவலும் அந்தணர் அரசரென்று இருவர்க்கும் உரியவெனினும் நிரனிறையாவது என்றாக்கு, அவ்வாறு சொல்லிற்றிலனாயினும் * பொருள் வகையான் ஒக்குமென்பது. எனவே உயர்ந்தோர்க்கு உரியவெனவே

உயர்ந்தோராவார் பார்ப்பாரும் அரசருமாகலானென்பது. என்றார்க்கு, உயர்ந்தோர்க்கு உரிய வென்றதனாற் பார்ப்பார்க்கே கொள்ளவேண்டுமெனிற் கொள்ளப்படாது, காவல் பார்ப்பார் தொழிலன்று, ஆகலின் இருவர்க்கும் உரியவென்பது பெறுதும். அல்லதூஉம் உரையிற்கோடலென்பது தந்திரவுத்தியாகலானும் இருவர்க்கும் உரியவென்பது பெறுதும். ஓதற்குப் பிரிதலுறுந் தலைமகன் தோழியால் தலைமகட்குப் பிரிவுணர்த்துவிக்கும். அதற்குச்செய்யுள்:

ஓதற்பிரிவுரைத்தல்.

மைதா னிலாதநங் கல்வி மிகுத்து வருவதெண்ணிப்
பொய்தா னிலாதசொல் லாசெல்வர் போலும்புல் லாதமரே
செய்தார் படசெந நிலத்தைக் கணைமழை திண்சிலையாற்
பெய்தான் விசாரிதன் தென்னனன் னாட்டன்ன பெண்ணணங்கே.

காத்தற்குப் பிரியலுறுந் தலைமகன் தோழியால் தலைமகட்குப் பிரிவுணர்த்துவிக்கும். அதற்குச் செய்யுள்:

* 'ஒருவகையான் நோக்க ஒக்குமென்பது' என்றும் பாடமுண்டு.

காவற்பிரிவுரைத்தல்.

தேக்கிய தெண்டிரை மூநீர் நிருபலர் தீதகலக்
காக்கிய செல்வது காதலித் தாரன்பர் காயங்தெதிரே
பாக்கிய வேந்த ரமர்நா டடையத் தனஞ்சுடர்வா

வேந்துவினை யியற்கை பார்ப்பார்க் குரித்தே.

என்பது தென்னுதலிற்றோ வெனின், பார்ப்பார்க்குரி யனவென்றோதப்பட்டது கல்வி யொருதலைப் பிரிவும் பிரி வன்றே, அதுவல்லாமலும் பிரிவுள பிரிவுமுண்டென் பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள். 'வேந்து' என்பது அரசு, 'வினை' யென்பது செய்கை, 'இயற்கை' யென்பது தன்மை, 'பார்ப் பார்க்கும் உரித்தே' யென்பது பார்ப்பார்க்குங் கிழமை யுடைத்து என்றவாறு.

என்பதனுற் போந்த பொருள், வேந்து செய்வித் தற்கு உரிய சந்து பார்ப்பார்க்கும் உரித்தென்றவாறு. வேந்தர்க்குச் சந்துசெய்வித்தல் உரிதென்று மேற்சொல் லிப் போந்தாராயினன்றே 'வேந்துவினையியற்கை பார்ப்பார்க் கும் உரித்தே'யென்பது. அது மேற்சொல்லிஞரே. என்னே? காவல் பகைதணிவினை யென்று இரண்டினையும் ஒருங்கு வைத்தார் அவ்விரண்டினையும் அரசர்க்கு உரியவென்றற் பொருட்டெனக் கொள்க. என்னை அரசர்க்கு உரித்தாமா

றெனின், இருவர் அரசர் வேறுபட்டு மாறுகொண்டிருந்த விடத்து அவர்களைச் சந்துசெய்வித்தற்குப் பிரியாதுவிடின் அவர்களைச் சார்ந்து வாழ்வாரும் அவர்கள் நாடும் பெரிதுந் துன்பமெய்துமன்றே? அதனை நீக்கும் பெருமையுடையான்

அதனை நீக்காது உடன்பட்டிருப்பப் பழியும் பாவமும் பெரிதாகுமாகலான் அரசர்க்கும் உரித்து. அவ்வகை அவர்க்கு ஆகிய சந்து பார்ப்பார்க்கும் உரித்து; என்னை? அவரும் பெருமையுடையராகலின். அதற்குச் செய்யுள்:

பிரிவு கூறல்.

தாக்கிய போர்வய வேந்த ரிருவர்களுஞ் சாதிடைநின்
றூக்கிய செல்வது காதலித் தார்நம ராரமருள்
வீக்கிய வார்கழல் வேந்தர்தம் மானம்வெண் மாத்துடனே
நீக்கிய கோனெடு ரீர்வையை நாடன்ன நேரிழையே. (உசரு)

கூஅ. அரச ரல்லா வேனை யோர்க்கும்
புரைவ தென்ப வோரிடத் தான.

என்பது என்னுதலிற்றோ வெனின், சந்துசெய்வித்தற்குப் பிரியும் பிரிவு அரசரல்லாரும் வாணிகர்க்கும் வேளாளர்க்கும் உரித்தென்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன்பொருள்: அரசர் அல்லா வனையோர்க்கும் — அரசரல்லாத வனையோராவார் ஒழிந்த வணிகரும் வேளாளரும் என்ற இருவர்க்கும்; புரைவதென்ப ஓரிடத்து ஆன — பொருந்துமென்ப அவர் இல்வழி என்றவாறு.

அரசரில்லாவழி வணிகரும வேளாளரும் வேறுபட்டு நின்ற அரசரையுஞ் சந்து செய்வித்தற்குப் பிரியப்பெறுபவென்பது. பொருளானும் ஆள்வினையானும் அரசரோடொப்பர், வணிகரும் வேளாளருமென்னும் வேற்றுமையில்லது என்பது. அஃதேயெனின், மேற்சூத்திரம் வேண்டாஅரசரல்லா வனையோரெனவேபார்ப்பாரும் அடங்குவராகலானென்பது; என்றார்க்கு, அதுவன்று; அரச-

ரல்லா வனையோரென்பது அரசரிற் பின்னைச்சொல்லப்படும் வணிகரையும் வேளாளரையுமே தழுவுதற்குச் சொன்னாராகலானென்பது. அல்லாக்கால் 'வேந்துவினை யியற்கை பார்ப்பார்க்கும் உரித்து' என்னார்மன் என்பது. இவ்விருவர்க்குஞ் செய்யுள் மேற்காட்டிற்றே கொள்க. (௧௯)

௨௰. வேந்தர்க்குற்றுழிப்பொருட்பிணிப்பிரி வென்-றாங்க விரண்டு மிழிந்தோர்க் குரிய.

என்ப தென்னுதலிற்றோவெனின, வணிகரும் வேளாளர்க்கும் உரியதோர் பிரிவு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன்பொருள்: வேந்தர்க்குற்றுழி—அரசர்க்குற்றுழி; பொருட்பிணிப் பிரிவு—பொருள் வேட்கையிற் பிரியும் பிரிவு; 'என்று' என்பது எண்ணுதற்குரியதோர் வாய்பாடு, 'ஆங்க' என்பது அசைச்சொல், 'இரண்டு' என்பது தொகை, உம்மை முற்றும்மை; இழிந்தோர்க்கு உரிய—வணிகர்க்கும் வேளாளர்க்கும் கிழமையுடைய என்றவாறு.

இழிபுபடச் சொல்லினரால் இழிந்தாரென்பது பொருவிறப்பினொடு மாறுகொளுமெனிற், கொள்ளாது; இந்நூல் உலகினோடொத்தும் ஒவ்வாதும் நடக்கின்றதாகலான் உலகியல்நோக்கிச் சாதிவகையான் இழிந்தாரெனப்பட்டது. ஒழிந்தவற்றுற் பொருவிறப்பு இவர்க்கும் ஒக்குமென்பது. அவற்றுள், வேந்தற்குற்றுழிப் பிரியலுறுந் தலைமகன் தோழியால் தலைமகட்குப் பிரிவுணர்த்துவித்துப் பிரியும். அதற்குச் செய்யுள்:

பிரிவுணர்த்தல்.

வாரார் முரசின் விரைசேர் மலர்முடி மன்னவற்காய்ச்
சேரார் முனைமிசைச் சேறலுற் றார்நமர் செந்நிலத்தை

யேரா தெதிர்ந்தா ருடன்மீ துலாவி யுதிர்சிவந்த
சேரான் றிருவளர் தென்புன லூடன்ன சேயிழையே. (உசக)

கன்னவி றோண்மன்னன் றெம்முனை மேற்கல வாரைவெல்வரின்
வின்னவி லோளன்பர் செல்வர் விசய சரிதனென்னுந்
தென்னவன் சேரார் படநறை யாற்றுச் செருவடர்த்த
மன்னவன் கூடல்வண நதமி ழன்ன மடமொழியே. (உசஎ)

தலைமகன் வேந்தர்க்குற்றுழிப் பிரிந்தவிடத்துத் தலைமகள் வேறுபாட்டு ஆற்றாளாயினாளெனக் கவன்ற தோழிக்கு ஆற்றுவலென்பதுபடத் தலைமகள் சொல்லியதற்குச் செய்யுள்:

பிரிவாற்றாமை கார்மிசை வைத்தல்.

படலைப் பனியலாத தாமரை வைகிய பாசறைமேற்
றொடலைக் கமழ்நறுங் கண்ணி பிணையசென்று தோன்றுங்கொல்லோ
வடலைப் புரிந்தசெவ் வேலரி கேசரி தென்குமரிக்
கடலைப் பருகிப் பெருவிசும் பேறிய கார்முகிலே (உசஅ)

அதுகேட்ட தோழி இவள் பிரிவாற்றாமையானன்று வேறுபட்டது; அவர் குறித்துப் பிரிந்த கார்வரப், பிரிந்த பாசறைக்கண் தோன்றியக்கால், தாம் எடுத்துக்கொண்ட வினைமுடியாது மீள்வரகொல்லோ வென்பதுபோலும், இவளாற்றுளாயது; யான் பிழைக்க உணர்ந்தேனென ஆற்றுவாளாவது. அதற்குச் செய்யுள்:

தோழி கூறல்.

வாமா னெடுந்தேர் வயமன்னர் வாண்முனை யார்க்கும்வண்டார்
தேமா நறுங்கண்ணி யாயசென்று தோன்றுங்கொல் சேரலர்தங்
கோமான் கடற்படை கோட்டாற் றழியக் கணையுகைத்த
வேமாண் சிலையவன் *கன்னிநன் னீர்கொண்ட வீர்முகிலே.(உசக)

இதுவும் அது.

வேந்தர்க்குற்றுழிப் பிரிந்த தலைமகன் தான் குறித்த பருவவரவின்கண் வினைமுற்றி மீளலுறுவான் தேர்ப்பாகற்குச் சொல்லியதற்குச் செய்யுள்:

நிலைமை நினைந்து கூறல்.

இன்பார்ப் பொடுங்க வலஞ்சிறை கோலி யிடஞ்சிறையா
லன்பாற் பெடைபுல்லி யன்ன நடுங்கு மரும்பனிநா
ளென்பாற் படடொடென் றுங்கொ லிருஞ்சிறை யேற்றமன்னர்
தென்பாற்பட்டச்செற்றகோன்வையைநாடன்னசேயிழையே. (உ௫௦)

அன்புடை மாதர்க்கண் டார்ந்துங்கொ லாழ்துக் குடியடங்கா
மன்புடை வாடவென் றென்றமிழ் நாட்டு வலஞ்சிறைக்கீ
ழின்புடை யேறினம பார்ப்புஞ் றுமிற்றி யிடஞ்சிறைக்கீழ்
மென்பெடை புல்லிக் கருகு கல்கின்ற வீழ்பனியே. (உ௫க)

இது கேட்ட தேர்ப்பாகன் விரைந்து போதற்கொருப்படுவானும்.

இன்னும் வேந்தர்க்குற்றுழிப் பிரிந்து வினைமுற்றிய தலைமகன் இவ்வாறுஞ் சொல்லும். அதற்குச் செய்யுள்:

வினைமுற்றி நினைதல்,

† கடியா ரிரும்பொழிற் கண்ணன்று வாட்டிபின் றுயகலவாப்
படியார் படைமா மதின்மேற் பனிவந்து பாரித்ததால்
வடியா ரயினெடு மாறனெங் கோன்கொல்லி வண்டிவர்பூங்
கொடியா ரிடைமட மான்பிணை நோக்கி குழைமுகமே. (உ௫உ)

‡ கயவாய் மலர்போற் கருங்கண் பிறழவெண் டோடிலங்க
நயவார் மூனைமிசைத் தோன்றின்று நட்டாற் றெதிர்ந்த தன்னை
வியவார் படையிட்டுடண் காதஞ்செலச்சென்று மீன்றிளைக்கும்
வயவாள்செறித்த வெங்கோன் வஞ்சியன்னாள் மதிமுகமே. (உருக)*

† 'கடியாரிரும்பொழில் வாயன்று காட்டி' என்பதும் பாடம்.

‡ இச்செய்யுள் முன் அச்சுப்பிரதியில் விடுபட்டது; வேறோர் ஏட்டுப்பிரதியிற் கண்டமையின் இங்கெடுத்துச் சேர்க்கப்பட்டது.

தங்கயல் வெள்ளொளி யோலைய தாய்த்தட மாமதின்மேற்
பொங்கயல் வேந்த ரரிமூழ்கத தோன்றின்று போதுகண்மேற்
பைங்கய்ல் பாயபுனற் பாழிப்பற் றூரைப் பணித்ததென்னன்
செங்கய லோடு சிலையுங் கிடந்த திருமுகமே. (உருச)

இதுகேட்ட தேர்ப்பாகன் விரைந்து *கடாவுவானவது பயன்.

இங்ஙனம் வினைமுற்றிய பின்னையன்றி †முற்றுவிடத்துஞ் சொல்லுமோவெனிற் சொல்லான்; என்னை?

"கிழவி நிலையே வினையிடத் துரையார்
வென்றிக் காலத்து விளங்கித் தோன்றும்" (தொல்-பொ-கற்-சரு.)

என்பது சூத்திரமாகலான், வினைமுற்றிய பின்னையே சொல்லு மென்பது.

வேந்தர்க்குற்றுழிச் சென்று வினைமுற்றி மீள்வான் தேர்ப்பாகற்குச் சொல்லியதற்குச் செய்யுள்:

வென்றே களித்தசெவ் வேனெடு மாறன்வின் டார்மூனைமேற்
சென்றே வினைமுற்றி மீண்டனங் காருஞ் சிறிதிருண்டு
நின்றே புகுர்வண்ண மூர்கதிண் டேரிள வஞ்சியென்ன
நின்றே வணங்கு நுடங்கிடை யேழை நெடுநகர்க்கே. (உருரு)

"உலகுட னிழற்றிய தொலையா வெண்குடைக்
கடல்போ ருனைக் கலிமா வழுதி
‡வென்றம ருழந்த வியன்பெரும் பாசறைச்
சென்றுவினை முடித்தன மாயி னின்றே
கார்பெயற் கெதிரிய காண்டகு புறவிற்
கணங்கொள் வண்டி னஞ்சிறைத் தொழுதி

* 'பண்ணுவாளுவது' எனபதும் பாடம்.

† 'முற்று தான் முன்னஞ் சொல்லுமோவெனின்' என்பதும் பாடம்.

‡ 'வேத்தமருழந்த' என்பதும் பாடம்.

நகூ-வது சூத்திரம்.

*மணங்கொண் முல்லை மாலை யார்ப்ப
வுதுககாண் வந்தன்று பொழுதே வல்விரைந்து
செல்க பாகநின் வல்வினை நெடுநேதர்
கெணணெல் லரிநர் மடிவாய்த் தணணுமை
பன்மலர்ப் பொய்கைப் †படுபுள் ளோப்புங்
காயநெற் படப்பை வாணர் சிறுகுடித
தண்டலை கமழுங் கூந்த
லொண்டொடி மடந்தை தோளிணை பெறவே." (அகம்-௩0௪)

இன்னும் பிறவுஞ் சொல்லும். அதற்குச் செய்யுள் :

பட்டா ரகலல்குற் பாவையுங் காணுங்கொல் பாழிவெம்போ
ரட்டா னரிகேசரியைய மாயிரம் யானைமுன்னா
ளிட்டான் மருகன்றென் னாட்டிருண் மேகங்கண் டூர்ம்புறவிற்
கட்டார் கமழ்கண்ணி போன்மலர் கின்றன கார்ப்பிடவே. (உருசு)

புரிந்தமெல் லோதியை வாட்டுஞ்சொல் வல்லத்துப் போரெதிர்ந்தா
ரிரிந்த வகைகண்ட வாண்மன்னன் றென்னாட் டிருஞ்சுருள்போய்
விரிந்த ‡புதவங்கண் மேய்ந்ததம் மென்பிணை கையுகலா
திரிந்ததிண் கோட்ட கலைமா வுகளுஞ் செழும்புறவே. (உருஎ)

‖செறிகழல் வானவன் செம்பியன் றென்ன டனையவென்றி
வெறிகமழ் கோதைகண் வேட்கை மிகுத்தன் று வெள்ளஞ்சென்ற
நெறிகெழு வெண்மணன் மேனெய்யிற் பால்விதிர்த்தன்னவநுண்
பொறிசெழு வாரணம் பேடையை மேயவிக்கும் பூம்புறவே.(உருஅ)

* 'மணங்கமழ் முல்லையார்ப்பவுதுக்காண்' என்பதும் 'வாழி பொழுதே' என்பதும், 'நல்வினைநெடுநேர்' என்பதும் பாடம்.

† 'படுபுள்ளோப்பும்' என்பதும் பாடம்.

‡ புதவம்-ஒருவகைப்புல், இச்சொல் 'புதவு' எனவும் வரும்; ஐயனாரிதனார் இதனைப் 'புதவு' என வழங்குவர்.

‖ இச்செய்யுள் மூன் அச்சுப்பிரதியில் விடுபட்டது; வேறோர் ஏட்டுப் பிரதியிலிருந்தெடுமியின் இங்கெடுத்துச் சேர்க்கப்பட்டது.

ஆழித் திருமா லதிசயற் காற்றுக் குடியுடைந்தார்
சூழிக் களிற்றிற் றனேகதிண் டேர்துயர் தோன்றின்றுகாண்
கோழிக் குடுமியஞ் சேவநன் பேடையைக் காலதுடையாப்
பூழித் தலையிரை யார்வித்துத் தாணிற்கும் பூம்புறவே. (உ௫௯)

கைம்மாப் புறவின் சுவடு தொடர்ந்து கனல்விழிக்கு
மொயம்மா மதக்களி வேழங்கள் பின்வர முன்னுகதேர்
நெயம்மா ணயினெடு மாற னிறைபுனற் கூடலன்ன
மைம்மாண் குழலாள் பரமன்று வானிடை வார்புயலே. (உ௬௦)

மூன்று னூர தரா வடிமூன் ளூர்இமுடு காதுதிண்டே
ரென்று விழைததவற் றேடிற்றை நாளு மிழைக்குங்கொல்லா
மொன்று வயவாரென பாழிப் படைவொளி வேல்வலத்தால்
வென்றான் விசாரிதன் றென்புன ருடன்ன மெல்லியலே. (உ௬௧)

இவையெல்லாஞ் சொலலக்கேட்ட தேர்ப்பாகன் கடிது கடாவுவானுவது பயன்.

கடிக்கண்ணணி வேந்தரை யாற்றுக் குடிக்கன்னி வாகைகொண்டே
முடிக்கண்ணணி யாவைதத மும்மதில் வேந்தன் முசிறியன்ன
வடிக்கணணி வாட வளமணி மாளிகைச சூளிகைமேற் [வே.
கொடிக்கண்ணணி தாம்வணண நண்ணிவந் தார்த்தன கொண்டல்க

இதுவும் மேலவற்றோடு ஒக்கும்.

இனி முகில் நோக்கிச் சொல்லுவாய்த் தேர்ப்பாகன் கேட்பச் சொல்லியதற்குச் செய்யுள்.

முகிலோடு கூறல்.

பண்டேர் சிறைவண் டறைபொழிற் பாழிப்பற் றூதமன்னர்
புண்டோர் குருதி படியச்செற் றான்புன ஞடனையாள்
கண்டே ரழிந்து கலங்கு மவடன் கடிநகர்க்கென்
றிண்டேர் செலவன்றி முன்செல்லல் வாழி செழுமுகிலே. (உசுக)

இது கேட்ட தேர்ப்பாகன் விரைந்து தேர் கடாவு வானவது பயன்.

கக-வது சூத்திரம். உஉக

வேந்தர்க்குற்றுழிப் பிரிந்து வினைமுற்றிப்புகுந்த தலை மகனது வரவுணர்ந்து தோழி தலைமகடகுச் சொல்லும்; அதற்குச் செய்யுள்

வரவெடுத் துரைத்தல்

கொற்றுங் கயின்மன்னன் கோனெடு மாறன்றென் கூடலன்ன
முற்று விளமுலை மாதே பொலிகநம் முன்கடைவாயச
*செற்றார் பணிதிறை கொண்டநம் மனபர் செழுமணித்தேர்ப்
பொற்றார்ப் புரவிக ளாலித்து வந்து புகுந்தனவே. (உசுஉ)

ஆரு மணியிளம் போதையுர் வெமபு மலர்ந்தாமஞ்சேன்
வாருங் கமழ்கண்ணி மானவன் மாறனதன் மாநகையன்னாய்
காருங் கலந்து முழங்கிமின் வீசின்று காதலர்தந்
தேருஞ் சிலம்பிப புகுந்தது நங்கள செழுநகாககே. (உசுஙு)

இனித் தலைமகன் பிரிவின்கண் வேறுபட்ட தலைமகட் குத் தோழி, வினைமுற்றி மீள்வா சொல்லிய பருவந் தாகி வந்ததென்னும். அதற்குச் செய்யுள்.

பருவங்கண்டு ஆற்றாளாயினாளைப் பாங்கி புரைத்தது.

புல்லமை மாக்கிழ் முல்லை யாய புயங்கி முறுவலுண்டு
சென்றாவர விரைந்து தாரா கிவர்ந்து செண்புலிப்பை
வென்ற †விசாரிதன் வேம்பனை மாறன் வியன்முடிமே
னின்றன் மணிகண்டம் போலிருள் கூர்கின்ற நீண்முகிலே. (கசுசு)

இனித் தலைமகன் வினைமுற்றி மீண்டு புகுந்து, தலைமகளோடினிது இருந்து தோழிக்குச் சொல்லியதற்குச் செய்யுள்:

மறவாமை கூறல்.

மடையார் குவளை நெடுங்கண் பனிமல்க வாடுவஞ்சி
யிடையா ளுடனு யினிதுகழிந்தன் றிலங்குமுத்தக்
குடையான் குலமன்னன் கோனெடு மாறன் குளந்தைவென்ற
படையான் பகைமுனை போற்சென்று நீடிய பாசறையே. (கசுஎ)

* 'செற்றார் பணியத்திறங்கொண்டவன்பார்' என்பதும் பாடம்.
†'அழிவு நறையாற்றகத்துவென்றோன் முடிமேல்' என்பதும்பாடம்.

இனிப் பொருட்குப் பிரியலுற்ற தலைமகன் தோழியால் தலைமகட்குப் பிரிவு உணர்த்துவித்தற்குச் செய்யுள்:

பிரிவுணர்த்தல்.

இல்லா ரிருமையு நன்மையெய தாரென் றிருநிதிக்குக்
கல்லார் சுரஞ்செல்வ தேகினேங் தார்நமர் காய்ந்தெரிந்த
புல்லா ரவியநெல் வேலிப் பொருகணை மாரிபெய்த
வில்லான் விசாரிதன் றென்புன னாடன்ன மெல்லியலே. (உகஅ)

அது கேட்டு ஆற்றாத்தன்மையளாய தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியதற்குச் செய்யுள்:

ஆற்றாதுரைத்தல்.

ஊனங் கடந்த வுயர்குடை வேந்த னுசித னென்னா
மானங் கடந்தவல் லத்தம ரோட்டிய கோனிம்மண்மே
லீனங் கடந்தசெங் கோன்மன்னன் றெம்முனை போலெரிவேய்
கானங் கடந்துசென் றேபொருள் செய்வது காதலரே. (உகக)

தோழி தலைமகனிலைமை தலைமகற்குச் சொல்லியதற்குச் செய்யுள்:

ஆற்றாமை கூறல்.

விரைதங்கு நீணமுடி வேந்தன் விசாரிதன் வெம்முனைபோல்
வரைதங்கு கானமர் செல்லுப வென்றலும் வாணுதலா
ணிரைதங்கு சங்கு கழலக்கண் ணீத்திலஞ் சிந்தகில்லா
வரைதங்கு மேகலை மெல்லடி மேல்வீழ்ந் தரற்றினவே. (உஎ0)

மன்னேங் தியபுகழ் வாணெடு மாறன்றன் மாங்கைதயன்ன
மின்னேங் தியவிடை யாய்நமர் செல்வர்வெங் கானமென்னப்
பொன்னேங் திளமுலை பூந்தடங் கண்முத்தங் தந்தனபோ

யெண்ணேந் தியபுக ழீரினிச் செய்யு மிரும்பொருளே. (உஎக)

இதுவும் மேலதனோடொக்கும்.

இனித் தோழி தலைமகனை நீர் பிரிந்தவிடத்து நெடிய வாகிய சுரங்களைத் தமியளாய் எவ்வகை * நீந்தி ஆற்று மென்னும். அதற்குச் செய்யுள்:

வருநெடுங் கஙகுலெவ் வாறினி நீந்தும்வல் லத்துவென்ற
செருநெடுந் தானையெங் கோன்றெவ்வர்போலச் சென்றத்தமென்னு
மொருநெடுங் குன்றம் மறைந்தல கெல்லாம் வளாயக்குணபாற்
றிருநெடுங் குன்றங் கடந்தால் வருவது செஞ்சுடரே. (உஎஉ)
படந்தாழ் பணைமுக யானைப் பராங்குசன் பாழிவென்ற
விடந்தாழ் சிலைமன்னன் வெவ்களம் போல விரிந்தவந்தி
நடந்தா லிடையிருள் போயக்கடை யாமகல் றூழிமெல்லக்
கடந்தா லதற்பின்னை யன்றே வருவது காயகதிரே. (உஎ௩)

இதுவும் அது.

தோழி தலைமகட்குப், பிரிவுநேர்ந்து நன்றுசெய்தாய் அவர் செல்லுங் கானம இவ்வகைப்பட்டதென்னும். அதற்குச் செய்யுள்:

கானத்தியல்பு தோழியுரைத்தல்.

தேனக்க தாரவர் †காண்பர்செல் லாரவர் செல்லவொட்டி
கானக் குழன்மங்கை நன்றுசெய் தாயவென்று வாய்கனிந்த
மானக் கதிர்வேல் வரோதயன் கொல்லி வரையணிந்த

கானத் திடைப்பிடி கையக லாத கீருஙகளிரே. (உஎச)

இனித் தோழி தலைமகட்குப் பொருண் முடித்து வந் தான் எம்பெருமானென்னும். அதற்குச் செய்யுள்:

வரவுரைத்தல்

இருண்மன்னு மேகமுங் கார்செய் தெழுந்தன வெள்வளையாய்
மருண்மன்னு வண்டறை தாரவர் தாழும் மாநிலத்தார்க்
கருண்மன்னு செங்கோ லரிகேசரியந்தண் கூடலன்ன
பொருண்மன்னு மெய்திப் புகுந்தனர் வந்துநம் பொன்னகர்க்கே.

* 'நின்றூற்றும்' என்பதும் பாடம்.
† 'காண்பர் சொல்லாரவர்' என்பதும் பாடம்.

மற்றும் இவ்விடத்துப், பிரிவிடை மெலிந்து ஆற்றா ளாகிய தலைமகளைப் பருவம் வந்ததென்று வறபுறுப்ப வன் புறையெதிரழிந்து சொல்லியதற்குச் செய்யுள்.

தகரக் குழலாய தகவில வேசங்க மங்கைவென்ற
சிகரக் களிற்றுச்செங் கோனெடு மாறன்றென் கூடலன்னாய
மகரக் கொடியவன் றன்னெடு வேனின் மலர்விலைக்குப்
பகரக் கொணர்ந்தில்ல தோறுந் திரிபல்ப பல்வளையே. (உஎரு)

"அழுந்துபடு விழுப்புண் வழுமபுவாய் புலரா
வெவ்வ நெஞ்சத் தெவ் வெறிந் தாங்குப்
பிரிவில புலம்பி நுவலுங் குயிலினும்

தேறுநீர் கெழீஇய யாறுசுவரி சொடிதே
யதனினுங் கொடியட டாளே மதனின்
றுய்த்தலை யிதழ பைங்குருக் கத்தியொடு
பித்திகை விரவுமலர் கொளீஇ யோவெண
வண்டுசூழ் வட்டிய டிரிதருங்
தண்டலை யுழவா தனிமட மகளே.'' (நற்றிணை-கூஎ.)

இவ்விடத்துசசெய்யுள் பலவும்வந்தன எல்லாங்கொள்க. (௪)

௪௦. காதற் பரத்தை யெல்லார்க்கு முரித்தே.

என்ப தென்னுதலிற்றோவெனின், மேல் எல்லாப் பிரிவு களையுஞ் சிறப்புவகையான் உணர்த்தினார், இனிப் பரத்தை யிற் பிரிவு நால்வர்க்கும் உரித்தென்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன்பொருள்: காதற் பரத்தை—காதலிக்கப்பட்ட பரத்தை; எல்லார்க்கும் உரித்தே—எல்லாவருணத்தார்க் கும் உரித்து, என்றவாறு.

தம்மைக்கண்டு காதலித்தாரென்பது அறிவன்றே, அவர்தாம் பேரறிவினராதலான்; அன்னார்தாம் பின்னைத்

தலையளியாது விடுவது அறனன்று; அதனால் அஃது எல் லார்க்கும் உரித்தென்பது கொள்க. இவ்வுரை பொருந் தாது. என்னை காரணமெனின், மிக்காரைக் கண்டால்

இழிந்தாரும் உயர்ந்தாரும் மற்றுமெல்லாருங் காதலிப்ப, அவர்மாட்டெல்லாம் பிரியல்வேண்டும். பிரியவே, எல்லாக்குற்றமுந் தங்கித் தலைமையொடு மாறுகொள்ளும். அல்லதூஉம், அன்றிறைப் பிரியா அன்றிறைப் பிரிவரென்பதூஉஞ் சொல்லப்பட்டதாம். ஒருகாற் காதலித்தாள் மாட்டுப் பிரியும் பிரிவு அமையாதென்று கொள்க. இனி ஒருதிறத்தார் காதலர் செய்யும் பாக்கை யென்ப. என்னை காரணமெனின், வைகலும் பாலை துப்பத்தர் செல்வான் ஒருமகன் இடையிடை *புளிபுங்காடியும் உண்டக்காலாம் பிறபாலினது விசேடம் அறிவானாவது. அஃதேபோலத் தலைமகள் குணங்களைத் துய்ப்பச் செல்லாநின்றான் இடையிடை சிறுகுணத்தாராய பரத்தையர்மாட்டுப் பிரிந்துவரத் தலைமகள் மாட்டுக் காதல் பெருகும். அல்லாது விட்டக்கால் இவள்குணம் பெரியவா மிகனபது அறியலாகாது. என்னை? 'இன்னாதகொன்று உண்மையான் இனிய தன் இன்பம்' அறியப்படுமென்பது. இவ்வுரையும் பொருந்தாது. என்னை காரணமெனின் அவர் ஒருத்தியைக் கொண்டே இவள் குணங்களைப்பெரிய என்பதறியுமெனின், அவர் மாட்டுப்பிரியாது விட்டவிடத்து இவடன் குணங்களை மிக்கனகொல்லோ மிக்கிலகொல்லோவென ஐயப்பட்டு நின்றொழுகல்வேண்டும். அங்ஙனமாயின் தான் அவளென்னும் வேற்றுமையில்லார் என்பதனொடு மாறுகொள்ளும். என்னை? தங்குணங்களை ஐயப்படுவார் இன்மையானென்பது.

---

* 'புளிங்கறியும்' என்பதும் பாடம். இன்னும் இங்கிருந்து இப்

பகுதி முடியுங்காறும் பல திருத்தங்கள் வேறொரு பிரதிக்கிணங்கச் செய்யப்பட்டன.

'பற்றென்னோ உரையெனின், தலைமகனாற் காதலிக்கப்பட்ட பரத்தையெனக்கொள்க. அஃதேயெனின் இவன் கண்டாரையெல்லாங் காமுறுமாகானோ' எனின், ஆகான: ஆகாதவாறுசொல்லுதும். தலைமகனால் தலைநின்று ஒழுகப்படுவன தருமம் அருத்தம் காமம் என மூன்று; அம்மூன்றினையும் ஒருபகலை மூன்றுகூறிட்டு முதற்கட்பத்து நாழிகையும் அறத்தொடுபடச் செல்லும; இடையனபத்துநாழிகையும் அருத்தத்தொடுபடச் செல்லும்; கடையன பத்து நாழிகையும் காமத்தொடுபடச் செல்லும்; ஆதலான் தலைமகன் முதற்கண் நாழிகை தருமத்தொடுபடுவான், தலைமகளும் வேண்டுவ தானும் வேண்டிப்போந்து அத்தாணி புகுந்து வருங்கொட்பகை வரைக்கொடுபடச் சொல்வதுஞ் செய்யும்; நாழிகை அளந்துகொண்டு இடையன பத்துநாழிகையும் இறையும் முறையுங்கேட்டு அருத்தத்தினொடுபட்டனவேசெய்து வாழ்வானும். அவ்வருத்தத்து நீக்கத்துக் கடையன பத்துநாழிகையில் தலைமகளுழைப் போதரும். போதர அப்போதரவு பார்த்திருந்த பரத்தையர் குழுவுதியாழெழீஇத் தண்ணுமையியக்கி முழவியம்பித் தலைமகனை

இங்குக் கூத்துண்டென்பது அறிவிப்ப; என்னை ?

"*குழலெழீஇ யாழெழீஇத் தண்ணுமைப் பின்னர்
முழவியம்ப லாமந் திரிகை"

என்று கூத்தநூலுடையாருஞ் சொன்னாரென்பது. அவ்வகை அறிவிக்கப்பட்ட தலைமகன் நாம் இதனை ஒருகால் நோக்கிப் [illegible]மென்று செல்லும்; சென்றக்கால் அவர்கள் [illegible]ண் தாழ்விப்பரென்பது. அஃதேயெனின், இவன்பரத்தையரைத் தலைமகளை எய்தியிருந்தே உடையனாதல் எய்தா

* 'குழல்வழி' என்பதும் பாடம்.

சO-வது சூத்திரம். உஉள

ததன்முன் உடையனாதல் இரண்டல்லது இல்லை. அவற்றுள் எய்தியிருந்தேயுடையனாயினானெனின், தலைமகள் குணமேயுமன்றிப் பிறவும இனபஞ்செய்வன உளவாகக் கருதினானும். ஆகவே,

"கண்டுகேட் டுண்டுயிர்த் துற்றறியு மைம்புலனு
மொண்டொடி கண்ணே யுள" (களவு - புணர் - க)

என்பதனொடு மாறுகொள்ளுமெனப்படும். இனித், தலைமகளை எய்தாதமுன் உடையனோ பிறனோவெனின், முன்னும் இவன் கற்ற காலமின்றிக் காமத்துக்கண்ணே கெழுமிவருகின்றா னும்; ஆகவே நெறியால் வரைந்தான் அல்லனுமென்பது. மற் றென்னோ உரையெனின், தலைமகளை எய்தாதமுன்னே பரத் தையரை உடையனென்பது. என்னை, மேற்சொல்லப்பட்ட குறை எய்தாதோ வெனின், எய்தாது. குரவர்கள் இவனறி யாமையே இவனுரிமை இது வெனவும் இவை யானையுங் குதிரையும் இவையெனவும் மற்றுமெல்லாம் இவற்கென்று வகுத்துவைத்துத் தாம் வழங்கித் துய்ப்பவென்பது. அவ் வகையே குரவர்களான் இவனுரிமையென்றே வளர்க்கப் பட்டாராகலான் தலைமகளை எய்துவதன்முன் உளரென்பது. இவன் முன்னே தன்னுரிமையாவீது அறிந்தவாறென்னை யெனின், தலைமகன் தலைமகளை நீங்கித் தருமமும் அருத்த மும் உள் பட்டுத் தலைமகள் மாட்டுப் போதருமிடத்து, அவர் முன்சொன்னவாறே குழலும் யாழுந் தண்ணுமை யும் முழவும் இயம்புப. இயம்பினவிடத்து இஃதென்னை யென்னும் ; என்றக்கால் அது நின் உரிமையன்றோவென்ப. என்றார்க்கு, அஃது என் உரிமையாயினவாறு என்னையென் னும், என்றவிடத்து நின்குரவர்களான் நினக்குரிமையாக வகுக்கப்பட்டாரென்ப. ஆயின் நாங் குரவர் பணி மாறு

கொள்ளலாகாதென்பதனாற் காண்டற்குச் செல்லும்; சென்றானை அவர் தங்கண் நயப்பிப்ப வென்பது. இது பரத்தையிற்பிரிவு நிகழுமாறு.

அஃதேயெனின், மற்றைப் பிரிவெல்லாம் வேண்டுக, ஆள்வினைமிகுதி உடைமையான்; இஃது எற்றிற்கோ வேண்டியதெனிற், பரத்தையிற் பிரிந்தான் தலைமகனென்றால் ஊடலே புலவியே துனியே என்றிவை நிகழும். நிகழ்ந்தால் அவை நீக்கிக் கூடினவிடத்துப் பெரியதோர் இன்பமாய் அவ்வின்பத்தனைமையை வெளிப்படுப்பன அவையெனக்கொள்க. மென்சுவையேயிலே நடந்தானேனர் ஆசிரியனாகலான் இப்பிரிவு வேண்டினானென்பது. அஃதேயெனின் காதற்பரத்தை எல்லார்க்கும் உரியவொன்றாகாதே சூத்திரஞ் செய்தற்பாலது, உரித்தென்று அஃறிணைவாய்பாட்டாற் சொல்லிற்று எற்றிறகோவெனின், பிரிவதிகாரம் வாராநின்றமையாற் பிரிவும் உரித்தென்று சொல்லப்பட்டது. பரத்தையர்மாட்டுப் பிரியும் பிரிவின்கட் செய்யுள்:

தோழிகூறல்.

மைவா ரிரும்பொழில் வல்லத்துத் தெவ்வர்க்கு வான்கொடுத்த
நெய்வா யயினெடு மாறன்றென் னூடன்ன நேரிழையா
யிவ்வாய் வருவர்நங் காதல ரென்னவுந் தேறக்கிறே
செவ்வாய் துடிப்பக் கருங்கண் சிவந்தன சேயிழைக்கே. (உஎஎ)

பரத்தையிற் பிரிந்த தலைமகன் பெயர்ந்து தோழி-யை வேண்டத் தோழி வாயின்மறுத்தாளென்பது. என்னை-னம் வாயின் மறுத்தாளோ வெனின், எம்பெருமானது நிலை சொல்லலுற்றேற்கு, எனது குறிப்பறிந்து இத்தன்மையினள், இதற்குத் தக்கதறிந்து செய்யென்று வாயின்மறுத்தாளென்பது.

௪௦-வது சூத்திரம். ௨௨௧

இனிப் பரத்தையிற்பிரிந்த தலைமகற்கு வாயிலாகப் புக்க பாணன் தலைமகளால் வாயின்மறுக்கப்பட்டு முன்னின்று நீங்கியதற்குச் செய்யுள்:

பாணன் புலந்துரைத்தல்.

சென்றே யொழிக வயலணி யூரனு நினைத்தந்த
கன்றே பழமையுகல் வேண்டாபல் யாண்டு கறுத்தவரை
வென்றே விழிஞங்கொண் டான்கடன் ஞால மிகவகலி.
தன்றே யடியே னடிவலங் கொள்ளின வருகவே. (௨௭௮)

மற்றும் வாயில்பெறாது பரத்தையிற் பிரிந்த தலைமகன் மகனை வாயிலாகக் கொண்டு புக்கானைக் கண்டு பொருமை நீங்கவேண்டித் தோழி சொல்லியதற்குச் செய்யுள்:

பொருமை நீக்கத் தோழி சொல்லியது.

இழுது கிணைநின் றிருச்சிறுவ தெய்வவன்ன நீறுகுருஞ்
கழுது படியக்கண் டான்கழலோ யன்னையின் மேனியிடையா
பழுது சுவற்சென்ற வாமனப் பாசெஞ்சிற் வாழ்வையாற்

ரெழுது வழிபட்டார் பாவை பின்புப்பெண்ணை நீரொருங்கோடியே. (உஎக)

வாரார் சிறுடைச் பூண்முலை யவர்க்கா சுற்றுத் தகைமைத
பேரான் கவலி வீருட்பவை தாங்கிபாய பெண்ணைப் பெருய
நேரா வயவர் நெடுங்களம் தோட்டெயிலோன் கொங்க
பாரார் புகழ் மன்னன் றென்புன லூடன்ன பல்வளையே. (உஅ0)

இது மேலதனோடு ஒக்கும் பொருட்டு. மகன்வாயிலாகப் புக்கவிடத்துத் தலைமகள் சிவப்பாற்றினாள்; அது குறிப்பறிந்து தோழி தலைமகற்கு இந்நிலையளாயினாளென்னும்; அதற்குச் செய்யுள்:

தம்மலவி ஆறியது தோழிகூறல்.

மிடைமணிப் பூண்மன்ன ரோட விழிஞத்து வென்றவன்றுட்
புடைமணி யானையி னுன்கன்னி டன்னுன் பொருகயற்கண்

ளுண்டமணி யானொடு நீவர வூடற் சிவப்பொழிந்து
மிடைமணி நீலத் தணிநிறங் கொண்டு மலர்ந்தனவே. (உஅக)

பரத்தையிற்பிரிந்த தலைமகன் வாயில்பெற்றுப் புகுந்து தலைமகளைப் பொறுமைநீக்கத் தலைமகள் பொறுமைநீங்குவாள் சொல்லியதற்குச் செய்யுள்.

புனலாட்டிய வீரம் புலர்த்தி வருகென்றல்.

பங்கயப் பூம்புன லூடன் பாராங்குசன் பாழியொன்னார்
மங்கையர்க கல்லலகண டான் மலர் நிலையை வார்துறைவா

வெஙகையைத நீபபுன லாட்டிய வீரம் புலர்த்திவகது
மஙகை நீர் சிறடி திண்டிசசெய பீரசெய்யு மாரருளே. (உஅஉ)

இஃது என்சொல்லியவாறோவெனின், நீர் நெருநல் உற்று நுங்காதலியைப் புனலாட்டிய ஈரம புலர்த்திவந்து எமக்குச செய்யும ஆரருள் செய்யீரென்றுளென்பது. (எ)

சக. பிரிவி னீட்ட நிலம்பெயர்ந் துறைவோர்க் குரிய தன்றே யாண்டுவரை யறுத்தல்.

என்பதென்னுதலிற்றோவெனின், தலைமகன் பிரிந்துறையும இடத்துக் காலவரையறை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: ' பிரிவின் நீட்டம்—பிரிவினது நெடுங்காலைச் செலவு; நிலம்பெயர்ந்து உறைவோர்க்கு—இடத்தின் நீங்கி நாடிடையிட்டேனு காடிடையிட்டேனும உறைவோர்க்கு; உரியது அன்றே யாண்டு வரையறுத்தல்—உரித்தன்று யாண்டு வரையறுத்துப் பிரிதல் என்றவாறு.

என்பதனாற் போந்தபொருள் யாதோவெனின், நாளுந் திங்களும் இருதுவும் வரையறுத்துப் பிரியுமென்பது. இன்ன நாளுள் வருதும் இன்ன திங்களுள் வருதும் இன்ன இருதுள் வருதுமென்று சொல்லிப் பிரியுமென்பது.' நாட்

குறித்துப் பிரியலுறுந் தலைமகன் பிரிவுணர்த்திவிட்ட தோழி சென்று தலைமகட்குச் சொல்லியதற்குச் செய்யுள்:

கேனே பெருக்கு மரும்பொருள் செய்தற்குக் கேடிங்க
ஞானே குறித்துப் பிரியலுற் றார்மர் நீயவிழி
யானே கனலுஙகொல் யானேசெங கோலாட் கேசரிதன்
வானே புரையுங தடங்கண்ணி யென்னே வலிக்கின்றதே. (உ௲அ௫)

திங்கள் குறித்துத் தலைமகன் பிரிய வேறுபட்ட தலைமகள்; வேறுபட, ஆற்றினைக் கவன்ற தோழிமுன் ஆற்றுவ லென்பதுபடத் தலைமகள் சொல்லியதற்குச் செய்யுள் :

வார்ந்தார் கருமென் குழல் [illegible] மென் றுகன்ற
வீர்ந்தா ரவரின் று சாலைபர்கொல் லோரிக லகருகிச
சேர்ந்தார் புறங்கண்டு செகலத தன் றுதின் டேர் குதைப்
பேர்ந்தான் றனது குலமுத லாய பிறைகொழுந்தே. (உ௲அச)

என்பது என் சொல்லியதோ [illegible] யான் ஆற்றே ஞயன் று *வேறுபடுகின்றது, அவர் குறித்த திங்களது வரவு கீண்டு தாமெடுத்துக் கொண்ட பொருள் முடியாது பெயர்வர் கொல்லோவென †வேறுபடுகின் றேன் னென்றவொன்பது.

இனிக் காரென்னும் இருது குறித்துப் பிரிந்தான் தலைமகன்; பிரியப், பருவவரவின்கட் கண்டு வேறுபட்டாள் தலைமகள்; வேறுபட, ஆற்றுவள் பெறல் [illegible] தோழிக்கு ஆற்றுவலென்பது படச் சொல்லியதற்குச் செய்யுள் :

தொழித்தா சிறைவண் டறைகுழ லாயகங்கை சூழ்சடைமேல்
இழித்தான் மணிகண்டம் போல விருண்டன காரிகையே,

* 'கவல்கின்றது' என்பதும் பாடம்.

† 'ஆற்றேனையது என்றாளென்பது' எனவும் பாடம் உண்டு.

‡ இச்செய்யுள் முன் அச்சுப்பிரதியில் விடுபட்டது; வேறோர் ஏட்டுப்பிரதியிற் கண்டமையின் இங்கெடுத்துச் சேர்க்கப்பட்டது.

விழித்தார் படவிழி ஞக்கடற் கோடித்தன் வெஞ்சுடர்வாள்
கழித்தான் குமரிநன் னீர்கொண் டெழுந்த கணமுகிலே. (உஅரு)

உளங்கொண்டு வாடின்று நட்டாற் றெதிர்ந்தார் குருதிவெள்ளங்
குளங்கொண்டு *தோற்பித்த கோனெடுமாறன்கை போலுங்கொண்
கனங்கொண்டு கார்செய்த காலைக் களவின் கலைமுகத்த [டல்
விளங்கணை டகம்விட நாகத்தி னுவொகரு மீர்ம்புறவே. (உஅசு)

எனவே என்சொல்லிற்றாளோவெனின், யான் ஆற்றேனையன்று வேறுபடுகின்றது; அவர் குறித்த பருவம் வந்தது கண்டு, தாமெடுத்துக்கொண்ட பொருள் முடியாது மீள்வார் கொல்லோ என்றும் மறையதென்றா ளென்பது.

பனியெனவும் இருது குறித்துத் தலைமகன் பிரிய, அப்பருவ வரவின்கண் தலைமகள் ஆற்றாளெனக் கவன்ற தோழி சொல்லியதற்குச் செய்யுள்:

தோழி யுரைத்தல்.

சுழலும வா வண டலமபச சொரிமதம் வாயப்புகயன்
றழலுவ கமற்றா சேசர் தென்புன லுடையோன்
கழலும வரிவளை பாக்கவ வென்று சனலுஞ் செந்தீச்
தழலுங் குளிர்ந்து பொடிப்படப் போர்க்கின்ற தாழ்பனியே (உ௭எ)

தனியார் தகைநலம் வாட்டுமகொ லாற்றுக குடிதனது [லைக
குனியார் சிலைபொய்ம் மிருல்வென்ற கோன்கொங்க நாட்டகொல்
கனியார் களவி ன கமுட எதிர்முக தட கோப்பனபோற்
பனியார் சிதர்துளி மேறகொண்டு நிற்கும் பருவங்களே. (உ௭அ)

இளவேனிலென்னும் இருதுக் குறித்துத் தலைமகன் பிரிந்த விடத்து, அப்பருவவரவின்கண் தலைமகள் ஆற்றுளா மெனக் கவன்ற தோழி சொல்லியதற்குச் செய்யுள்:

* 'கோப்பித்த' என்பதும் பாடம்.

தோழி கவன்றுரைத்தல்.

வானலங் கொண்டகை யான்மன்னன் மாறன்றன் மாந்தையன்ன
டானலங் தேயப் பனியோ கழிநதது தண்குவளைத்
தேனலம் பேரது வாய்வந்து தண்டென்ற றீவிரியும்
வேனலங் காலமெவ் வாறு கழியுங்கொன் மெல்லியற்கே. (உ௭௯)

வேனிற் பருவங் குறித்துப் பிரிந்த தலைமகன் பிரியத் தலைமகள் வேறுபட, ஆற்றாளாயினளெனக் கவன்ற தோழிக்கு ஆற்றுவலென்பதுபடத் தலைமகள் சொல்லியதற்குச்

செய்யுள் :

ஆற்றாளெனக் கவன்ற தோழீக்குரைத்தல்

மெல்லிய லாயநங்கை நேல்வெய்ய வாயவிப்பிறு துவென்ற
மல்லிய றோணையன்னன் சென்னி சுரவினன் வார்சடையோன்
வில்லியல் காமனைச் சுட்டவெந் தீச்சுடர் விண்டவன்போற்
செல்லிய பாரிதத போன்றன பிணையடியின் றேமலரே. (உ_கO)

எங்ஙனம் ஆற்றுவலென்பது படச் சொல்லினளோ வெனின், இவ்வேனிலது காவின் நன்கா போல் இவ்வகையே வெய்யவாகி விரியா நின்ற பின் பலர் அவற்று மிவ்வகை வெம்மையைச் செய்யுமன்றே? செய்யக்கிடக்குந் தாமெடுத் துக்கொண்ட பொருண்முடி பாது பின்வாரொல்லோவென ஆற்றேனுகின்றேன் யானென்பது. இதனுக்கிரங்கவுளைப் பாய்ச்சல்; *'வேதநற் குற்றுழி' (இறையனா-கக) என்னுஞ் சூத்திரத்துடன் நோக்குடைத்தென்பது. (அ)

சஉ. பரத்தையிற் பிரிவே நிலத்திரி பின்றே.

என்பதென்னுதலிற்றோவெனின், பரத்தையிற்பிரியும்பிரிவு காடிடையிட்டுங் காடிடையிட்டும் நீங்கி உறைதல் இல்லை யென்ப துணர்த்துதல் நுதலிற்று.

---

* " 'காதற்பரத்தை யெல்லார்க்கு முரித்தே' என்னுஞ் சூத்திரத்தோடு நோக்குடைத் தன்று" என்பதும் பாடம்.

மேற் சூத்திரத்திற் பிரியுங்காலத்து நாடிடையிட்டுங் காடிடையிட்டும் பிரிதல்போ லில்லை யென்றவாறு.

இதன்பொருள்: பரத்தையிற் பிரிவே—பரத்தையர் மாட்டுப் பிரியும் பிரிவு; நிலத்திரிபு இன்றே—இடத்திரி பின்று என்றவாறு.

எனவே, ஓரூரதென்பதூஉம் ஓரிடத்ததெனபதூஉம் உணர்த்தப்பட்டதாம். இனி ஒரு திறத்தார் தன்னிடத் தென்பது சொல்லுதல் பொருந்தாது; "மான்றேர் மாமணி கறங்கக் கடைகழிந்து" எனவும் "வருகதில் லம்ம வெஞ் சேரி சேர" எனவும இவை எல்லாஞ் சான்றோர் செய்யுளும் உண்மையின். இந்நிலத்து நீங்காதெனவே ஓரூர தென்பது பெறப்பட்டது. பட்டமையால் தன்னிடத்ததாக வும் பெறுந், தன்னிடத்து நீங்கிச சேரியதாகவும் பெறு மென்பது. இனி ஓரிடத்ததென்பதனாற் தலைமகன் இடம் பெரிதாகலான் தலைமகனது இடமும பரத்தையர் சேரியும் வேறாய் நீங்கி இருக்கும, அதனுள்ளே செய்குன்றமும் நந் தனவனமும வாவியும் விளையாடிடமும் எல்லாம் உடைத்தா யிருக்குமென்பது. (௯)

௪௯. பரத்தையிற் பிரிந்த கிழவோன் மனைவி
பூப்பின் புறப்பா டீரறு நாளுந்

நீத்தகன் றுறைத லறத்தா றன்றே.

என்பதென்னுதலிற்றோவெனின், தலைமகன் பரத்தையிற் பிரிந்த இடத்துத் தலைமகட்குப் பூப்பு நிகழ்ந்த காலத்துத், தலைமகன் இவ்வாறு ஒழுகுமென்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

சஅ-வது சூத்திரம். உஅ௫

இதன்பொருள்: பரத்தையிற் பிரிந்த கிழவோன் மனைவி—புறப்பெண்டிர்மாட்டுப் பிரிந்த தலைமகன் மனைவி; பூப்பின் புறப்பாடு ஈராறு நாளும்—கிழத்தி பூப்புப் புறப்பட்ட நாண்முதற் பன்னிருநாளும்; நீத்து அகன்று உறைதல் அறத்தாறு அன்றே—நீத்தும் அகன்றும் உறைதல் அறநெறியன்று என்றவாறு.

எனவே, நீபாதும் அகலாதும் உறைதல் அறநெறியென்றவாறும். என்பது சொற்கேட்கும் வழியும் கூடியும் உறைகவென்றவாறும். இவ்வாறு உறைதல் செயற்பான் மைய தென்றவாறு.

அஃதாமாறு, தலைமகன் பரத்தையிற்பிரிந்தகாலத்துத் தலைமகட்குப் பூப்புத் தோன்றிற்று. தோன்றத் தலைமகன் உணரும். எங்ஙனமுணருமோவெனின் வாயில்கள் உணர்த்தவே உணருமென்பது. என்னை வாயில்கள் உணர்த்துமா

றெனின், தலைமகன் வாயில்களும் தலைமகள்மாட்டு உளவாம்; தலைமகள் வாயில்களும் தலைமகன்மாட்டு உளவாம்; ஆதலான் அவர்களால் உணருமென்பது. அல்லதூஉந் தலைமகள் தமரன்றே தலைமகற்கு நாளானும் படிமக்கலத்தொடு செல்வார், அற்றைநாளாற் செங்கோலத்தொடு செல்ல உணருமென்பாருமுளர். இனி ஒருதிறத்தார் பூப்பு நிகழ்ந்த நாளாலே சேடியைச் செங்கோலஞ்செய்து செப்புப்பாலிகையுட் செப்பூவும் நீருங்கொண்டு தலைமகனை வலங்கொண்டு பூவும் நீரும் அவன் அடிமேற் பெய்துபோக உணரும் என்பாருமுளர். இது மேலாயினரிடங்களிற் பூப்பு உணர்த்துமாறென்று இவ்வகை சொல்லுவர். நல்லது அறிந்துகொள்க. இவ்வகை பூப்பு உணர்த்தப்பட்ட தலைமகன் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியதற்குச் செய்யுள்:

உ௩௧ இறையனார் அகப்பொருள்

நெஞ்சிற் குரைத்தல்.

* மஞ்சார் சிலம்பொழில் வல்லத்து வாண்முன்னர் போரழித்த
வஞ்சா வடுகளி யானைப் பூழியன் ஞாலமன்ன
பஞ்சா ரகலல்கு லாடன்மை சொல்லும் பணைமுலைமேற்
செஞ்சாந் தணிந்துவந் தாள்செய்த கோலத்தின் சேயிழையே.

இவ்வகையாற் பூப்புணர்த்தப்பட்ட தலைமகன் வாயில்களோடொரு சென்று தலைமகளிடத்தானும் முந்நாளுஞ் சொற்

கேட்கும்வழி உறைவிரைவது. உறைந்தபின்னை ஒன்பது நாளுங் கூடி உறைவாளுவது. முந்நாளுஞ் சொற்கேட்கும்வழி உறைதற்குக் காரணம் என்னையெனின், தலைமகன் பரத்தை யர் மாட்டாளுக முன்னின்ற பொருமை உண்டென்று எய் தும். முந்நாளுஞ் சொற்கேட்கும் வழி உறையவே நீங்கும். நீங்கியபின்றைக் கூடப். ஆகவே கருநின்றது பாட்சிமைப் படும். அதுநோக்கி உணர்த்தப்பட்டது. அதனான் அறமெனப் பட்டது. அல்லாவிடில் தலைமகன்பாட்டு ஓர் பொருமை தோன்றப், பரத்தையர்பாட்டு நின்று வருதாமெனை; அப் பொருமை ஒரு வெகுளியைத் தோற்றுவிக்கும்; அவ்வெ குளி பெரியதோர் வெம்மையைச் செய்விக்கும், அவ்வெப் பத்தினுங் கருமாட்சிப்படாதாம்; படாதாயாகவே அறத்தின் வழுவாமென்பது. அதனான் முந்நாளுஞ் சொற்கேட்கும் வழி உறையல் வேண்டுமென்பது. பூப்புப்புறப்பட்ட முந்நா ளும் உள்ளிட்ட பன்னிருநாளு மென்பது துணிவு என் னூர்க்கு முந்நாளுங் கூடி உறைவப்படுங் குற்றமென்னை எனின், பூப்புப் புறப்பட்டஞான்று நின்ற கரு வயிற்றில் அழியும், இரண்டாம் நாள் நின்த கரு வயிற்றிலே சாம்,

'மஞ்சா ரிரும்பொழில் வருண்மன்ன சேத்தகன் மாறதை வென்ற' என்பதும் பாடம்.

சசு—வது சூத்திரம். உகூஎ

மூன்றும் நாள் நின்ற கருக் குறுவாழ்க்கைத்தாம், வாழினுந் திருவின்றாம்; அதனாற் கூடப்படாதென்பது.

"பூப்புமுதன் முந்நாட் புணரார் புணரின்
யாப்புறு மரபின் *ஐயரு மமரரும்
யாத்த கரண மழியுமென்ப."

எனப்பிற நூல் ஒதினாராகலான் அமையாதென்பது. (சுo)

சுசு.

கற்பினுட் பிரிந்தோன் பரத்தையின் மறுத்தந் தப்பொருட் படுப்பினும் வரைநிலை யின்றே:

என்பதென்னுதலிற்றோவெனின், மேலைச் சூத்திரத்திற்கு உரியதோர் புறனடை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: கற்பினுட் பிரிந்தோன்—பரத்தையர் சேரியனாய்ப் பூப்பு உணர்த்தப்பட்ட தலைமகன்; பூப்பு நிகழ்ந்ததுமுதன் மூன்றுநாளும் வந்து சொற்கேட்கும்வழி உறைவானாயின், தலைமகன் கற்பினுட் பிரிந்தோனெனப் பட்டான். கற்பென்பது பூப்பு; அப்பூப்புக் கற்புக்காலத் தன்றிக் களவுக்காலத்து நிகழாமை நோக்கிப் பூப்பினையுங் கற்பென்று சொல்லினாரென்பது. பரத்தையின் மறுத் தந்து—†அம்மூன்று நாளுங் கழித்துப் பரத்தையர் சேரி நின்று நீங்கி வருவது; அப்பொருட் படுப்பினும்—அறத் தாறுபடுப்பினும்; அறத்தாறு படுத்த லென்பது தலைமகளை

வாயில்களால் சிவப்பாற்றுவித்துக் கொண்டுபுக்குத் தலைமக ளொடு புணர்தல். வரைசிலை இன்றே—குற்றமெனப்படாது அத்துணைச் சிறப்பின்றாயினும் என்றவாறு.

---

* 'மூனிவரும்' என்பதும் பாடம்.

† 'அம் மூன்றுநாளுங் கழிந்து பரத்தையருண்ணின்று நீங்கி வருதல்' என்பதும் பாடம்.

' தலைமகளை வாயில்களாற் சிவப்பாற்றுவித்தற்குச் செய்யுள்:

சிவப்பாற்றுவித்தல்.

பொன்னூர் டனலணி யூரன்வந் தின்னிற் புறங்கடையா
னென்று வளவிற் சிவந்தாள் சிவந்து மியல்வதன்று
லன்று யெனச்சிவப் பாற்றினள வல்லத் தரசவித்த
மினு ரயின்மன்னன் றென்டன ருடன்ன மெல்லியலே. (உ௬௨)

சஒ. புகழுங் கொடுமையுங் கிழவோன் மேன.

என்பதென்னுதலிற்றோவெனின், தலைமகற் குரியதோர் இலக்கணம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: புகழும் கொடுமையும்—புகழென் பது, தக்கானெனப்படுதல்; கொடுமையென்பது, தகானெ

னப்படுதல்; கிழவோன் பேண—அவை இரண்டும் தலைமகன் கண்ண என்றவாறு.

எனவே இத்தன்மைத்துத் தலைமகன் ஒழுகலாறும். அஃதாமாறு தலைமகன்மாட்டு உறைந்தக்கால தக்கானெனப்படுதலும், பரத்தையர்மாட்டு உறைந்தக்கால் தகானெனப்படுதலும் என்றவாறு.

யாராலோ அவை சொல்லப்படுவதெனின் வாயில்களானெனக் கொள்க. அவர் புகழுடையனென்பதற்குச் செய்யுள்:

தக்கானென்றல்.

கோடிய நீள்புருவத்து மடந்தை கொழும்பணைத்தோள்
வாடிய வாட்ட முணர்ந்து மனையிடை வந்தமையா
லாடியல் யானை யரிகேசரிதெவ்வர் போலகன்று
நீடிய காதலர் தாமே பெரியரிந் நீணிலத்தே. (உகக)

இனி அவர் தகானென்றதற்குச் செய்யுள்:

சஎ-வது சூத்திரம். உகூ.

தகானென்றல்.

விண்டுறை தெவ்வர் விழிஞத் தவியவென் வேல்வலங்கைக்
கொண்டுறை நீக்கிய கோன்வையை நாடன்ன கோல்வளையிவ்
வண்டுறை கோதை வருந்தநல் லாரில்லில் வைகுதலாற்
றண்டுறை சூழ்வய லூரன் பெரிதுந் தகவிலனே. (உகச)

சசு. கொடுமை யில்லைக் கிழவி மேற்றே.

என்பதென்னுதலிற்றோ வெனின், தலைமகளது பெருமை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள் கொடுமை இல்லை—தக்காளென்னப் படுதலல்லது தகாளெனப்படுதல் இல்லை; கிழவி போற்றே—தலைமகண்மாட்டு என்றவாறு.

தலைமகள் எக்காலத்தும் ஒருதன்மையள் என்றவாறு. என்றதன் கருத்துத் தலைமகன் தன்பாட்டு வந்து உறைந்த காலத்தே தக்காளாய்ப் பரத்தையர் மாட்டுச்சென்றுஉறைந்த காலத்துத் தகாளாங்கொல்லோவெனின், ஆகாளென்றவாறு. அதற்குச் செய்யுள்.

தலைவிசிறப் புரைத்தல்.

கிரந்தாங் கெதிர்ந்தா ரவியமெல் வேலிதன் வீள்சிலைவாய்ச்
சரந்தான் புரந்தவென் றூன்றமிழ் நாடன்ன தாழ்குழலாள்
பரந்தார் வருபுன லூரன்றன் பண்பின்மை யெங்களையுங்
கரந்தாள் கடலிட மெல்லாம் புகழ்தருங் கற்பினளே. (உகரு)

தலைமகன் பரத்தையர்சேரியனாகத் தலைமகள் பக்கற் புக்க பாணன் தலைமகளது நிலைமைகண்டு தன் விறலிக்குச் சொல்லியது. (கரு)

சஎ. கிழவோன் முன்னர்க் கிழத்தி தற்புகழ்தல் புலவிக் காலத்துப் புரைவ தன்றே.

என்பதென்னுதலிற்றோவெனின், தலைமகள் சிறந்த இன்ன தோர் குணமுண் டென்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: கிழவோன் முன்னர்க் கிழத்தி தற் புகழ்தல்—தலைமகன் முன்னர்த் தலைமகள் தன்னைப் புகழ்தல்; புலவிக் காலத்துப் புரைவது அன்றே—புலவிக்காலத்தன்றே அஃதுரித்தாவது அல்லாக்காலத்துத் தக்கதன்று என்றவாறு.

எனவே தலைமகள் சுவ்விடத்துந் தன்னைப் புகழப் பெறாளென்பது. எனவே தலைமகளது பெருமைபெற்றாம். இனிக் கிழவி தற்புகழ்தல் பெறாளெனவே பரத்தை தற்புகழப் பெறுமென்பது பெற்றாம். இவ்வாறு பரத்தை தற் புகழ்தற்குச் செய்யுள்:

பரத்தை தற்புகழ்தல்

வெஞ்சுடர் நோக்கு நெருஞ்சியி னூரனை வெண்முறுவற்
செஞ்சுடர் வாண்முகத் தாண்முன்னை யென்பாற் றிரியலனே
வஞ்சுடர் வேலரி கேசரி கோளம ருட்டுடைத்தார்
தஞ்சுடர் வாட்படை போல வுடைகவென் சஙகஙகளே.

பிறவும் அன்ன கண்டுகொள்க. (கக)

சஅ. நாடு மூரு மில்லுஞ் சுட்டித்
தன்வயிற் கிளப்பிற் புலவிப் பொருட்டே.

என்பதென்னுதலிற்றோ வெனின், தலைமகள் தற்புகழ்ந் தாளாகற்க, இவ்வாறு சொல்லியக்கால் அதுவும் புலவி நிமித்தமென்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: நாடும் ஊரும் இல்லுஞ் சுட்டி—நாடே ஊரே இல்லே இவற்றைக்கருதி; தன்வயிற் கிளப் பிற் புலவிப் பொருட்டே—தன்கட் சொல்லிடிற் புலவிப் பொருட்டாம் என்றவாறு.

தான் உறையும் நாட்டையுந் தன் ஊரையுந் தான் பிறந்த குடியையுஞ் சொல்லித் தலைமகள் தற்புகழ்ந்தாளா கற்க; இவ்வாறு சொல்லியக்கால் இது புலவிப் பொருட் டாமென்றவாறு. அஃதாமாறு, எந் நாடு இறப்பவுஞ் சிறியாராலே வாழப்படுவதெனவும்,

"குறும்பூழ் நிரைக்கை பறந்தலை யணந்து
சிறுகூழ் வல்சிச் சில்வளைச் சிற்றூ
யநாட் டுள்ள மெம்மூ ரீமே
புல்வாய் வலகொல் லேசிதரீ பற்றி
வளகனி குறைந்த வாரித தணறே
அவ்வூ ருள்ளும் பிறந்த வில்லவ
கல்லாச் சிறியோ ருள்ள மனறே."

எனவுஞ் சொல்லுதல். அன்னசிறியோரொழுக்கம் நுமக் குத் தகாதன்றே? அல்லதூஉம் எம்பெருமாற்கெனின்

இறப்பவும் பெருந்தன்மையவன்றே? அந்நீர்மையர்க்கு இவ்வாறு தலைவி பொறாதவள்போலச் சொல்லுதல். இவ்வாறு சொல்லியவிடத்துத் தலைமகன்மாட்டுப் புலவியே கொள்ளக் கருதிச் சொன்னாளா மென்பது. அதற்குச் செய்யுள்:

தலைவி தற்புகழ்தல்.

வெறிதரு பூந்தார் விசாரிதன் வேலைமுந் நீர்வரைப்பி
னெறிதரு கோல்செல்லு மெல்லையுள் ளேமல்ல நீர்மையில்லாச்
சிறியவர் வாழ்பதி யேயெம தில்லஞ் சிறிதெமக்கே
யெறிபுன லூரவெவ் வாறு மமையுநின் னின்னருளே. (உகஎ)

அவன்வயிற்கிளப்பின் வரைவின்பொருட்டே.

என்பதென்னுதலிற்றோவெனின், இவ்வாறு சொல்லின் வரைவின்பொருட்டா மென்பதுஉணர்த்துதல் நுதலிற்று.

16

இதன்பொருள்: அவன் வயின் கிளப்பின்—நாடும் ஊரும் இல்லுஞ் சுட்டித் தலைமகனைச் சார்த்திச் சொல்லின்; வரைவின்பொருட்டே—வரைதலென்பது நீக்கிநிறுத்தற் பொருளவாம் என்றவாறு.

யாதனை நீக்கிநிறுத்தலோவெனின், புலவியை நீக்கி

கிறுத்தல். அஃதென்னைபெறுமாறெனின், மேற் சூத்திரத்திற் புலவியென்று அதிகாரம் வாராநின்றதாகலானென்பது. பரத்தையை மறுத்தந்து வாயிலாற் புக்க தலைமகனை ஏற்று எதிர்கொண்டு வழிபட்டாள் பின்னைக் காரணத்தினீங்கிய பொருளமை காரணம் பெற்றுத் தோற்றிற்று. அது தோன்றத் தலைமகனை ஒன்றின் தலைக்கீடாகச் சொல்லுதல், எம்பெருமான் நீர் பெரிதாய நாட்டிற் பெரிதுமிக்க ஊரிற் *பெரிது மிக்க குலத்திற் பிறந்த பேரொழுக்கத்தினிர்க்குத் தக்கதே சிறியேமாகிய எந்திறத்துத் தலையளி எனச் சொல்லுதல். இவ்வாறு சொல்லுவாள் புலவிநீக்குவான் சொல்லிற்றாகவென்பது. அவ்வாறு சொல்லியதற்குச் செய்யுள்:

பெரியீர்க் கிது தகாதென்றல்.

வரியவண் டார்தொங்கன் மான்றேர்வரோதயன்வல்லத்தொன்னார்
கரியவை வேல்கொண்ட காவலன் காக்குங் கடலிடம்போற்
பெரியநன் னாட்டுப் பெரிய நல் லூரிற் பெரியவில்லிற்
குரியமிக் கீர்க்கியல் பன்றுகொ லிவ்வா றொழுகுவதே. (உகஅ)

இச்சூத்திரத்தைப் பருந்துவீழ்க்காடாகக் கிடந்ததென்று களவினுள் வரைவின் பொருட்டாக என்பாருமுளர். அது பொருத்தமன்று. என்னை? 'வரைதல்வேட்கைப் பொருள' (இறையனார்-கூ.) என்ற சூத்திரத்துள் 'அன்னமரபிற்பிறவுந் தொகைஇ' என்றவழி அடங்கும். அல்லதூஉங், கற்பினுட் களவுகொணர்ந்துரைத்தல் பொருந்தாது. (கசு)

---

* 'பெரிதுமிக்க இல்லத்தில்' என்பதும் பாடம்.

௰. உணர்ப்புவயின் வாரா வூட றோன்றிற் புலத்த றானே கிழவற்கும் வரையார்.

என்பதென்னுதலிற்றோவெனின், தலைமகட்கே உரியதோர் இலக்கணம் ஓரிடத்துத் தலைமகற்கும் உரித்தென்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன்பொருள்: உணர்ப்புவயின் வாரா வூடல் தோன்றின்—உணர்த்துதற்கு இடம்வாரா வூடல் தலைமகட்கு வெளிப்படின்; புலத்தல் தானே கிழவற்கும் வரையார்—புலந்து சொல்லுதற்றன்மை தலைமகற்கும் வரையார் என்றவாறு.

அது தலைமகட்கே உரித்தன்று; அவை இந்நேரத்துக் கண் தலைமகற்கும் உரித்தென்றவாறு. தலைமகள் மாட்டு ஊடல் தோன்றுமிடத்து மூன்றுவகையுள் தோன்றும், செய்தான்கொல்லோவெனவுஞ் செய்யாநின்றான்கொல்லோ வெனவுஞ் செய்வான்கொல்லோவெனவும். அவற்றுட் செய் தான்கொல்லோவெனப் பிறத்தலென்பது, பரத்தையைத் தேரேற்றினான், பூச்சூட்டினான், அவளோடு ஆடினான்கொல் லோ, பிரிந்தான்கொல்லோ வெனப்பிறப்பது. இச் செய்தா னென்பது இறந்தகாலத்துத் துணிபுபற்றிநிகழ்வது. இனிச்

செய்வான் கொல்லோ வென்பது எதிர்காலத்துச் செய்யுங் கொல்லோவென நிகழ்வது. அவற்றுள் இறந்தகாலத்தே தான்நிகழ்ந்தது உணர்த்துதற்கு இடனுடைத்தன்று; தெற்றென அறிந்தேன் அல்லாதேன் எம்பெருமானை வருத்துவேனோவெனவுந் தானேயும் மீண்டு நிலையுடைத்து, பிறர் சிறிது சொல்லவும் மீண்டு நிலையுடைத்து. இனி எதிர்காலத்தே நிகழ்வது மீண்டு நிலையுடைத்து, தெற்றென அறிந்தேன் அல்லாதேன் ஒருகாலத்து நிகழ்வதெனக் கரு

துதல் பொருந்தாது. என்னை? யாறு வருகின்றதென்று ஆடை தலைச்சூடாரன்றே என்பது. இனி இறந்த காலத்துத் துணிவுபற்றி நிகழ்ந்ததுண்டன்றே, அஃதெல்லாரும் உணரச் செய்தானாகலான் அஃது உணர்த்துதற்கு இடமன்று, அது செய்திலேனென்று சொல்லிவிடின் அது மறைவதன்றாகலானென்பது. இனி மறப்பானாகிற் செய்தன மேலுஞ் செமபூச் சிதறினாற் போலக் கொடுமை யுடைத்தாம். அதனாலஃது உணர்த்துதற்கு இடனன்றாயிற்றென்பது அவ்வூடல் தோன்றுமெயின் என்றவாறு.

எனவே, எந்நேரத்துக்கண்ணே தோன்றுவதெனிற் [illegible] பரத்தையர் சேரியினின்றும் வந்து தோழியை வாயிலாகக் கொண்டான்; கொள்ளத் தோழிபுக்குப் பல காரணமுங் காட்டினுள்; காட்டுவாள் நாம் இல்லிருந்து

இறைவழிபட்டு மக்களை வளர்த்து விருந்து புறந்தருவ தல்லது போகத்துள்ளாமன்றே, அல்லாதேம் ஊடலும் புலவியுந் துனியுங் கொள்ளற்பாலமல்லம், அல்லதூஉம் வண்டோரனையர் ஆடவர் பூவோரனையர் மகளிரென்பது; என்னை? *வண்டுகள் தாதூதுமிடத்து நன்மலரே ஊதுவேம் அல்லாதது ஊதேமென்னு, எல்லா மலரும் ஊதும்; இனிப் பூவாயினக்கால் எம்மையே ஊதாது எல்லாப்பூவும் ஊதி னீரென்று புலவாதன்றே; அதுபோலத் தலைமகனும் எல் லாப் பெண்பால்களையுந் தலைப்பெய்தற்றன்மையாக வுடை மையான், அத்தன்மை அறிவான்; போம்பொழுது புறந் தொழுது வரும்பொழுது எதிர்தொழுது ஏற்றுக் கொண்டு வழிபடுதலல்லது மலைத்தற்கண்ணேமல்லம்; மலைத்து இப்பெற்றிய மாதல் தலைமையன்று; அல்லதூஉம்

---

* வேறோர் ஏட்டுப்பிரதி நோக்கி இப்பகுதியிற் பல திருத்தங்கள் செய்யப்பட்டன.

இவ்வாறே வழிபடாதொழிவாமல்லாதாம் நம்பெருமான் வருத்தி என்செய்துமென்று ஏற்றுக்கொண்டு வழிபடுவது பொருள்போலக்காட்டுமென்று இங்ஙனஞ் சொல்லி, அஃ தொக்கும்பிறவென்று அப்பொழுதைக்குச் சிவப்பு நீங்கிப் புகுதுகவென்றாள். என, அவன் புக்கான். புக்குப் பள்ளி யிடத்தானாக, உள்ளுடைத்தாகிய சிவப்புத்தோன்றுமென் பது; தோன்றக்கண்சிவந்து புதல்வெழுப்பட்டுக் காட்டினாள்;

காட்டப் பெரிதும் ஆற்றுனோனென்; ஆற்றுத்தன் [illegible]னே
யாய் இறந்தகாலத்து நிகழ்ந்ததனைப் பற்றிப் புலந்து சொல்
லும். என்னை? மேலைக்காலத்து நாம ஆற்றாராதல் • நான்
ஆற்றுளாய் நாம ஆற்ற ஆற்றிய [illegible] இற்
றையினாங்கு நாம் ஆற்றாம்பது [illegible]
மை * என்னைபாற்றிலாமையால் [illegible]
அவள்போல்வாரோர் நெய்யை, [illegible]றய்,
நெஞ்சே நினது மடமையால் அவன் யாராகியாளென
நெஞ்சிற்குச் சொல்லியதற்குச் செய்யுள்:

தலைமகன் நெஞ்சிற் குரைத்தல்.

இல்லென் றிரவலர்க் கீதல்செய் யாதவ னில்லெனப்
புல்லென்று வாடிப் புலம்பனெஞ் சேகமக் கியார்பொருந்தார்
வில்லொன்று சேர்பொறி வானவன் வஞ்சி விழிஞங்கொண்ட
கொல்லொன்று வாட்படை யான்றமிழ் நாடன்ன கோல்வளையே.

அரையணங் குந்துகி லாளல்ல ளாற்றுக் குடியில்வென்ற
வுரையணங் குந்தமிழ் வேந்த னுசிதனென் பூம்பொதியில்
வரையணங் கோவல்ல யோவென்ன யான்மம்ம ரெய்தவுங்க
ணிரையணங் கும்பனி நீர்கொள்ள நின்றவிந் நேரிழையே. (௩௦௫)

என்பது, தலைமகன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது. அது
கேட்ட தலைமகள், மேனாள் யான் செய்த குற்றேவல் இன்று

---

* 'எண்ணலுற்றிலாமையில்' என்பதும் பாடம்.

உட்கொள்வானாயிற்று என் கண்நின்ற பேரருளினானன்றே, இவ்வகைப் பேரருளினான்திறத்து இவ்வகை சிவத்தறகா தென்று சிவப்பு நீங்குவாளாவது. (கலி)

௫௪. நிலம்பெயர்ந் துறையு நிலையியன் மருங்கிற்
களவுறை கிளவி தோன்றுவ தாயிற்
றிணைநிலைப் பெயர்க்கோள் கிழவற்கும் வரை [யார்.

என்ப தென்னுதலிற்றோவெனின், இன்னுங் கற்புக்காலத்துத் தலைமகற்கு உரியதோர் இலக்கணம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன்பொருள்: நிலம் பெயர்ந்து உறையும் நிலையியன் மருங்கின்—நிலம்பெயர்ந்து உறையுமென்பது உள்ளத்துக்கண் நிலைபெற்றவிடத்து; களவுறை கிளவி தோன்றுவது ஆயின்—களவுகாலத்திற்குரிய சொல் தலைமகள் மாட்டுத் தோன்றுமேயெனின்; திணைநிலைப் பெயர்க்கோள் கிழவற்கும் வரையார்—திணைநிலையைப்பெயர்த்துகொள்ளுங் கோள் தலைமகற்கும் வரையார் என்றவாறு.

அஃதாமாறு தலைமகளை எயதிக் கறபுக்காலத்து ஒழுகா நின்ற நிலைமைக்கண் நெஞ்சு பொருட்குப் பிரிதும் என்ற

தென்பது. நட்டாரை யாக்கலுஞ் செற்றாரைச் சிதைத்த லும் பொருட்குறைபாடு உடையார்க்கு நிகழாவாகலாற் குறைபாடு நீக்கற் பொருட்குப் பிரிதுமென்ற நெஞ்சிற்குத், தலைமகன் காம் பொருட்குப்பிரிய இவள் ஆற்றுமேற் பிரிதும், ஆற்றாளாயின் ஒழிதுமென்று நெஞ்சினோடு ஒருப்பட்டுத் தலைமகளுழைப்புக்கான்; புக்குப் பள்ளியிடத்தானாய் பெரியதோர் அருளிச் செய்கை செய்தான்; செய்யத் தலைமகள் எம்பெருமான் பண்டும் அருளிச் செய்கை

செய்தான்மன், இவைபண்டையபோலாது, பெரிதும் இழுமத்தக்கனபோலக் காட்டின, பிரியக்கருதினன் கவடுபோலும், மற்று நின்னிற்பிரியேன் பிரியின் ஆற்றேன் என்று சொல்லுஞ்சொற் பொய்படாதாம், பொய்யென்னுமொழுக்கங் குறைபாடாமது பிற வெனின் என்று ஆற்றுளாயினள். அவ்வாற்றுத்தன்மை தலைமகற்குப் புலனாயிற்றாகலான், இவள் குறிப்பினானே பிரிவுணர்ந்து ஆற்றாளாயினள், பிரியின் இறந்துபடுமென்று தலைமகன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியதற்குச் செய்யுள்:

நெஞ்சிற் குரைத்தல்.

துளியுந் துறந்தவெங் கானஞ் செலவின்று சொல்லுதுமே
லொளியுந் திருநுதல் வாடியுய் யாளகொ லூசிதனென்ற
தெளியுஞ் சுடரொளி வாண்மன்னன் செவகோ லெனசசிறந்த
வளியும் பொழுதநெஞ் சேசைய நின்றவிவ் வாயிழையே. (கOக)

இவ்வண்ணம் நெஞ்சிற்குச் சொல்லிச செலவழுங்கியதற்குச் செய்யுள்:

செலவழுங்கல்.

மையார் தடங்கண் வரும்பனி சோர வருந்திநின்றி
நெய்யார் குழலா ளினைய நறையாற்று நின்றவென்ற
கையார் கொடுஞ்சிலைச் செங்கோற் கலிமதன் காய்கலிக்கு
வெய்யான் பகையென நீவருது மோநெஞ்சம் வெஞ்சுரமே. (௩௦௨)

செருமால் கடற்படைச் சேரலர் கோனறை யாற்றழியப்
பொருமால் சிலைதொட்ட பூழியன் மாறன் பொருமுனைபோ
லருமா நெறிபொருட் கோசெல்வ தன்றுநெஞ் சேயவடன்
பெருமா மழைக்கண்ணு நித்திலந் தந்தன பேதுறவே. (௩௦௩)

இவ்வாறு நெஞ்சிற்குச் சொல்லிச் செலவழுங்கும்.

"மருந்தெனின் மருந்தே வைப்பெனின் வைப்பே
யரும்பிய சுணங்கி னம்பகட் டிளமுலைப்
பெருந்தோ ணுணுகிய நுசுப்பிற்
கல்கெழு கானவர் நல்குறுமகளே" (குறுந் - எக.)

இவ்வாறுநினைந்து பாலைநிலத்தானாயினான் செலவழுங்கி மருதநிலத்தானாயினானெனக்கொள்க. இது 'திணைநிலைப் பெயர்க்கோள்' கிழவற்கு உண்டாயினவாறு. பிரிவினைவேண்டாதாள் தலைமகளாயினுந் தலைமகனும் வேண்டாதானாகலின் இந்நேரத்துக்கண் என்றவாறு.

இன்னும் 'நிலம்பெயர்ந்து உறையும் நிலையியன் மருங் கின்' என்பது உடன்கொண்டு போவேனெனத் தலைமகன் உள்ளத்தின்கண் நிலைபெற்றுவிடத்தென்றவாறு.

'களவுறை கிளவி' என்பது களவுறைந்த காலத்திற்கு உரியசொல், அறத்தொடுநிலை யென்றவாறு. 'தோன்றுவதா யின்' என்பது தலைமகன் இல்லிலே [illegible] தோன்றுமே யெனின் என்றவாறு. 'நி[illegible] [illegible]பெயர்க்கோள் கிழவற்கும் வரையார்' என்பது பா[illegible] [illegible] மருதநிலத்தா னாயினு மென்பது. கிழவற்கும் வரையாரென்ற உம்மை யாற் கிழத்திக்கும் வரையாரெனக் கொள்க. இவளும் உடன்போக்கு ஒட்டி பாலைநிலத்தாளாயினுள், இவன் ஒழிந்தமை சொல்ல மருதநிலத்தாளாயினளெனக் கொள்க. மேல் உடன்போக்குச் சூத்திரத்துக்கண் உரைக்கும் பொருள் ஈதென்று கொள்க.

"பொருள்வயிற் பிரியினும் புணர்ந்துடன் போகினு
மதுபிரி வுரைப்பினும் பாலை யாகும்."

என்றாராகலின். (கஅ)

கூ. நிலம்பெயர்ந் துறையு மெல்லாப் பிரிவு
மொழிந்தோ ரறியவு மறியா மையுங்
கழிந்துசேட் படூஉ மியற்கைய வென்ப.

என்பதென்னுதலிற்றோவெனின், இதுவும் கற்புக்காலத்

துத் தலைமகன் பிரிவின்கண் உரியதோர் இலக்கணம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

௫௨-வது சூத்திரம். உச௲

இதன் பொருள்: நிலம்பெயர்ந்து உறையும் எல்லாப் பிரிவும்—பரத்தையிற் பிரிவொழிந்த எல்லாப் பிரிவும்; ஒழிந்தோர் அறியவும் அறியாமையும்—தலைமகளுந் தோழியும் அறியவும் அறியாமையும்; கழிந்து சேட்படும் இயற்கைய என்ப—காடிடையிட்டும் நாடிடையிட்டும் அகன்று உறைதற்றன்மையவென்று சொல்லுவர் புலவர் என்றவாறு. எனவே,

'ஓதல் காவல் பகைதணி வினையே
வேந்தற் குற்றுழிப் பொருட்பிணி'* (இறையனார் - ௩௫.)

*என இவற்றிற்குப் பிரிகின்றவன் [illegible] யும் அறியச் சொல்லிப் பிரிதலும் உடையன், [illegible] பிரியவும் உடையன், இரண்டி [illegible] றுள் அறியாமைப்பிரிதல் பொருந்[illegible] பிரிவது யான் இன்னதோர் இடத்து இன்னதோர் கருமம் முடித்து வருவேனென அவளை உடன்படுவித்துப் பிரிவதே தக்கது. அல்லது அவன் சொல்லாது பிரிந்தவிடத்து இவ்வகை சொல்லாது பிரிதற்குக் காரணம் என்னைகொல்லோ வெனவே கவல்பவாகலின் அஃது அறியாமைப்பிரிதலென்பது. சிலநாள் இடையுடைத்தாக ஓரதிகாரம்படுத்து இங்ஙனம் பிரிந்து ஒரு கருமம் முடித்துக்கொண்டு வந்தார் தலை

மக்கள், தலைமகளிரும்அவர் அதுமுடித்துவருந் துணையும்ஆற்றியிருந்துவந்தார், இஃது உலகினது பண்பென்னும். என ஒக்கும்பிற, தலைமகன் பிரிந்து பொருள் முடித்து மென்றக்கால் தலைமகளிர் ஆற்றாபவேயெனின், அவரது ஆள்வினையை இடையூறுசெய்தாராவர் பிற, அதனால் அவர் பிரிந்து பொருண்முடித்து வருந்துணையும் ஆற்றுவதேயாகாதே

* இங்கிருந்து இரண்டு மூன்று பக்கங்கள் வரையில் ஓர் ஏட்டுப் பிரதிக்கிணங்கப் பலப்பல திருத்தங்கள் செய்யப்பட்டன.

செய்யப்படுவதென்னும், என ஆற்றுவேனென்றாள், இடை உடைத்தாலோவென்பதனான். என்னை? சாதலுங்கெடுதலும் எல்லா உயிரும் அறியுமேயெனினுஞ் செத்தாலோ என்பதனாற் கலங்கார்மனன். அஃது இவட்குமாமென்பது இங்ஙனம் உணர்த்திவைத்தார். பிரியும் நாளது கதுமெனக் கலங்கி ஆற்றாளாகவும் போவது சான்றன்மையானென்பதனாற், பெற்றதே இலேசாகப் பிரிவது கருமமென்று முற்படாது பிரிதலும் உடையனென்பது. அந்நாள் ஆற்றுவெனென்றாளன்றே, ஆற்றாளாதற்குக் காரணமில்லை, மேற் பொய்யாத்தன்மைய ளாகலினென்று முற்பட்டாற்றுவித்துத் தோழியை ஓம்படை செப்பிப் பிரியவும் பெறுமென்றவாறு. அறியப் பிரிவதே வலியுடைத்து அறிபாமைப்

பிரிந்த தலைமகனையுடைய கிழத்தி சொல்லியதற்குச் செய்யுள் :

அறியாமைப் பிரிந்த தலைமகனை யுடையாள் சொல்லியது.

செல்லா ரவரென் றியானிகழ்ந் தேன்சுரஞ் செல்லத்தன்க
ணொல்லா ளவளென் றவரிகழ்ந் தார்மற் றிவையிரண்டுங்
கொல்லா ரயிற்படைக் கோனெடு மாறன் குளந்தைவென்ற
வில்லான் பகைபோ லெனதுள்ளந் தன்னை மெலிவிக்குமே. (உ0௪)

"செல்வா ரல்லரென் றியானிகழ்ந் தனனே
விடுவா ளல்லளென் றவரிகழ்ந் தனரே
யாயிடை யிருபே ராண்மை செய்த
பூசனல்லார்க் கதுவி யாங்கெ
னல்ல னெஞ்ச மலமலக் குறுமே." (குறு - சஉ.)

என்பதூஉங் கொள்க.

அஃதேயெனின், நிலம்பெயர்ந்து உறையும் பிரிவும் ஒழிந்தோர் அறியவும் அறியாமையுமென அமையாதே, எல்லாமென்றது என்றிற்கோவெனின், களவுகாலத்தும் ஒரு பிரிவு சொல்லப்பட்டதன்றே, நிலம்பெயர்ந்து உறைவது

பட்டபின்றை வரையாக்கிழவன் நெட்டிடைகழிந்து பொருள் வயிற் பிரிவதென; ஆங்கும் அறியப் பிரியவும் அறியாமற் பிரியவு மமையுமென்றதற்குச் சொல்லப்பட்டதென்பது. 'சேட்படும் இயற்கையது' என அமையாதே,'கழிந்து'

என்றது எற்றிற்கோவெனின் கழிந்தபின்றைக் கழிதலே பல்லது இடைச்சுரத்தேக நின்றாலும் அகஇலத்தே நின்றாலும் பெயர்தலில்லையென்பது. என்னை? சிற்றறிவினரன்றே ஒருகருமம் எடுத்துக்கொண்டு முடிப்பான் புக்கு, முடியாது தவிர்வரென்பது.

"ஆடிய வெறிய மழுங்கிய செலவு
நாடுங் காலை யில்லென மொழிப."

என்றார் பிறரும். (கக)

௪௩. எல்லா வாயிலுங் கிழவோன் பிரிவயிற் பல்லாற் றானும் வன்புறை குறித்தன்று.

என்பதென்னுதலிற்றோவெனின், பிரிவிடை ஆற்றாளாய தலைமகளை வாயில்கள் ஆற்றுவிக்குமாறுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன்பொருள்: எல்லா வாயிலும்—தலைமகனும் விருந்தும் ஒழிந்த எல்லாவாயில்களும்; தோழியும் பாப்பானும் பாணனும் பாடினியுமென இவர்கள்: கிழவோன்பிரிவயின்—தலைமகன் நாடிடையிட்டுங் காடிடையிட்டும் பிரியும் பிரிவின்கண்; பல் ஆற்றானும் வன்புறை குறித்தன்று—பல நெறியானும் ஆற்றுவித்தலைக் கருதின என்றவாறு.

என்பது பருவங்குறிக்கப்பட்ட தலைமகள் பருவவர வின்கண் ஆற்றாளாயக்காற் பருவம் வர அவர் பாணிப் பாரல்லர், வந்தார் வாராநின்றார் வருவரெனவும், இதனைப்

பருவமன்றென்றும் பழித்து, அதனைப் பருவமெனக் கருதினையேயெனில் அவராற் குறிக்கப்பட்ட பருவமன்று; என்னை? அவர்பொய்யுரை உரையாராகலான் யாந்தெளியே மெனவுங், காலங் காட்டியுந், சோகினஞ் சொல்லியும், யாழ் பண்ணியும், எல்லாத் திறத்தானுந் தலைமகளை ஆற்று விக்குமென்பது. இனித் தலைமகன்றன்னை அன்பிலன் கொடியனெனவும் இத்தொடக்கத்தனசொல்லாது சொல்லியும் ஆற்றுவிக்கும். அவற்றுள் பருவவரவின்கண் ஆற்றாளான தலைமகளை ஆற்றுவிக்கும் தோழிக்கூற்று பருவமன் றென்றதற்குச் செய்யுள்.

[illegible]

[illegible] வேகோ
[illegible] ரீல்பாயந
[illegible] றுநவாய்
பிடாவுமலாவன கண்டே ெவிவதென் பெண்ணணையகே. (௧௦௫)

விடக்கொன்ற வைவேல் விசாரிதன் பற்றிவ் வியலிடம்போய
நடக்கின்ற செங்கோ லொருகுடை வேந்தனன் னாருழைபோர்
கடக்குன்றஞ் சென்றநங் காதலர் பொய்யலர் கையல்பொன்னே
மடக்கொன்றை யம்பிணைக் காரென வெண்ணி மலர்ந்தனவே.

பூரித்த மென்முலை யாயன்று பூலந்தைப் போர்மலைந்த
வேரித் தொடையல் விசய சரிதன்விண் டோய்கொல்லிமேன்
மூரிக் களிறு முனிந்துகை யெற்ற முழங்குகொண்டன்
மாரிக்கு முல்லையின் வாயங்க வேரீ வருந்துவதே. (௩௦௭)

"நீரற வறந்த நிரம்பா நீளிடைத்
துகில்விரித் தன்ன வெயிலவி ருருப்பி
னஞ்சுவரப் பனிக்கும் வெஞ்சுர மிறந்தோர்
தாம்வரத் தெளித்த பருவங் காண்வர
இதுவோ வென்றிசின் மடந்தை மதியின்று

௯௩-வது சூத்திரம். உ௯௩

மறந்துகடன் முகந்த கருங்கண் மாமழை
பொறுத்தல் செல்லா திறுத்த வண்பெயல்
காரென் றயர்ந்த வுள்ளமொடு தேர்வில
பிடவுங் கொன்றையுங் கோடலும்
மடவ வாகலின் மலர்ந்தன பலவே." (நற்றிணை - ௯௯.)

இவை பிரிவிடைப் பருவங்கண்டு ஆற்றாளாயின தலை
மகளை இது பருவமன்று; என்னை? அவர் பொய்யுரையாராக

லான்; இதுவும் வம்பு, வம்பினைப் பருவமென்று நம்படைமை யாற் பிடவுங் கோடலுங் கொன்றையும் மயங்கிப் பூத்தனவென்று வற்புறுத்தாளாம்.

வருவரென்று வற்புறுத்தல்.

மையார் தடங்கண் மடந்தை வருந்தற்க வாண்முனைமேல்
நெய்யா ரயில்வா ளரண பொழிந்த வெங்குகளைந்து
வெய்யா ரமரிடை விழிஞத்து வெல்வளவன் மாபுகைத்த
கையார் சிலைமன்னன் கன்னியன் னாளிவர் கொண்ட கார்முகிலே. (௩௦௮)

இது பிரிவிடையாற்றாளாகிய தலைமகளைத் தோழி அவர் குறித்த பருவம் வந்ததாகலின் அவரும் பொய்யார் வருவரென்று வற்புறுத்தியது.

கொடியார் நெடுமதிற் கோட்டாற் றரசர் குழாஞ்சிதைத்த
வடியா ரயிற்படை வானவன் மாறன் வளமதுரைத்
துடியா ரிடையாய் வருந்தல் பிரிந்த துணைகொளிசே
ர[illegible]ார் கழலா ரணுகவுந் தார்த்த தகல்விசும்பே. (௩௦௯)

இதுவும் அது.

ஆமா னணைமென் ஞெக்கி யழுங்க லகன்றுசென்ற
தேமா நறுங்கண்ணி யாரையுங் காட்டுகதென் பாழிவென்ற
வாமா நெடுந்தேர் மழைவண்ணன் மாறன்வண் டீந்தமிழ்நர்
கோமான் கொடிமே லிடியுரு மார்க்கின்ற கார்ம்புயலே. (௩௧௦)

இதுவும் அது.

கருந்தண் புயல்வண்கைத் தென்னவன் கைம்மூத் தணிந்திலங்கு
மிருந்தண் குடைநெடு மாற னிகன்முனை போனினைந்து
வருந்தன் மடந்தை வருவர்நங் காதலர் வானதிரக்
குருந்தம் பொருந்திவெண் முல்லைக ளீன்றன கூறெயிறே. (௩௧௧)

இதுவும் அது.

* புலமுற்றுந தண்புய லேக்கிப்பொன் போலப் பசந்ததின்பா
னலமுற்றும் வந்த நலமுங்கண் டாயநறை யாற்றெதிர்ந்தார்
குலமுற்றும் வாடவை வேல்கொண்ட மாறன் குரைகடல்சூழ்
நிலமுற்றுஞ் செங்கோ லவன்றமிழ் நாடன்ன நேரிழையே. (௩௧௨)

இதுவும் அது.

*அறையார் கழன்மன்ன ரூற்றுக் குடியழ லேறவென்று
கறையா ரடர்வேல் வலங்கொண்ட கோன்கடன் ஞாலமன்னய
திறையாம் வகைவைதது நீததவர் தேரொடு நீபிணித்த
விறையார் வரிவளை சேரலந தார்த்தன வேர்முகிலே. (௩௧௩)

இதுவும் அது.

இச்சூத்திரத்துள் 'எல்லாவாயிலும் கிழவோன் பிரிவயின் வன்புறைகுறித்த' என்றது 'பல்லாற்றானும்' என்று மிகைபடக் கூறியவதனான் கற்புக்காலத்துக் கடிமனைசென்ற செவிலி தலைமகனது நிலைமையுந் தலைமகளது நிலைமையும் பார்த்துவந்து நற்றாய்க்குச் சொல்லினவுங்கொள்க. அதற்குச் செய்யுள் :

செவிலி நற்றாய்க்குரைத்தல்.

திருநெடுங் கோதையுந் தெய்வந் தொழாடெவ்வர் மேற்செலினும்
பெருநெடுந தோளண்ணல் பேர்நதன்றித் தகைான் பிறழ்வில்செங்
லருநெடுந் தானை யரிகே சரியநதண் கூடலன்ன [கோ
கருநெடுங் கண்மட வாயன்ன தாலவர் காதன்மையே. (கூகச)

* இக்குறியிட்ட செய்யுட்கள் மூன்றும் முன் அச்சுப்பிரதியில் விடுபட்டன; வேறோர் எட்டுப்பிரதியிற் கண்டமையின் இங்கெடுத்துச் சேர்க்கப்பட்டன.

நிசாவுது சூத்திரம். உருடு

பார்மன்னன் செங்கோற் பராங்குசன் கொல்லிப் பனிவரைவாய்க்
கார்மன்னு கோதையன் னாளு மருநதிக் கற்புடையா
டேர்மன்ன னேவசசென் றூது முனைமிசைச சேர்நதறியா
போர்மன்னு வேலண்ணல் பொன்னெடுந் தேர்பூண புரவிகளே.

கூரா ரயில்கொண்டு நேரார் களம்பல கொண்டவென்றித்
தேரான் வரோதயன் வஞ்சியன் னாடெய்வஞ் சேர்நதறியாள்
வாரார் கழன்மன்னன் றேனே பணிப்பினும் வல்லத்துதன்
நேரார் முனையென்றுந தங்கி யறியா னெடுநதகையே. (கூகசு)

பிறவுங் கொள்க.

"கானங் கோழி கவர்குரற் சேவ
லொண்பொறி யெருத்திற் றண்சித ருறைப்பப்
புதலிசீர் வாரும் பூநாறு புறவிற்
சீறூ ரோளே மடநதை வேறூர்

வேந்துவிடு தொழிலொடு செலினுஞ்
சேர்ந்துவர லறியாது செம்மற் றேரே." (குறுந் - உசஉ.)

மற்றுங் கற்புக்காலத்துக் கிளவிகள் இது நிலமாகக் கொள்ளப் படுவனவெல்லாம் அறிந்துகொள்க. (உ0)

ஙச. வன்புறை குறித்த வாயி லெல்லா
மன்புதலைப் பிரிந்த கிளவி தோன்றிற்
சிறைப்புறங் குறித்தன் றென்மனார் புலவர்.

என்பதென்னுதலிற்றோவெனின், மேற் சூத்திரத்து ஆற்றுவித்துக்கொண்டிருக்குமாறு உணர்த்திப் போந்தார், இனித் தலைமகன் பிரிவெடுத்துக்கொண்டு பிரியுமிடத்து வாயில்களுக்கு உணர்த்த, வாயில்கள் தலைமகட்குப் பிரிவுணர்த்

தத் தலைமகள் வாயில்கள் ஆமிடத்துச் சிறைப்புறத்தானாக அவன் கேட்கும் அணிமைக்கண் உணர்த்துகவென்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று, என்பாரும்;

இனித் தலைமகனது பிரிவின்கண் தலைமகள் ஆற்றாளாயின இடத்துச் சிறைப்புறங் கூறியும் ஆற்றுவிக்க

வென்பது உணர்ந்துதல் புதலிற்றென்பாரும் உளர்.

இதன் பொருள் முன்புறை குறித்தவாயிலெல்லாம்—தலைமகளை ஆற்றுவிக்கும் வகையால் ஆற்றுவித்தற்குரிய வாயிலெல்லாம்; அன்பு தலைப்பிரிந்த கிளவி தோன்றின்—தலைமகன் பிரிவின்கண் தலைமகள் ஆற்றளாயினவிடத்து; என்பது அவ்விடத்து வாயில்கள் ஆற்றுவிக்கற்பால: ஆற்றுவிககில்லாதவிடத்து. சிறைப்புறம் குறித்தன்று என்ம ஞா புலவா—சிறைப்புறத்துக்கண்வைத்து ஆற்றுவிக்கெனச் சொல்லுவர் கற்றுவல்லோர் என்றவாறு.

'சிறைப்புறங் குறித்தன்று' என்பது கற்பெனப்பட்ட சிறைமேல்வைத்து ஆற்றுவித்த லென்பது. அஃதாமாறு மேற்சொன்ன முறையானெல்லாம ஆற்றுவிப்பவும் ஆற்றுளாய்நின்ற தலைமகளை இவ்வாற்றானும் ஆற்றுவித்துக் காண்பனெனக் கருதி, நம்பெருமாட்டி பிறந்த குலம் மேனுள் தொட்டும் ஒழுக்கச்சிதைவின்றி விழுப்பமுடைத்தாய் ஓங்கி வாராநின்றதொரு பெருங்குலமன்றே?, அக்குலத்தை நீ அழித்தல் தக்கதோ? என்றும், நாணுங்கற்புமன்றே பெண்டிர்க்கு அணிகலமாவன வென்பதனால் இக்குலத்தினவர் கற்பெனப்பட்ட சிறையழியாமே காத்துக்கொண்டொழுகினர், அதனை நீ அழிக்கின்றாயாகலின், நின்கட் பெரியதோர் பழியாக்குகின்றாயென்றும், 'நம்பெருமான் தம் ஆண்மைத்

தன்மை காட்டிப் பிரிந்தார், நீயும் அவர்கருதியது முடித்து வருந்துணையுங் கற்புக்காத்திருக்க வேண்டுமென்றலுஞ்; சான்றோர் மகளிரென்பார் சிறியரன்றிப் பெரியாராகல்வேண்டும்; அத்தன்மையென்பது தங்குலத்தோர [illegible] காத்து ஒழுகுதல்; அகனின் நிகழ்கின்றமையான் [illegible] ஆற்றுவித்தல் சிறைப்புறங் குறித்தன்றென்பது. அதற்குச் செய்யுள்:

சிறைப்புறம் [illegible]

[illegible]

இவ்வகை ஆற்றுவித்தல் [illegible] குறித்த தென்றவாறு. (உ.க)

[illegible]. சிறைப்புறங் குறியா தோன்றலு முளவே
அவற்புணர் வகையுங் குறிப்பி னான.

என்பது [illegible] வழித் தலைவனைக் [illegible] இடத்துக் [illegible] சொல்லி ஆற்றுவிக்கவென்பது [illegible] கூறுகின்றது.

இதன்பொருள். சிறைப்புறம் குறியா தோன்றலும் உளவே—மேல் தோழி கற்பொடுபட்ட சிறையை அழிக்கின்றதென்றே ஆற்றுவித்தது, அவ்வாறன்றி வருவன

வும் உள; அவன் புணர்வு அறியும் குறிப்பின் ஆன—தலை
மகன் வினைமுற்றியானும் பொருண்முற்றியானும் இருந்
குறிப்பின்கண் என்றவாறு.

அஃதாமாறு, மேல் அவ்வகையாற் பிரிவெடுத்துக் கொண்டு தலைமகளை ஆற்றுவித்தார்; ஆற்றுதல்கண்டு பிரிந்த

வழித் தோழி தலைமகளை ஆற்றுவித்துக்கொண்டு இருந்தாளன்றே; இருந்த இடத்துத் தலைமகனுந் தானெடுத்துக் கொள்ளப்பட்ட வினைமுடித்தானன்றே; முடித்தவகையாற் குறித்தகாலம் வந்ததென்று மறுத்துஞ் சார்ந்தானன்றே; சார்ந்த இடத்துச் சங்கம் படகம் வந்து இசைத்தன. இசைப்பத் தோழி தலைமகனது வரவுணர்ந்து எம்பெருமாட்டி நீ இறந்துபடுவான புகாயாற், கண்டாயன்றே, உள்ளாரால் எய்தப்படாத பொருளில்லை, நீ ஆற்றியுளையாய் இன்று எம்பெருமானை வழிபடுவாயாயினை யென இவ்வாறு சொல்லுதல் சிறைப்புறங் குறியா தோன்றலு முளவே யென்பது. சங்கம் படகம் படச் சங்கினை வாழ்த்தியதற்குச் செய்யுள்:

சங்கினை வாழ்த்தல்.

தேனிற வார்கண்ணுஞ் செம்பியன் மாறன் செழுங்குமரி
மானிற வெண்டிரை மால்கடற் றோன்றினை மண்ணளந்த

நீனிற வண்ணனு மேகநிறனன் றம்மு னிறம்புரைதீம்
பானிற வெண்சங்கம யார்க்கின்னின் மிக்க படிமையரே. (௩௧௨)

"புரிவளை வான்சோடு புகதேளொ டொத்தி
திருவளர் மார்பனு மேகநிறன் றம்முன்
னுருவம் புரையுநின் கேழ்."

என்பதூஉங் கொள்க. (௨௨)

௫௬. திணையே கைகோள் கூற்றே கேட்போ
ரிடனே கால மெச்ச மெய்ப்பாடு
பயனே கோளென் றங்கப் பத்தே
யகனைந் திணையு முரைத்த லாறே.

என்பதென்னுதலிற்றோவெனின், மேற் களவுங் கற்பும் உணர்த்திப் போந்தார், இனி அவ்விரண்டும்பற்றி வரு

கின்ற பாட்டினை இக்கூறப்பட்ட பத்திலக்கணத்தானும் உரைக்கவென்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன்பொருள்: திணையென்பது, பல்பொருளொரு சொல்லாய்க்கிடந்தது; நிலத்திணையுந் திணையென்ப, குலத்திணையுந் திணையென்ப, ஒழுக்கத்திணையுந் திணையென்ப, ஈண்டு ஆகுபெயராய் அவரால் ஒழுகலாறு நிகழ்ந்த இடத்தையுந் திணையென்ப. அவை நடுவுநிலைப் பாலை முல்லை மரு

தம் செய்தலெனை ஐந்துவகைப்படும். அவை அறியுமிடத்து முதல் கரு உரிப்பொருள் பற்றி அறியப்படுமென்றவாறு. அவ்விலக்கணமெல்லாம் மேல் 'அன்பினைந்திணை' (இறையனார்-க.) என்றதன்வழியே உணர்ந்து கொள்க. அவை திணையெனப்படுவன. அகப்பாட்டின் ஒரு பாட்டுக்கேட்ட இடத்து இவ்வைந்திணையுள் இன்னதொன்றுபற்றி வந்ததென்று சொல்லுவது.

இனிக் **கைகோள்** என்பது, களவு கற்பு என்றவாறு.

இது களவுபற்றி வந்தது, இது கற்புப்பற்றி வந்ததென்றவாறு.

இனிக் **கூற்று** என்பது, கூறுதற்கு உரியாரை அறிந்து அவருள் இன்னார்கூறினார் இப்பாட்டென்று அறிதல்; அதற்கு உரியாரைச் செய்யுட்செயார் கூறியவுள்ளுந் தொல்காப்பியனார் பொருட்பாலுள்ளுங் கண்டு கொள்க.

> "பார்ப்பான் பாங்கன் றோழி செவிலி
> சீர்தகு சிறப்பிற் கிழவன் கிழத்தியோ
> *டளவியன் மரபி னறுவகை யோருங்
> களவினிற் கிளவிக் குரிய ரென்ப." (தொல்-பொ-செய்-கஈ0.)

---

*'அளவியன் மருங்கின் அறுவகை யோரும்' என்பதும் பாடம்.

"பாணன் கூத்தன் விறலி பரத்தை
யாணஞ் சான்ற வறிவர் கண்டோர்
*பேணுதகு சிறப்பிற் பார்ப்பான் முதலா
முன்னுறக் கிளந்த கிளவியொடு தொகைஇத்
தொன்னெறிமரபிற்கற்பிற்குரியர்." (தொல்-பொ-செய-கக௧.)

என்றார் தொல்காப்பியனார். இச்சொல்லப்பட்டாருள் இன்னார் கூற்றென்று அறிவது.

இனிக் கேட்போர் என்பது, இன்னார்கூற இன்னார் கேட்டாரென்று அறிவது, தோழிகூறத்தலைமகள்கேட்டாள், தலைமகள் கூறத் தோழிகேட்டாள், தோழிகூறத் தலைமகன் கேட்டான், தலைமகன் கூறத் தோழிகேட்டாள் என்று இவ்வகை அறிந்து உரைப்பது.

இடம் என்பது, அவ்வாறொருவர் கூற ஒருவர் கேட்ட இடமென்றறிவது. அவை தன்மை முன்னிலை படர்க்கையென்பன. அவற்றுள் யானெனபது தன்மை, நீயென்பது முன்னிலை, அவனென்பது படர்க்கை. அவற்றுள் இன்னதுபற்றி வந்ததென்றறிவது.

காலம் என்பது, இறந்தகாலம் நிகழ்காலம் எதிர்காலமென மூன்றுவகைப்படும். அவற்றுள் உண்டானென்பது இறந்தகாலம், உண்ணாநின்றானென்பது நிகழ்காலம், உண்பானென்பது எதிர்காலம். இவற்றுள் இன்னதுபற்றி வந்ததென்றறிவது.

எச்சம் என்பது ஒழிவு. அஃது இரண்டு வகைப்படுஞ், சொல்லெச்சங் குறிப்பெச்சமென. இவையாமாறு முன்னர்ச் சொல்லுதும்.

* 'எண்டகு சிறப்பிற் பார்ப்பான் முதலா-முன்னுறக் கிளந்த அறுவரொடு தொகைஇ' என்பதும் பாடம்.

மெய்ப்பாடு என்பது எட்டு வகைப்படும். அவை: "நகை, அழுகை, இளிவரல், மருட்கை, அச்சம், பெருமிதம், வெகுளி உவகையென், றப்பா லெட்டே மெய்ப்பாடென்ப" (தொல் - மெய்ப் ௩.) அவற்றுள் இன்னதோர் மெய்ப்பாடு வந்ததென்றறிவது.

பயன் என்பது, இது சொல்ல இன்னது பயந்ததென் றறிவது.

கோள் என்பது, ஒரு பாட்டினகத்துப் பொருள் கொண்டு நிற்கும் நிலை; அஃது நான்கு வகைப்படும், விற்பூட்டு, விதலையாப்புப், பாசிநீக்குந், கொண்டுகூட்டு, ஒருசிறைநிலையென்றவற்றுள் இன்னதோர் பொருள்கொண்டு நின்றது இப்பாட்டென்றறிவது. அவற்றுள்,

விற்பூட்டுப்பொருள்கோள் வருமாறு:

வருவர் வயங்கிழாய் வாட்டாற் றெழினியாறு வாண்மலைந்த
வருவ மணிசெகுநேர் மன்னர் பிய வொளிதருபோற
வருவ முதிர்வித்த தெனனவனா பொன்னனைக கடிவறைஞாச

செருவேற் படையன்னார் போலவெய்யானாறு சென்றவரே. (௩௧௯)

விதலையாப்பு வருமாறு:

பண்டானிலைய சொல்லாய பரிவிட்டுப் பறந்தவைய
விண்டார் படச்செற்ற கோன்செங் கோலிற் பாவையர் வியந்தணந்த
வண்டார் கொடிசின் னுடங்கிடை போல வணங்குவன
கண்டாற் கடக்கிற்ப போகட வாரன்பர் கானகமே. (௩௨௦)

பாசிநீக்கு வருமாறு:

சென்றார் வருவது கன்றதிந் தேன்செருச் செந்நிலத்தை
வென்றான பகைபோன் மெலியன் மடந்தையும் வெற்பெடுத்து
நின்றா னளந்தநிலமுங் குளிர்ந்தது நீள்புயலாற்
பொன்னூன் மலர்ந்த பொலங்கொன்றை தாமும் பொலிந்தனவே.

கோண்கூட்டு வருமாறு:

கோவைக் குளிர்முத்த வெண்குடைக் கோனெடு மாறன் முந்நீர்
தூவைச் சுடர்வேல வர்சென்ற நாட்டினுந் துன்னுங்கொலாம்
பூவைப் புதுமலர் வண்ணன் திரைபொரு சீர்க்குமரிப்
பாவைக் கிணையனை யாயகொண்டு பணடித்த பன்முகிலே. (௩௨௨)

ஒருசிறைநிலை வருமாறு:

கோடன் மலர்ந்த குருகிலை தோன்றின கொன்றைசெம்பொன்
பாடன் மணிவண்டு பண்செயப் பூத்த பாழிவென்ற

வாட னெடுங்கொடிக் கோயிற் கேசரி மந்தண்பொன்னி
நாடன் பகைபோன மெய்கிளர் தெவ்வர்செய்ய நன்னுதலே (௩௨௩)

விற்பூட்டென்பது முதலுங் கடையும் பொருள் கொ ண்டு நிற்பது, விதலையாபமென்பது தலையும் நடுவுங் கடையும் பொருள் கொண்டு நிற்பது, பாசிநீக்கென்பது சொற்சீரு மடிசேதாறும் *பொருளற்று நிற்பது; கொண்டு கூட் டென்பது சொற்களைக் கொண்டுகூட்டிப் பொருள் கொள் ளுமாறுபிறந்து பொருள்கொண்டு கூட்டிற்பது, ஒருசிறை நிலை யென்பது ஒரு பாட்டினகத்துச் சொல்லப்பட்ட பொருள் ஒருவழி நிற்பது.

ஆங்கப்பத்தே அகனைந்திணையும் உரைத்தலாறே—

'ஆங்கு' என்பது அசைச்சொல்; 'பத்து' என்பது தொகை; 'ஏ' யென்பது ஈற்றசை. அகனைந்திணையும் உரைத்தலாறே— அகனைந்திணையும் அறிந்து உரைக்க அகப்பாட்டினை வல் லோர் சொல்லுமிடத்து என்றவாறு.

முளிதரு வேனற்கட் கானவ ரார்ப்ப முகிற்கணங்க
ளளிதரு தண்சிலம் பாதக்க தன்று தரணிதன்மே
லளிதரு செங்கோ லரிகேசரியந்தண் கூடலன்ன
வொளிதரு வாணுத லாணைய வெவ்வா றொழுகுவதே. (௩௨௪)

* 'பொருளேற்று நிற்பது' என்பதும் பாடம்.

இப்பாட்டுத் திணை - குறிஞ்சி; கைகோள் - களவு; கூற்

று-தோழிகூற்று; கேட்டான - தலைமகன், இடம்-முன்னிலை; காலம்-எதிர்காலம், *வரைதொழுகாநின்றதற்கு உரைத்தமையான் நிகழ்காலமாகவுங்கொள்க; எச்சம்-'நீ' யென்பது எஞ்சிநின்றது; மெய்ப்பாடு-அச்சம், என்னை? இவ்வொழுக்கம் பிறரறியின் இறந்துபடுமென் றுட்கொண்டாளாகையின்; பயன்-வரைவுகடாதல், பொருள்கோள்-'நளிகநறுந் தண்சிலம்பா தகைத்தன்று இவண்கடப்பு இவ்வாறு ஒழுகுவது' எனக்கொண்டமையின், இது விதலையாப்பு.

மானக் கடுஞ்சிலை மான்றேர் வடோதயன் கண்முனைபோன்
ஆனைப் படைக்கொங் காடல்பொருவனேயும் வெருசுதந்து
கானக் குழல்பிசை கானல்கொடுத்து ... ...
கானக் குரவினம் போதே காழ்வென் ... ... (கஉரு)

இப்பாட்டுத்திணை-மருதம்; கைகோள் - கற்பு; கூற்று-தலைமகன் கூற்று தலைமகன் பரத்தைமைபக் கொண்டு செய்தானென்று வேறுபட்ட ஊற்ற தலைமகள் குறிப்பறிந்து தலைமகன் சொல்லியது; கேட்டாள் - தலைமகள்; இடம்-முன்னிலை; காலம் - இறந்தகாலம்பற்றிவந்த நிகழ்காலம்; எச்சம்-'என்னோடு' என்பது எஞ்சிநின்றது, மெய்ப்பாடு-நடுக்கம்; பயன்-கேட்டுத் தலைமகள் ஊடல் தீராளாவது; பொருள்கோள்-விதலையாப்பு, 'யான் கொய்தணிந்த குரவினம் போதே இன்னுங்கமழும் என்னகத்தலம்' என்று மொழிமாற்றத்தும் பொருள்கொண்டமையானென்பது. (உக).

௩௨. அவற்றுள்,
எச்சமுங் கோளு மின்மையு முரிய.

* 'அறியாதானுக்கு' என்பதும் பாடம்.

என்பது என்னுதலிற்றோவெனின், மேற்கூறப்பட்ட பத்தி னுள்ளும் எச்சமுங்கோளும் இன்றியும் உரியவென்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: அவற்றுள்—மேற் கூறப்பட்ட பத்தினுள்ளும்; எச்சமும் கோளும் இன்மையும் உரிய— எச்சமேனுங் கோளேனும் இரண்டினுள் ஒன்றொழிந்தும் இரண்டு மொழிந்தும் நிற்கவும் பெறும், என்றவாறு.

அவற்றுள் எச்சமின்றி வந்ததற்குச் செய்யுள்:

ஆமா னனையமென் னோக்கி யிருவக லகன்றுசென்ற
தேமா நறுங்கண்ணி பாரறையுங் காட்டுமெதன் பாழிவென்ற
வாமா நெடுந்தேர் மன்னவண்ணன் மாறனவனை வந்தமிழ்நர்
கோமான் கொடிமே விழயுரு மாகின்ற கூர்ம்புயலே (௩௨௧)

இனிக் கோளின்றி வந்தது வருமாறு:

வாடு நிலைமையவ ரிக்கிலை யாத துவல் லத்தெதிர்நசா
ரோடு கிலையை ள்ள ளாள்லையை பொன் புதன் மங்கையோ

டாடு நிலையா யை யல்லே யவடொடம் பூம்பொழில்வாய
நீடு கிளைமையு மல்லேசொல் லாயென் னெடுந்தகையே. (௩உ௭)
எனக்கொள்க.

௩அ. சொல்லே குறிப்பே யாயிரண் டெச்சம்.

என்பது என்னுதலிற்றோ வெனின், மேற்கூறப்பட்ட எச்சம் இரண்டு வகைப்படும் என்பது உணர்த்துதல் நுத

இதன்பொருள்: சொல்லேகுறிப்பே ஆ இரண்டு எச்சம்—சொல்லெச்சமுங் குறிப்பெச்சமுமென இரண்டு எச்சமாம்; என்றவாறு.

௩க-வது சூத்திரம். உகரு

சொல்லெச்சமென்று சொல்லப்பட்ட வாய்பாடின்றிப் பிறவாய்பாட்டால் தோன்றிநும் என்றவாறு. எச்சமென்பது ஒழிதலென்றவாறு.

சொல்லெச்சத்திற்குச் செய்யுள்:

பள்ளத்து நீலம் பறந்தலைக் கோடிப்பட் டார்குருதி
வெள்ளத்துச செஙகழு நீர்வைதத கோன்றெண்டி வண்டுமென்பூ
வள்ளத்துத் தேமகிழ் கானல்வாக தாரொன்ற தேர்வழியும்
முள்ளதி னேடு சிதையவா தாரு மொலிகடலே. (௩உ௮)

இனிக் குறிப்பெச்சம வந்த செய்யுள்.

இடியார் முகிலுரு மேந்திய கோனிர ஞொதயனறன்
வடியா ரயிலன்ன கண்ணிதன வாட்ட முணர்ந்துவண்பூங்
கடியார் கருவகழி மேயகின்ற கானற் கலந்தகன்ற
கொடியா ரிஞுமிகத் தாமே கொடிய குருகினமே. (௩௨௧)

௫௧. முற்படக் கிளந்த பொருட்படைக் கெல்லா

மெச்ச மாகி வரும்வழி யறிந்து
கிளந்த வல்ல வேறுபிற தோன்றினுங்
கிளந்தவற் றியலா னுணர்ந்தனர் கொளலே.

என்பது என்னுதலிற்றோ வெனின், இந்நூலுள் எடுத்தோத்தோத இலேசேயென்று இலைற்றான் முடியாது நின்றன வெல்லாம் இது புறனடையாகத் தந்துரைக்க வென்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன்பொருள்: முற்படக்கிளந்த பொருட் படைக்கு எல்லாம் — முன்னால் உரைக்கப்பட்ட சூத்திரத்துப்பொருட்கெல்லாம்; எச்சம் ஆகி வரும் வழி அறிந்து—ஒழிவுபட வரூஉம் இடம் ஆராய்ந்து; கிளந்த அல்ல வேறு பிற தோன்றினும்—சொல்லப்பட்ட வாய்பாடின்றிப் பிறவாய்

பாடு தோன்றினும்; கிளந்தவற்று இயலான் உணர்ந்தனர்

கொள்லே—அச்சொல்லப்பட்ட பத்து இலக்கணத்தானே உணர்ந்து உரைக்க என்றவாறு.

இது களவிடத் தொழிந்தது கற்பிடத்தொழிந்த தென்று அறிந்து என்ற வாறு.

தலைச்சூத்திரத்துள் 'அன்பினைந்திணை' யென்றதல்லது அன்பு உணர்த்துமாறு ஆண்டு உணர்த்தியதில்லை, இதுவே ஒத்தாக அன்பு உணர்த்தும் விகற்பமெல்லாங் கொள்க. அன்பினுடைய ஐந்திணைக்குரிய இறைச்சிப்பொருள் உணர்த் திற்றிலை; அவை "தெய்வ முணாவே மாமரம் புட்பறை, செய்தி யாழின் பகுதியொடு தொகைஇ" ஐவகை நிலத் தின் ஓதப்பட்ட இடனும் காலமுந் தெய்வமும் உணவும் மாவும் மரமும் புள்ளும் பறையுஞ் செய்கையும் யாழும் ஆகேஉப்பெயரும் மகேஉப்பெயரும் அவ்வவ நிலத்திற் நமக் களும் பூவும் நீரும் இருதுவும் என்றித்தொடக்கத்தனவும், ஐந்திணைக்குரியன உரிப்பொருளும், அவற்றின் நிமித்தமும், ஐந்திணைக்குமுரிய விகற்பமும் அவை எல்லாம் இதுவே ஒத் தாகத் தந்துரைக்க.

இனி, எண்வகை மணத்தின் விகற்பமும் இதுவே ஒத்தாகத் தந்துகொண்டுரைக்கப்படும். இனிக் கந்தருவ வழக்கின்விகற்பமும் இதுவே ஒத்தாகத்தந்துரைக்க. இனி இயற்கைப் புணர்ச்சிக்கண்ணும் *விளையாட்டொக்கல் வே

றிடம்பட இருவருந்தம்முள் தலைப்பெய்யுமாறும், புண
ரும் இடத்துத் தன்மையும், †அதுகண்மேற் பொதும்புபட்

* இடையிலுள்ள இச்சொற்றொடர் முன் அச்சுப்பிரதியில் இல்லை.

† 'அதுதான் மேலார்'பொதும்புபட்டு' என்பதும் பாடம்.

நெக் கோட்டுப்பூவுங் கொடிப்பூவும் நிரந்து, நீர்த்துறைமேற் சித்திரப்படாம் விரித்தாலேபோன்று, வண்டுந் தும்பியும் வரிக்கடைப் பிரசமும் யாழுங்குழலும் முரன்று, கடற்கரையுங் கானியாறும் முழவுந்துடியும் பாடியம்ப, இரவோரன்ன *கொழுநிழற்றாய், நிலவோரன்ன வெண்மணலொழுகி, அகத்தார்புறத்தாரைக் காண்டல் எளிதாய்ப், புறத்தார் அகத்தாரைக்காண்டல் அரிதாய், வாரேறும் விழைவைத் தவிர்த்தோரும் விரும்பும் பொழிலும், இயற்கைப் புணர்ச்சியது இறுதிக்கண், தலைமகளை ஆற்றுவித்துப் பிரியும் பிரிவும் இதுவே ஒத்தாகத் தந்துரைக்க.

இனிப் பாங்கற்கூட்டத்தின்கண், தலைமகனது வேறுபாடு கண்டு பாங்கன் வினவுந் தலைமகன் சொல்லினவும், அவைகேட்ட பாங்கன் கழறினவும், பாங்கற்கு எதிர்மறையாகச் சொல்லினவும், எதிர்ப்பட்ட தலைமகனது ஆற்றாமை கண்டு பாங்கன் தலைமகற்குக் கவன்றனவுங், கவன்றபாங்கன் நின்றாற் காணப்பட்ட உரு எவ்விடத்து எத்தன்மைத்து என்னுமாறுந், தலைமகன் இன்னவிடத்து இத்தன்மைத்து

என்னாற் காணப்பட்ட உருவென்னு மாறும், அதுகேட்ட பாங்கன் அவ்விடன் நோக்கிச் செல்லுமாறும், அவ்விடம் புக்க பாங்கன் தலைவியைக் கண்டு நின்று சொல்லினவும், பாங்கன் மீண்டுவந்து* இடங்காட்டுமிதுவும இதுவே ஒத்தாகத் தந்துரைக்க. 'அவ்வியல்பல்லது' (இறையனார்-ச.) என்னுஞ் சூத்திரத்துவிகற்பம் இதுவே ஒத்தாகத்தந்துரைக்க.

தலைமகன் தோழியை இரந்து குறையுறுமாறும், குறையுறு நின்றவழித் தோழி கையுறைமறுக்குமாறும், மதியுடம்படுக்குமாறும், படுத்தவழி இருவர்குறிப்பும்பற்றிக் கூட்டமுண்மை உணருமாறும், உணர்ந்த தோழி தன்

* 'இருளிற்றாகி' என்பதும் பாடம்.

நெஞ்சிற்குச் சொல்லுமாறும், பின்னைத்தோழி தலைமகனது ஆற்றாமைக்குக் குறைநேருமாறும் நேர்ந்தாள் தலைமகளைக் குறைநயப்புக்கூறுமாறுந், தமர் இற்செறித்த வழித் தலைமகளது கற்பழிவுநோக்கி அறத்தொடு நிற்குமாறுங், குறையுறுநின்ற தலைமகனைத் தலைமகளது அருமைபெருமை கூறி தோழி சேட்படுக்குமாறுங், தோழி அறத்தொடுநிற்கும் விகற்பமும், பகற்குறிக்கண் தோழியுந் தலைமகனுஞ் சொல்லும் விகற்பமும், இரவுக்குறி யிடத்து வாவென்று

சொல்லும் விகற்பமும், இரவுக்குறி நிகழுமிடம் இன்ன விடமென்று சொல்லும் விகற்பமும், இரவுக்குறிக்கண் அம்பலும் அலருமாகி முறை இரண்டுங் களவாமாறும், வெளிப்பட்டபின்றை நிகழ்வன சொல்லும், புணர்ந்துடன் போக்கும், உடன் போக்கின்கண் தோழியுந் தலைமகனுஞ் சொல்லும் விகற்பமும், * இடைச்சுரஞ் செலவழுங்குமாறும், அறத்தொடு நிலை மாட்சிமைப்படாத இடத்துத் தோழி தலைமகளைக் கையடைகொடான் ஒழியுமாறுந், தலைமகன் என்றுகொண்டு போமாறும், அவர்களை இடைச்சுரத்துக்கண்டார் சொல்லும் முறைமையுஞ், செவிலி பின்செல்லுமாறும், பின்செல்ல இடைச்சுரத்துக்கண்டார் சொல்லும முறைமையுங், கண்டார் இடைச்சுரத்துத் தலைமகளது நிலையையுரைத்துப் போமாறுந், தலைமகன் மகிழ்ச்சியாமாறுந், தலைமகன் பொருள் முதலாயினவற்றிற்கு வரைவிடைவைத்துப்பிரிந்து தலைமகளைத் தோழி ஆற்றுவிக்கு மிடத்துத் தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லுவனவும், வரைவொடு

* 'இடைச்சுரத்தின் நிகழ்வும், இதுவென்று சொல்லும் விகற்பமும், உடன்போக்கு மாட்சிமைப்படாதவிடத்துச் செலவழுங்குமாறும், மாட்சிமைப்பட்டவிடத்துத் தோழி தலைமகளைக் கையடுத்து தான்மொழியுமாறும், மொழியத் தலைவனேற்றுக்கொண்டு போவான் நயத்தல் வண்ணமும்' என்று வேறொரு பிரதியில் உள்ளது.

புக்க வழித் தந்தையுந் தன்னையன்மாரும் மறுக்குமாறும், அவ்வழி நற்றாய் அறத்தொடு நிற்குமாறுங், கற்புக்காலத்துத் தலைமகன் தலைமகளைப் பிரியும் பிரிவென்று சொல்லப்பட்ட பிரிவும், பிரிந்தவிடத்துத் தலைமகள் ஆற்றாளாகத் தோழி வற்புறுத்தினவும், பருவங் காட்டினவுந், தலைமகன் வினைமுற்றுவித்து வந்தவாறும், அதுவுணர்ந்த தோழி சொல்லினவுந், தலைமகன் வினைமுற்றியவுழிப் பாகற்குச் சொல்லினவும், முகிலுக்குச் சொல்லினவும், தலைமகன் தலைமகளுடனிருந்து தோழி கேட்பச் சொல்லினவும், மற்றும் பரத்தையிற் பிரிவின்கண் துனி புலவி யூடலும் அவற்றது விகற்பமும், பரத்தையிற் பிரிந்த தலைமகற்குத் தலைமகள் வாயின் மறுத்தனவும், வாயில் வேண்டிப் பாணன் முகந்துறுத்தனவும், * விருந்து முகந்துறுத்தனவும், வாயில் பெற்றுப் புக்கனவும், மற்றும் பிறவுமெல்லாம் இதுவே ஒத்தாகத் தந்துரைக்க. (உக)

௩௦. †களவு கற்பெனக் கண்ணிய வீண்டையோ
ருளநிக ழன்பி னுயர்ச்சி மேன.

என்பது என்னுதலிற்றோவெனின், மேல்வகுத்த களவு கற்புகட்குப் பிறிதும ஆவதோர் புணர்ச்சியுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: களவுகற்பு எனக் கண்ணிய — களவென்றுங் கற்பென்றும் புலவோரால் வகுத்துரைக்கப்பட்ட

ஒழுக்கங்கள்; ஈண்டையோர்—இவ்வுலகத்திற் பிறந்தானுஞ் சஞ்சரித்தானும் பொருந்துவோரது; உளம் நிகழ் அன்பின்

* இச்சொற்றொடர் முன் அச்சுப்பிரதியில் இல்லை.

† இச்சூத்திரத்திற்கு உரை பழைய ஏட்டுப் பிரதியில் இல்லை. இதனுரைநடையை உற்று நோக்குங்கால் இது பிற்காலத்தவரால் எழுதிச் சேர்க்கப்பட்டதென்று கருதற்கு இடந்தருகின்றது.

௧

உயர்ச்சிமேன—உயர்குலத் தலைவன் தலைவியென்று இன்னோரது உளத்தின்கண் நிகழ்கின்ற அன்பினது உயர்வின் கண்ணவாம் என்றவாறு.

தேவர்க்கும் நாகர்க்கும் இவ்வொழுக்கம் அவர் உலகத்தில்லை யென்பார் 'ஈண்டையோர்' என்றார். எனவே அன்னோர்க்கு அஃது ஓரோர்காலத்து இவ்வுலகத்து நிகழுமென்றாராயிற்று. அஃது இவ்வுலகிலும் இயற்கையான் நிலைபெறாது புலவரான் இல்லது இனியது நல்லதெனக் காட்டப்பட்டதோர் ஒழுக்கமென்பார் 'கண்ணிய' வென்றார். இனி இரட்டுறமொழிதலான் 'ஈண்டையோர்' என்பதை ஒருபெயராகக் கொள்ளாது 'ஈண்டை' 'ஓர்' எனக்கொண்டு 'தானே யவளே தமியர்' (இறையனார் - உ) என்றதனால்

தானே அவள் அவளே தானெனை இயன்ற ஈருடலின் ஒருயிர்போல்வார் உளத்தென்று கொள்ளினும் அமையும். 'அன்பின் உயர்ச்சி' யெனவே அஃதில்லாவிடத்து இவ் வொழுக்கங்கள் நடைபெறா என்பதூஉம், அதனானே அஃது உயர்ந்தோர்மாட்டதென்பதூஉம், அவருள்ளும் அரசர்க்கே சிறந்ததென்பதூஉம் பெற்றாம். அற்றாயின் 'உயர்ந்தோர் மேன' எனப் பாடமோதலாகாதோ வெனின்,

> "அடியோர் பாங்கினும் வினைவல பாங்கினுங்
> கடிவரை யிலபுறத் தென்மனார் புலவர்." (தொல்-அகத்-உ௩.)

என மற்றை வருணத்தோர்க்குஞ் சிறுபான்மை அஃ துரியதென்றுதழீஇக்கோடல் கருதப்பட்ட தென்க. (உஎ)

இறையனார் களவியல்
மூலமும்
தெய்வப்புலமை நக்கீரனார் செய்த
உரையும்
முற்றுப்பெற்றன.

இறையனாரகப்பொருள்
சூத்திர முதற்குறிப்பகராதி.

' முதற்குறிப்பு.

அதுவே, தானே

பக்கம்.	முதற்குறிப்பு.	பக்கம்.
௫௨௭	குறியெனப்படுவது	௧௫௭
௧௱௨	குறையுறுங்கிழவனை	௩௩௩
௨௧௭	குறையுறு புணர்ச்சி	௧௨௪
௩௫௱	கொடுமையில்லை	௨௫௩

உதாரணச்செய்யுள் முதலியவற்றின்

முதற் குறிப்பகராதி.

முதற்குறிப்பு.

அங்கணைமலர்த்தா

அங்கேழலர்நறுங

அஞ்சாதெதிராமலைந

அஞ்சிறைவண்டறை

அடிக்கண்ணை திருங

அடிமேல்கவிடமெ

அடியோர்பாங்கினும்

அடிவண்ணந்தாமரை.'

அடுமலைபோல்களி

அணிரிறீண்முடி

அணிரிறமாப்பக

அணணனெடுநசெழ

அணைணநசெழநதிய

ஷை

அங்காவிடத்து

அம்மவாழிகேளிர்

அருஞ்சுரமிறந்த

அரும்புடைததொங்

அருள்புரிநெஞ்சமோ

அரைதருமேகலை

அரையணங்குநதுகி

அலைமன்னுபைங்க

அலையார்கழன்மன்ன

அல்லகுறிப்படுதலு

அவ்வியல்பல்லது

அழிவிலர்முயலு

அழுதுப்லம்பியுரையு

அழுந்துபடுவிழுப்புண்

அளிதோ தானேநானே

அளியாரரவின்

அறத்தொடுநிலையி

முதற்குறிப்பகராதி.

முதற்குறிப்பு.	பக்கம்.

முதற்குறிப்பு பக்கம்.

முதற்குறிப்பு.	பக்கம்.

முதற்குறிப்பு. பக்கம்.

முதற்குறிப்பகராதி.

முதற்குறிப்பகராதி.

முதற்குறிப்பு.	பக்கம்.	முதற்குறிப்பு.	பக்கம்.

முதற்குறிப்பகராதி.

முதற்குறிப்பு.	பக்கம்.	முதற்குறிப்பு.	பக்கம்.

௬ ரீட் அண்ட் சம்பெனி 'கிப்ளினர்', அச்சுக்கூடத்திலும், தாம்ஸன் கம்பெனி 'மினெர்வா' அச்சுக்கூடத்திலும் பதிப்பிக்கப்பட்டது.